

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

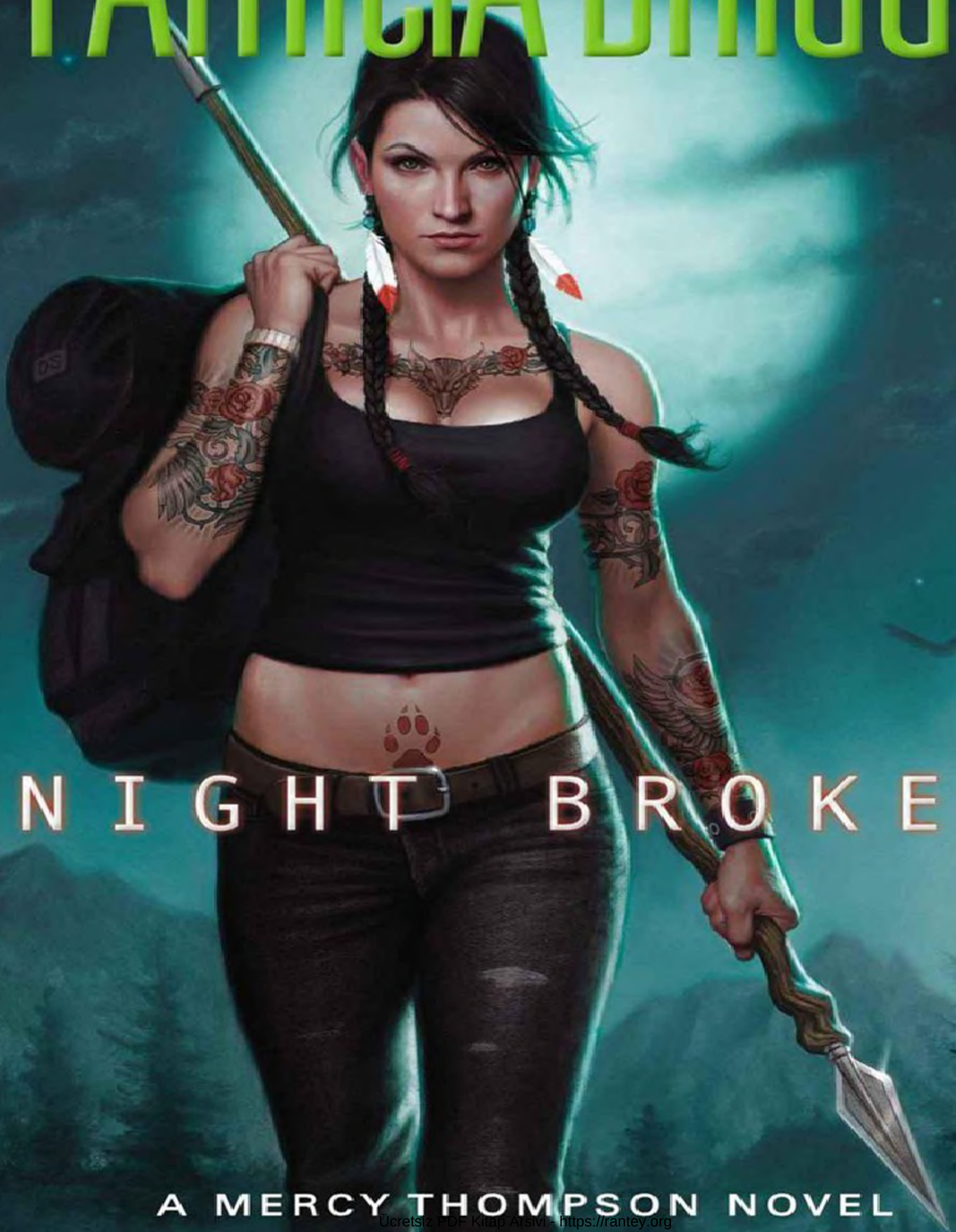
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *FROST BURNED*

PATRICIA BRIGGS

A MERCY THOMPSON NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Patricia Briggs tarafından yazılan başlıklar

Mercy Thompson Serisi

AY ARADI KAN
BAĞLADI
DEMİR ÖPTÜ
KEMİK GEÇTİ
GÜMÜŞ DOĞDU
NEHIR
İŞARETLEDİ
DON YAKTI
GECE KIRDI

Alfa ve Omega Serisi

PROWL ÜZERİNDE
(Eileen Wilks, Karen Chance ve Sunny ile) CRY
WOLF
AV SAHASI ADIL OYUN

MASQUES
WOLFSBANE
IBLISLER YÜRÜRKEN
EJDERHAYI ÇAL

HOB'UN PAZARLIK

EJDERHA KEMİKLERİ
EJDERHA KANI

KUZGUNUN GÖLGESİ
KUZGUNUN SALDIRISI

Grafik Romanlar

ALPHA AND OMEGA: CRY WOLF: VOLUME ONE
ALPHA AND OMEGA: CRY WOLF: VOLUME TWO

Antoloji

SHIFTER'IN KURDU
(Masques ve Wolfsbane tek ciltte)

N I €? F-JT E3 ROKEN

@ATR I C I A Ø R I G G S

ACE KİTAPLARI. NEW YORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group
(USA) LLC tarafından
yayınlanmıştır
375 Hudson Street, New York, New York 10014

ABD - Kanada - İngiltere - İrlanda - Avustralya - Yeni Zelanda - Hindistan - Güney Afrika - Çin

penguin.com

Bir Penguin Random House Şirketi

Bu kitap The Berkley Publishing Group'un orijinal bir yayınıdır.

Telif Hakkı © 2014 Hurog, Inc.

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığımız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Ace Books, The Berkley Publishing Group tarafından yayınlanmaktadır.
ACE ve "A" tasarımı Penguin Group (USA) LLC'nin ticari markalarıdır.

eKitap ISBN: 978-1-101-63883-5

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

Briggs, Patricia.

Gece Kırıldı / Patricia Briggs. - Birinci baskı.

sayfa cm - (Bir Mercy Thompson romanı) ISBN

978-0-425-25674-9 (ciltli)

1. Thompson, Mercy (Hayali karakter)-Kurgu. 2. Şekil Değişirme-Kurgu. 3. Kurtadamlar-Kurgu. I. Başlık.

PS3602.R53165N54 2013

813'.6-dc23

2013043339

İLK BASKI: Mart 2014

Kapak resmi Daniel Dos Santos

tarafından yapılmıştır. Kapak

tasarımı Judith Lagerman

tarafından yapılmıştır.

Harita Michael Enzweiler tarafından.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

İÇİNDEKİLER

[Patricia Briggs'in](#)
[Başlıkları Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı İthafı](#)
[Teşekkür Haritası](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)

İyi dostlarımız için - kim olduğunuzu biliyorsunuz. Babamın da dediği gibi, "nehirde birlikte gezilecek insanlar" olan bu kadar çok insanla nasıl bir araya geldik bilmiyorum. Bunu özellikle bu yıl aptal seyahat programlarını, yaramazlık yapmak için ben gidene kadar bekleyen atlarla birleştirmeye çalışırken bizim için yukarıda ve öteye giden iki kişiye ithaf etmek istiyorum.

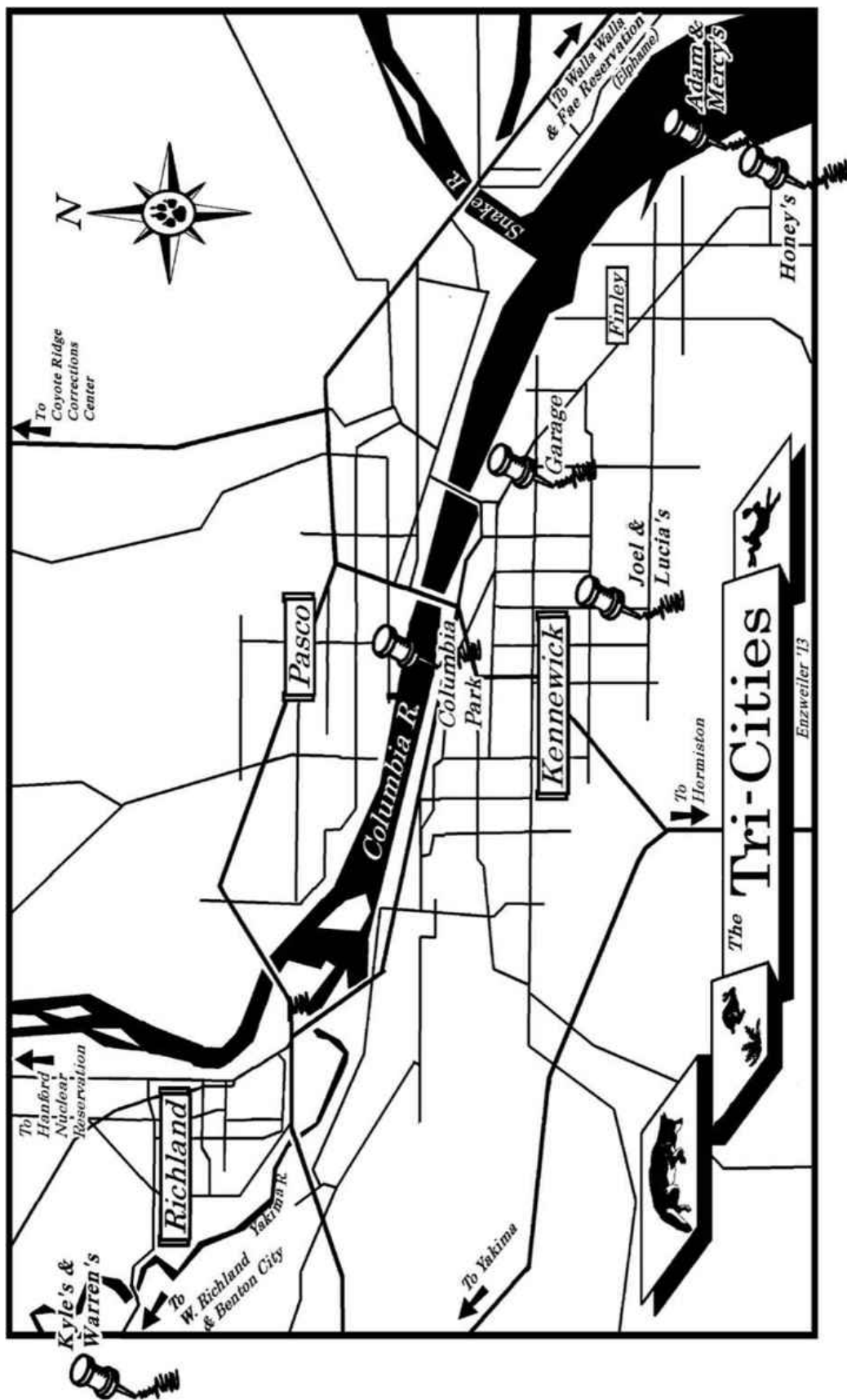
Dr. Dick Root, DVM, Mike ve ben imza turundayken Tilly yavruladığında kızımın elini tuttu. Sabahın dördünde soğukkanlılığını kaybetmeden bir düzine telefon görüşmesine katlanabilecek çok fazla insan yok aslında. Teşekkürler Dick. Ally (OFW Alivia) ile birlikte nice mutlu kilometreler kat etmeniz dileğiyle.

Deken Schoenberg ayrıca üç haneli havalarda atları tıraş ederek, boyumdan büyük işlere kalkıştığımda bana yardım ederek ya da rastgele olmayan bir örnek olarak, beş yüz mil uzakta farklı bir ülkede mahsur kaldığımda ve aptal bir yulky atı o gün kendini yaralamaya karar verdiğinde yardım ederek beni kurtarmaya geliyor. Magic size tekme attığı için üzgün, özellikle de siz ona yardım etmek için 50 milden fazla yol geldi. Gelecekte arkadaşlarımıza daha iyi davranacağına dair bana söz verdi.

Bir dahaki sefere şehirden ayrıldığımızda, atlara söylemeyeceğim.

TEŞEKKÜRLER

Bu hikaye, tüm hikayelerim gibi, onu gözden geçiren ve her kitabın yazıldığı aylar boyunca topladığı tüm hataları, olay örgüsü boşluklarını ve diğer şeyleri bulan insanlara çok şey borçludur. Geriye kalan hatalar bana ait. Aşağıdaki kişiler kitabı daha iyi hale getirmek için parçaları ve bölümleri okudular: Collin Briggs, Mike Briggs, Linda Campbell, Michael Enzweiler, Deb Lentz, Ann Peters, Kaye ve Kyle Roberson, Anne Sowards, ve Sara ve Bob Schwager. Eğer bu kitabı keyifli bulduysanız, siz ve ben, sevgili okuyucu, onlara teşekkür borçluyuz.

DIRSEĞİME KADAR BULAŞIK SUYUNA BATMIŞKEN TELEFON ÇALDI.

"Ben bakarım," dedi üvey kızım Jesse, iki bardak ve bir çatalı aceleyle lavaboya boşaltarak.

Birlikte yemek yiyen bir kurtadam sürüsü bir arada kalır, diye düşündüm tabaktaki inatçı yumurtayı silerken. Pazar kahvaltılarına tüm sürü katılmazdı; bazılarının normal insanlar gibi aileleri ya da Şabat günü çalıştıkları işleri vardı. Kahvaltılar zorunlu değildi çünkü bu, amacı bozardı. Yemekleri genellikle Adam'ın yardımcısı Darryl hazırlardı, son derece iyi bir aşçıydı ve yemekleri gelmeyi başarabilen herkesin ilgisini çekerdi.

Bulaşık makinesi çalışıyordu, tıka basa doluydu. Bulaşıkların geri kalanını bitene kadar bekletebilirdim ama Darryl'in arkadaşı Auriele bunu duymak istemedi.

Onunla tartışmadım çünkü sürüde ondan üstün olan üç kişiden biri idim, bu yüzden geri adım atmak zorunda kalacaktı. Bu hile yapmak gibi geliyordu ve ben asla hile yapmam.

Düşmanlarıma *karşı olmadığı sürece, diye* fısıldadı kafamın içinde benim olabilecek ama Coyote'ninki gibi hissettiren sessiz bir ses.

İtaat etmemin ikinci nedeni daha çok kendi çıkarımdı. Auriele ve ben iyi anlaşıyorduk, bu da onu sürüdeki üç dişi kurt adamdan şu anda benimle arkadaş olan tek kişi yapıyordu.

Auriele de benim Alfa'nın eşi olmamdan memnun değildi - kurtlar arasında bir çakal şekil değiştiriciydim. Bunun sürünün morali için iyi bir şey olmadığını düşünüyordu. Ayrıca, doğru bir şekilde, sürüye sorun getirdiğimi düşünüyordu. Kendine rağmen beni severdi. Bir sürü kurdun

Ama genç üvey kızım Jesse dışında benimle konuşacak bir kadın olması güzeldi.

Auriele'yi memnun etmek için bulaşık makinesinin halledebileceği bulaşıkları yıkadım, sıcak sabunlu suyun yaralarımı yakmasına aldırmadan - kabuk bağlamış eklemler bir tamircinin daimi yoldaşdır. Auriele bulaşıkları kuruladı ve Jesse de genel olarak mutfağı toparlamak için gönüllü oldu. Üç kadın ev işleriyle uğraşıyor - annem bizi görse çok sevinirdi. Bu düşünce, gelecek hafta bazı erkeklerin temizlik yapacağına dair kararlılığımı pekiştirdi. Beceri setlerini genişletmeleri onlar için iyi olacaktı.

"İkinci dersimde bir çocuk var." Auriele çalan telefonu duymazdan gelerek bir yığın tabağı homurdanarak dolaba doğru kaldırdı. Sorun tabakların ağırlığı değildi -Auriele bir kurt adamdı; dört yüz kiloluk bir örsü rafa kaldırabilirdi. Sorun kısa boylu olması ve bunu yapmak için parmak uçlarında durmak zorunda kalmasıydı. Jesse telefona ulaşmak için onun etrafından dolaşmak zorunda kalıyordu.

"Bütün öğretmenler Clark'ı seviyor," diye devam etti Auriele. "Bütün kızlar ve erkeklerin çoğu da. Ve ağzından çıkan her kelime yalan. Ona neden ikisinin de aynı hataları yaptığını sorduğumda bana 'Enrique benim ödevimden kopya çekti' dedi. Enrique'nin yüzünde istifa etmiş bir ifade var; Clark'ın bunu ona daha önce de yaptığını sanıyorum."

"Hauptman malikanesi," dedi Jesse neşeyle. "Yardımcı olabilir miyim?" "Adam orada mı?"

"Ben de ona söyledim-" Auriele aniden konuşmayı kesti, hassas kulakları hattaki tanıdık sese takıldı.

"Adam'a ihtiyacım var." Kocamın eski karısının sesi gözyaşlarıyla doluydu. Christy Hauptman'ın sesi umutsuz ve yarı histerikti.

"Anne?" Jesse'nin sesi titriyordu. "Anne, sorun ne?" "Adam'ı getir."

"Anne?" Jesse bana telaşlı bir bakış attı.

"Adam," diye seslendim. "Christy telefonda seni arıyor."

Oturma odasında Darryl ve kahvaltıdan sonra kalan birkaç kişiyle konuşuyordu, bu yüzden sesimi fazla yükseltmeme gerek kalmadı. Christy ilk kez bir şeye ihtiyacı olduğunu söylemiyordu.

Christy ile uğraşmak genellikle karnımı ağrıtmaya yeterdi. Bana ya da Adam'a yapabileceği bir şey yüzünden değil. Ama onu seven Jesse

Ama şu anda onu sevmeye devam etmek için savaşıyor, o kadın her aradığında acı çekiyordu. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Geliyor anne," dedi Jesse.

"Lütfen," dedi Christy. "Ona acele etmesini söyle."

Çaresiz, histerik gözyaşları - bunlar olağandışı değildi. Ama sesi de korkmuş gibiydi. Ve bu daha önce duyduğum bir şey değildi.

Adam odaya girdi ve asık suratından Christy'nin söylediklerinin en azından bir kısmını duyduğunu anladım. Ahizeyi Jesse'den aldı ama diğer koluyla ona sarıldı. Jesse'nin gözleri onun rahatlatıcı tutumu altında sulandı. Bana çılgınca bir bakış attıktan sonra hızla uzaklaştı, kapıdan çıktı ve merdivenlerden yukarı, muhtemelen kendini toplayabileceği odasına çıktı.

"Neye ihtiyacın var?" Adam, dikkatinin büyük bir kısmı hâlâ kızının üzerindeyken konuştu.

"Eve gelebilir miyim?"

Auriele bana baktı ama ben çoktan boş bir yüz ifadesi takınmıştım. İfademden ne düşündüğümü anlaması mümkün değildi.

"Burası senin evin değil," dedi Adam. "Artık değil."

"Adam," dedi Christy. "Ah, Adam." Küçük, umutsuz bir sesle hıçkırdı. "Başım belada, eve dönmem gerek. Çok aptalca davrandım. Beni rahat bırakmıyor. Bana zarar verdi, bir arkadaşımı öldürdü ve gittiğim her yerde beni takip ediyor. Eve gelebilir miyim, lütfen?"

Bu beklediğim bir şey değildi. Auriele her kelimeyi dinlemiyormuş gibi davranmayı bıraktı ve yüzünü telefona doğru çevirdi.

"Polisi arayın," dedi Adam. "Onlar bunun için varlar." "Beni öldürecek," diye fısıldadı. "Adam, beni öldürecek. "Adam, beni öldürecek.

kaçacak başka bir yer yok. Lütfen."

Kurtadamlar insanların yalan söylediğini anlayabilir. Etrafta dolaşan diğer doğaüstü yaratıklardan bazıları da anlayabilir, örneğin ben. Telefonla konuşmak çok daha zor çünkü kalp atışı ve koku gibi birçok belirti var. -İkisini de telefon hattı üzerinden tespit etmek mümkün değil. Ama sesindeki gerçeği duyabiliyordum.

Adam bana baktı.

"Ona gelmesini söyle," dedim. Başka ne diyebilirdim ki? Yardım edebileceğimiz bir zamanda ona bir şey olursa . . . Bununla yaşayabileceğimden emin değildim. Adam'ın yaşayamayacağını biliyordum.

Auriele beni izlemeye devam etti. Kaşlarını çattı, sonunda arkasını döndü ve bulaşıkları tekrar kurulamaya başladı.

"Adam, lütfen?" Christy yalvardı.

Adam gözlerini bana dikti ve hiçbir şey söylemedi.

"Adam," dedi Mary Jo kapı aralığından. Mary Jo bir itfaiyeci, sert ve akıllı. "Senin olduğu yıllar için sürünün ona borcu var. Bırak eve gelsin, sürü onu koruyacaktır."

Mary Jo'ya bir bakış attı ve o da gözlerini kaçırdı.

Adam'a "Sorun değil," dedim ve yalan söylememeye çalıştım. "Gerçekten."

Stresli olduğumda yemek yaparım. Eğer yeterince çikolata parçacıklı Richland buradayken onu beslemek için kurabiye alırsa sorun olmazdı çünkü Adam'ın benim için sorun olmaması gerekiyordu.

Eğer bir şey denerse, pişman olacaktı. Adam benimdi. Onu bir kenara atmıştı, Jesse'yi bir kenara atmıştı ve ben onları kapmışım. Bulanın elinde kalır.

Belki de onları geri istemiyordu. Belki de sadece güvende olmaya ihtiyacı vardı. İçgüdülerim buna ikna olmamıştı ama kıskançlık mantıklı bir duygu değildir ve Christy'yi kıskanmak için hiçbir nedenim yoktu.

"Pekala," dedi Adam. "Pekâlâ. Gelebilirsin." Sonra yumuşak bir sesle, "Uçak bileti için paraya ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Bulaşıklara geri döndüm ve konuşmanın geri kalanını duymamaya çalıştım. Adam'ın sesindeki endişeyi, yumuşaklığı ve onunla ilgilenmekten duyduğu memnuniyeti duymamaya çalıştım. İyi Alfa kurtadamlar etrafındakilerle ilgilenir; bu onları Alfa yapan şeyin bir parçasıdır.

Eğer tüm kurtlar hala o bölgede olsalardı, bunu daha iyi görmezden gelebilirdim. ev mutfağa sürüklenmemişti. Adam'ın Christy'yi buraya getirecek detayları tamamlamasını dinlediler ve fark etmeyeceğimi düşündüklerinde ara sıra bana kaçamak bakışlar attılar.

Auriele elimden son bardağı aldı. Lavabonun fişini çektim ve ellerimdeki suyu silkeledikten sonra kot pantolonumun üzerinde kuruladım. Ellerim en iyi özelliğim değildir. Sıcak su cildimi buğulandırmıştı ve

parmak eklemlerim kızarmış ve şişmişti. Bulaşıkları yıkadıktan sonra bile derime ve tırnaklarımın altına hâlâ siyah yağ bulaşmıştı. Christy'nin Fransız manikürlü tırnaklarıyla elleri her zaman güzeldi.

Adam telefonu kapattı ve eskiden çalıştığı seyahat acentesini aradı. Sık olmayan iş seyahatlerini koordine etmek: hem iş hem de

Kurt adam işi.

"Honey ve benimle kalabilir," dedi Mary Jo bana, sesi nötrdü.

Mary Jo ve Honey sürüdeki diğer iki dişi kurt adamdı.

Mary Jo, Honey'nin eşi birkaç ay önce öldürüldüğünde Honey'nin yanına taşınmıştı. İkisi de beni pek sevmezdi.

Mary Jo misafirperverlik teklifinde bulunana kadar, Christy'yi diğer sürü üyelerinden birinin yanına koymayı yarı yarıya planlıyordum çünkü bunu iyice düşünmemiştim. Christy'yi Mary Jo ve Honey'nin yanına koymanın hata olacağını biliyordum.

Adam ve ben sürünün uyumunu artırmak için çok çalışıyorduk, bu da Mary Jo ya da Honey'i daha fazla yabancılaştırmamak için çok uğraştığım anlamına geliyordu. Etkileşimlerimizi kibar bir tarafsızlık içinde tutmakta oldukça başarılıydım. Christy onların yanına taşınırsa, benden hoşlanmamalarını kullanacak ve bunu kasırga gücünde bir bölünmeye dönüştürecek ve sürünün üzerine bir drama seli olarak yağacaktı.

Christy'nin bölücü bir güç olduğunu fark ettiğimde, bunun sadece benim sürüyle olan ilişkim için değil, Adam'ınki için de bir sorun olduğunu anladım. Adam'ın eski karısını Honey ve Mary Jo ile aynı eve koymak aptalca olurdu çünkü Mary Jo'yu Christy ve Adam ya da Christy ve sürü arasındaki herhangi bir gerginlikte Christy'nin tarafını tutmaya zorlardı. Aynı şey Christy'nin birlikte kaldığı herkes için de geçerli olacaktır.

Christy'nin burada Adam ve benimle kalması gerekecekti.

Ben Mary Jo'ya cevap vermeden önce Auriele, "Christy'nin burada, kendini güvende hissedeceği bir yerde olması gerekiyor," dedi.

"Uhm," dedim, çünkü hala onun sadece Tri-Cities'de değil, evimde olmasının ne kadar berbat olacağının ağırlığı altında sersemliyordum.

"Onu burada istemiyor musun?" diye sordu Auriele ve ilk kez Auriele'nin de Mary Jo gibi Christy'yi benden daha çok sevdiğini fark ettim. "Korkuyor ve yalnız. Dar kafalı olma, Mercy."

"Darryl'in eski sevgilisinin senin evinde kalmasını ister miydin?" diye sordu Jesse hararetle.

Aşağıya indiğini fark etmemiştim. Desteğini bana doğru savururken çenesi yukarı kalkmıştı. Bunu yapmasını istememişim. Christy onun annesiydi, Jesse aramızda seçim yapmaya çalışmamalıydı.

Auriele, "Yardıma ihtiyacı olsaydı, yardım ederdim," diye tersledi. Emin olmak onun için kolaydı çünkü bildiğim kadarıyla Darryl'in eski bir karısı yoktu. "Christy'yi burada istemiyorsan, Mercy, benim evime gelebilir."

Auriele'nin teklifini birkaç kişi daha takip etti. düşmanca bakışlar bana yöneldi. Christy sürünün çoğu tarafından sevilen biriydi. Çok fazla testosteronu olan bir grup kurtadamın ilgisini çekecek türden tatlı, çaresiz bir ev kadınıydı.

"Christy burada kalacak," dedim.

Ama Mary Jo ve Auriele, Christy'nin en mutlu olacağı yer hakkında hararetli bir şekilde tartıştıkları ve erkekler de onlara dikkat ettikleri için kimse beni duymamıştı.

"Dedim ki" -iki kadının arasına girdim, sözlerime ağırlık kazandırmak için Adam'ın gücünden yararlandım- "*Christy burada Adam ve benimle kalacak.*" Her iki kadın da gözlerini kaçırdı ve geri çekildi ama Auriele'nin yüzündeki düşmanlık bana sadece sesimdeki Alfa otoritesinin onu tartışmayı bırakmaya zorladığını söyledi. Mary Jo memnun görünüyordu - bunun Christy'nin burada kalmasının ona Adam'ın karısı olarak pozisyonunu yeniden kazanma şansı verebileceğini düşündüğü anlamına geldiğinden emindim.

Adam hâlâ telefonla konuşuyor olsa da, otoritesini sarsmam mutfakta neler olduğunu görmek için etrafına bakmasına neden oldu, ama bakmadı. hızlı talimatlarını yavaşlatın.

"Onu burada tutmak iyi bir fikir değil. Honey ve Mary Jo'larda daha iyi olur." Jesse'nin sesi neredeyse çıldırmış gibiydi.

"Christy burada kalıyor," diye tekrarladım ama bu kez meramımı anlatmak için Adam'ın sihrini ödünç almadım.

"Mercy, ben annemi seviyorum." Jesse'nin ağzı mutsuzca buruştu. "Ama o bencil biri ve senin onun yerini almana içerliyor. Sorun çıkaracaktır."

"Jesse Hauptman," diye tersledi Auriele. "Bahsettiğin kişi senin annen. Ona biraz saygı göster."

"Auriele," diye homurdandım. Bu sabah ikimiz arasında bir nükleer bombaya ihtiyaç duyar gibi bir hâkimiyet kavgasına ihtiyaç vardı. Ama Jesse'ye dikte etmesine izin veremezdim. "Geri çekil."

Düşmanca bir gülümsemeye dişlerini gösteren Auriele, sıcak bakışlarını bana çevirdi, gözlerinin kapuçino rengi derinliklerinde sarı kıpırtılar vardı.

"Jesse'yi rahat bırak," dedim ona. "Otoriteni asıyorsun."

Jesse paket değil."

Auriele'nin dudakları beyazlaştı ama geri adım attı. Haklıydım ve o da biliyordu ki o.

"Annen burada kendini daha güvende hissedecek," dedim Jesse'ye gözümü ondan ayırmadan.

Auriele. "Ayrıca Auriele Christy'yi burada daha iyi koruyabileceğimizi söylerken de haklı."

Jesse bana umutsuz bir bakış attı. "Babamı istemiyor ama bu onu başkasının almasını istediği anlamına gelmiyor. İkinizin arasına girmeye çalışacak, su işkencesi gibi. Damla. Damla. Damla. Senin hakkında neler söylediğini duymalısın."

Hayır. Hayır, yapmamalıydım. Jesse de yapmamalıydı ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

"Sorun değil," dedim ona. "Hepimiz yetişkiniz. Bir süreliğine uslu durabiliriz. kısa bir süre." Bir kurt adamın bir takipçiyi avlaması ve onu korkutup kaçırmaması ne kadar sürebilirdi ki? Bir sapığın, tanım gereği, bulunması kolay olmalı, değil mi?

"İyi Samiriyeli Merhameti," diye mırıldandı Mary Jo. "Onun yardımseverliği için hepimizin minnettar olması gerekmez mi?" Etrafına bir göz attı ve ilgi odağı olduğunu fark edip kızardı. "Ne? Bu doğru."

Adam hâlâ telefondayken Mary Jo'ya baktı ve bakışlarıyla onu -ve odadaki diğer herkesi- susturdu. Seyahat acentesiyle işini bitirdikten sonra telefonu kapattı.

"Bu kadar yeter," dedi çok yumuşak bir sesle ve Mary Jo irkildi. Gerçekten kızdığı zaman sessizdir -insanlar ölmeye başlamadan hemen önce. "Bu konu tartışmaya açık değil. Herkesin gitme vakti geldi. Christy sürü değil, hiçbir zaman da sürü olmadı.

O hiçbir zaman benim eşim olmadı, sadece karım oldu. Bu da demek oluyor ki, o bir sürü işi değil, seni de ilgilendirmez."

"Christy benim arkadaşım," dedi Auriele öfkeyle. "Yardıma ihtiyacı var. Bu da onu benim işim yapar."

"Öyle mi?" Adam sabrının tükendiği belli olan bir sesle sordu. "Eğer seni ilgilendiriyorsa, neden Christy beni aradı da seni aramadı?"

Ağzını açtığı anda Darryl elini omzuna koydu ve onu odadan dışarı çıkardı. Onlar evden çıkmadan önce, "En iyisi rahat bırakın," dediğini duydum.

Mary Jo da dahil olmak üzere kurtlar Adam'ın daha fazla bir şey söylemesini beklemeden odadan çıktılar. Mutfakta durduk, Adam, Jesse ve ben, arabaların kalkış ve gidiş sesleri bizi rahat bırakana kadar

bekledik.

Sessizlik. Bu Pazar kahvaltısının tüm birleştirici faydası, son waffle'lar gibi yok olmuştu.

"Jesse," dedim. "Annen burada hoş karşılanır."

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun," dedi Jesse tutkuyla. "Her şeyi berbat eder. İnsanlara, *babama* hiç istemedikleri şeyleri *yaptırabilir*."

"Senin sorunun değil," dedim ona, Adam'ın yüzü gerildi çünkü Jesse ile aynı fikirdeydi.

"Bana da bir şeyler yaptırabilir." Jesse'nin yüzü çaresizdi. "Sana zarar gelmesini istemiyorum."

Adam'ın eli omzuma indi.

"Yaptıklarından kendin sorumlusun" dedim ona. İkisine de söyledim. "Onunkinden değil. O bir kurtadam değil, Alfa değil. Siz izin vermediğiniz sürece size hiçbir şey yaptıramaz."

Saatin kaç olduğunu bilmeme rağmen saate baktım. "Şimdi, ikiniz de izin verirsiniz, üzerimi değiştirip kiliseye gitmem gerekiyor, yoksa geç kalacağım." Mutfaktan çıktım, sonra kendimi toparladım ve kapıdan döndüm. "İçimden bir ses gelecekte sabır ve merhamet için çok dua etmem gerektiğini söylüyor." Onlara pek de hissetmediğim bir sırtış attım ve oradan ayrıldım.

KİLİSE PEK YARDIMCI OLMADI. Yaşadığım olaylardan dolayı

Sırtım garajın zeminindeki paspasa çarptığı sabah. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava kaba bir sesle boşaldı ve endişelerimi uzaklaştırdı. Saldırganıma hırladım - o da bana ilgiyle hırlayarak karşılık verdi.

Hırıltı Adam'ın fazla yakışıklı yüz hatlarını daha az yakışıklı yapmadı ama muhtemelen başka birini korkuturdu. Ben mi? Sanırım bilinçaltımda bir tür ölüm arzusu var çünkü Adam'ın öfkesi dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor, hem de korkmuş bir şekilde değil.

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Sivrisinekleri öldürmeye mi?" Adam öfkesine verdiğim tepkiyi fark edemeyecek kadar kızgındı. "Ben bir kurt adamım. Seni öldürmeye çalışıyorum ve sen bana elinle kıcıma şaplak mı atıyorsun?"

Ben yerdeyken bile sanchin dachi pozisyonunda, yani vuruş ya da blok için kolayca dönmesini sağlayan nötr-hazır pozisyonunda kaldı. Ayrıca

onu güvercin parmaklı gösteriyordu. Adam için bile iyi bir görüntü değildi ama terden ıslanmış ince tişörtü görüntüyü düzeltmek için elinden geleni yaptı.

"Sevimli bir popo," dedim.

Gözlerini devirdi, duruşunu serbest bıraktı ve bana bir adım daha yaklaştı. "Elimi tatlı popona koymama gelince," diye devam ettim, omuzlarımın

"Zekice dikkatini dağıtmaya çalışıyordum."

Bana kaşlarını çattı. "Dikkatimi ne dağıtacak? Seni yerde yatıran o müthiş, sinsî saldırından mı?"

Büküldüm, bir ayağımla onu bileğinin önünden yakaladım ve tüm ağırlığımı dizinin arkasına vurduğum kaval kemiğinin arkasına verdim. Dengesini kaybetmeye başladı ve ben de dirseğimi onun dizine vurarak yuvarlandım.

Üst bacağının arkasına doğru uzanan büyük bir kas, arpa atına neden olan bir güçle. Elleri ve dizleri üzerine çöktüğünde, ilk düşüşümde kaptığım İngiliz anahtarını salladım ve onunla kafasının arkasına dokundum.

"Kesinlikle," dedim, vücut dilimle yeterince iyi yalan söyleyebildiğim ve onu gafil avladığım için memnun olmuştum. Benden çok daha uzun süredir dövüşüyordu, daha iri ve güçlüydü. Antrenman yaparken nadiren ona üstünlük sağlayabiliyordum.

Adam ona verdiğim krampî rahatlatmak için uyluğunu ovuşturarak yuvarlandı. İngiliz anahtarını gördü ve gözlerini bana dikti; sonra da sırtarak garajın yarısını kaplayan güreş minderine uzandı. "Her zaman kötü ve sinsî kadınlardan hoşlanmışımdır."

Ona karşı burnumu kırıştırdım. "Sinsî olduğunu biliyordum, ama zalimlikten hoşlandığını bilmiyordum. Tamam o zaman. Artık sana çikolatalı kurabiye yok. Onun yerine onları sürünün geri kalanına yedireceğim."

Ellerini kullanmadan oturdu, gösteriş için değil, sadece o kadar güçlü olduğu için. Gömleğinin yetersiz örtüsü altında karnındaki kasların nasıl öne çıktığını fark edecek kadar kibirli değildi ve ben de bunu ona söylemeyecektim.

Yapmak zorunda olduğumdan değil. Ağzının kenarları yukarı kalktı ve çikolata rengi gözleri biraz karardı, burun delikleri açıldı, arzunun kokumda yarattığı değişikliği içine çekti. Gömleğini çıkardı ve yüzünü sildi.

kenara atmadan önce.

Adam, kalp atışlarımın hızlanmasına neden olan alçak ve boğuk bir

sesle, "Ben sadece biraz kabalıktan hoşlanırım," dedi. "Kurabiyeleri saklamak dünya çapında bir kabalıktır."

Frost adında kötü bir vampirle kavga ettiğimden beri her gün antrenman yapıyorduk. Adam, başımı belaya sokmaya devam edeceğime göre, yapabileceği tek şeyin benim de beladan kurtulmamı sağlamak olduğuna karar verdi. Hala haftada üç kez sensei'mle karate yapıyordum ve tüm bu ekstra çalışmaların dövüş yeteneğimde yarattığı farkı hissedebiliyordum. Adam'la idman yapmak, birini incitmekten endişe etmeden (kurtadamlar serttir) dikkatimi dövüşe verebileceğim anlamına geliyordu. Bu, insan gibi yavaş hareket etmenin arkasına saklanma ihtiyacımı görmezden gelebileceğim anlamına geliyordu. Bugün ayrıca bu sabahki telefon konuşmasını bir süreliğine unutabileceğim anlamına da geliyordu.

Öne doğru eğildim ve alnımı terden sıırıslıklam olmuş omzuna dayadım. Çok güzel kokuyordu: Kurt adamın nane ve misk kokusu, temiz ter ve Adam'ın kokularının karışımı. "Hayır. Eğer dünya çapında kötü biri olsaydım, Christy'ye gidip onu kurtaracak başka birini bulmasını söylerdim."

Kolunu bana doladı. "Onu sevmiyorum. Onu asla seni sevdiğim gibi sevmedim. Onunla ilgilenecek birine ihtiyacı vardı ve ben de insanlarla ilgilenmeyi seviyorum. Sahip olduğumuz tek şey buydu."

Bunu kastettiğini sanıyordu ama ben daha iyi biliyordum. İyi zamanlarında onları birlikte görmüştüm. Onun gidişinin, kendisine ait olan insanlarla ilgilenen ve onları kolay kolay bırakmayan bir adama verdiği zararı görmüştüm. Ama onunla tartışmayacaktım.

"Onun aramıza girmesinden endişelenmiyorum," dedim ona dürüstçe. "Sana ve Jesse'ye zarar vermesinden endişeleniyorum. Sürüye zarar vermesinden. Ama bu, her neyse onunla kendi başına yüzleşmesine izin vermekten daha iyidir."

Eğildi ve yanağını başımın tepesine dayadı. "Yalan söyledin," dedi. "Hiç de kötü biri değilsin."

"Şşş. Bu bir sır."

Mindere uzandı ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti. "Sanırım sırrını saklamam için bana rüşvet vermen gerekiyor," dedi düşünceli bir şekilde.

"İçimden bir ses yakın zamanda çok fazla kurabiye pişireceğimi söylüyor. Gelecekte," dedim hayıflanarak. "Söylediğim şeyden geri dönebilir ve bir ya da iki tane yemene izin verebilirim."

Hmm dedi, sonra başını yavaşça salladı, beni biraz döndürdü, böylece onun yanında değil üstündeydim. "Bu amacına ters düşerdi, değil mi? Bana kurabiye yedirirsen insanlar senin kötü biri olduğunu düşünmez."

Jesse arkadaşlarıyla dışarıdaydı ve Adam onları gönderdikten sonra kurtadamların hiçbirisi geri dönmeye cesaret edememişti.

Oturdum, altımda nefesinin yükselişini hissettim, sertliğini hissettim. Karın kasları. Biraz geri çekildim ve o da nefesini içine çekti. "Sana rüşvet verecek başka bir şeyim var mı bilmiyorum," dedim ciddi bir şekilde. Bana hırladı, gerçek bir hırlama. Sonra da, "Gördün mü? Birinci sınıf adı." dedi.

Adam'la sevişmek bazen yavaş ilerliyordu, bir şey daha hissedersen kırılganlar saçacağıma ve bir daha hiçbir şey hissetmeyeceğime yemin edene kadar yoğunluk artıyordu. O zamanlarda, kendime gevşek bir şekilde geri dönerdim.

Biraz kayboldum, hem de en iyi şekilde. Aşk, düştüğünüzde sizi yakalayacak birinin olduğunu bilerek kendinizi savunmasız bırakmak demektir. Ama ben zaten kendimi savunmasız hissederken, böyle bırakamazdım.

Adam sanki ne kadar kırılabilir hissettiğimi biliyormuş gibi bu sefer daha hafif tutmayı seçti. Tutkulu ve şakacıydı ve ben de aldığım kadarını verdim. Christy'nin varlığının bize ne yapacağı konusunda endişelenen tek kişi ben değildim; güvenceye ihtiyacı olan tek kişi de ben değildim.

Dişleri omzumu ısırduğunda haykırdım, acının ipucu omurgamda elektriksel olarak ilerledi ve beni bedenen harap ve ruhen bütün bırakan bir doruğa gönderdi. Tekrar başlamadan önce ben bitene kadar bekledi. Yüzünü izledim, kontrolünü elinde tutmasını izledim ve bunun bedelini ödedim. Boynunun yan tarafını ısırdım, sonra bacaklarımı etrafına doladım, topuklarımla sırtının alt kısmına biraz bastırdım. Kendini içimde kaybetti ve bu benim tekrar orgazm olmam için yeterliydi.

Ve minderlerin üzerinde çırılçıplak uzandığımızda, havada seks ve ter kokusu varken, eli benimkine sıkıca sarılmıştı: Christy sorununun yönetilebilir bir seviyeye indiğini hissettim.

Adam beni sevdiği sürece, Christy'nin bize atabileceği en kötü şeyle başa çıkabileceğimden emindim. Adam'la sevişirken yaşadığım coşkunun bazen bende dokunulmazlık sanrıları uyandırdığı düşüncesini bir kenara ittim.

O GECE GEÇ SAATLERDE, BİZ YATTIKTAN ÇOK SONRA, biri kapıyı çaldı. Ön kapıda.

Adam'ın kolu uyluğumun arkasında ağır bir şekilde duruyordu. Her nasılsa, yatakta çoğunlukla yanlamasına kıvrılana kadar yuvarlanmışım. Kedi Medea başımın arkasında yatıyor, neden böyle garip bir pozisyonda olduğuma dair soruma cevap veriyordu. Uyurken beni yastığımdan itip kakmak gibi bir huyu vardı, böylece yüksek bir yere sahip olabiliyordu.

Biri yine kapıyı çaldı, kibar bir tıkırtı.

İnledim ve Medea'yı yastığımdan ittim, böylece başımın üzerine çekebildim. Ben kıpırdandıkça Adam rahat ve gevşek kaldı. Kedi de öyle. İtiraz etmedi, kalkıp gitmedi. Onu koyduğum yerde uyumaya devam etti.

Tak tak. Tak.

Sertleştim, kendimi yataktan yarı kaldırdım ve Adam'a baktım. Kediye baktım. Adam'ın omzunu salladım ama işe yaramadı: bir şey onu uyutmuyordu. Kediye de aldığına göre, bunun büyü olduğunu düşündüm.

Bazı büyülere karşı bağışıklığım var ve belki de bu yüzden beni etkilemiyordu, ama o ısrarlı vuruş-

Tak tak. Tak.

-Bu, belki de dışlanmamın kasıtlı olduğunu düşünmeme neden olan şeydi. Birisi benimle yalnız konuşmak istiyordu. Ya da Adam yanımda yokken bana bir şey yapmak istiyordu.

Yataktan yuvarlandım ve komodinin çekmecesinden Sig Sauer'imi aldım, gümüş mermi dolu şarjörü çıkardım ve yerine bakır kovanlı boş kovanlar taktım. Tanıdığım hiçbir kurtadam Adam'ın kalibresindeki bir Alfa'yı bu kadar derin uyutabilecek sihre sahip değildi. Bu ya fae ya da büyücülük demekti ve her ikisi de normal bir kurşunla öldürülebilirdi. Bundan oldukça emindim. Cadılardan emindim - Elizaveta olmadığı sürece - ama fae'ler kurnazdı.

Oyuk uçlu mermiler zaten herhangi birine gümüş mermilerden daha fazla zarar verirdi. Gümüş iyi bir mühimmat olamayacak kadar sertti. Ve bilinmeyen bir düşmanla karşı karşıyayken silahlı olmak silahsız olmaktan daha iyiydi.

Ön kapıya doğru giderken Jesse'ye baktım. Sırt üstü yatmış, kollarını başının üzerine sarmış, hafifçe horlayarak uyuyordu. Şimdilik yeterince güvendedi.

Tak tak. Tak.

Silah bana merdivenlerden hayalet gibi inme cesareti verdi. Ağırdı. Adam'la her gün yaptığımız kavga seansları gibi, silah taşımak da

rutinimin bir parçasıydı. İnsan değildim, tam olarak değil, ama neredeyse onun kadar çaresizdim. Adam'ı eşim olarak kabul edene kadar bunun pek bir önemi yoktu. Bazı açılardan sürünün bir parçası olmak beni çok daha güvenli kılmıştı ama aynı zamanda sürünün en zayıf halkası haline de getirmişti. Silah kurtadamlarla aramdaki farkı eşitlemeye yardımcı oldu.

Dışarısı karanlıktı ve kapının yanındaki dar cam panel zaten opaktı. Orada kimin olduğunu anlamamın hiçbir yolu yoktu.

Tak tak.

"Sen de kimsin?" Bağırmadan sesimi yükselterek sordum.

Kapının çalınması kesildi.

"İsimlerimizi kolay kolay vermeyiz," dedi bir adamın hoş sesi. Sesini yükseltmemiş olması, normal bir insandan daha iyi duyabildiğimi anlayacak kadar beni tanıdığını gösteriyordu. Verdiği cevap bana kim değilse bile ne olduğunu anlatıyordu.

Fae'ler isimlerine dikkat eder, düzenli olarak kullandıkları isimleri değiştirir ve kendilerine karşı kullanılmaması için eski isimleri gizlerlerdi. Fae büyü en iyi kimin üzerinde çalıştığını bildiğinde işe yarar. Bununla birlikte, bir düşmana isminizi vermek aynı zamanda bir güç gösterisi de olabilir - *Senin için ne kadar az endişelendiğimi görüyor musun? Sana adımı vereceğim ve bununla bile bana zarar veremezsin.*

Arkadaşım ve eski işverenim Zee sayesinde -demir öpen, kendini gremlin ilan eden ve olağanüstü tamirci- Tri-Cities çevresindeki pek çok fae'yi tanıyordum, ama kapımın önündeki, sesini tanıdığım biri değildi. Fae'ler cazibe konusunda iyiydiler: yüzlerini, seslerini, hatta boyutlarını ve şekillerini bile değiştirebiliyorlardı. Ama ABD'ye savaş ilan ettikten sonra tüm Fae'lerin kendi bölgelerinde olması gerekiyordu.

Kapımın önündeki yabancıya "Adını bilmediğim insanlara kapımı açmam," dedim.

"Son zamanlarda Alistair Beauclaire oldum," dedi bana.

Beauclaire. Nefesimi içime çektim. Onun kim olduğunu biliyordum ve birilerinin çektiği viral YouTube videosunu izleyen herkes de biliyordu.

Beauclaire, diğer pek çok melez fae'yi (ve birkaç kurtadamı) öldürdüğü gibi kızını da öldürmek amacıyla kaçırıp adamı öldüren fae'ydi.

Beauclaire, kızını

Fae'leri ABD'den ve tüm insan egemenliğinden bağımsızlaştırdı. O bir Gri Lord'du, tüm fae'leri yöneten az sayıdaki güçlü kişiden biriydi.

Ama o bundan çok daha fazlasıydı, çünkü o gün başka bir isminden daha vazgeçmişti.

"Gwyn ap Lugh," dedim.

Lugh'un adını ortaya atan bir meşe adamı fae ile karşılaştıktan sonra Lugh'u araştırmıştım. Araştırmamın sonuçları en hafif tabirle kafa karıştırıcıydı. Kesin olan tek şey, efsanevi fae tarihinde Lugh'un karanlık bir gecede bir fener gibi öne çıktığıydı. "Ap Lugh" Lugh'un oğlu anlamına geliyordu, yani en azından Lugh'un kendisiyle uğraşmıyordum.

Kapının diğer tarafındaki fae yavaşça, "Ben de bu ismi kullanıyordum," demeden önce durakladı.

"Sen bir Gri Lord'sun." Sesimi sabit tutmaya çalıştım. Beauclaire gibi, bu da uzun süre insan kılığında yaşamıştı ve arkadaşlarının, eski karısının ve iş arkadaşlarının anlattıklarına bakılırsa çok sevilen biriydi. Gereksizce onu gücendirmenin bir anlamı yoktu ve onu verandada tutmak da bunu sağlayabilirdi.

"Evet," dedi.

"Bana zarar vermek istemediğinize dair söz verir misiniz?" Onu kırmamak önemliydi ama aptal olmamak da öyle. Yine de içeri girmek isterse bir kapının onu dışarıda tutmayacağından emindim.

"Bu gece sana zarar vermeyeceğim," dedi kolaylıkla ve o kadar gerçekçi olmayan bir cevap verdi ki, bu beni daha da kuşkulandırdı.

"Dışarıdaki tek kişi sen misin?" Sözünü bozmadan verebileceği olası zararları inceledikten sonra temkinli bir şekilde sordum. "Ve bu gece bu evde kimseye zarar vermeyeceğine söz verir misin?"

"Burada sadece ben varım ve bu gece için evinizde bulunanlara zarar gelmemesini sağlayacağım."

Silahın emniyetini açtım, mutfığa geri döndüm ve kaldırılmayı bekleyen bir yığın bulaşık havlusunun altına koydum. Sonra ön odaya geçtim ve kapıyı açtım.

İlkbaharın bu erken döneminde hala dondurucu soğukta olan gece havası, giydiğim uzun tişörtü, siyah bir Hauptman Güvenlik gömleğini griye boyadı, beni sıcak tutmak için yetersiz. Çıplak uyumuyorum: Alfa'nın karısı olmak gecenin bir yarısı beklenmedik ziyaretler anlamına geliyor.

Ben utangaç ya da vücut bilincine sahip biri değilim ama Adam diğer erkeklerin beni çıplak görmesinden rahatsız oluyor. Bu onu normalden daha asabi yapıyor.

Adam'ın tişörtleri rahat olması için tam olarak doğru bedendi ve onun tişörtlerini giymem diğer erkeklerin yanında soğukkanlılığını korumasına yardımcı oldu.

Beauclaire çenemin altına bakmadı. Kibarlık ya da ilgisizlik, ikisi de benim için sorun değildi.

Bir göl gibi kokuyordu; yıldızların ve ayın ışığı altında, sadece tomurcukları olan çıplak dallı ağaçlarla birlikte durmasına rağmen, yaz güneşinin bir ipucu ile hayat ve yeşillik dolu. Şakaklarında hafifçe kırılan kızıl kahverengi saçları ona, yatağında hâlâ uyumakta olan kurt adamın bana yalan olduğunu söylediği bir normallik veriyordu.

Beauclaire orta boyluydu ama zarif hatlara sahipti, bu da altındaki kırbaç kordonu kasını pek gizlemiyordu. Adam'ın üçüncüsü Warren da aynı hatlara sahipti.

Lugh'un çeşitli şekillerde meşhur ettiği gibi bir güneş tanrısına, fırtına tanrısına ya da düzenbaza benzemiyordu. Beauclaire dramatik YouTube anından önce bir avukattı ve şimdi de öyle görünüyordu.

Tabii ki, fae'ler istedikleri gibi görünebilirlerdi.

Geri çekilip ona oturma odasını işaret ettiğimde, hareket etti. Nasıl dövüşüleceğini bilen bir adam gibi dengeli ve tetikteydi. Buna, avukat görünümüne inandığımdan daha çok inandım.

Oturma odasına girdi ama evin ana katı dairesel bir akışa sahip olduğu için orada durmadı. Yemek odasından devam etti ve köşeyi dönerek mutfaka girdi, burada sırtını duvara dayayarak bir sandalye çekti ve oturdu.

Seçiminin önemli olduğundan oldukça emindim - Fae'ler sembolizme büyük önem verirler. Belki de mutfak seçmesinin sebebi

Misafirler eve geldi ve oturma odasında oturdu. Aile ve arkadaşlar mutfakta otururdu. Eğer öyleyse, belki de kendisini bir arkadaş olarak sunmaya çalışıyordu - ya da onu kendi evimin merkezinden uzak tutacak güce sahip olmadığımı işaret ediyordu. Emin olmak için çok inceydi, bu yüzden tamamen görmezden geldim. Fae'lerin söylediklerinin ya da yaptıklarının ne anlama geldiğini anlamak için çok fazla uğraşmak Herkes Düz Ceket Ülkesi'ne.

"Bayan Hauptman," dedi ben karşısına oturduktan sonra, "anladığım kadarıyla sizde babamın eserlerinden biri var. Baston için geldim."

"BASTONUM YOK," DEDİM BEAUCLAIRE'E.

Bunu bilmesi gerekirdi. Zee'ye söylemiştim ve oğluna göre, beni tam olarak bu senaryodan korumak için diğer bazı fae'lere söylemişti.

Eğer bilmiyorsa, bunun tek nedeni yakınlardaki Walla Walla Fae bölgesinden olmaması mıydı? Yoksa bu Zee'nin ona güvenmediği anlamına mı geliyordu?

"Nerede o?" Sesi odanın içine ipek gibi tatlı ve tehlikeli bir şekilde süzüldü. Eğer bilmiyorsa, ona söylemek istemedim. Bundan hoşlanmayacaktı ve ben de mutfak masamda otururken bir Gri Lord'u kızdırmak istemiyordum.

"Onu fae'lere geri vermeye çalıştım," dedim ona, zaman kazanmak için. "Mike Amca'ya verdim ve geri geldi."

"Çok eski," dedi Beauclaire ve sesi yarı yarıya özür diler gibiydi. "Fae'lerde yok, en azından yerel rezervasyondaki hiçbir Fae'de yok. Şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

Onu yine Fae'ye verdiğimi varsayıyordu. Eğer sesindeki özür olmasaydı, sanırım yalan söylememekten, tam olarak söylememekten mutlu olabilirdim. Çünkü bastonun nerede olduğunu bilmiyordum, sadece kiminle olduğunu biliyordum.

"Tam olarak değil," dedim ve sonra duraksadım. Zee, fae'lerin o bastonun düştüğü durumdan hoşlanmayacaklarını çok açık bir şekilde söylemişti.

"O zaman 'tam olarak' ne biliyorsun? Kime verdin?"

Merdivenlerden bir gümbürtü geldi ve ikimiz de sıçradık. Beauclaire dikkatini odakladı ve sihrinin kollarım boyunca buzdan ürpertiler gönderdiğini hissettim.

"Bekle," dedim. "Kontrol edeceğim." Daha ilk kelime ağzımdan çıkmadan sandalyemden zıpladım ve merdivenlere yöneldim. Her kim yaptıysa

Gürültü muhtemelen değer verdiğim biriydi ve onların bir Gri Lord tarafından havaya uçurulmasını istemiyordum.

Köşeyi döndüm ve Medea aşağıdan dördüncü basamaktan bana baktı. "Sorun yok," dedim Beauclaire'e. Onu kucağıma aldım ve her zamanki gibi kedi gevşedi ve mırlamaya başladı.

"Neydi o?" dedi.

"Bunun bir korku filmi klişesi olduğunu biliyorum," dedim mutfığa geri dönerken. "Ama, gerçekten, sadece kedi. Herkes gibi onu da uyuttuğunu sanıyordum."

Beauclaire kaşlarını çatarak kedime baktı, havadaki sihir yavaş yavaş dağılıyordu. Oturdum ve kedi sevmeye devam etmeyi kabul etti.

"Kediler kurnazdır," dedi bana. "Tıpkı senin gibi, büyüleri dökmeye meyillidirler. Kurt adamlarla dolu bir evde bir tane bulmayı beklemiyordum ve anında büyü, hassas büyü, benim uzmanlık alanım değil." Bana baktı ve sesinde bir tehdit vardı, "Kasırgalar, gelgit dalgaları, boğulmuş şehirler - bunlar daha kolay."

"Bu konuda kendini çok kötü hissetme," dedim ona, sesim uzlaştıracıydı. Onun Kaşlarını indirdim ve yumuşak bir ses tonuyla devam ettim: "Kurt adamlardan hoşlanan başka bir kedi de duymadım."

Mede -belki de onun deneyimine göre tehditkâr sesli tehlikeli adamlar, her ne yapıyorlarsa bırakıp onu kucaklamaya en yatkın insanlar olduğu için- Beauclaire'in adil bir oyun olduğuna karar verdi. Kucağımdan masanın üzerine sızdı ve masanın üzerinden adama doğru çok yavaş bir hareketle sürünmeye başladı.

"Bastondan mı bahsediyorduk?" dedi kaşlarını kaldırarak. Kaşın bana mı yoksa kedime mi olduğunu anlayamadım - Medea'nın ağır çekim kedi yürüyüşünü izlemek rahatsız edici olabiliyor.

"Bir meşe adamı bir vampiri öldürmek için baston kullandı," dedim ona. Bu ya hikâyenin başlangıcıydı ya da bir şaşırtmacaydı, kendimden emin değildim.

Elimi uzatıp Adam'ın künyelerinden birinin etrafına doladım; künye, alyansım ve bir kuzuyla birlikte kolyemde asılıydı. Beauclaire'in bir öfke nöbetinde beni ve fazlasıyla savunmasız ailemi yok etmesini engelleyeceksem, bastona ne olduğunu onun da -en az benim kadar- anlaması gerekiyordu.

Medea masayı boydan boya geçti ve Beauclaire'in önünde çömeldi. Ona odaklandı ve inledi. Daha önce başka bir kedinin

yap.

"Meşe adam daha sonra bana dedi ki" -Mede'nin duyabileceği şekilde sesimi biraz yükselttim- "Lugh asla silah olarak kullanılamayacak bir şey yapmazmış." Kaşlarımı çattım. "Hayır, söylediği tam olarak bu değildi. 'Gerektiğinde mızrağa dönüşemeyecek hiçbir şey yapmadı' gibi bir şeydi."

Medea hırıltısının sesini yükseltti, sonra Cadılar Bayramı kedisine dönüştü; vücudundaki her tüy hazırola duruyordu ve eğer bir kuyruğu olsaydı, eminim havaya dikilmiş olurdu.

Her gün kurt adamlarla uğraşan Medea'nın Korkuya karşı bağıışıklığı vardı. Vampirleri bile severdi. Ve Zee ya da Tad ile hiçbir sorunu yoktu.

Beauclaire, Medea ile yüz yüze gelene kadar başını eğdi. Büyüsünü biraz azalttı ve kediye tıslarken güzel ve ölümcül, yeşil gözlü ve uzun dilli bir şeyin görüntüsünü yakaladım. Masadan havalandı ve mutfağın köşesinden geçip merdivenlerden yukarı çıkarak gözden kayboldu.

Dudağımın istemsiz bir hırıltıyla kıvrıldığını hissettim. "Aşırı ölüm," dedim ona.

Oturduğu yerde rahatladı. "Yani baston artık bir meşe adamında mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Ondan sonra geri geldi. Ama geçen yaz . . . su samuru . . ."

"Seni ve son Su Samuru'nun ölümünü duydum." Omuz silkti. "Her zaman kana susamış ve aptaldılar. Kayıp değiller-" Durdu, düşünceli bir şekilde bana baktı ve "Onları bastonla mı öldürdün?" dedi.

"Elimde olan buydu." Savunmacı görünmemeye çalıştım. "Ve ben sadece onunla bir tane." Adam gerisini halletmişti ama bunu ona söylemeyecektim. "Su samuru öldüğünde bastonla ilgili bir sorun vardı." Aç bir şey.

"Bir sorun var," diye tekrarladı düşünceli bir şekilde. Sonra başını salladı. "Hayır. Sadece büyük silahlar ilk yapıldıklarında, genellikle değerli birinin, kılıcı daha tehlikeli kılacak özellikteki birinin kanıyla söndürülür. Baston uzun zaman önce tamamlandı."

Mike Amca'nın bastonu "söndürdüğümü" düşündüğünü söylemeli miyim diye düşündüm. Belki de ona su samurunun bastonun o gün öldürdüğü tek şey değildi. Belki de

Ona bastonun su samurunu çoğunlukla kendi başına öldürdüğünden emin olduğumu söyledim.

Ama ben konuşmaya fırsat bulamadan Beauclaire devam etti: "Excalibur olarak bildiğin kılıç, onun kılıcı babamın ölümünde boğulduğunda doğdu." Durakladı ve dişlerini göstererek gülümsemedi. "Anladığım kadarıyla o kılıcın yapımcısını tanıyor olabilirsiniz."

Bir an için baston için endişelenmeyi bıraktım.

Jumping Jehoshaphat. O Holy Night.

Siebold Adelbertsmiter bir zamanlar bıçak yapardı. Onunla tanıştıgımda bir VW tamirhanesinin sahibiydi. Beni işe aldı, sonra da Gri Lordlar, fae olduğunu kabul etmesinin zamanının geldiğine karar verdiklerinde dükkânı bana devretti - fae'lerin halka açılmasından on yıllar sonra. Onu gizli bir şekerleme kalbi olan huysuz, yaşlı bir huysuz olarak tanıyordum, ama bir zamanlar çok farklı bir şeydi: Drontheim'ın Karanlık Smith'i. O değildi

Ondan bahseden masallardaki iyi adamlardan biri.

Bir yanım hâlâ Beauclaire'den korkuyor, onun Zee'ye olan kininin bana yönelmesinden endişe ediyordu. Bir yanım, arkadaşım Zee'nin yüzlerce, hatta binlerce hikâyenin kahramanı Lugh'u öldürmüş olmasından dehşete düşmüştü. Ama en büyük parçam hâlâ Zee'nin, huysuz akıl hocam Zee'nin *Excalibur'u* dövmüş olmasına hayret ediyordu.

Bir süre sonra bilgiyi daha pratik yollarla işlemeye başladım. Bu hikâye Beauclaire'in bastonla ne yaptığını neden bilmediğinin cevabıydı.

Eğer Zee Lugh'u öldürmüş olsaydı, Lugh'un oğlu onunla ya da onunla ilişkisi olan herhangi biriyle güzel sözler söylemezdi. Kimse Fae'ler gibi kin tutamaz.

"Ama burada büyük silahlardan birinden bahsetmiyoruz," dedi Beauclaire, eski bir öfke kaynağından uzaklaşırken öfkesi yatışıyordu. "Yani bastonun bir vampiri ya da su samurunu öldürmek için kullanıldığına dair hikâyeler konuyla ilgili değil. Baston, Lugh'un yaptığı her şeye rağmen çok önemsiz bir eserdir ve önemli şeyler için de kullanışlı değildir."

"Koyun yetiştirmeye karar vermediğim sürece," dedim, çünkü bastonu küçümsemesi beni biraz şaşırtmıştı. Eski ve güzel bir bastonu.

-Ve çobanına sadık bir çoban köpeği gibi bana sadıktı. Eğer kirlenmişse, bu benim hatamdı çünkü onu canavarları öldürmek için kullanmaya ben karar vermiştim. "O zaman tüm koyunlarım ikiz olurdu. Bu sizin için önemli olmayabilir.

ama bir çobanın kar hanesine kesinlikle bir etkisi olurdu."

Bana annemin bazen baktığı gibi baktı. Ama o benim ebeveynim değildi ve evimi işgal etmişti, bu yüzden çekinmedim. Gözlerimi kısmıştım.

"Eğer bir koyun çiftçisi olsaydım, bunu güçlü bir büyü olarak görürdüm."

Aynı zamanda ap Lugh, Lugh'un oğlu olan Beauclaire, "Bu babamın yaptığı bir eser," dedi. "Bastona değer veriyorum, beni yanlış anlama. Ama güçlü değil; büyü de çoğu ölümlünün ya da fae'nin ilgisini çekecek bir şey değil. Bu nedenle, olması gerekenden daha uzun süre sizde kaldı."

"Aslına bakarsan," dedim parmağımı kaldırarak. "Benimle kaldı çünkü ne zaman geri versem ya da fae'lerden biri onu almaya çalışsa Ben."

Beauclaire öne doğru eğilerek, "Peki nasıl oluyor da şimdi bastonunuz yok?" diye sordu.

"Bilmek isteyen Gri Lord mu yoksa Ap Lugh mu?" Ben sordum. Arkasına yaslandı. "Fark eder mi?"

Ben bir şey söylemedim.

"Gri Lord, koyunları ikiz doğurmaya teşvik eden bir bastonun peşinden koşamayacak kadar başka işlerle meşgul. O eser ne kadar eski ya da değerli olursa olsun," dedi Beauclaire bir süre sonra. Bana gözlerini ısıtmayan küçük bir gülümseme verdi. "Yine de, bundan önce nerede olduğunu bilseydim, onu almak için daha erken burada olurdum."

Bu da bir cevaptı, değil mi?

"Gri Lord kısa cevabı alırdı," dedim ona. "Bu onun için çok iyi olurdu." Hareketli kaşı Nimoy'u andıran bir çabuklukla yukarı kalktı.

"Ya da ben," diye devam ettim. "Çünkü Gri Lord her halükârda mutlu olmayacak." Lugh'un oğlu yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayabilirdi çünkü kırdığım şeyi düzeltme ihtiyacını anlayabilirdi bastonun olduğundan çok daha güçlü olmasından daha önemliydi. Gri Lord sadece güçle ilgilenirdi.

Bir şey söylemedi ve ben de nefesimi tuttum.

"Baston su samurlarından birini öldürdü," dedim ona. "Ama su samurunu onunla öldürdüğümü söylemek gerçeği çarpıtmak olur. Su samuru bana kılıç salladığında kendimi savunmak için kullandım. *Büyülü* bronz kılıcı

Bastona karşı kırıldı, küçük bir eser." Ses tonumdaki ısıklıkla neredeyse gülümseyecekti ama devam ettiğimde tüm ifadesini kaybetti. "Ve sonra bastonun gümüş ucu kendini bileyerek bir bıçağa dönüştü, bir ve su samurunu öldürdü." Belki anlamamıştır diye, "Tek başına. Onun müdahalesi olmasaydı, hayatta kalamazdım."

Beauclaire'in sol elindeki uzun parmaklar düşünürken masanın üzerine hayali şeyler çiziyordu. Bunun bir tür büyü olabileceğinden endişelendim, ama zarar vermeyeceğine söz vermişti ve eğer büyü kullanıyorsa bunu hissedebilirdim.

Sonunda konuştu. "Babamın eserleri yaşlandıkça bir tür öz farkındalık kazanırlar. Ama amaçlarını temelden değiştirecek kadar değil. Baston yaşamın bir parçasıydı, ölümün değil."

"Belki de baston ilk, hatta tektir. Size yalan söylemiyorum." Sesim gergin çıkıyordu. Belki de tüm bunları ona anlatmamalıydım. Ama beni korkutuyordu, avukat kıyafeti giyen ve çok soğukkanlı ve sakın görünen bu Gri Lord. O çok pahalı takım elbisenin vaat ettiği nezaket konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmamıştım; fae'ler içlerindeki yırtıcıyı gizlemek için medeniyetin süslerini giymekte ustaydılar. Bastonu neden verdiğimi anlamasına ihtiyacım vardı, yoksa beni öldürme ihtimali çok yüksekti.

"Belki de değil," diye kabul etti uzun bir aradan sonra. "Ama birçok yalan türü vardır."

"Su samuru ölmeden önce, nehir şeytanı ile savaştık, ilkel bir dünyayı yok etmeye gelen yaratık. İşin çoğu başkaları tarafından yapıldı. Zor bir savaştı ve neredeyse kaybediyorduk. Onu öldürmek için savaşanların ben hariç hepsi öldü." Bazı yaratıklar için ölüm diğerlerine göre daha az kalıcıydı ama bu onların ölmediği anlamına gelmiyordu. "Son silahımı da kaybetmişim. Çaresizdim, herkes ölmüştü ya da ölüyordu. Baston elime geldi ve onunla nehir şeytanını öldürdüm."

Beauclaire bir şey söylemedi ama dikkati o kadar odaklanmıştı ki tenimde elektriklenme hissettim. "Bu 'nehir şeytanının' kanında söndürüldüğünü düşünüyorsun." Son iki kelimeyle alay etti.

"'Nehir şeytanı' ona başkaları tarafından verilen bir isimdi, bu yüzden beni suçlamayın," dedim. "Ama evet. Çünkü nehir şeytanı öldükten sonra baston değişti. Su samurunu öldürdü ve ... farkına vardı."

Beauclaire sadece beni izledi ve gözleri bana Medea'nın fare deliğinin dışında çömeldiği zamanki gözlerini hatırlattı. Bekliyordu.

"Kırmıştım," diye açık yüreklilikle itiraf ettim. "Ve ne yapacağımı bilemedim. o."

"Siebold Adelbertsmiter'e vermişsiniz," dedi Beauclaire, sesi soğuktu, vücudu parçalanmaya hazır ve gözleri aç.

"Bana ilk geldiğinde almasına izin vermedi," dedim ona. "Onunla birlikte gitmezdi, bu yüzden denemedim bile."

"Mike Amca?" Bu onu daha az rahatsız ederdi.

"Hayır. Mike Amca da olmaz. Onunla gitmeyeceğini söylemişim. Amerikan yerlilerinin misafirlik yasaları hakkında ne biliyorsun?"

Bir an için bana baktı. "Neden bana açıklamıyorsun?" Ben de Lugh'un bastonunu Coyote'ye nasıl verdiğimi anlattım.

Lugh'un oğlu bana şaşkınlıkla baktı. "Onu *Coyote*'ye mi verdin? Çünkü o sizin misafirinizdi ve buna hayran

kaldı." "Doğru," diye kabul ettim.

Başını salladı ve kulağa Galce gibi gelen ama olmayan bir dilde bir şeyler mırıldandı, çünkü birkaç kelime Galce biliyorum. Britanya Adalarında Galce, İrlandaca, İskoçça ve İngilizceden başka diller de var- Manx, Cornish ve bir dizi soyu tükenmiş varyant. Beauclaire'in hangi dili konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yok.

İşini bitirdiğinde bana baktı ve "Geri alabilir misin?" diye sordu.

"Deneyebilirim." Acımasızca gülümsedim. "Bunu ondan geri almak için senden daha fazla şansım var."

Ayağa kalktı. "Buradan elim boş gitmeyeceğime yemin ettim ve yeminimden dönmek bana göre değil. Bu yüzden buradan bastonu alıp bir hafta içinde bana geri getireceğine dair söz vermeni istiyorum."

"Aynı fikirde olmayı ne kadar istesem de," dedim ona, "yapamam. Coyote benim kontrol yeteneğimin ötesinde. Onu arayacağım ve bulduğumda soracağım. Buna yemin ederim."

"Bir hafta sonra." Gözlerime baktı ve bakışlarında gördüğüm şey, gelgit dalgalarından ve boğulan şehirlerden bahsettiğini hatırladığımda iliklerime kadar üşümeme neden oldu. "Olmazsa, daha az samimi bir şekilde başka bir konuşma yaparız. sona eriyor."

Mutfaktan girdiği yoldan çıktı; ben merdivenlerin yanındaki daha kısa yolu seçtim ve onun gidişini izledim. Ön kapı kapandı.

hafif bir klik sesiyle arkasına geçti.

Bir araba çalıştı. Motorunu seçemiyordum ama pahalı bir şeye benzeyen alçak, gırtlaktan gelen bir mırıltısı vardı. Üzerinde çok çalıştığım bir şey değildi. Devir çevirmedi, sadece bir aile sedanı gibi garaj yolundan çıkıp yola doğru sürdü.

Beauclaire'in motorunun sesi gecenin uzak seslerine karışıyordu ki, sanki biri cildimden cibinlik çekmiş gibi bir gıdıklanma hissettim. Yarım saniyelik bir duraklama oldu, sonra Adam çıplak ve öfkeli bir halde merdivenlerin dibinde yanımdaydı. Bana baktı. Sadece bir anlık bir bakıştı, ama yoğunluğu bana zarar görmediğimi ve özellikle telaşlanmadığımı gördüğünü söyledi. Sonra ön kapıdan çıktı.

Silahı mutfak havlularının altından alıp emniyetini kontrol ettiğimde Adam geri dönmüştü.

"Fae," dedi, sesi görüldüğünden daha sakindi. "Daha önce kokusunu aldığım biri değil. Kimdi ve senden ne istiyorlardı?"

"Gri Lord," dedim çünkü onu büyülemenin ve evimizi başarıyla istila etmenin bir Güç gerektirdiğini bilmesi gerekiyordu. "Beauclaire'di -Bilirsiniz, Fae'lerin rezervasyonlara çekilmesini başlatan adam. Bastonu aramaya geldi. Medea'yı gördün mü? Onun ödünü kopardı."

Adam kaşlarını çatı. "Zee'nin bastonu bildiğini sanıyordum. Ve o kediye hiçbir şey korkutamaz."

"Görünüşe göre çakallarla, vampirlerle, cadılarla, kurtadamlarla ve daha önce gelmiş geçmiş tüm fae'lerle arası iyiymiş ama Gri Lordlar tamamen farklı bir teklif." Merdivenleri çıkmaya başladım. Birkaç saat içinde kalkıp işe gitmem gerekiyordu. Yarın Christy burada olacaktı. Uzun bir gün olacağına benziyordu ve ben de bu günü en azından dinlenmiş bir şekilde geçirmek istiyordum.

gece uykusu. Ve önce kediye bulup iyi olduğundan emin olmam

gerekiyordu. "Mercy," dedi Adam beni takip ederken sabırla. "Neden Beauclaire sopayı Coyote'ye verdiğini biliyor muydu?"

"Toparlayabildiğim kadarıyla," dedim ona, "Zee bunu etrafa yaymadı ve Beauclaire ile konuşmuyorlar çünkü Zee, Excalibur'u söndürmek için Beauclaire'in babası Lugh'u öldürdü."

Adam'ın ayak sesleri arkamda sabit bir şekilde devam ediyordu ama son anda durakladılar.

Tekrar ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Fae'lerle uğraşmak her zaman zorluklarla doludur.

sürprizler."

Eli sırtıma geldi, sonra iki adım altımda olmanın avantajını kullanarak aşağı kayd ve kalçamı ısırđı. "Peki," dedi huysuzca, "Lugh'un oğluna bastonunu Coyote'ye verdiğini söylediğinde ne dedi?"

"Geri almak için bir haftam var."

Adam'ın eli kalçamın etrafında kıvrıldı ve beni merdivenlerin başında durdurdu.

"Yoksa?" Sesi, tenimin üzerinde kayan ve beni dışarıdan içeriye doğru ısıtan bir hırıltıydı.

"Bir konuşma daha yapacağız," dedim ona, Beauclaire'in söylediğinden çok daha az tehditkâr görünmesi için elimden geleni yaparak. Biri ailesini tehdit etti diye kocamın Gri Lordları avlamaya çıkmasını istemiyordum. "İş o noktaya gelmeyecek. Coyote'yle nasıl bağlantı kuracağımı bulacağım. Sabah Hank'i ararım." Hank de benim gibi bir yürüyendi ama ikinci formu şahindi. Tri-Cities'ten bir buçuk saat uzaklıkta yaşıyordu ve yürüyen olmak hakkında bildiklerimin çoğu için bilgi kaynağımdı. "Eğer o bilmiyorsa, beni Gordon Seeker ile görüştürebilir. Gordon bilecektir." Gordon Seeker, Coyote'nin Coyote olduğu gibi Thunderbird'dü. Hayatımda gördüğüm en şatafatlı kovboy kıyafetlerini giyen yaşlı bir Kızılderili kılığında dolaşmayı severdi.

Adam alnını omzuma dayadı. "Üstesinden gelemeyeceğın bir sorun yok o zaman."

"Ben daha çok Christy için endişeleniyorum," dedim ona ve bu neredeyse doğruydı. Keyifsizce güldü ve beni kendine daha sıkı çekti. "Ben de öyle."

Fısıldadı, "Söylediğı her şeye inanma, tamam mı? Benimle konuşmadan gitme."

Arkamı döndüm ve şiddetle, "Asla. Önce seninle konuşsam bile olmaz. Artık kaçamazsın, ahbap."

Ağzıma atladı ve ikimizin de bir süre uyuyamayacağından emin olduktan sonra, "Bunu unutma.

Bu iş bittiğinde ikimiz de muhtemelen bu düşünceye tutunuyor olacağız."

CİVATAYI GÜZEL SÖZLERLE VE KARARLI, HAFİF ELLERİMLE ÇIKARDIM.

Bu sabah Coyote'yi bulmak için açık havada adını haykırmak dışında elimden gelen her şeyi yapmıştım -ki bir işe yarayacağını düşünseydim bunu yapardım. Şimdi yapabileceğim tek şey telefonu beklemektir. Endişelendiğim tek şey Fae değildi, hatta en çok endişelendiğim şey bile değildi. Adam şu anda Christy'yi havaalanından almak üzereydi.

Tamircilik tüm konsantrasyonumu aldı, fae ve Adam'ın eski karısı hakkındaki endişelerimin gerçekten bir şeyler yapabileceğim bir sorun karşısında kaybolmasına izin verdim.

Beetle üzerinde onlarca yıldır amatörler tarafından çalışılıyordu ve isteksizce dönen cıvata yılların kötü muamelesinin kurbanıydı. Kenarları gerçek köşelerden çok önerilere sahipti, bu da onu '59 Beetle'dan çıkarmayı biraz zorlaştırıyordu. Şimdiye kadar Kolay Çıkış yöntemine başvurmak zorunda kalmamıştım ve başarı şansım konusunda iyimser olmaya başlamıştım.

Biri belli belirsiz boğazını temizledi ve ödümü kopardı - yine de zıplamamayı başardım. Arkamda duruyordu; burnumun bana geç de olsa söylediğine göre, aynı zamanda tuhaf bir kurt adam olan tuhaf bir adam. Neyse ki geride kalmış, açık garaj kapısının hemen dışında bekliyordu.

Tad yirmi adım ötede ofisteydi ve yabancı muhtemelen sadece açık garaj bölmelerine gelen bir müşteriydi. Ofiste. Bu her zaman olurdu. Tamamen güvendeydim. Mantık, kalp atışlarımın hızlanması ve garajımdaki yabancı bir adam tarafından ürkütüldüğümde vücudumun verdiği tepki olan dehşet dalgası üzerinde pek etkili değildi.

Bir süre önce saldırıya uğramıştım. Tam bunu atlattığımı düşündüğümde, aptalca küçük bir şey onu geri getiriyordu.

Ona sertçe başımı salladım, sonra panik halindeki dikkatim gerçekte nerede olursa olsun gözle görülür bir şekilde önümüzdeki işe odaklandım. Sürgüyle konuşmaya devam ettim, kendi sesim olsa bile yatıştırıcı tonları şaşırtıcı derecede faydalı buluyordum. Sürgü dışarı çıktığında kontrolü yeniden kazanmak için savaştım. Kendime her dönüşün biraz daha sakinleşmem gerektiği anlamına geldiğini söyledim. Rahatladım, aptalca egzersiz işe yaradı - anahtarı altı kez döndürdüm ve artık titremenin, gözyaşlarının ve (daha nadir olmakla birlikte, sıklık açısından eksikliğini aşağılanmayla telafi ediyordu) tamamen yabancı birinin üzerine kusmanın eşiğinde değildim.

İngiliz anahtarını yere bıraktım ve gülümseyerek ona doğru döndüm. Olduğu yerde kalmıştı; kibar ve güvenli bir mesafede. O yapmadı

Doğrudan bana da bakmadı - o bir kurt adamdı, paniklediğimi biliyordu, ama yüzümü kurtarmama izin verdi. Nezaketi için ona puan veriyorum.

Bir erkeğe göre ne uzun ne de kısaydı ve kendini göbeğine doğru sıkıca çekerek taşıyordu. Kollar içeride, omuzlar içeride, baş aşağı eğikti. Saçları kıvrıkcıktı ve kısa bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. İyi bir yemeğe ve başının okşanmasına ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Kalacak bir yer arıyorum," dedi. Bir omzunda, tamir ettiğim Beetle kadar eski görünen bir sırt çantası vardı. Belki de öyleydi.

Birkaç yıl önce, başka bir kurt adam garajda bana yaklaşmış ve kalacak bir yer aramıştı. Ölmüştü.

Onu duyduğumu ve neredeyse isteğini reddetmediğimi göstermek için bu yeni kurda başımı salladım. Ancak panik atak ve hafıza arasında, kelimeler şu anda beni aşıyordu.

"Yerel Alfa'nın ev numarasını aradım." Konuşmam için bana zaman vermişti ve sessizliği bozmak zorunda kaldığında sesi biraz stresli geliyordu. "Cevap veren kıza o kadar uzağa gitmek için kolay bir aracım olmadığını söylediğimde beni buraya gönderdi. Belediye otobüsü beni buraya getirdi." Sanki başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibi omzunun üzerinden baktı. Kafama dank etti ki

Yüzüme bakmamasının nedeni benim neredeyse panik atağımdan çok kendisiyle ilgiliydi. "Sürükleniyorum, biliyor musun? Kalmayı sevmiyorum

her yerde uzun. Sürüde en alttayım, bu da sorun çıkarmayacağım anlamına geliyor."

Amerikan aksanı Kuzeybatı Pasifik'ten geliyordu ama sözlerinin ritminde İngilizce'nin anadili olmadığını düşündüren bir şeyler vardı, her ne kadar rahat konuşsa da. "Sürünün en altındakiler", tıpkı gözlerini kaçırmaması gibi, itaatkâr kurt anlamına geliyordu: daha uzun yaşama eğilimindeydiler.

Çünkü ölümüne bir dövüşün kaybeden tarafında olma ihtimalleri çok düşüktü. İtaatkâr kurtlar da seyahat edebiliyordu çünkü

Alfa, itaatkâr bir kurdu geri çevirebilirdi - bunlardan çok fazla yoktu ve sürünün daha sorunsuz çalışmasına yardımcı olma eğilimindeydiler.

Honey'nin birkaç ay önce öldürülen eşi Peter, Able Tankersley ayrıldıktan sonra tek itaatkârımız olmuştu. Çok az tanıdığım bir kurt olan Able, San Francisco'da bir iş teklifi almıştı. Sürüyü etkileyen sadece Peter'ın ölümünün şiddeti değil, onun yokluğuydu. Yeni bir itaatkâr kurt hoş karşılanabilirdi.

"Bran seni bize mi gönderdi?" Ben sordum.

"Kesinlikle hayır," dedi vurgulayarak. "Bana bir liste vermesine rağmen Ona bu yöne sürüklendiğimi söylediğimde sayılar. O sırada ikimiz de buraya geleceğimi bilmiyorduk." Yine garaj kapısından dışarı, baharın çıplak başlangıcına baktı. "Yine de burada uzun süre kalacağımı sanmıyorum. Umarım yanlış anlamazsın. Genelde sıcak yerlerde kalmam ve otobüs garajında buranın yazın kavurucu olduğunu duydum."

"Sorun değil. Kalacak bir yere ihtiyacın var mı?"

Garajıma şüpheli bir bakış attı, ben de güldüm. "Ne kadar bildiğinizi bilmiyorum. Ben Mercy Hauptman'ım ve kocam da buranın Alfa'sı. Evde fazladan yatak odalarımız var ve ihtiyacı olan sürü üyelerine açık." Belki başka bir ziyaretçiyle Christy'nin kalışının etkileri azalırdı.

"Ben Zack Drummond, Bayan Hauptman. Bu gece bir oda için minnettar olurum, ancak bundan sonra kendi yerimi bulmayı tercih ederim."

"Pekâlâ," dedim. "Beş buçukta oraya gidiyorum" - normalde altı buçuğa yakındı, ama *genellikle* kocamın eski sevgilisi eskiden onun olan benim bölgemde koşturmazdı - "eğer bir gezintiye çıkmak istersen. Seni resmi olarak sürüye kabul edemem, bu kocamın işi ama sürümüzde itaatkâr biri yok ve bir tane işimize yarayabilir."

"Eğer başka bir çıkış yolu bulamazsam," dedi, "saat beş buçukta burada olurum." Tereddüt etti, bir şey söylemeye başladı, sonra yine tereddüt etti.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Nesin sen?" dedi. "Fae ya da kurt adam değilsin."

"Ben bir şekil değiştirenim - Amerikan yerlisi tarzı," dedim ona. "Daha çok yürüteç olarak bilinirim. Çakala dönüşürüm."

Gözleri genişledi ve sonunda her santimetremi incelemek için yükseldi. "Senin türünü duymuştum," dedi sonunda. "Hep bir efsane olduklarını düşünmüştüm."

Ona gülümsedim ve selam verdim. "Birkaç yıl önce olsa, tencere dibin kara, seninki benden kara olurdu, Bay Drummond."

ZACK DRUMMOND SAAT 5:15'TE GELMEDİ. Beş buçukta Beetle bitmediği için üzülüyordum ve ertesi sabah sekizde bitireceğime söz vermiştim.

"Evine git Mercy," dedi Tad, sırtüstü yatmış bir şekilde Beetle'ın alt takımı. "Bir saat sonra düğmelerini ilikleyip bitireceğim."

"Eğer kalsaydım, on beş dakika eksilirdi," dedim ona.

Çizmeli ayaklarından biri bana doğru sallandı. "Evine git. O kaltağın savaşımadan erkeğini çalmasına izin verme."

"Onu tanımıyorsun bile."

Arabanın altından geri kayarak çıktı, yüzü yağ rengine bürünmüştü. Kulakları biraz dışarı çıkmıştı, yüzü kendi tercihiine göre sade sayılırdı. Babası Siebold Adelbertsmiter'dı. Tad'ın annesi insandı ama babasının kanı ona sihir ve söylediklerine bakılırsa biraz da güç vermişti.

"Seni tanıyorum," dedi bana. "Senin üzerine bahse giriyorum. Evine git, Mercy. Ben hallederim."

Daha çocukken bu dükkânda çalışıyordu. Benden on üç yaş küçük olabilirdi ama en az onun kadar iyi bir tamirciydi.

"Tamam," dedim.

Büyük boy banyoda tulumumu çıkardım ve temizlendim. Yağı ve kiri kesen sert sabunlar cildimi hiç rahatsız etmedi - ki bu iyi bir şey çünkü onları çok kullanıyorum. Endüstriyel sabun bile ellerimdeki kökleşmiş kiri çıkaramıyordu ama ten rengim bunların çoğunu gizliyordu.

Aynaya baktığımda saçımın örgüsünü çözdüm. Bir tarakla taradım; ıslakken örmek saçıma normalde sahip olmadığı bir kıvrım veriyordu. Hiçbir şey beni kız gibi bir kıza dönüştüremezdi ama bukleler görünüşümü biraz yumuşattı.

Neredeyse kapıdan çıkmıştım ve Tad Beetle'ın altına geri dönmüştü ki, "Adam'ın eski sevgilisi seni çikolatalı tatlı şeyler yapmaya ittiğinde, unutma ki ben brownielerimi bol krema ile severim ama fındık."

ÖN KAPIYI PASTANIN KOKUSUNA VE SESİNE AÇTIM
Cızırdayan et.

Adam, Jesse ve ben mutfak işlerini paylaşıyor, sırayla yemek yapıyorduk. Bu gece Jesse'nin gecesi olacaktı ama mutfaktaki tek kişinin Christy olmasına şaşırmadım. Kendi tasarladığı mutfakta yemek pişirirken sırtı bana dönüktü.

Kızının bana söylediğine göre, Adam'ın Finley'e taşınmak için ısrar etmesine kızmıştı.

West Richland ya da Kennewick'teki prestijli mahalleler. Karavanımın yanındaki evi istediği gerçeğini telafi etmek için onu evde serbest bırakmıştı çünkü dünyanın bu bölgesindeki tüm kurtadamları yöneten Bran ona bana göz kulak olmasını söylemişti. Bran yüzlerce, belki de binlerce kurtadamı yönetmesinin yanı sıra, üvey babam Bryan'ın ait olduğu sürünün de Alfa'sıydı. Bu durum zaman zaman Bran'ın Montana'yı ve sürüsünü geride bıraktıktan çok sonra bile hayatıma müdahale etme hakkı olduğuna dair kuruntulara kapılmasına neden olmuştu.

Christy benden birkaç santim kısaydı, yaklaşık aynı boydaydı. Jesse gibi. Bluz ve köylü eteği içindeki vücudu yumuşak kıvrımlıydı ama şişman değildi. Onu son gördüğümde kahverengi olan saçları şimdi sarıya boyanmış ve Fransız örgüsüyle kalçalarına kadar sarkan kalın bir iple bağlanmıştı.

"Biraz kâğıt havlu bulabilir misin Jesse?" diye sordu arkasını dönmeden. "Yerlerini değiştirmişler ve tavadan çıkmaya hazır pastırmalarım var."

Kağıt havluların bulunduğu dolabı, muhtemelen ilk taşındığı gün koyduğu yerden açtım. Mutfağın düzenini değiştirmemiştım. Zaten çok fazla insan kullanıyordu, bu yüzden her şeyin nerede olduğunu öğrenmek benim için mutfağı kendi zevkime göre yeniden düzenlemekten daha mantıklıydı.

Yani Christy'nin mutfağı aynen bıraktığı gibiydi -gerçekte olmasa da ruhen hâlâ onun mutfağıydı. Onun benim mutfağımdaki varlığı bir tür istila gibiydi.

Gecenin erken saatlerinde buraya gelen Gri Lord, niyetine rağmen bunu yapmamıştı.

Christy, Jesse olmadığımı biliyordu, gerginliğinin kokusunu alabiliyordum -ki bu bir çeşit aldatmaydı, bu yüzden ona bunu söylemedim. Ayrıca, onu hemen yalan söylemekle suçlamak yarasa onunla barışmak için iyi bir yol gibi görünmüyordu.

"Kağıt havlular," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde ve onları ocağın yanındaki tezgaha bıraktım.

Bana bakmak için döndü ve ben de yüzünü gördüm.

"Kutsal Hannah," dedim o daha bir şey söyleyemedi, bölgesel kızgınlığımdan tamamen uzaklaşmış bir halde. "Bana onu vurduğunu ya da ikiye dört ile vurduğunu söyle." Sadece morarmakla kalmamıştı. Yüzünün yarısı simsiyahtı ve kenarlarındaki yeşilimsi kahverengi, bunun son yirmi dört saat içinde olmadığını gösteriyordu.

Bana yarım bir gülümseme verdi, muhtemelen acıtmayan yarım bir gülümseme. "Kızartma tavaşı olur mu? Beyzbol sopası kadar etkili değil ama sıcaktı."

"Bir kızartma tavaşını kabul edebilirim," diye kabul ettim. "Bu"-parmaklarımla yüzümün onun hasarlı yanağına denk gelen tarafını gösterdim-"kaçtığın adamdan mı?"

"Sally teyzem değildi," dedi alaycı bir tavırla. "Bunun için doktora mı gidiyorsun?" diye sordum.

Başını salladı. "Adam beni gitmeye zorladı. Doktor iyileşeceğini söyledi. Bana bir ağrı kesici reçetesi verdi ama ben reçete almayı sevmiyorum. Belki bu gece uyuyamazsam."

Ön kapı açıldı ve gelenin kim olduğunu görmek için mutfaktan çıkmama gerek kalmadı; Adam'ın evin her yerinden hissedebileceğim bir varlığı vardı.

"Hey, tatlım," dedi Christy. "Ocakta BLT'lerim var. Onlar Yukarı çıkıp temizlenmek istersen on dakika içinde işim bitmiş olacak." Bana baktı ve "Tüh. Özür dilerim, alışkanlık işte."

"Merak etme," dedim hoş bir şekilde, sanki kocama bir sevgi sözcüğüyle hitap ettiğinde beni hiç rahatsız etmemiş gibi - sonra yüzündeki memnuniyeti gördüğüm için kendimi vurabilirdim. Tepkim gerçek olamayacak kadar kontrollüydü ve o da bunu yakalamıştı.

"Belki masayı kurabilirsin?" diye sordu hafifçe.

Sanki burası hâlâ onun mutfağıymış, onun eviymiş gibi.

"Bu kıyafetlerden kurtulmam lazım," dedim. "Bu gece onun işini devraldığına göre Jesse'den masayı hazırlamasını istemelisin. Akşam yemeğine bir kişi daha gelebilir, kasabaya yeni bir kurt geldi."

O cevap vermeden çıktım ve Adam'ı görmek için merdivenlerin köşesini döndüm. Benimle birlikte merdivenlerden yukarı yürüdü.

"Ona vuran adamı bulabildiniz mi?" Yatak odamıza girdiğimizde kıyafetlerimi çıkararak sordum. Tulumum mekaniğin pisliğini büyük ölçüde emmiş olsa da, altına giydiğim kıyafetler yağ ve ter kokuyordu.

"Hayır, Juan Flores adında insan bulamadığımızdan değil, çok fazla Juan Flores olduğundan," dedi bana. "John Smith daha kolay olurdu, gerçi çoğu Juan Flores'e benzememesi de yardımcı oluyor. Yaklaşık bir metre boyunda, sarı saçlı; İngilizcesinin iyi olduğunu söyledi. Bir aksanı var ama ismine rağmen Meksikalı ya da İspanyol olduğunu düşünmüyor."

"Onunla Eugene'de mi tanıştı?"

Başını iki yana salladı. "Reno. Bazı arkadaşlarıyla partideydi. Bir arkadaşının arkadaşymış. Zenginmiş, sadece kredi kartı değil nakit parası da varmış. Avrupa'yı çok iyi biliyormuş gibi konuşuyordu ama orada yaşayıp yaşamadığını ya da sadece sık sık seyahat edip etmediğini söylemedi."

"Nakit para gerçek para demektir," dedim. "Sadece zenginmiş gibi davranan biri değil."

"Muhtemelen," diye kabul etti Adam.

"Adam ona vurduğunda polisi aradı mı?"

"Adam dairesine girip ona vurmaya başlamadan önce kadın onları aramış. Sirenleri duyunca oradan ayrılmış, gerçi kızın ona vurduğu tava da olabilir." Sesinde hayranlık vardı ve irkilmemek için elimden geleni yaptım. Elbette onunla gurur duyuyordu. Başına sert bir darbe aldıktan sonra etkili bir şekilde karşılık vermek cesaret ister. "Polis onun verdiği ismi araştırırken benden daha şanslı değildi."

Adam kravatını çıkardı ve gömleğinin manşetlerini sabırsızlıkla çözdü. "O gecenin ilerleyen saatlerinde, Eugene'e döndükten sonra birlikte dışarı çıktığı adamı biri soymuş. Boynunu kırmış ve cüzdanını alıp kaçmış. Flores olduğundan emin, cüzdanını çalmanın sadece bir kılıf olduğunu düşünüyor. Polis kararsız ama ona, onlar ipuçlarını araştırırken başka bir yerde kalabileceğini söylemiş."

"Eğer erkek arkadaşı sorumluyorsa, oldukça ustaca öldürüyor," dedim, çekmecede diğer temiz kotlarla birlikte duran temiz kotu çekerek.

Temiz giysilerimi katlanmış olarak çekmecelerde, kirli giysilerimi ise dolaptaki sepet içinde tutmaya alışmıştım. Adam işten geç kalacağı zaman beni aramaya alışmıştı. Böyle şeyler olduğunu öğrenmiştim, Telefon görüşmeleri ve katlanmış giysiler şeklinde uzlaşma, bir ilişkinin temelini sağlamlaştırdı. Adam ve Christy'nin evliliklerinden kalan ne gibi alışkanlıkları olduğunu merak ettim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Adam, düşüncelerimin çarpıtıldığından habersiz. "Kaynaklarım cinayetin temiz olduğunu söylüyor. Kaza olamayacak kadar temiz değil ama bir soygun için alışılmadık bir durum, özellikle de Eugene'de, ki burası bu tür suçların yuvası sayılmaz. Belki de orduda biraz zaman geçirmiştir."

"Ya da bir suikastçı veya suç lordu olarak," dedim.

Adam üzerinde I HEART COYOTES yazan soluk yeşil bir tişört giyerken homurdandı. Temiz giysilerimi katlamanın onu mutlu etmek için ödenecek çok büyük bir bedel olmadığının bir başka işaretiydi bu. Onda hiç I HEART CHRISTY tişörtü yoktu.

-Yoksa onları çoktan yakmış olurdum. "Aşırı aktif bir hayal gücün var."

"Bunu kurt adam söylüyor," dedim ona. Her zamanki iş çıkışı tişörtüm yerine, tenime çok yakışan ve kollarımdaki kasları ortaya çıkaran lavanta tonlarında bir gömlek giydim. Christy bunun her zaman giydiklerimden farklı olduğunu anlayamazdı. Onun yumuşak kıvrımlarına sahip değildim, bu yüzden sahip olduğum şeyleri vurgulayacaktım.

"Zack Drummond hakkındaki mesajımı aldın, değil mi?" Lavanta rengi kahverengi gözlerimle güzel bir kontrast oluşturuyordu. Belki de göz farı sürmeliydim? "İyi birine benziyor. Benim gibi yürüyenlerin bir efsane olduğunu sanıyordum."

Adam bana sırttı. "Bence sen de oldukça özelsin."

Yanağını öptüm ve çorap ve ayakkabı bulmak için ayrılmadan önce bir süre kollarında dinlendim. Göz farı yok. Christy dışarı çıkmadığımız sürece makyaj yapmadığımı bilmiyordu ama diğer herkes biliyordu. Genelde evde de çıplak ayakla gezerdim ama Christy mutfaktayken çıplak ayak çok savunmasız hissettiriyordu.

"Warren bu akşam Christy'yi takipçisi hakkında sorguya çekmek ve işe yarar bir şey öğrenip öğrenemeyeceğini görmek için geliyor."

"Güzel," dedim. "Güzel."

Warren bir süredir özel dedektif olarak çalışıyordu. İnsanlar hakkında zekiymi ve sırları bulmakta iyiydi. Ama memnun olmamın nedeni bu değildi. Warren benim arkadaşımı ve Christy ondan hoşlanmıyordu. Bu da bu akşamki yemeği benim lehime kılıyordu. avantaj.

Tam kapı çalındığı sırada alt kata indik.

Christy yanımdan geçip gitti ve omzunun üzerinden, "Mary Jo'yu akşam yemeğinde bize katılması için davet ettim," dedi.

Omzumdaki çipten kurtulmam gerektiğine karar verdim, yoksa önümüzdeki bir hafta ya da daha fazlası dayanılmaz olacaktı. Christy yemek pişirdi. Herhangi birini yemeğe davet edebilirdi, özellikle de Alfa'nın masasına her zaman davetli olan kurtlardan birini.

Mary Jo, Christy'nin arkadaşıydı.

Christy sanki evim hâlâ onunmuş gibi davranıyordu. Ama değildi. Ancak davranışlarını herhangi bir misafir için kabul edilebilir düzeyde tuttuğu sürece, kıskanç, güvensiz ve önemsiz görünmeden bunu düzeltmek için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Bu yüzden ilk tepkilerimi sineye çekecek ve onu yola getirme zamanı gelene kadar idare edecektim.

Christy kapıyı açıp onu içeri aldığında Mary Jo kötü morluğa acıyarak mırıldandı.

"Buna baktırmalısın."

"Kırık yok," dedi Christy ona. "Sadece morarmış ve zamanla geçecek. Adam beni doktora gitmeye zorladı. İyi de oldu, çünkü Mercy beni doktora kendisi götürmek üzereydi."

Bir abartı. Belki de.

Mary Jo da öyle düşünmüş olacak ki bana soğuk bir bakış attı. "Acıyor gibi görünüyor."

Christy onun yanağına dokundu, sonra başını salladı. "Daha kötüsü de olabilirdi. Birkaç kez çıktığım bir adam ölü bulundu ve bundan Juan'ın sorumlu olduğundan oldukça eminim."

"Ahh Tanrım," dedi Mary Jo. "Çok özür dilerim."

Warren içeri girdi. Kapıyı çalmadı ve böylece Christy'nin kapıyı tekrar açma ihtimalini ortadan kaldırdı, böylece herkesin ya onu tüm önemsiz işleri yapmak için kullandığını ya da evini geri almaya çalıştığını düşünmesini sağlayabilirdi. Ya da ikisini birden.

Muhtemelen o sadece normal şeyler yapıyordu ve ben de paranoyakça davranıp kıskanıyordum.

Evet, davranışlarım üzerinde çalışmam gerekecekti. Adam başımın üstünü öptü.

"Hepimiz yemek odasına geçelim," dedi Christy. "Akşam yemeğini oraya koydum. Yeni kurdun geliyor mu Mercy? Eğer daha fazla beklersek, akşam yemeği

üşüyebilir."

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Belki bir şey çıkmıştır."

"O zaman onsuz yiyelim," dedi. "Eğer daha sonra gelirse, varsa kalan yemekleri yiyebilir ya da ona bir sandviç yapabilirim."

Mutfak masasında yemek için yer vardı ama yemek odası masası masa örtüsü ve güzel porselenlerle donatılmıştı. Acaba Jesse mi hazırlamıştı, yoksa Adam'la ben üstümüzü değiştirirken Christy mi hazırlamıştı? Yemek masasını sadece Pazar günleri kullanırdım.

kahvaltılarda ya da herkesin mutfağa sığmadığı tatillerde.

Ben Adam'ın sağına oturdum, Christy de onun solundaki koltuğa oturdu. Jesse oturabilirdi. Jesse özür dileyerek bana gülümsedi ve bir sonraki koltuğa oturdu.

Herkes yerine oturur oturmaz Christy, "Pekâlâ millet," dedi. "Yumulun."

Sandviçlerin hepsi üçgen şeklinde kesilmiş ve masanın ortasındaki bir tabağa yerleştirilmişti; tam kıvamında pişmiş domuz pastırması, kırmızı domatesler ve altın rengi kızarmış ekmek üzerinde parlak çıtır marul ile muhteşem güzellikte bir sunum. Kocaman, kesme cam bir kasede salata vardı ve ev yapımı krutonların bulunduğu bir tabağın yanında duruyordu.

Kumaş peçeteler tam katlanmıştı ve öndeki çiçek tarzından gelen ilk bahar zambaklarıyla dolu bir vazo vardı. Tüm masa, Martha Stewart ve Gordon Ramsay'in birkaç arkadaş için sıradan bir yemek hazırlamak üzere evime gelmiş gibi görünüyordu.

Mary Jo sandviçten bir ısırık aldı ve mırıldandı. "4 Temmuz'da burada yaptığın piknikten beri bu kadar güzel bir BLT yememişim, hatırlıyor musun? BLT ve havuçlu kek yapmıştın. Bunu özlemişim."

Bu eski güzel günlerle ilgili bir sohbet başlattı ve sonunda Adam'ı ve hatta Warren'ı da içine aldı. Jesse gözlerime baktı ve yüzünü acıyarak buruşturdu.

Christy'nin evimi bilerek mi yoksa kazara mı ele geçirdiğini bilmiyordum ama şüphelerim vardı. Adam başka birinin elinde olsaydı ne yapacağımı biliyordum. BLT yemeği yerine dişlerimi ya da silahımı kullanabilirdim ama Christy'nin silahları benimkilerden farklıydı. Kontrolü geri almanın tek yolunun bir cadı olmak olduğunu biliyordum ve bu da kaybetmenin başka bir yoluydu.

"Sandviçini beğendin mi?" Christy eski güzel günlerin muhabbeti sona ermeye başladığında bana sordu.

"Çok güzel," dedim. "Yemek yaptığınız için teşekkür ederim."

Mary Jo bana bir bakış attı. "Uçakla gelip yaralandıktan sonra bu akşam yemeği başka birinin pişirebileceğini düşünmüştüm Christy."

"Bu benim işimdi," dedi Jesse. "Ama annem dedi ki-"

"Ona en sevdiği yemeği yapmak istediğimi söyledim çünkü onu çok fazla görme şansım olmuyor." Christy başını kaldırdı, mavi gözleri -Jesse'in gözleri- cesurca tuttuğu gözyaşlarıyla doldu. "Bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Ben iyi bir anne değilim."

Yalan söylemiyordu. Söylediği her şeye inanıyordu. Jesse'ye yaşattıklarının sorumluluğunu kabul ettiği için ona hak vermek zorundaydım ama asıl mesele, bunu söylerken Adam'a bakıyor olmasıydı. Sonra masanın etrafına baktı. Jesse'ye bakmadı. Bu bir özür değildi; sempati kazanmak için yaptığı bir oyundu. Bunu fark eden tek kişi ben değilim.

Jesse çatalını dikkatle yere bıraktı. "Yemek için teşekkürler anne. Çok güzeldi. Bu gece kendimi pek iyi hissetmiyorum. Yukarı çıkıp biraz ödev yapacağım."

Tabağını alıp mutfığa götürdü ve bizi sessizce bıraktı. Bir şey söylersem Jesse'nin gidişini ya da kötü ebeveynliğini benim suçummuş gibi göstereceğinden endişe ettiğim için çenemi kapalı tuttum. Neden başka kimse bir şey söylemedi bilmiyorum.

"Gördün mü?" dedi Christy, Jesse insanların duyma mesafesinden çıkar çıkmaz boğuk bir sesle. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum, onu üzeceğini biliyordum. Duygularımı incitmek istemiyor ama yalan da söyleyemiyor."

Bir süredir Christy'nin dramını yaşıyordum -*Özür dilerim Jesse, biliyorum seni almam ya da uçakla gelmen gerekiyordu ama yeni erkek arkadaşlardan Rio'ya seyahatlere kadar çeşitli nedenlerle şu anda uygun değil.* İş gezileri, gerçekten. İnsanları manipüle etmekte iyi olduğunu biliyordum ama yine de morarmış yüzündeki ifade onun için üzülmemeye neden oldu.

"Sorun değil," dedi Mary Jo ona. "Artık aranızı düzeltmek için zamanınız olacak."

Ve aniden tüm sempatim kayboldu, dehşetle yıkandı. Christy ne kadar kalmayı planlıyordu?

Christy üzüntüyle, "Bilmiyorum," diye mırıldandı, çatalı salatasından arta kalanlarla oynuyordu. "Öyle olduğunu düşünmek isterdim."

Adam onun omzunu sıvazladı.

Yemeklerin güzel olmasının hiç de yardımcı olmadığı bir kararlılıkla yedim. İçinde şeker ve çikolata olduğu sürece fırına giren her şeyi pişirebilirdim. Bunun ötesinde, oldukça ilgisiz bir aşçıydım. Adam benden çok daha iyiydi ama eski karısı neredeyse gurme bir şefti. BLT'lerdeki mayonezi sıfırdan yapmıştı.

Warren çatal bıçak takımını boş tabağına koyarken, "Evet," dedi. "Yemeğinizi bitirdiyseniz, şu eski erkek arkadaşınız hakkında bazı sorularım olacak."

"Yaralı ve yorgun," dedi Mary Jo. "Sorular iyileşme şansı bulana kadar bekleyemez mi?"

"Hayır," dedi Adam. "Christy'nin Eugene'e dönüp hayatına devam edebilmesi için onunla ilgilenmemiz gerekiyor."

Christy ıslak mavi gözlerini kocama çevirdi ve "Eve geri taşınmayı düşünüyordum" dedi.

Az önce yuttuğum yemek yanlış yere gitti ve beni öksürük krizine soktu.

"ŞİMDİ," dedi WARREN öksürüğümün üzerine, sesinde Teksas kalınlığı vardı. "Bütün bunları bilmiyorum Bayan Christy. Nerede yaşayacağınız size kalmış. Ama sizi korkutan adamdan ne kadar çabuk kurtulursak o kadar güvende olursunuz. Bu yüzden bana onunla nasıl tanıştığınızı ve onunla ilgili hatırlayabildiğiniz her şeyi anlatmanızı isteyeceğim."

Christy'nin gözleri onun sesindeki katı otoriteyle büyüdü ve sanki kırk yaşının üzerinde değil de on altı yaşındaymış gibi baktı. "Tamam," dedi.

Arkasına uzandı ve oturduğumuzda yere attığı not defterini aldı ve "İlk toplantıyla başlayalım. Ne zaman ve nerede?"

"Birkaç ay önce - Şubat başları, tam tarihi kontrol edebilirim. Kız arkadaşlarım ve ben Reno'da bir hafta sonu kumar oynuyorduk. Bir gösteriye gitmiştik ve geceyi kumarhanelerden birinde akşam yemeği ile bitiriyorduk. Etrafta bir sürü insan vardı ve bunu yılda bir kez yaptığımız için

ay, tanıdığımız birçok insan bile vardı." Tabağıyla oynadı. "Bir adam masamıza geldi. Çok güzeldi, benden daha gençti, takım elbise giymişti. Hani şu senin çok pahalı olan mavi-gri takımın vardı ya?"

Adam başını salladı ve onu takım elbiseyle gördüğünü hatırlamasını kışkırttığını fark ettim, her ne kadar çok takım elbise giyse de. Ama onu bahsettiği mavi-gri takım elbisenin içinde hiç görmemiştim.

Devam ederken gözlerini kocamdan ayırmadı. "Bana bunu hatırlattı, rengiyle değil ama şekliyle. Pahalı görünüyordu, ama 'tutulan adam' ya da 'seni etkileyeceğim' tarzında değil. Gözleri parlıyordu ve diğerlerini görmezden gelip sadece bana bakıyordu. Uzun boylu, altın sarısı saçlı,

Esmer tenli - genellikle Güney Amerika Hispaniklerinde gördüğünüz sıcak tonlar değil. Daha çok Akdeniz karası gibi. İri yapılıydı."

"Ne kadar büyük?"

Warren'a baktı. "Senden daha uzun. Daha ağır ama tamamen kaslı. Bir vücut geliştirmeci gibi." Gözleri Adam'a kaydı. "Çok fazla zaman geçiriyor olmalı.

Çünkü bu kadar kaslı gördüğüm tek erkek Adam'dı. Ve bana baktığında, beni *gördü*. Yoğun."

Yere baktı ve ellerini tabağından çekti. "Böyle bir gücün odağı olmak sarhoş ediciydi, gurur vericiydi, özellikle de benim yaşında." Sıkıca gülümsedi, bana baktı, sonra uzaklaştı. "Artık on sekiz yaşında değilim ve o da bundan daha yaşlı görünmüyordu." Adam'la on sekiz yaşındayken tanışmıştı. Adam ondan daha büyüktü, çoktan bir kurtadam olmuştu. "Kendini Juan Flores diye tanıttı ama İspanyol ya da Meksika aksanı yoktu."

"Nasıl bir aksanı vardı?" diye sordu Warren.

Dikkatini tekrar ona yöneltti. "Avrupalı. Fransız, İtalyan ya da Alman değil. Bunu bilmiyordum."

"Bu bir suç değil," dedi Mary Jo, çünkü Christy sanki bilmesi gerektiğini düşünüyormuş gibi konuşmuştu.

"Belki de sahte bir aksandı," dedi Christy. "Avrupa'da zaman geçirdim ama tam olarak çıkaramadım. İngilizcesinde biraz İngiliz gevrekliği vardı, Sanki İngiltere'de öğrenmiş gibi. Bu yüzden seçemediğimi düşündüm. Onunla yatağa girmeden önce sormadım bile. Çok aptalım."

"Kurbanı suçlama," dedim ona, itiraf ediyorum, hissettiğim kızgınlığın birazıyla. "Onun aksanını fark etmemiş olman senin suçun değil. Seni seçmesi de senin suçun değil."

"Adam bana bazı arkadaşlarının onu tanıdığını söyledi. Bu yüzden onun yanında kendini güvende hissediyormuşsun," dedi Warren.

Başını salladı. "Arkadaşlarımdan biri olan Jacqui ile bazı işler yapmıştı. Nation First Bank'ta finans görevlisi, kurumsal ve uluslararası hesaplarda çalışıyor."

"Telefon numarası?"

Gözlerini kırıştırdı ve sıraladı. Warren'ın ısrarıyla Juan'ı daha iyi tarif etmeyi de başardı. Warren onu Juan'la ilgili ayrıntıları hatırlaması için ikna etti.

Konuşma ve giyim alışkanlıkları. Köpekleri sevdiğini ve birbirlerine çok benzeyen iki iri köpeği olduğunu söyledi.

ne olduğunu bilmiyordu. Kızın onlardan korkmamasından etkilenmişti - işte o noktada biraz eğlenme arzusu daha sahiplenici bir şeye dönüşmüştü. Masrafları kendisine ait olmak üzere fazladan bir gün daha kalması için ısrar etmişti.

"İlk başta gururum okşandı," dedi bize. "Kim olmazdı ki? Zengin, güzel, genç bir adam bana tutkuyla ilgi duyuyor gibi görünüyordu."

"Ne değişti?" Ben sordum.

"Çalışıyorum," dedi biraz savunmacı bir tavırla.

Adam onu desteklese de o destekledi. Evinin, arabasının, sigortasının ve telefonunun faturalarını ödedi. Bir keresinde bana bunu ona borçlu olduğunu hissettiğini söylemişti. Ona bunun ikisi arasında olduğunu söyledim ve gerekli olduğunu düşündüğü hiçbir konuda yaygara koparmayacağıma (elimi kalbimin üstüne koyarak) söz verdim.

Bir seyahat acentesinde yarı zamanlı olarak çalıştı ve bu sayede normalde yapabileceğinden daha fazla seyahat edebildi. Turları bir araya getirdi ve

ve Jesse'nin bana söylediğine göre işinde iyiymiş.

"Kullanabileceğim fazladan iznim vardı ama hepsini kullanmak istemedim. Ona eve gitmem gerektiğini söylediğimde bu konuda garip davrandı. Ona hak veriyormuş gibi davrandım ve o duştayken bavulumu bıraktım, çantamı aldım ve koştum. Havaalanına giden bir taksiye bindim, Orada bir araba kiraladım ve Eugene'e döndüm."

"O olaydan sonra birdenbire senin dairene mi geldi?" diye sordu Adam.

"Hayır," dedi. "Beni aramaya başladı. İlkine cevap verdim, o olduğunu bilmiyordum. Çok fazla şey söyledim. Ama bu, numarasını değiştirene kadar cevapladığım tek telefonuydu. O zamandan sonra sadece tanıdığım insanlardan gelen aramaları yanıtladım."

Warren, "Kullandığı telefon numaralarına ihtiyacım olacak," dedi.

Başını salladı. "Telefonumda var. E-posta da gönderdi. Takipçiler hakkında bir şeyler okudum ve bulduğum tüm tavsiyeler hiçbir şekilde yanıt vermemem gerektiğini söylüyordu. Ben de cevap vermedim." Derin bir nefes aldı. "Sonra hediyeler gelmeye başladı. İnternette pek çok şey sipariş ettim. İlk sipariş ettiğim hediyein Yanlış sipariş, kırmızı ipek bir eşarp. Gönderen yeri aradım ve birinin bizzat satın alıp bana gönderdiğini öğrendim. Bana isim vermediler."

"Bana verecekler," dedi Warren. "Adres hâlâ sende mi?"

Başını salladı. "Dizüstü bilgisayarımda. Gidip getireyim." Masadan uzaklaştı ve kaçmaya başladı. Merdivenlerden yukarı.

Düşünceli bir şekilde merdivenlere baktım, sonra Adam'a baktım.
"Misafir odasını kullanacağını sanıyordum."

"Zemin katta olmaktan korkuyordu," dedi ve bunu söyleme şeklinden hangi üst katta olmaktan mutlu olmayacağımı anlayabiliyordum oda tutmuştu. Warren ona bir erkek bakışı attı, "*Milyon yıl geçse de senin yerinde olmazdım, ama iyi şanslar*" der gibiydi.

"Şeftali odasını seviyor," dedim. Bizimkinin yanındaki yatak odasıydı.

"Mavi onu üzüyor," dedi bana. Mavi misafir odası koridorun karşısında ve Jesse'nin odasının yanındaydı.

Söylenmesi gereken hiçbir şey yoktu. Ayağa kalktım, toplayabildiğim kadar kirli tabak çanağı topladım. Adam koluma dokundu.

"Mary Jo," dedi. "Mercy'nin masayı toplamasına yardım edersen, masa örtüsünü alıp çamaşırhaneye atacağım."

Mary Jo bana bir şey söylemek için mutfakta bulaşık makinesini doldurana kadar bekledi. "Bu onun hatası değil," dedi sonunda.

"Onun hatası olmayan ne?" Ben sordum. "Christy'nin bir sapığı cezbetmesi mi?"

Yüzü kızardı. "Adam'la aralarında bir gerginlik var. Uzun zamandır bir çifttiler. Senin daha rahat olabilmen için gelip durumu yatıştırıp yatıştıramayacağımı sormak için aradı. Deniyor."

Bulaşık makinesini kapattım ve çalıştırdım. "Evet," dedim. "Deniyor." Christy'nin *ne* yapmaya çalıştığını söylemedim. Mary Jo'nun düşündüğü gibi bir şey olmadığından emindim.

Gözlerini bana dikti, sanırım ses tonum umduğum kadar nötr değildi.

"Ondan hoşlanmak sorun değil," dedim ona nazıkçe. "Onun için endişelenmek ve üzölmek.

Sorun değil. Ben de onun güvende olmasını istiyorum."

Ellerimi kotumun arkasına sildim ve sesimin bir tehdide dönüşmesine izin verdim. "Dikkatli ol, Mary Jo. Çok dikkatli ol. Daha önce de hatalar yaptın. Herkes hata yapar. Yapmaman gereken hatalardan biri de Christy'nin Adam'ın eşi olacağını düşünmek. O benim ve onun aksine, ben "Benim olan insanları bir kenara atın."

Mary Jo bakışlarımı karşıladı ve ben de onunkileri tuttum. Yere bakana ve çenesini eğip boynunu açığa çıkarana kadar tuttum.

Jesse, insanların başkalarının acılarını paylaşmaması gerektiğini bilemeyecek kadar gençken bana annesi ve Adam'dan bahsetmişti ve ben de onu durduramayacak kadar işin içindeydim. Annesi Adam'a

Onu korkuttuğunu, kurtadamların onu korkuttuğunu ve Adam'ın onu boğduğunu. Ama ben her zaman aralarındaki asıl sorunun Adam'ın ondan daha genç görünmesiyle ilgili olduğunu düşünmüşümdür. Bu da onun genç bir erkeğe olan ilgisini akılda tutulması gereken bir şey haline getiriyordu.

Yemek odasına döndüğümde Adam ve Warren'ın ilgili yüzleriyle karşılaştım. İkisi de Mary Jo ve benim aramdaki konuşmayı duymuştu ama onlar bir şey söyleyemeden Christy dizüstü bilgisayarıyla geri döndü.

Warren'ın yanına oturdu ve ikisi birlikte e-postalarını gözden geçirdiler. Adam'ın telefonu çaldı ve numaraya baktı.

"Christy'nin dairesine göz kulak olması için bir adam tuttum," dedi bize. "Bu o." Telefonu kulağına götürdü ve "Hauptman" diye cevap verdi.

"Ben Gaven," dedi yabancı bir ses; arka planda siren seslerini duyabiliyordum. "Burada bir durum var."

Adam sertleşti. "O orada mı?"

"Uh, hayır. Yani, belki, ama onu görmedim. Öğleden sonra ikiden beri karınızın, pardon eski karınızın apartmanını izliyorum. Onun tarifine uyan kimseyi görmedim ama bina yanıyor, siren seslerini duyuyor olabilirsiniz. Yangın kesinlikle onun katında başladı ve onun dairesinde çıktığına eminim. Yukarı bakıyordum ve evinin pencerelerinden birinde renkli alevler gördüm. Kendim haber verdim - gerçi Eugene şehir merkezi günün bu saatinde pek de ıssız sayılmaz, o yüzden tek arayan ben olmayabilirdim. İtfaiye yangına müdahale ediyor ama yangın hızla büyüyor. Bir süredir-" bir duraklama ve boğuk bir küfür. "Özür dilerim. Parçaları düşüyor ve ben biraz fazla yaklaşmışım. Sadece on dakika oldu ve her yer alevler içinde."

Kaşlarını çatarak Adam'ı izleyen Christy'ye baktım ve odada Adam'ın konuşmasının diğer tarafını duyamayan tek kişinin o olduğunu fark ettim.

"Gördüklerinizi polise anlattınız mı?" Adam sordu.

"Emirleri veren itfaiyeciye kartımı verdim. Ona bir şey gördüğümü söyledim. O iletecek. İtfaiye ile tam bir işbirliği yapmayı planlıyorum. yetkilileri."

"Elbette." Adam, "polis" kelimesini duyunca dikkat kesilen Christy'ye baktı. "Bir sorun olduğunu zaten biliyorlar. Bağlantıları kurduklarından emin ol, tamam mı? Numaram onlarda var ama tekrar vermekten zarar gelmez."

Dedektif, "Onunla da konuşmak isteyeceklerdir," dedi.

"Sorun nedir?" Christy sordu.

Adam bir parmağını kaldırdı. "Tabii ki. Telefonuna doğrudan cevap vermiyor. Kendilerini geri araması için mesaj bırakmaları gerekecek."

"Doğru."

Adam aramayı sonlandırdı ve Christy'ye baktı. "Sanırım sapığın az önce daireni, binanı ve her şeyi yaktı."

Solgunlaştı. "Herkesi dışarı çıkardılar mı?"

Adam başını salladı. "Burası büyük bir bina. Bunu bu kadar erken bilmelerine imkân yok. Hâlâ savaşıyorlar. Birkaç saat içinde daha fazla şey öğrenecekler, ama herkesin hesaba katılması günler sürebilir."

SAVAŞ KOMİTESİ Christy'nin takipçisini tartışmaya devam etti

Christy'nin eviyle ilgili güncellemeler için arayan insanların periyodik kesintileri. Adam'ın müfettişi bize tüm binanın kayıp olduğunu söyledi ve sonra

Adam soruşturmaya dahil olan birkaç kişinin numarasını aldı. Adam'ın ünlü Alfa kurtadam olduğunu anladıktan sonra, kundakçı adam neredeyse konuşmaya başladı. Adam'a, yangının resmi olarak çıkarıldığından emin olmak için binanın söğumasını beklemeleri gerektiğini söyledi. Ama gayri resmi olarak, içgüdüsu yangının kundaklama olduğu yönündeydi. Kısa bir süre sonra ilk polis memuru aradı ve sigorta poliçeleriyle ilgili sivri sorular sordu; bu da kundaklama müfettişinin resmi olmayan içgüdülerini polisle paylaşmakla kalmayıp Adam'ın sonuçla ilgilendiğini de söylediğini ima ediyor gibiydi.

Adam nazik bir şekilde polise Christy'nin kendisine saldıran bir sapık hakkında şikâyetinde bulunduğunu söyledi. Adam kısa bir süre önce konuyla ilgili olarak Eugene polisiyle temasa geçtiğinde, Christy'nin takipçisinin, Christy'nin çıktığı bir adamın ölümüyle de ilgili olabileceği söylenmişti. Adam, Eugene polis soruşturmasından sorumlu memurun telefon numarasını araştırmadan ona verdi. Bu bilgi o polis memurunu yatıştırmış görünüyordu. Ama arayan ikinci polisi değil.

Coyote ile ilgili yaptığım aramaların hiçbirine geri dönmemişti ama Zack saat on civarında aradı ve gelemediği için özür diledi. Bir ev bulmuştu.

Hem kalacak hem de çalışacak bir yer, ama iş hemen başlamasını gerektiriyordu. Mümkün olduğunca çabuk gelecekti.

"Anlıyorum," dedi Adam. "Ama güvenliğin için seni bir an önce sürüye katmayı tercih ederim. Kurtlarım seni rahatsız etmeyecektir ama sürün yoksa kasabada dolaşan başka şeyler olabilir. koruma."

"Bu hafta nöbetçiyim," dedi Zack Adam'a. "Saatleri geri çevirmeyi göze alamam, hiçbir şekilde. Ne zaman gelebileceğimi bilmiyorum."

"O halde resmi töreni bir kenara bırakalım ve daha hızlı bir şeyler yapalım," dedi Adam. "Nerede kalıyorsunuz?"

Zack neredeyse isteksizce haftalık kiralanan bir motelin adını verdi.

"Tamam," dedi Adam. "Arkadaşım ve ben yaklaşık yarım saat içinde orada olacağız."

İkincimi arayacağım. Üçümüz bunu resmileştireceğiz. Sürüyle tanışmak, programınızı öğrenene kadar bekleyebilir."

"Bunların hepsi bekleyebilir," dedi Zack.

"Hayır," dedi Adam ona. "Şehrimde korumasız dolaşmana izin vermeye hiç niyetim yok." Zack daha fazla tartışmadan telefonu kapattı.

"Ben buradaki her şeye göz kulak olurum patron," dedi Warren. "Sen git ve yeni kurda hoş geldin de."

"Mary Jo, evine git," dedi Adam ona. "Bu gece çok yardımcı oldun ama işe gitmeden önce biraz uyumalısın."

Christy'ye endişeli bir bakış attı.

Warren alaycı bir tavırla, "Onu çiğnemeyeceğim," dedi. "Yarın sabah beşte vardiyaya gidiyorsun. Evine git, Mary Jo."

Christy, "İşten çıktığında görüşürüz," dedi.

Mary Jo'nun kalmasını ister gibiydi ama sözleriyle tam tersini işaret ediyordu. Bu büyük bir başarıydı. "Şu gittiğimiz yerde manikür yaptırabiliriz.

Richland'daki gibi."

"Kapanmış," dedi Mary Jo ona.

"Eminim başka bir dükkân bulabiliriz. Auriele iyi bir yer biliyordur."

Mary Jo sırtıttı. "İyi olacak. İyi olacağına emin misin?" "Mary Jo," dedi Adam. "Git."

Başka çaresi kalmayan Mary Jo kapıdan çıkarken bize eşlik etti. "Sadece Warren'la güvende olacağından emin misin?" Omzunun üzerinden geriye baktı.

"Saçmalama," dedi Adam, ona gösterdiğimden daha sabırlı bir şekilde. "Sapığı bu gece dairesini ateşe verdi. Direkt uçuş yok ve Eugene'den buraya altı saatlik bir yol var. Tanıdığım en sert kurtlardan biri tarafından korunan evimde onu öldürmek için doğrudan gelse bile, Juan ben dönmeden buraya ulaşamaz."

Adam benim için cipinin yolcu kapısını açtı, kapadı ve Mary Jo'nun cipinin sürücü kapısını açtı. Mary Jo ona ciddi bir şekilde teşekkür etti, oysa başka herhangi bir erkeğe bu nezaketinden dolayı dilinin sert tarafıyla karşılık verebilirdi. Bir kadının kapısını açmak Adam'ın içine işlemiştir ama bunu iş arkadaşlarından birinin görebileceği bir yerde yapmamaya dikkat ediyordu. Görünüşe göre itfaiyecilerin, kadın olsalar bile, kendilerine kapı açılmasını istemeyecek kadar bağımsız olmaları gerekiyordu ve Mary Jo bu konuda alay konusu olmak istemiyordu.

ZACK'IN MOTELİ DOĞU PASCO'DAYDI. TRI-CITIES'de gerçekten Tehlikeli mahalleler, ama doğu Pasco buna yakın. Motel, otoparka açılan küçük odaları olan eski motellerden biriydi, artık inşa etmiyorlar çünkü gerçekten güvenli değiller.

Büyük, parlak siyah SUV, otoparkın kenarında sigara içen bir grup çocuğun ilgisini çekti. Erkeklerin testosteronu hissedecek kadar büyüdükleri ve sağduyu kazanmak için çok genç oldukları on dört ila on altı yaş kategorisindeydiler.

"Hey, *gringo*," dedi içlerinden biri. "Onu oraya park etmek istediğine emin misin?" "Neden o *kızı* bize bırakmıyorsun, *gringo*. Çünkü biz biliyoruz ki

Böyle sürtüklerle ne yapacağımı bilmiyorum. Beyaz ete ihtiyacı yok. Çünkü herkes beyaz etin zararlı olduğunu bilir."

Arabanın önünden dönen Adam yanıma gelene kadar yürümeye devam etti. Sonra yüzünü biraz yukarı ve dışarı çevirdi.

Motelin otopark ışıklarının sarı aydınlatması yüz hatlarına tam olarak vuruyordu.

Çocuklar yavaş ve yarı-erkeksi bir şekilde ilerliyordu, belli ki yanlış zamanda yanlış yerde bulunan zavallı bir çifti kaçırmanın keyfini çıkarmaya hazırdılar.

Birkaç yıl önce Tri-Cities'te çetelerle ilgili ciddi sorunlar yaşamıştık, ancak ciddi uyuşturucu kaçakçıları dışında

parayla ve turistleri yanlış mahalleye geldikleri için taciz etmemek için dikkat çekmemeye çalıştıklarından, çete faaliyetlerinin çoğu sona ermişti.

Çocuklardan biri durakladı, gözlerini kısarak kocamın yüzüne baktı ve aniden durdu. "Hey, dostum," dedi tamamen farklı bir ses tonuyla. "Hey, dostum. Sorun yok, değil mi? Kötü bir niyetimiz yoktu. Sadece biraz eğleniyorduk. Değil mi dostum? Seninle sorun yaşamak istemiyoruz."

Geri kalanlar durakladı, bu geri dönüş karşısında şaşırdılar.

"Bu kurt adam," diye fısıldadı yüksek sesle. "Televizyondan mı? Siz salaklar haberleri izlemiyor musunuz? Onunla dalga geçmeyin."

Diğerleri Adam'a daha yakından bakmak için döndüler, sonra hepsi sahte bir kayıtsızlıkla eriyip gittiler.

Onlar gittikten sonra Adam kederle, "Kendimi yaşlı hissettiriyorlar," dedi. "Çünkü sen yaşlısın," dedim ona hiç sempati duymadan. O da onları geri çekmekten keyif aldım. "Hadi ihtiyar. Gidip yeni kurdumuzu aramıza katalım."

Biz bunu yapamadan, şık, gümüş rengi 67 model bir Mustang cipin yanına yanaştı ve Darryl araçtan indi. Darryl gün ışığında iri yarıdır, ama gece

Yüzündeki zekâ ve yüz hatlarının güzelliği, cüssesinin dikkatini dağıtabilir. Karanlıkta çok büyüktür ve o anda onu her zamankinden daha da korkutucu yapan bir öfke dalgası taşıyordu.

Zack'in garajımda bana verdiği izlenimi düşündüm ve "Hey, Darryl. Biraz geri çekilebilir misin? Bu adam itaatkâr olsa da kimseden korkmayan Peter değil. Bu kurt sana bir bakar ve kaçır."

Darryl bana sinirli bir bakış attı. "Yeni kurda kızgın değilim. Sana kızgıyım. Başıma bela oluyorsun kadın." Darryl'in sesi sanki çok derin bir fiçinin dibinden geliyor gibiydi. Bu

Bir ejderhanın konuşabileceğini hayal ettiğim türden bir ses, eğer ejderhalar varsa. Ki öyle bir şey yoktu. Bildiğim kadarıyla.

Darryl'in çoğunlukla huysuz olduğunu düşünüyordum ama Adam, Darryl'in açıklamasına daha fazla ciddiyet katan bir niyetle hırladı. Darryl başını benden yana eğdi ama bu onu daha da mutlu etmedi.

"Ben ne yaptım?" diye sordum.

"Christy'yi üzdün ve bu da Auriele'i üzdü - Christy'nin genel refahını Adam'a bırakmanın doğru bir şey olduğunu düşünmüyor," diye tersledi.

"Bunun ortasında kalmaktan hoşlanmıyorum."

"Christy'yi üzdüm mü?" diye sordum. "Ne zaman?"

"Bu öğleden sonra. Peşinde bir sapık varken zemin kattaki süitte uyuması için ısrar ettin. O sadece küçük bir şey-"

"Darryl," dedim.

"Ne düşündüğünü bilmiyorum," dedi Adam'ı tamamen unutarak. "Alt kat güvenli değil. O bir insan ve Auriele'nin bana söylediğine göre çoktan bir adam öldürmüş olabilecek bir sapığın tehlikesi altında."

"Darryl," dedim tekrar, sonra bana konuşmak için alan açmasını beklemekten vazgeçtim ve sadece aldım. "İtiraf etmeliyim ki Christy'nin daha çok

Kendi banyosunun olduğu süitte rahat edecekti. O da

Pencereler alarma geçti ve evde herhangi bir yabancı yaklaştığında -yaya bile olsa- bunu duyacak *kurt* adamlar var -kurt adamlar, Darryl-." Başarısız bir şekilde sesimden bıkkınlığı uzak tutmaya çalıştım. "Her halükarda, üst katta kalıyor ve oraya geldiğinde evde bile olmadığım için hiçbir şekilde itiraz etmedim. İştaydim."

Bana baktı ve ben de onun bakışlarına karşılık verdim. Başka tarafa bakmadı ve sonunda bıkkınlık içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Hayır. Kocamın eski karısının evime taşınması ve yanımdaki yatak odasında uyuması beni heyecanlandırmıyor. Ama onu istenmeyen kişi yapmıyorum. Onu tehlikeye atmıyorum. Ve biliyorsun, yalan söylemediğimi biliyorsun."

Darryl nefes aldı. Başka tarafa baktı.

"Ah kahretsin," dedi bir hükümet düşünce kuruluşunda çalışan doktoralı bir adamın kullanması gerekenden daha az belagatle. "Yine aynı şeyi yapıyor. Neredeyse unutuyordum."

"Yine *ne* yapıyorum?" diye sordum. Ben de sinirlenmeye başlamıştım.

"Bu Christy, Mercy," dedi Adam. "*Christy* yine aynı şeyi yapıyor. İnsanları kendisi hakkında endişelendirmenin bir yolunu buluyor."

Darryl'in sesi kutuplaşmış gibi çıkıyordu: "Bu da en nazik ifade şekli," dedi. "Bunu görmem gerekirdi diye düşünüyorsun. Çok fazla deneyimim oldu. Ne olduğunu açıklayacağım

Auriele'nin başına gelecek ve Christy'nin söylediklerini yanlış anladığını fark edecek. Tıpkı yanlış anladığı son on seferde olduğu gibi bu da benim hatam olacak çünkü Christy'nin ona söylediklerini yanlış anladığını fark etmeliydim. Tek mazeretim, unutmak için yıllarımın olması ve Auriele'nin Sevdiği insanların hatalarını. Ben dünyadaki en şanslı adamım.

Çünkü bu körlüğün faydalanıcısı benim ama diğer insanların da faydalanıcı olduğunu unutuyorum."

"Eğitim ve beyin eski karımla uğraşırken işe yaramıyor," dedi Adam, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Sen Christy'nin içini görecektadar zeki değilsin, Auriele de öyle. Şimdi gidip buluşalım-"

Zack ne kadar zamandır otel odasının dışında durmuş bizi dinliyordu bilmiyorum ama yüzündeki ifadeye bakılırsa yeterince uzun sürmüştü. Beni izlerken gördü ve yüzü karardı.

"Zack," dedim. "Sizi eşim Adam Hauptman ve yardımcısı Darryl Zao ile tanıştırayım. Beyler, bu Zack Drummond."

"Merhaba," dedi temkinli bir şekilde. Hâlâ yorgun ve çok zayıf görünüyordu. "İçeri gelsene. Şu işi bitirelim." Heyecanın yokluğu dikkat çekiciydi.

Zack döndü ve motel odasının açık kapısından içeri girdi. Adam da Zack'i takip etti ve Darryl bana önden gitmemi işaret etti. İçeri girdim ve öğürmemek için mücadele etmek zorunda kaldım.

Belki bir insanın burnu o motel odasındaki kokuları alamazdı ya da belki *tüm* kokuları alamazdı. Belki de. Ama aylardır koku almayan bir astım hastasının bile midesi bulanmadan o odada on dakikadan fazla kalabileceğini sanmıyordum.

Puro, sigara, pipo ve herhangi birinin içebileceğı diğer her madde, seks, idrar, dışkı ve eski alkol kokusuyla birlikte odaya nüfuz ediyordu. İnsanların bayat bira kokusundan daha kötü bir şey olmadığından şikayet ettiklerini duymuştum ama bu oda onların yanıldığını kanıtladı. Bayat bira odadaki en az rahatsız edici kokuydu. Ayrıca küf, küf ve fare de vardı. Tek gereken bir kokarcaydı.

Ne Adam ne de Darryl herhangi bir sıkıntı belirtisi gösterdi. Zack bana baktı ve hafifçe gülümsedi. "Dilenciler seçici olamaz."

"Birkaç haftalığına bize taşınabilirsin," dedim. "Tasadüfe bakın ki, kimsenin kullanmadığı, yeni temizlenmiş bir yatak odası süitimiz var."

"Hayır," dedi nazikçe. "Üzgünüm, ama buna katlanmayı katlanmaya tercih ederim. Eviniz şu anda güvenli bir yer gibi görünmüyor. Sürü politikasından hoşlanmıyorum, onlarla anlaşılamıyorum."

Darryl bir şeyler söyleyecekti -itaatkâr kurtlar genellikle sürü politikasında iyi iş çıkarırlar çünkü Christy gibi kimse onları incitmek istemez- ama Adam "dur" anlamına gelen ince bir el hareketi yaptı.

"Sorun değil," dedi Adam. "Tri-Cities'e hoş geldin, Zack Drummond. Normalde sizi karşılamak için bir parti düzenlerdik ve düzenleyeceğiz de.

Programınızdaki kısıtlamalar bunun bu hafta gerçekleşemeyeceği anlamına geliyor. Bu kasabada vampirlerimiz, yarı fae'lerimiz ve Unutulmuş ve Saklı'nın diğer sakinleri var ve bunların birçoğu avlamak için kendilerine bağlı olmayan bir kurt adam bulmayı çok ister."

Adam konuşmayı bıraktığında Zack, "Anlıyorum," dedi.

"Tamam. Tam adım Adam Alexander Hauptman. Seninki ne?"

"Zachary Edwin Drummond."

Adam gözlerini kapadı ve üç derin nefes aldı.

O odadaki koşullar, normalde olduğundan daha cesur bir hareketti. Her Nefes aldığı anda, sürü büyüsünün çekiciliğini hissedebiliyordum ve onun ihtiyacıyla bir araya geldiğini hissediyordum.

Arkadaşım gözlerini açtı ve tüm dikkatini Zack'e odakladı. "Alınma ya da kasıt olmadan gözlerimin içine bak, Zachary Edwin Drummond."

Zack çenesini kaldırdı ve Adam'ın bakışlarıyla buluştu. "Seni görüyorum, Adam Alexander Hauptman, Columbia Basın Sürüsü'nün Alfa'sı."

"Avlanmak, savaşmak, yaşamak ve kaçmak için bize katılacak mısınız?"

"Ayın altında," dedi Zack. "Avlanacağım, dövüşeceğim, yaşayacağım ve benim olacak sen ve seninle birlikte koşacağım."

Darryl, "Seni sahipleniyoruz," dedi ve bir çakı çıkarıp tek eliyle açtı.

Adam bana baktığında, "Seni sahipleniyoruz," dedim.

"Seni sahipleniyorum," dedi Adam ve Darryl'in bıçağını alıp ön kolundan küçük parmağımın ucu büyüklüğünde bir et parçasını ustalıkla kesti. "Alfa'nın eti ve kanı olacaksın."

Kanlı parçayı Zack'e uzattı, o da parmaklarından yedi. Adam'ın kolundaki yaradan kan fışkırdı. Dört iri damla halıya düştü ve sonra yara kabuk bağladı. Bir saatten kısa bir süre içinde yaradan hiçbir iz kalmayacaktı. Basit bir kesik bile daha çabuk iyileşirdi.

"Bugünden itibaren," dedi Adam. "Benim ve benim için. Toplanın."

"Seninki sana, benimki bana," diye yanıtladı Zack. Adam'ın pürüzsüzlüğü

Cevap bana bunu ne kadar sık yaptığını söyledi.

Sihir aramızda cızırdadı ve sanki biri oraya kibrit çakmış gibi göğsümü yaktı. Ama bu gücü benimle birlikte Zack'i de alan tüm sürüyle paylaştım. Zack kendi payına düşenin tamamını aldı ve ağladı.

kollarını göğsüne doladı ve yatak örtüsünün üzerine uzandı.

O yatak örtüsüne dokunmam için sürü büyüünden daha fazlası gerekirdi.

Darryl daha sert bir malzemedan yapılmıştı. Zack'in yanına oturdu ve uzun kollarından birini diğer adamın omuzlarına doladı.

"Nefes al," diye tavsiye etti. "Azot gibi yaktığını biliyorum. Ama siz farkına bile varmadan bitmiş olacak."

"Katılmak ayrılmaktan iyidir," dedi Zack gergin bir sesle. Ama en kötüsü sona ermişti ve kasları gevşemeye başlamıştı. Ta ki Darryl'in onu tuttuğunu fark edene kadar.

Darryl da bunu gördü ve onu hemen serbest bıraktı. "Her şey tamam," dedi ayağa kalkarak.

"Şimdi," dedi Adam. "Bana şu işinden bahset."

"Bir restoranda bulaşık yıkıyorum," dedi. "Sorun değil. Bir sürü bulaşık yıkama işi yaptım."

"Masanın altında mı yoksa üstünde mi?" diye sordu Adam.

Zack sabırsız bir iç geçirdi. "Sen *de* o Alfalardan birisin," dedi uzun süre acı çeken bir sesle. "Bu güvenli. Ben yasalım ve işim de yasal. Değil Bu yüzden bu çöplükten kurtulmak için başka bir iş bulmam gerekecek. Ama bunu yapabilirim. İş bulma konusunda iyiyimdir. Bana bir sürü lazım, ebeveyn değil."

Adam hafifçe, "Sürümün tüm üyelerinin güvende olduğundan ve iyi beslendiğinden emin olmak benim işim, böylece umutsuzluğa kapılmazlar," dedi.

"Çok uzun zamandır kurt adamım," dedi Zack. "Aşağı yukarı yüz otuz yıldır. Dışarı çıkıp çocukları yemeye başlamayacağım."

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldandı Adam. "Ama zaten burada uyumayacaksın. Kim bilir buraya kim girecek ve seni savunmaya zorlayacak?"

kendiniz mi? Marrok, eğer yardım edilebilirse hiçbir kurdun bu tür bir duruma düşmesini istemediğini açıkça belirtti." Telefonunu çıkardı ve bir tuşa bastı.

"Hey, patron," dedi Warren uzun süre acı çeken bir ses tonuyla. "Burada henüz katil sapıklar ya da kundakçılar yok. Ama yarın nöbetçi sayısını artırmanın iyi bir fikir olabileceğini düşünüyorum. Christy'nin güvende olduğundan emin olmak için."

Belki de Christy, Warren'a kimsenin onun durumunu ciddiye almadığından yakınmıyordu. Belki de Warren gerçekten de

Christy'yi takipçisinden korumak için daha fazla *kurt adam* muhafız, ne de olsa sadece bir insandı. Belki de.

"Anlaştık," dedi Adam kolayca. "Takipçiyi yakalayana kadar dört kişi nöbet tutacak. Yarın sabah için vardiyaları ayarladım bile. Ondan sonra bazı planlamalar yapmamız gerekecek. Diğer bir haber de, yeni kurduğumuz Zack'in kabul edilemez bir konaklama yerinde olması. Tam zamanlı çalışmıyor ve muhtemelen Nite'dan bir üst kademeye geçmek için başka bir işe girmeye razı.

Baykuş."

"Orada birkaç hafta kaldım," dedi Warren. Yalan söylemiyordu ve Zack'in kulak misafiri olabileceğini biliyordu. "Cidden berbattı. Gelip misafir odalarımızdan birinde kalmasına ne dersin? Ben yokken etrafımda başka bir kurt adam olması duygularımı incitmez. Kyle bahçe ekibimizi az önce kovdu ve çim biçme makinesini kendisi almakla ilgili sesler çıkarıyordu. Eğer Zack çim biçme işini üstlenmek isterse, başka bir şey yapmak istediği zamana kadar karşılığında oda ve yemek alabilir diye düşünüyorum. Emin olun

buranın büyük bir avlu olduğunu biliyor."

Adam başını Zack'e doğru eğdi ve bir kaşını kaldırdı. Zack

bıkkın bir ses çıkardı ama "Tamam, evet. Tamam." dedi.

"Uhm," dedim. "Biri sana Warren'ın sürü hiyerarşisinde üçüncü sırada olduğunu söylemeli. Ayrıca onun eşcinsel olduğunu ve Kyle'ın da partneri olduğunu söylemeliler. Ve Kyle bir insan."

Zack bana baktı.

Warren, "Biri bunu ona söylemeli, kesinlikle," dedi. "Sanırım biri ona Kyle ve benim üçüncü bir kişi aramadığımızı da söylemeli. Ve ev yeterince büyük, eğer kapısını kapalı tutarsa, diğer insanların yatak odalarında ne yaptıkları konusunda endişelenmesine gerek kalmaz."

"Ve Kyle senin onaylamadığını düşünürse oldukça sinirlenir," diye ekledim. "Seni utandırmak için elinden geleni yapacaktır."

Warren bana, "Kyle'ın ondan ne kadar hoşlandığını bilmesini sağlayacağım, Mercy," diye güvence verdi.

"Onu sevdiğimi biliyor," dedim Warren'a. "Ama kimsenin zarar görmemesi için evinize gelen kurtadamları durumun ne olduğu konusunda uyarmak ilk günden beri benim işim oldu." Rahatsız olan bir kurt adam bir ısırtık alabilir.

herkes pişman olur.

"Kimse köşelere işemediği sürece," dedi Zack kapıya en yakın köşeye alaycı bir bakış atarak, "bundan daha iyi olmalı. Ve kimse

Herkes rıza gösterme yaşının üzerindedir ve bilgilendirilmiş rıza gösterebilecek kadar akli başındadır, kimin kendi alanında ne yaptığı beni daha az ilgilendirir."

"Kyle ve ben elli eyalette de reşit sayılırız," dedi Warren ve son kısımda tam bir TV kovboyuna dönüştü. "Ve sanırım köşelere işemekten kaçınabilirim, ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum. başka hiçbir şeyden sorumlu değildir."

DARRYL BANA BAĞIRDIĞI İÇİN HALA SUÇLU HİSSEDİYORDU çünkü o Zack'i götürüp Kyle'la tanıştırmaya gönüllü oldu. Eve vardığımızda Warren hâlâ Christy'den bilgi almaya çalışıyordu.

Yatmak istiyordum ama bunu yaparsam Warren gittiğinde Adam Christy ile yalnız kalacaktı. Bu yüzden oyalandığımı anladığım anda esnedim ve Adam'ı boynunun yanından öptüm.

"Saat gece otuzda kalkmam gerekiyor," dedim onlara. "Ben yatmaya gidiyorum. Eğer bir kundakçı evimi tekrar kundaklamaya karar verirse, uyanık olduğumdan emin olun. Sen?"

"Elimden geleni yapacağım," dedi Adam kibarca - ve bir an için karavanımda olduğumu sandığı için korkunç bir şekilde yanan ve çılgına dönen Adam'a geri döndüm.

"Biliyorum," dedim ona, ne kadar kötü yaralandığı düşüncesi uykulu halimi bir anlığına sildi.

"Mercy bir çakal, ona bir şey olmaz." Warren Adam'a göz kırptı, sonra da "Sadece çıkarken kediyi aldığından emin ol" dedi.

"Ne kedisi?" diye sordu Christy. "Kedileri sevmem."

"Yatak odanı kilitle o zaman," dedim ona. "Kapıları açabilir. Ondan hoşlanmadığını bilirse, seni her yerde takip etmeye çalışacaktır."

Adam'a parmaklarımı salladım ve kalbimi ısıtan küçük bir gülümsemeyle merdivenleri tırmanmaya başladım. Kindarlık etmişim ama Christy'nin yüzündeki ifade buna değmişti. Yarın daha iyi bir insan olacağıma yemin ettim. Ama bu gece, kinimin tadını çıkaracaktım.

Jesse'nin ışığı yanıyordu. Neredeyse yatağa gidecektim; gerçekten yorgundum ve o anda yatağa girsem beş buçuk saat uyuyabilirdim.

Ama kapıyı hafifçe çaldım.

"Kim o?" Jesse sordu.

"Ben," dedim ve beni içeri davet ettiğinde kapıyı açtım.

Jesse yatağında uzanmış, okul kitapları etrafa saçılmış ve kulaklığı boynunda sallanıyordu. Kulaklıklardan biri sol kulağının hemen önündeki mor saç tutamına takılmıştı. Ben içeri girdiğimde başını kaldırmadı.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedim ona. "Sen de kalkmak zorunda kalmadan önce bir ara uyumayı düşünebilirsin."

"Neden sana bunu yapmasına izin verdin?" Jesse bana bakmadan sıkıca sordu. Önündeki deftere birkaç rakam yazdı.

Kapıyı kapattım ve odanın içine doğru ilerledim. Yolumu seçmek zorundaydım. Çürümüş yiyecekler olsaydı burnum bana söylerdi ama yere saçılmış başka her şey olduğu kesindi. Odam eskiden Adam'ın yanına taşınmadan önce böyle görünüyordu. Şimdi kirli çamaşırları toplayıp onun çamaşır sepetine atmak için can atıyordum. İçindeki eklektik eşyaları *attıktan sonra*.

"Bana ne yapacaksın?" Dalgınca sordum. Sepetin üstünden bir kriket sopası çıkmıştı. Neden bir kriket sopası? O kriket oynamazdı. En azından benim bildiğim kadarıyla.

"Akşam yemeği benim hatamdı," dedi Jesse ve dikkatimi ait olduğu yere, ona geri çekti. "BLT yapmak istedi ve sen eve gelene kadar bunda bir sakınca görmedim, insanları davet ediyordu, yemek odasında yiyeceğimize karar veriyordu ve sağa sola siparişler veriyordu."

"Yemek güzeldi," dedim. "Daha önce hiç ev yapımı mayonez yememiştim. Ayrıca annen istediği kişiyi yemeğe davet edebilir, özellikle de yemeği o pişiriyorsa."

Jesse doğruldu ve kalemini yatağın üzerine fırlattı. Gözlerini sildi.

"*Biliyorsun*," dedi hararetle. "İnsanları anlıyorsun Mercy. Gücün nasıl işlediğini biliyorsun - seni sürüyle birlikte gördüm. Neden karşı koymadan kontrolü ele geçirmesine izin verdin?"

Ona dokunmadan yanındaki yatağa oturdum ve bir hışımla havayı boşalttım. Havayla birlikte inadıma yuvarlandığım geceden vazgeçtim. Jesse için şu anda daha iyi bir insan olabilirdim.

"Annen korkuyor," dedim dürüstçe. "Bu yakışıklıyı o davet etti. Prens hayatına girdi ve şimdi bir adam bu yüzden öldü. O istemek zorunda kaldı

Dünyaya ona ihtiyacı olmadığını söyledikten sonra babandan yardım istedi. Buraya, kendi kurduğu eve gelmeli ve artık onun olmadığını, onun yerini benim aldığımı bilmeliydi."

Jesse neredeyse tıslayarak, "Bunu o seçti," dedi.

Bacağını okşadım. "Evet, öyle yaptı. Bu daha az değil daha çok acıtıyor." Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Hatalarımı tekrar yaşamaktan her zaman nefret etmişimdir, seni bilmem." Jesse'nin ifadesi yumuşadı, ben de Christy'yi savunmaya devam ettim. "Korkuyor; ikinizi de nasıl terk ettiğinden utanıyor.

Annen olma rolünü ne kadar kötü oynadığını. Yani bir şeyleri kontrol etmeye çalışıyor. Yemek yapmayı biliyor, bu işte iyi olduğunu biliyor."

"Ve sen de bunu yapmasına izin verdin," dedi Jesse yavaşça. "Onun için üzüldüğün için mi?"

Yalan söyleyip söylemediğimi anlamadığı için memnun bir şekilde başımı salladım. Sonra bir iç çektim çünkü Jesse'ye de babasına söylediğimden daha fazla yalan söylememeye çalışıyordum. Onların güvenliği söz konusu olduğunda istisnalar yapabilirdim ama sırf kendimi daha iyi göstermek için asla.

"Bu da bir parçası," dedim. "Bunun en büyük parçası olduğunu düşünmek istiyorum çünkü bu beni daha iyi gösteriyor. Hatta kendimden emin. Ama bir kısmı da şu - beni mutfakta annenle yarışmaya çalışırken görebiliyor musun?

Suzy Homemaker'ın en iyi zamanlarını yaşarken? Aptal gibi görünürdüm ve o da buna hazırdı."

Jesse sanki bu korkunç ve yanlış bir şeymiş gibi, "Evin kontrolünü ona bıraktın," dedi. "Ve geri alamadın mı?"

Homurdandım. "Belli ki bir kurt adam sürüsünde büyümüşsün evlat. Kurtadamlar her şeyi bilmez. Ona orada güç vermek benimkine zarar vermedi.

Burası onun evi değil ve bir düzine gurme yemek bunu değiştirmeyecek. Eğer korkuyorsa ve akşam yemeğinde kontrolün onda olduğunu hissetmek istiyorsa, ona bunu verebilirim çünkü peşimde bir sürüngen yok.

Nihayetinde bu evi ele geçiremez çünkü bu ev babanıza ait ve o da benim."

Jesse, "Ona bir santim verirsen, bir mil alır," diye uyardı.

Başımı salladım. "Olabilir. Ama her şey yoluna girecek; annen iyi bir insan."

Jesse homurdandı.

"O iyi bir insan. Seni seviyor." Gözlerimi kapattım çünkü bir sonraki kısmı pek söylemek istemiyordum. "Babanı bile hâlâ seviyor." Bunu vücut

dilinden anlayabiliyordum. "O iyi bir insan ama zayıf bir

kişi de. Kendisiyle ilgilenmekle çok meşgul olduğu için başkalarıyla ilgilenemiyor." Esnedim ve Jesse beni dürttü.

"Yatağına git Mercy," dedi gülümseyerek.

Ayağı kalktım ve gerindim. "İyi miyiz?"

diye sordum. Başını salladı. "İyiyiz."

Kapıyı açtığımda Adam, Jesse'nin yatak odasının önündeki duvarı tutuyordu.

"İyi geceler Jesse," dedi. "Annen çoktan yattı."

"İyi geceler baba," dedi Jesse, yatağının üzerindeki eşyaları diğer Jesse döküntüleriyle birlikte yere atarken. "Işığımı söndür, tamam mı?"

Düğmeye bastım ve kapıyı

kapattım. "Ne zamandır

oradasın?"

Sıcak elini enseme koydu ve beni yatak odamıza doğru çekti.

"Christy'yi Jesse'ye karşı savunduğunu duyacak kadar uzun süre... Christy'nin de öyle yaptığını eklemeliyim. Sen ona Suzy Homemaker dedikten sonra onu yatağına gönderdim çünkü buna gücendi."

Kapımızı kapatıp bizi Christy'den uzaklaştırdım. Eğer bu gece istemediği bir şey duyduysa, bu onun kendi hatasıydı. Arkamı döndüğümde Adam bana yaslandı ve duvar kürek kemiklerime bastırana kadar beni geriye doğru itti.

"Sen Christy'nin tam tersisin," dedi bana ciddi bir şekilde.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir sapık edinmiş olsaydım yardım istemez miydin sanıyorsun?"

Sessizce gülerken sert karnı benimkine çarparak titreşti. "Belki. Sadece belki ve sadece başka birinin risk altında olabileceğini düşünürsen. Ama ben bundan bahsetmiyordum." Boynumdaki nabız başparmağına çarpana kadar beni öptü. "Başkalarıyla ilgilenemeyecek kadar kendisiyle meşgul olduğunu söylemiştin. Christy için duyduğum en iyi tanım bu. Sen mi? Başkalarıyla ilgilenmekle o kadar meşgulsün ki kendinle ilgilenemiyorsun."

Beni tekrar öptü, sonra kulağıma fısıldamak için başını eğdi. "Senin yolunu daha çok seviyorum." Sonra kulağıma ısırıldı ve kalçama hafifçe vurup uzaklaştı.

"Sabah erken gelir," dedi hafifçe. "Hadi biraz uyuyalım."

"Adam," dedim sessizce, Christy'nin duymamasını umarak. "Jesse'ye bu gece Christy'nin kulağını neden çekmediğimi anlattım ya? Bunu daha sonra düşündüm. O sırada gerçek neden itiraf ettiğim ikinci nedendi; kindar, güvensiz bir cadı gibi görünmeden bunu yapamazdım."

Güldü, sadece ikimizin paylaştığı yumuşak bir ses. "Gördüm," dedi. "Christy seni sıkıştırdı ve sen de olabildiğince zarif bir şekilde sıyrıldın. Merak etme canım, bu sadece ilk raunttu ve yüzünün yan tarafındaki morlukla sempati toplama avantajına sahipti. Paramı finiş için sana yatırıyorum."

"O KADAR KÖTÜ, HA?" TAD DEDİ Kİ, EVİN KAPISINDAN GİRDİĞİNDE Ertesi sabah dükkânda.

"Kahvaltı hazırladı," dedim ona, yüz ifademi daha neşeli bir hale getirene kadar saklamak için bir araya getirdiğim parça siparişine bakarak. İki buji setini dörde çevirdim, ağzımı gererek uygun bir şekle soktu ve Tad'e baktı. "Ev yapımı yaban mersinli kekler. Sana biraz getirdim." Kasanın yanındaki tezgâhta duran sepete başımla işaret ettim.

Başını iki yana salladı. "Bu ifadede gülümsemek için çok fazla diş var, Mercy." Üstünden bir tane kaptı, hızlı bir ısırık aldı ve durakladı. Bana mizah dolu sempatik bir bakış attı ve daha büyük bir ısırık daha aldı. Bitirdiğinde bana baktı ve bir muffin daha kaptı. "Burada ne kadar kalacak? Ve şu anda asgari ücretle çalışan yarı fee genç bir adamla çıkmakla ilgilenir mi?"

"Ve bindiğin at," diye homurdandım ona kızmadan. "Güvende olana kadar, sanırım - gerçi buraya taşınmakla ilgili sesler çıkarıyor. Umarım bunu sadece bana eziyet etmek için söylüyordur, ama ..." Omuz silktim. "Ben

"Bir süre Adam'dan başka birini arayacağını sanmıyorum. Kaçtığı adam onu dövdü ve ciddi ciddi çıktığı başka bir adamı öldürmüş, sonra da evinin bulunduğu binayı yakmış gibi görünüyor."

Tad üçüncü bir çörek aldı ve iki ısırıkta yedi. Sesi yemekten boğuklaşmıştı: "Pis bir herif. Buna hazır mısın?"

Omuz silktim. "Elbette. Eğer çok kötüleşirse . . . bir oda arkadaşına ne dersin?"

"Eğer böyle yemek yapabiliyorsa, bana uyar."

"Kendimden bahsediyordum," dedim ona. Şaka yapıyordum. Ama yine de midemde soğuk bir düğüm vardı.

Tezgâhın yanına geldi ve başımın üstünü öptü. "Zavallı Mercy. Hadi gidip nasıl tamir edileceğini bildiğin bir şeyi tamir edelim. Bu seni daha iyi hissettirir."

Tad'le on yıldan biraz daha uzun bir süre önce tanıştığım da henüz bir çocuktü ve bu dükkânı tek başına işletiyordu çünkü Tad'in annesi kanserden öldükten sonra babası iki aylık bir içki alemine dalmıştı. O zaman dokuz yaşındaydı ve elli yaşına girmek üzereydi ve o zamandan beri değişen tek şey

Birisi onun dünyaya armağanı olan parlak ve ışıltılı neşeyi silmişti. Eğer bunu kimin yaptığını bulursam, üzerlerine bir kurt adam sürüsü salabilirdim.

Bu yüzden Tad'in haklı çıkması beni şaşırtmadı. Bir buçuk saat içinde 62 model bir otobüsü Chitty-Chitty-Bang-Banging'den yolda tutan kısa devreyi buldum. Eski arabalarda yaygın olan elektrik şortlarını bulmak çok zordu. Bir keresinde bulduktan sonra tamir etmem iki dakika süren bir arızayı bulmak için kırk saat harcamıştım. Bir buçuk saat iyi haberdi. Otobüsün düğmelerini iliklediğimde neredeyse neşem yerine gelmişti.

Coyote'ye nasıl ulaşılacağını bilen hiç kimse hâlâ aramadı. Eğer bu akşama kadar onlardan haber alamazsam, yarın oraya gider ve dükkânı devam ettirmesi için Tad'i bırakırdım. Üretim zamanının bir kısmını kaybetmek kötü olurdu ama Beauclaire bastonunu aramaya gelirse ve bende yoksa olacaklar kadar değil.

Öğle yemeğinden hemen sonra arabacı arkadaşlarımdan biri uğradı. Eski arabaları çalışır halde tutmak benim geçim kaynağım ama dışarıda da hobileri olanlar var. Buraya gelip iş konuşmayı seven birkaç adamım ve bir büyükannem var. Çoğu zaman bana soruları oluyor ve bazen ben de bir şeyler öğreniyorum. Ama aslında bu, araba bağımlılığı olan ve tutkuları hakkında konuşacak birini arayan insanlarla ilgiliydi.

Joel Arocha, yaklaşık on yıldır benzin kadar yağ tüketen bir Jetta üzerinde dirseklerime kadar yağ içinde çalışırken ortaya çıktı. Joel (İspanyol tarzında *Hoe-el* olarak telaffuz edilir) Hispanikti ama aksanı Güneybatı ABD aksanıydı. Aşağı yukarı benim yaşımdaydı ama güneş cildini yıpratmış için biraz daha yaşlı görünüyordu. Yaklaşık benim boyumda ve kilomdaydı. Kaslı ve ham derili sert adamlardan biriydi.

Yılın bu zamanında üzüm bağlarında günde on saat çalışıyor ve rastgele günlerde izin yapıyordu. Kışın, daha az saat çalışıyor ve başka doldurmak için. Geçen yıl onu Adam'la tanıştırmıştım ve o da bazı güvenlik işlerinde çalışmıştı. Joel pek de kibar olmayan boş zamanlarında VW'nin jeep versiyonu olan bir Thing'i restore ediyordu ve ben çalışırken benimle sohbet etmekten hoşlanıyordu.

Genelde Joel'le arabalardan konuşurduk ama bugün aklında başka şeyler vardı.

"-Bu adam bu sabah evime geldi, satılık pitbull var mı diye kapımı çaldı ve karımın ödüllü dişi köpeğini göstererek, 'Bunun gibi' dedi." Joel almaya geldiği parçayı en yakındaki tezgâhın üzerine koydu ve beni çalışırken izlerken tezgâha yaslandı.

"Bu bir sorun mu?" diye sordum, çünkü belli ki bu konuda oldukça ateşliydi. Kurtadamları tanırdım, köpekleri değil, en azından onun seviyesinde değil.

Başını salladı. "Köpekler hakkında hiçbir şey bilmeyen biriyle karşı karşıya olduğumu hemen anladım. Aruba -yani sizin için Arocha'nın Beyaz Prensesi Aruba- bir Amerikan Staffordshire terrieridir. Amstaff'lar biraz Amerikan pitbull'una benziyor, ancak herhangi bir köpek meraklısı farkı anlayabilir. Görünüşe göre birisi ona pitbull cinsi köpeklerimiz olduğunu söylemiş ve o da köpeğini korumak için bir tanesine ihtiyaç duymuş. ve onun için biraz dövüşmek istiyorum, o da bana göz kırpmıyor." Joel yüzünü buruşturdu. "Göz kırpmak. Lanet olası köpek dövüşçüleri. Sadık köpeklerini alıp parçalatmanın onları maço yaptığını sanıyorlar. Bana göre bu sadece köpek sahibi olmaya layık olmadıklarını gösteriyor. Ona şimdi olmaz dedim ve bir şey çıkarsa diye numarasını istedim." Joel, ben uzanamadan cırcırımın uzatmasını uzattı.

"O da bana numarayı verdi" - aynı sinirli ses tonuyla devam etti "Lanet olası moron. Sonra ona dövüş köpeklerini nerede bulduğunu sordum, sanki ben de olaya dahil olmak istiyormuşum gibi davrandım. Lanet aptal bana söylemekten mutlu oldu. O gider gitmez polisi aradım. Noel'den beri teslim ettiğim ikinci köpek dövüşü ekibi. Bana kalsa o piçlerin hepsini vururdum, ne mahkeme ne de başka bir şey."

"Ya da gidip çukurda birbirleriyle dövüşmelerini sağlayın," diye önerdi Tad yan bölmeden.

"Ve ayakta kalan son adamı vur," diye kabul ettim. "Aferin sana Joel." "Evet," dedi. "Ama beni asıl kızdıran ne biliyor musun? Birisi ona köpekler için bana bakmasını söylemiş. Birisi, bir ara bir köpek aldı

ve köpek dövüşüne karışıyor. Eğer kim olduğunu öğrenirsem, köpeğimi geri alacağım ve itiraz etmesini umacağım."

Cep telefonum çaldı ve Joel derin bir nefes aldı. "Evet, zaten gitmem gerekiyor." Şapkasını eğdi. "Sonra görüşürüz, Mercy."

"Kendine iyi bak, Joel."

"Hoşça kal, Tad. Benim yapmayacağım bir şey yapma." "Bye, Joel. Kirpilerle hokkabazlık yapma."

Joel durakladı. "Kirpiler mi?"

Tad sıırıttı. "Açık bir tavsiyeye karşılık başka bir tavsiye. Senin yapmayacağın bir şey yapmaya kalkarsam ya hapse girerim ya da morga."

Christy ve onun manikürlü elleri yüzünden giydiğim terli lateks eldivenleri çıkarırken birkaç çocukça söz daha söylediler. Eldivenleri çıkardığımda telefon çalmayı bırakmıştı. Ekranda beklediğim aramayı kaçırdığım yazıyordu ve hiç vakit kaybetmeden onu geri aradım.

"Heya, Mercy," dedi Hank'in neşeli sesi. "Coyote'yi bulma konusunda benimle konuşmak istediğine dair bir mesaj aldım. Onunla konuşmak istediğine emin misin?"

Garaj bölmesinin kapısına baktım ama Joel güvenli bir şekilde görüş ve muhtemelen duyma mesafesinin dışındaydı.

"Coyote'yle konuşmak yapılacaklar listemin en başında," dedim ona ve diğer bölmede Tad, üzerinde çalışmaya geri döndüğü arabanın kaputunun altından doğruldu.

"Mmmm. Ve bunun için beni aramayı neden düşündün? İsmi sayabileceğim bazılarının aksine, canım çektiğinde bir çakala dönüşüyorum," dedi Hank.

Diğer form ise kırmızı kuyruklu bir şahindi.

"Aramam için bir telefon numarası bırakmadı," dedim. "Şaka bir yana, onu bulmam gerekiyor. Eğer yardım edemezseniz, Gordon'a nasıl ulaşabileceğimi biliyor musunuz?"

Hank homurdandı. "Gordon rüzgarda, evlat. Onu birkaç haftadır görmedim. Seni aradım ama onu gören başka kimse de yok. Acil olduğu konusunda ciddi misin?"

"Bir fae eserim vardı," dedim ona. "Onu Coyote'ye verdim ve şimdi fae'ler onu geri istiyor. Dün."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Hank, "Fae'lerin öngörülebilir bir gelecek için kendi bölgelerine kapandıklarını sanıyordum," dedi.

Beauclaire'e ve diğer fae halkına sadakat borcum olmadığına anında karar verdikten sonra ona, "Görünüşe göre bazıları hâlâ dışarıda dolaşıyor," dedim. Ayrıca, Hank bunu etrafa yaymazdı.

Hank kuru ses tonuma bir kahkaha attı. "Politikacılar asla kendi yasalarına uymak zorunda değildir, değil mi? Tanrım, evlat. Yarım yamalak iş yapmıyorsun, değil mi? Etrafa biraz daha dikkatlice sorayım, yarın sana geri dönerim. en son."

Paniğin keskin sınırlarını hissederek aramayı sonlandırdım. Görünüşe göre Coyote'ye ulaşmak tahmin ettiğimden daha zor olacaktı. Hank'in Coyote'ye nasıl ulaşacağını bileceğini pek sanmıyordum ama Gordon'la konuşacağıma güveniyordum.

Tad, "Bastonu kim istiyor?" diye sordu.

"Alistair Beauclaire," dedim ona.

Tad gözlerini kırptırdı. "Babam onun görünürde bir amacı olmadan araziye girip çıkarak ne yaptığını merak ediyordu. Bastonun bir Gri Lord için yeterince önemli olduğunu düşünmezdim, Yine de."

Omuz silktim. "Fae'leri kim tahmin edebilir ki? Görebildiğim kadarıyla Fae'ler bile. Baban Beauclaire'in hayranı olmadığını biliyor, değil mi?"

Tad bana garip bir şekilde nazikçe gülümsedi. "Beauclaire tüm bölgeyi ve Walla Walla'yı aynı anda yok edemeyecek kadar asil olmasaydı babamı anında öldürürdü. Büyük, toptan yıkım dışında, babam onunla boy ölçüşemez."

Bir nefes aldım. "Baban Lugh'u gerçekten öldürdü mü?"

Tad elindeki işe geri döndü ama başını salladı. "Babamın anlattığına göre, Lugh yaşlı, güçlü ve korkutucu olmaya başlamış. Gerçekten korkutucu. Bir kahraman olarak başlamış ve çok daha farklı bir şeye dönüşüyormuş."

Pili çıkarıp bir kenara koyarken bana sinsi bir bakış attı. "Elbette babam da o zamanlar beyaz şövalye değildi. Lugh'u öldürdü çünkü öldürmekten çok havalı bir silah yapmakla ilgileniyordu. Dünya için tehlike oluşturabilecek birisini - ama belirtmeyi sevdiği gibi, her iki amaca da hizmet etti, bu yüzden övgüyü almaktan mutluluk duyuyor. Fae dünyası rahat bir nefes aldı, babama toplu ve dağınık parmaklarını salladı ve sonra işlerine devam etti."

Telefonum tekrar çaldı ve arayanın kimliğinde Hank olduğu yazıyordu. "Çok hızlıydı."

"Benim bir adım var," dedi Hank. "Gary Laughingdog. O da senin gibi bir çakal yürüyüşçüsü. Belki sana yardım edebilir - söylenenlere göre ihtiyacı olduğunda Coyote'nin kulağına sahipmiş."

"Telefon numaranız var mı?"

"Connell'daki Coyote Ridge tesisinde kilit altında tutuluyor. Onu orada görmeniz gerekecek."

"Hapiste mi?" Ben sordum.

Hank'in sesindeki gülümsemeyi duydum. "O şiddet yanlısı bir suçlu değil, Mercy. Ama yasalara ya da kişisel mülkiyete çok az saygısı var ve bu da zaman zaman başını belaya sokuyor. Bu kez iki yıl hapis yattı ve bunun sekiz ayını yattı. Kadınlardan hoşlanıyor, onlar arasında bir ünü var." Kısa bir duraklama oldu ve Hank, "Çakal gezginlerinin çoğunun kanunla başı dertte," dedi.

"En azından şahin yürüyüşçüler gibi ilkokulu geçmekte zorlanmıyorlar," dedim çünkü Hank dalga geçmeyi severdi ve verdiği kadar iyi alırdı.

Hank bağlantıyı kestiğinde gülüyordu.

"Hapishanedeki birini nasıl ziyaret edeceğini biliyor musun?"

diye sordu Tad. "Sen biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Babamı hapse attıklarında eve gelmeme izin vermedi."

"Adam bilecek," dedim ve onu aradım.

"Adam Hauptman'ın telefonu," dedi Christy. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Adam orada mı?" diye sordum. Christy'nin Adam'ın telefonuna neden cevap verdiğinin iyi bir açıklaması olacağını biliyordum -özellikle de Adam ona kendi telefonuna cevap vermemesini söyledikten sonra. Daha önce, benim evimde yaşamadığı zamanlarda, Christy'nin yanlış bir şey yapmak için her zaman iyi nedenleri olduğunu fark etmişim, herkesin onu sorguladığı için aptal gibi görünmesine neden olan nedenler.

"Evet," dedi. "Ama şu anda telefona gelemez." "Anlıyorum."

"Bu Mercy mi?" dedi neşeyle. "Sen olduğunu bilmiyordum. Ev telefonundan kundaklama müfettişiyle konuşuyor. Ona bir şey verebilir miyim? mesaj?"

Telefon hatlarını ayırt edemiyordum ama ilk başta arayanın ben olduğumu bilmediği konusunda yalan söylediğinden emindim. Adım arayanın kimliğinde görünürdü.

"Hayır," dedim. "Her şey yolunda."

Telefonu kapattım ve bir süre telefonuma baktım. Adam bu sabah benimle aynı saatte işe gitmişti. Bazı kurtları arayıp Christy'ye göz kulak olmak için. Peki neden evdeydi ve neden telefonu ondaydı? "Sana kek yapardım," dedim Tad'e. "Ama o her zaman benim mutfak."

Yüzündeki ifade şefkat doluydu. "Hapishanenin, görmeniz gereken adamı nasıl ziyaret edeceğinizi bulmanıza yardımcı olabilecek kişilerin telefon numaralarını içeren bir web sayfası olduğunu umuyorum."

COYOTE RIDGE CORRECTIONS CENTER, Connell'in hemen dışında, Tri-Cities'in kuzeyinde arabayla yaklaşık bir saatlik mesafede yer alan asgari ve orta güvenlikli bir tesistir. Yaklaşık beş bin nüfuslu küçük bir kasaba, hapishanede tutulanlar buna dahil değil.

Yalnız gitmedim.

Yolcuma baktım ve doğru seçimi yapıp yapmadığımı merak ettim. Gerçi kısa sürede yola çıkabilecek pek çok sürü üyesi yoktu, özellikle de Adam'ın dört kurdu Her zaman evde.

Honey kocasının ölümünden bu yana kilo vermişti ve zaten başlangıçta da şişman değildi. Bal rengi saçlarını, yeni çukurlaşmış elmacık kemikleriyle yüzünü çerçeveleyen sert bir tarzda kestirmişti. Kas ve kemiğe indirgenmiş vücuduyla sert görünmesi gerekirdi ama bunun yerine kırılğan görünüyordu.

Onu Vanagon'umla aldığımdan beri bana tek kelime etmemişti. Nereye gittiğimizi bile sormadı.

Ona bir iş için benimle gelecek birine ihtiyacım olduğunu söylemiştim ve o da hiçbir soru sormamıştı. Bunun incelikli bir meydan okuma olduğuna karar verdim - aslında yararlı olmak için çaba sarf etmeden sorumlu olduğumu söyleyen yasanın lafzını takip etmek. Ama ya araba kullanmak ya da Christy'den yirmi dakika uzakta olmak beni daha iyimser olasılıklara yöneltti. Belki de Honey ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Belki de Christy'yi benden daha çok seviyordu.

"Bir fae artifakt beni eve kadar takip etti," dedim ona. Bastondan haberi olup olmadığını hatırlayamıyordum. Bu konuda çok fazla konuşmamaya çalışmışım. "Onu vermeye çalıştığım hiçbir fae ile kalmadı. Kana susamaya başlaması dışında sorun olmazdı, bu yüzden onun için güvenli bir yer buldum. Önceki gece bir Gri Lord tarafından ziyaret edildim ve bana onu alıp kendisine geri vermemin iyi bir fikir olacağını söyledi."

"Bastonu Çakal'a sen verdin," dedi. Ona baktığımda soğuk bir kaşını kaldırdı. "Sen kurtların arasında büyüdün. Dedikodunun kurtlar arasında ne kadar hızlı ve derinlemesine yayıldığını yeterince iyi bildiğini sanıyorum. paketi."

"Tamam," dedim. "Coyote'ye aceleyle nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Tecrübelerime göre, istediği zaman ortaya çıkıyor. Bu yüzden etrafı aradım ve fae'ler intikam için Üç Şehir'i yok etmeye karar vermeden önce onu nasıl bulabileceğimizi bilen başka bir gezginin adını aldım."

Bana baktı, kaşlarını çattı ve daha dik oturdu. "Şaka yapmaya çalışıyordun ama gerçekten tüm kasabayı yok edebileceklerine inanıyorsun."

"Onlar değil," dedim, büyüünün azaldığı ve kediye hırladığı o anı hatırlayarak. "O. Ve evet, bence Fae'ler her şeyi yapabilir. Eğer bana izin verseydi o aptal bastonu onlara uzun zaman önce verirdim."

"Zee miydi?"

Başımı salladım. "Zee bir Gri Lord değil. Yakın, sanırım, ama değil. Bu Alistair Beauclaire'dı, Fae'lerin Dünya'ya geri çekilmesinden sorumlu olan adam.

Rezervasyonlar."

"Güzel," dedi. "Zee'den hoşlanıyorum."

Birkaç mil boyunca sessiz kaldı. "Nereye gidiyoruz?"

"Connell'a," dedim ona. "Coyote'yi nasıl bulacağını bilebilecek birini ziyarete."

Üzerindeki kıyafetlere baktı - gül rengi bir pantolon ve mavi ipek bluz. Bluzunu iki düğme daha ilikledi ve takılarını çıkarmaya başladı. "Bölgeye silah sokmana izin vermiyorlar," dedi. "Arabana bile alamazsın."

Hapishanedeki birini ziyaret etme kurallarını bilmesi ilginç.

"Silahı dükkândaki kasada bıraktım," dedim ona. "Ve senin bir silah olduğunu bilmelerine gerek yok."

Biraz gülümsedi ve gözleri ısındı.

Otoparkta ıssız bir hava vardı. Coyote Ridge neredeyse Üç bin mahkum - anlaşılan hiçbirinin bugün ziyarete gelen ailesi ya da arkadaşı yoktu. Hapishane hastane gibi değildi sanırım. Sosyal yükümlülükler hapishanedeki arkadaş ve tanıdıkları ziyaret etmeyi kapsamıyordu.

Tri-Cities gibi Connell da çölün kalbinde yer alıyor. Kaktüsler ve ilginç, dikenlerle kaplı bitkilerle kaplı kumların olduğu güzel bir çöl değil, pagebrush ve cheatgrass'ın inatçı büyümesi için tıraş edilmeye ihtiyaç duymuş gibi görünen sığ inişli çıkışlı tepeler.

O sade ve güzel olmayan çöl kanvasına sağlam bir şekilde yerleştirilmiş olan hapishane

Çimento duvarları ve çelik kapıları olan düz, dikdörtgen binalar, jiletli tel rulolarıyla kaplı zincir bağlantı çitleri ve atmosferik

Her şeyin üzerinde bir ağırlık gibi duran umutsuzluk. Ehliyetlerimiz ve kilitlemek için kullandığım anahtarlar dışında her şeyi minibüste bıraktık.

Giriş binasındaki görevliler profesyoneldi ve düşmanca davranmadılar. Vanagon'un anahtarlarını koyduğum dolabı beslemem için bana bir çeyreklik verdiler. Ehliyetlerimizi sakladılar - bankonun arkasındaki kadın ismimi görünce iki kez baktı ama tanıdığını başka türlü söylemedi.

Honey ve ben, burada bekçilik yapan sürü üyelerinden biri olan Nat'e bakmaktan dikkatle kaçındık - iki kurt vardı ama Luke'tan iz yoktu. Kaydımızı yaptırarak ve Nat panoyu benden aldı, ziyaret ettiğimiz adamın adını görünce kaşlarını çatı. Başka kimsenin fark ettiğini sanmıyorum.

Binadan dışarı çıkarıldık ve hapishanenin içine giden bir dizi paralel zincirle çevrili yollardan birine girdik. Kapılar arkamızdan kapandığında nabzım hızlandı ve Honey irkildi. Camın arkasındaki gardiyana ziyaretçi rozetlerimizi gösterdik ve aşağıdaki gibi görünen bir odaya girdik Lisedeki yemekhanem gibi.

Her birinde dört adet tamamen plastik gri sandalye bulunan düzinelerce gri plastik masa yerleştirilmişti. Çocuklara yönelik açık hava oyunlarının yetişkinlere yönelik versiyonlarına benziyorlardı.

Piknik mobilyaları, masaların üstündeki satranç tahtası deseni tarafından hafifletilmeyen bir etki. Acaba daha az iç karartıcı bir renkte olabilir miydi diye düşündüm. Sanırım mahkumların moralini yükseltmek bir öncelik değildi.

Odada yetmiş ya da seksen kişilik yer vardı ama Honey, ben ve dört gardiyan burada bulunan tek kişilerdik. Söylendiği gibi oturduk ve Gary Laughingdog'u getirmelerini bekledik.

Uzun bir bekleyiş oldu.

Sonunda bir çift muhafız eşliğinde geldi, ama televizyon dizilerinden beklediğim karmaşık kelepçeler ve bacak kelepçeleri yoktu.

Çok yol yürümüş ve daha da yürüyebilecek birinin rahat adımlarıyla ilerliyordu. Zayıftı ve aşırı uzun değildi.

Kurt adamlarla geçirdiğim çok fazla zamanın çarpıttığı ilk izlenimim, bu kasvetli odada yönetimin Laughingdog'da olduğuydu.

Gardiyanlar kontrolün tamamen kendilerinde olmadığını biliyorlardı. Omuzlarındaki gerginlikten ve kelepçeleri bile olmayan bir adama eşlik etmek için fazla olan genel temkinli havalarından tedirginliklerini görebiliyordum.

Gary benim gözüme tam kan Kızılderili gibi göründü, gerçi daha deneyimli biri farklı şeyler söyleyebilirdi. Teni benimkinden daha koyu, Hank'inkinden de daha koyuydu. Kalın, düz siyah saçlarını omuz hizasında, benimkilerden sadece birkaç santim kısa tutuyordu. Kaba hatlı yüz hatları onu yakışıklı olmaktan ziyade ilginç kılıyordu.

Gary Laughingdog tanıştığım ilk çakal yürüyüşçüsüydü ve her gün aynada gördüğüm yüzle bir benzerlik aradım. Çünkü akrabaydık. Tüm yürüyenler, şekil aldıkları arketipik varlığın soyundan gelirler. Benzerliği, her sabah aynada gördüğümle aynı şekil ve renkte olan gözlerinde buldum.

Plastik sandalyeyi abartılı bir özenle çekti ve Kraliçe Victoria'nın kraliyet kahvaltısındaki tüm ihtiyatıyla oturdu. Gülümsemesi yüzünü aydınlatırken, yüz ifadesinin geri kalanındaki neşe ve sevinçten etkilenmeyen gözleri Honey'den bana, sonra tekrar Honey'ye gitti, kaldıkları yer.

"*Merhaba* hanımlar," dedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Muhafızlara baktım ve kaşlarımı kaldırdım. Biri uzaklaştı ve diğeri hepimizi içine alan temkinli bir bakıştan sonra kaşlarını bana doğru kaldırdı. Luke bizim sürüden diğer kurttu. Çenemi salladım, o da omuz silkti, ellerini kaldırdı ve ilk muhafızı takip ederek bizden yeterince uzakta, sessiz konuşmaların bir insan tarafından duyulamayacağı bir yere gitti. Luke her kelimeyi duyabilirdi.

Gary öne doğru eğildi, dudaklarını yaladı ve alçak, aç bir sesle, "Hey, küçük prenses, böyle bir yere gelerek ne yapıyorsun?"

Parmaklıklar ardındaki bir adam için biraz sapkınlığın var mı?"

Honey bir kaşını kaldırdı ve soğukkanlılıkla, "Alfa'mın eşinin korumasıyım. Ve henüz öğle yemeği yememiş olsam da, pişmiş tavuğu çiğ insan etine tercih ederim - her ne kadar sözleriniz beni baştan çıkarsa da."

Gary derin bir nefes aldı ve belirgin bir şaşkınlıkla başını salladı. "Hiç dişi kurtadam olmadığını sanıyordum."

Başka birinin gülümseme sanabileceği dişlerini gösterdi. "Cehalet beklenmedik bir şey değil."

Gary aşağılanmak yerine sevinmiş görünüyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra gözleri Honey'nin omzunun hemen üzerine odaklandı.

Ne gördüğünü biliyordum.

Homurdandım. Alçak bir sesteki ama Gary'nin dikkatini çekti. "O benim," dedim ona. "Onu incitecek *tek bir şey* söylersen buradan asla çıkamayacağını göreceğim." Öyle bir gücüm yoktu ama yine de ciddiye dim. Ve o "tek şeyin" ne olduğunu çok iyi biliyordu. bahsettiğim şeydi.

Yüzündeki sevecenlik maskesi düştü ve gözlerimi boş bir yüzle karşıladı. Ne kadar ciddi olduğumu görmesini sağladım. Eğer Honey'e ölen eşinin hayaletinin onu takip ettiğini söylerse, hayatının sonuna kadar pişman olmasını sağlardım.

Honey nereye giderse gitsin peşine takılan hayalet aslında Peter değildi, en azından şimdi. Hayaletler sadece geride kalan kişinin kalıntılarıydı, bazen hala hayatta olduklarını düşünen insanların parçaları.

Frost adında bir vampirin Peter'a yaptığı bir şey Honey'nin eşini normalden daha uzun süre burada tutmuş, bedeni ölüyken ruhunu dünyaya bağlamıştı. Peter'ı ve vampirin zarar verdiği diğer kişileri serbest bırakmayı başardığımda, Peter bir gün ve bir gece oyalandıktan sonra Beden öldüğünde ruhların gittiği yer. Ama arkasında kalıcı, hüznü lü gözlü bir hayalet bırakmıştı.

Gölgesini gördüğümde kalbim biraz kırıldı ve Honey'nin de aynı şekilde hissetmesi için lanetlenirdim.

Tanıştığım diğer gezginler hayaletleri benim görebildiğim gibi göremiyorlardı. Benim gibi bir çakal gezgini olan Gary Laughingdog'un da onları görebiliyor olması mantıklıydı. Eğer bunu düşünseydim.

Buraya başka birini getirdim. Gerekirse dükkanı kapatıp Tad'i de götürürdüm.

Honey bana "Bana zarar veremez," dedi. Sesinde bir tuhaflık vardı ama ne olduğunu anlayamayacak kadar masanın diğer tarafındaki çakala odaklanmıştı.

"Sana zarar vermeyecek," dedi Gary Laughingdog, sesi her zamankinden daha yumuşaktı; benimkinden ayrılmayan gözleri odaklanmamıştı ve biraz hayalperestti. O ana kadar gördüğümünden daha yumuşaktı. "Bilerek değil. Ama senin için bir değişim yaklaşıyor. Değişimden anlarım ve senin için büyük bir değişim olacak. Yakında sana yakın bir yerde." Gözlerini yarı kapalı tuttu ve burnumu sıızlatan, gözlerimi yaşartan bir büyü dalgası hissettim; bu ne bir fae büyü ne bir cadı ne de daha önce hissettiğim başka bir şeye benziyordu. Gary'nin sesi bir oktav alçaldı. "Yapman gereken bazı seçimler var, tatlım. Seçimler."

Ona Honey'nin adını söylememiştim. Onu yanımda getirdiğimi kimse bilmiyordu. Yine de rengi bal tonundaydı. Belki de bu beklenmedik derecede doğru bir tahmindir. Bal pek de alışılmadık bir sevgi sözcüğü sayılmazdı.

Hapşırdım ve Gary'nin gözleri bana odaklandı. Bana küçük bir gülümseme verdi, gözleri sıcacıktı.

"Evet, küçük kardeşim," dedi bana. "Senin için ne yapabilirim?" "Bu tavır değişikliği neden?" Şüpheyle sordum.

"Sadece o çakal gezgininin benimle konuşması gerektiği haberi geldi," dedi omuz silkerek. "Genellikle erkek ve kız kardeşlerim dolandırıcı, hırsız ve

kumarbazlar." Başını Honey'ye doğru eğdi. "Kendileri dışında kimsenin postunu kurtarmakla pek ilgilenmezler."

Honey hiç de Honey'e yakışmayan bir hareketle koltuğunda kıpırdandı. "Ne?" dedim. "Ne?" dedim.

Honey daha önce kullandığı o komik ses tonuyla, "Mercy'nin umurunda," dedi. Parmağıyla masaya vurdu. "O her zaman önemser." Bu kez sesi daha normaldi.

"Gördüm," dedi Laughingdog. "İşte bu yüzden yardımcı olmaya on dakika öncesine göre çok daha fazla ilgi duymaya başladım. Neye ihtiyacın var? çocuk?"

"Çocuk mu?" Dudağımı büktüm çünkü bir kurdun bana patronluk taslamasına izin vermek tehlikeli olabilirdi. Bir çakalın tehlikeli olmaktan

çok can sıkıcı olması muhtemeldi, ama her iki durumda da, onu daha önce durdurmak daha iyiydi

bir alışkanlık haline geldi. Gary Laughingdog ile çok fazla zaman geçirmeyi beklediğimden değil; ancak, "üzülmektense güvende olmak daha iyidir" günün cümlesiydi.

Teslim olmak için bir elini kaldırdı. "Göründüğümünden çok daha yaşlıyım, senden ve korumandan da *çok* daha yaşlıyım. Senin yaşlarındayken bana *bahşettiği* üç kez lanet olası işe yaramaz öngörü yeteneği sayesinde bunu söyleyebiliyorum." Bal'a başını salladı. "Gelip onu geri alacağını söyledi ama almadı."

Yanımda, Honey hareketsiz kaldı. Peter bir kurt adam için oldukça yaşlıydı, en az iki yüzyıl. Honey'nin kaç yaşında olduğunu bilmiyordum ve şu an için umurumda da değildi.

Kurtadamlar fiziksel olarak yaşlanmazlar. Her zaman insan annem gibi benim de normal bir yaşam sürem olacağını ve Adam'ın Kuzey Amerika kurtadamlarını yöneten ve bazen Orta Çağ'da olan şeyler hakkında gelişigüzel konuşan Marrok Bran Cornick kadar yaşlı olabileceğini düşünmüştüm. Hank ve kardeşi sayesinde birkaç yürüyenle daha tanışmıştım ve genç yaşlı her türden insanla karşılaşmıştım. Büyürken, kurt adamın yirmili yaşlarında görüldüğü ve karısının yaşlılıktan ölmek üzere olduğu çiftler tanımıştım. Bunu eşime yapmak istemedim. Adam için endişeleniyordum çünkü bu konu hakkında hiç konuşmuyordu ve Adam'ın tek derdi çözümü olduğunu düşündüğü sorunları tartışmaktı.

Çenemi kaldırdım. "Kaç yaşına geleceğim?"

Ağzını açtı, sonra başını salladı. "Bu o tür bir öngörü değil. Ben randevu almam, sadece olasılıkları bilirim. Ve eğer bilseydim bile, sana söyleyecek kadar senden nefret etmezdim."

"Başka çakal yürüyüşçüsü tanımıyor," dedi Honey. "Bundan yüz yıl sonra genç olacak bir adamla evli. Onu, üzerinde yavaş yavaş ölecek bir kadına bağlı bırakmayacağını bilmek istiyor."

Gülen Köpek bana baktı. "Bilmiyorum. Çoğu yürüyen insan gibi yaşlanır - zaten bugünlerde çoğu insan. Coyote artık buralarda pek dolaşmıyor." Biraz gülümsedi ama bana yönelik değildi. "Coyote'nin çocuklarının çoğunun uzun bir yaşam için endişelenmesine gerek yok zaten. Bir aptal ve hayatı yakında ayrılır, bilirsin."

"Ben sadece yarı insanım," dedim ona, ağzım kuruyarak. Bunu daha önce hiç söylememiştim, kendime bile. Ama Laughingdog'un bana doğru bir cevap verebilmesi için her şeyi bilmesi gerekiyordu. "Coyote benim babam. Bir nevi babam. O benim babamdı.

O sırada Coyote olduğunu bilmeyen bir rodeo kovboyunun derisini giyiyordu."

Gary Laughingdog yüzünü bana doğru eğdi. "Gerçekten mi?" Sırttı. "Gerçekte tam olarak üvey kardeşiz o zaman." Bir nefes verdi ve omuz silkti.

"Tanıdığım tek gerçek kardeş sensin ama mirasımızdaki büyüye daha yakın olanlarımız daha uzun yaşamaya meyillidir."

Başımın döndüğünü hissederek sandalyeme geri oturdum.

"Yine de ölüm yarın seni bulabilir," dedi Laughingdog. "O yüzden kendine fazla güvenme. Kuzgun'un çocuğu olan bir çocuk tanıyordum ve Altı yaşındayken kızamık geçirdi." Beni izledi, Honey'e baktı ve gözleri tepedeki floresan tüplerin ışığından altın sarısı bir parıltıyla parladı. "Ama buraya bana bunu sormaya gelmedin."

"Coyote ile konuşmam gerek," dedim ona.

Sözlerimden kaçmak istercesine sandalyesini aniden masadan geriye çekti. İki muhafız da alarma geçti ve Luke'un eli silahındaydı.

"Kimsenin böyle bir belaya ihtiyacı yok," dedi üvey kardeşim olduğu anlaşılan adam.

Aşırı tepkisi karşısında irkilerek yavaşça, "Onunla daha önce de dünya yok olmadan konuşmuştum," dedim.

"Seni öldürmeye çalıştı mı?" diye sordu.

Bunun doğru olmadığını fark etmeden önce "hayır" demeye başladım. "Kasıtlı olarak değil," dedim onun yerine. "Kasıtlı olmadığından oldukça eminim." Durakladım. "Her iki durumda da."

Honey bana baktı.

Laughingdog nefesini içine çekti. "Tanrım, kadın. Neden O'nu hayatına davet etmek istiyorsun ki?"

"Çünkü ona bir fae eseri verdim ve eğer onu geri alamazsam, gecenin bir yarısı beni ziyarete gelen fae, Tri-Cities'i çorak bir mezarlığa dönüştürebilir."

GülenKöpek komik, yüksek bir ses çıkardı, sonra öksürdü. Muhafızlara el sallayarak yanlış yutkunduğunu söylemeyi başardı ve hala nefesini toplamaya çalışırken boğulma sesi kıkırdamaya dönüştü.

Tekrar gülmeden nefes alabildiğinde, "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Hangisi?" Ben sordum.

"Coyote'ye lanet olası bir fae'nin istediği bir objeyi ver," dedi.

Honey soğukkanlılıkla, "Çünkü o anda yapılacak en iyi şey buydu," dedi. "Bazen yapabileceğin tek şey daha fazla belaya yol açar. Ama bunu yaparken bunu göz önünde bulundururdu. Soyu ne olursa olsun Mercy aptal değildir. Yargılamak sana düşmez. Coyote'ye ulaşabilir misin ya da Mercy'ye nasıl ulaşacağını söyleyebilir misin?"

Ona baktı. "Burada kendini koruyan tek kişi Mercy değil, değil mi?" Başını salladı ve bana şöyle dedi: "Tüm hayatımı O'nun beni ziyaret *etmediğinden* emin olmaya çalışarak geçirdim. Neden O'nu nasıl çağıracağımı bilmek isteyeyim ki?" "Merhaba baba, hayatımı daha fazla mahvedebilir misin?" demek için. Teşekkürler. Sanırım bu işe yarayacak' mı?"

Stres sesini inceltti ve iç karartıcı odaya göz gezdirdikten sonra şöyle dedi: "Yine de gelip benimle uğraşmadı değil. Ama en azından ben onu içeri davet etmedim, anlıyor musun?"

Bu toplantı amaçladığımdan tamamen farklı bir şekilde de olsa faydalı olmuştu. Ama eğer Laughingdog Coyote'yi nasıl arayacağını bilmiyorsa, o zaman kimse bilmiyordu. Beauclaire beni öldürürse, ne kadar hızlı yaşlandığımın bir önemi kalmazdı.

"Sana ne zaman geldi?" Honey'nin umutsuzluğumun içinden sorduğunu duydum. "Herhangi bir düzen var mıydı? Neden geldiğine dair sana bir şey söyledi mi?" Honey Coyote'den bahsederken o büyük harfin ortadan kaybolması ne kadar komik.

GülenKöpek gözlerini kapadı. "Son seferinde, kapanış saatinde bardan çıktığımda güvenli bir şekilde evime dönmek yerine burada birkaç yılımı hapiste geçireceğimden emin olmak için yeterince uzun süre durdu. I kaldırımda yürüyordum ve O oradaydı. Yeniden ilginç biri olmak üzere olduğum için memnun olduğunu söyledi." Yüzündeki ifade aniden dehşete kapılmıştı ve beni hapşırmaya iten aynı büyüünün bir dalgasını hissettim. "Yapma bunu," dedi bana, gözbebekleri kahverenginin etrafında dar bir halka olana kadar genişlerken.

"Ne yapmayayım?" diye sordu

Honey. Ama ben biliyordum.

"İlginç olma" dedim. "Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim." Başını salladı, yüzü kasvetliydi. "Bunun için bana teşekkür etme."

Uzandım ve eline dokundum. Neredeyse üvey kardeşim olduğu için bu çok da ileri bir hareket gibi görünmüyordu.

"O kadar endişelenme," diye mırıldandım. "Destegim var."

Acı bir kahkaha attı ve ayağa kalkarak muhafızlara ziyaretin sona erdiğini işaret etti. "Hiçbir şey seni Coyote'den koruyamaz. . . ." Sesi değişti, derinleşti ve daha önce hiç duymadığım bir dilde bir şeyler söyledi. Durdu, sonra tekrar başladı: *"O geliyor ve çocukları onun adını dünyaya haykırıyor."* Başını arkaya attı ve uludu, bir çakalın yüksek, sızlanan çığlığı. Muhafızlar koşmaya başladığında, Çakal'ın adına benzeyen bir şey söyledi ama tam olarak değil, üç kez. Garip bir şekilde aksanlıydı, ilk sessiz harf gırtlaktan gelen bir ses, sonuncusu ise daha yumuşaktı. *"Guayota, Guayota, Guayota,"* diye tekrarladı tüylerimi diken diken eden yumuşak bir ilahiyle. *"Çocukları onun adını haykırıyor ve gece çığlıklarıyla bölünene kadar kan için açlık çekiyorlar."*

Muhafızlar ona dokunmadan önce sandalyeden düştü, vücudu bir an için kıvrandı, sonra vücudundaki tüm kaslar tutuldu. Sırtını yerden kaldırdı ve gözleri kafasının içinde geriye yuvarlandı. Yere düştüm ve ikinci kez yere çarpmaması için başını kucağıma çektim. Honey parmaklarını ağzına sokarak onun dilini korudu. Adam ısırdığında hiç irkilmedi.

Bilincini tamamen kaybettiğinde, bu o kadar ani olmuştu ki, ani krizinden daha korkutucuydu.

Luke yanıma çömeldi. "Yardım çağırdık. Şimdi gitmeniz gerekiyor."

Honey ve ben nezaketten çok hızla odadan çıkarıldık ama kimliklerimizi aldığımızda Luke bizi tekrar buldu.

"Bazen böyle nöbetler geçiriyor," dedi Luke bize. "Doktor bunun gençken halüsinojenik ilaçlar kullanmasının bir sonucu olduğunu düşünüyor."

Luke bana orada ne yaptığımı tam olarak sormadı ama bunun tek nedeni Honey'nin ona hırlamasıydı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Çok yardımcı oldu. Yapabildiğin zaman ona nazik davran." İçimden bir ses onu burada, bir hayvanat bahçesi hayvanı gibi kafeste bıraktığım için isyan ediyordu. Üvey kardeşim olduğunu söylemişti. Coyote'nin çocukları. Titredim ve son sözlerinin halüsinojenik kalıntılar olmasını umdum, ama sanki Bana sihirli gelmişti. Coyote gibi kokuyordu.

Luke bana başını salladı, dudakları onaylamıyordu ama itaatkâr bir şekilde işine geri döndü.

Honey yumuşak bir sesle, "Sürüden bazıları Adam ortalıkta yokken senin kim olduğunu unutmak istiyor," dedi. "Luke ile bir görüşme yapacağım."

Ona sert bir bakış attım, Luke'u izlediği için görmedi. Honey baskın olmaktan hoşlanmazdı; doğal mizacının ortaya çıktığı durumlardan kaçınırdı. Honey'nin benden hiç hoşlanmadığını düşünmüştüm. Peki neden Luke'u ezmeye yüksek sesle karar vermişti?

Dolabı açtım ve Vanagon'un anahtarlarını aldım. Hapishane kapısından özgür bir kadın olarak çıktım ama minibüsü otoyola çevirene kadar gerçekten rahatlamadım.

"Yani Coyote'yi çağırmak için tek yapman gereken ilginç olmak," diye düşündü Honey. "Uzun sürmez."

"Beni çölde bir karınca yuvasının yanında çırılçıplak bırakabilirsin," diye önerdim.

Başını iki yana salladı. "Klişelerle işim olmaz. Ayrıca Adam itiraz edebilir." Telefonum çaldı.

"Kim olduğunu görebilir misiniz?" Ben sordum.

Telefonu koltuklarımızın arasından yerden aldı ve göstergeye bir göz attıktan sonra cevapladı. "Adam, ben Honey," dedi. "Mercy kullanıyor."

"Neden son bir saattir telefonunu açmadı?" diye sordu. Telefonu bana doğru tuttu ve tek kaşını kaldırarak sordu. "Hapisteydim," dedim üzgün bir sesle. Ve öylece bıraktım. Balım Bana bir sırtış fırlattı, yüzündeki ifade şaşırtıcıydı çünkü yanında taşıdığı çekingenliğe çok alışmışım.

Kısa bir sessizlik oldu. "Tamam," dedi Adam. "Bugünkü telefon görüşmenizin nedeni şüphesiz kısa süreli seyahatiniz miydi? Christy mesaj bırakmadığınızı söyledi."

"Christy cep telefonunu açtı ve sen de Mercy'nin mesaj bırakması gerektiğini mi düşündün?" Honey'nin sesi herkesin bu konuda ne düşündüğünü tam olarak bilmesini sağladı.

"Hayır," dedi Adam nazikçe vurguladığı sabırla. "Christy'ye telefonu bana vermesini söylemesi gerektiğini düşündüm."

"Müsait değildin," dedim ona.

Ardından sessizlik geldi. Mutsuz bir sessizlik. Sonra düşmanın kim olduğunu ve Adam'la bana ne yapmak istediğini hatırladım.

"Özür dilerim," dedim. "Beni etkilemesine izin verdim. Ama aptalca bir şey yapacak kadar değil, söz veriyorum. Honey'i aradım ve o da benimle Coyote'yi çağırmak için bir adamı görmeye geldi. Hank bana onun adını verdi. Güvenliydi yeterli."

Adam her anlama gelebilecek bir erkek sesi çıkardı ama ben bunu tekrar iyi olduğumuz anlamına aldım. Gerçek kelimeleri kullandığında, konu artık Christy değildi. "Hank'in bağlantısından ne öğrendin?"

Hem de çok. Telefonda konuşmak istemediğim önemli şeyler. Ben de ona en azını anlattım. "Coyote'yi çağırmıyor çünkü o oldukça Bunun bir insanın yapabileceği en aptalca şey olduğuna eminim. Ama görünüşe göre Coyote'nin bizden birini -onun torunlarını- bulduğunda ortaya çıkmak gibi bir alışkanlığı var. ilginç."

Adam alaycı bir şekilde güldü. "Uzun sürmez o zaman." "Ben de ona öyle dedim," dedi Honey.

"Yangından haber var mı?" diye sordum.

"Kundaklama doğrulandı," dedi Adam, "ancak kullanılan hızlandırıcı konusunda bazı karışıklıklar var gibi görünüyor. Her neyse, gerçekten çok hızlı bir şekilde ısınmış."

"Sence daha önce böyle bir şey yapmış mıdır?" Ben sordum.

"Yangın müfettişi öyle düşünüyor gibiydi. Aşırı hevesli bir aşığa bağlı şüpheli yangınlar arıyoruz. Ayrıca Avrupa'dan da bakıyoruz. Başka bir iz daha var. Warren, Christy'den bu adamın köpeklerinin tarifini aldı. Bir çeşit çoban köpeği gibi görünüyorlar. Onların değerli ve takipçisi Juan dışında kimsenin başa çıkması zor." "Bu bir mastiff'e benzemiyor," dedim ona. "Orada bir adam var Montana sürüsü her türden büyük köpek yetiştiriyordu. Mastifler çoğunlukla büyük tatlılardı."

"Kaniş ile çoban köpeğini ayırt edebileceğinden emin değilim. Ama Juan Flores görünüşe göre her iki köpeğinin de yüz on kilo olan Christy'den daha ağır olduğunu belirtmekten özel bir zevk alıyordu."

Hah. Christy bundan en az 20 kilo daha ağırdı.

"Hah." Honey alayla homurdandı. "Christy en az bir otuz ya da bir otuz beş yaşında."

"Büyük köpek," dedim.

Adam güldü. "Yeni bir şey olursa sana haber veririm ve Mercy?"

"Evet?"

"Çok ilginç bir şey yapma." Ben cevap veremeden bağlantıyı kesti.

"Christy'yi hafife alma," dedi Honey. "Göründüğü kadar çaresiz değil."

"Bunu biliyorum," dedim. Honey'ye baktım, sonra tekrar yola döndüm. "Ondan hoşlandığını sanıyordum."

Hırladı. "Çaresiz kaltak bütün sürüyü -Adam dahil- peşinden koşturuyordu. Çimleri biçemez, lastik değiştiremez ya da kendi çamaşırlarını merdivenlerden yukarı taşıyamazdı. Peter bile buna kanardı ve genelde onun aklı daha başındaydı. Warren'dan hoşlanmıyordu - o zamanlar Adam'a göz koyacağından endişelendiğini sanıyordum, ama sanırım daha çok Warren'ın

onun kölesi olmak. Darryl ona karşı çaresiz ama en azından bunu biliyor. Tüm bunlar o kadar da kötü olmayabilirdi, ama hepsini birbiriyle oynadı. Adam'ı terk ettiğinde kendi özel kutlamamı yaptım."

Dudakları büküldü. "Senden hoşlanmıyorum," dedi ama sesinde bir yalan vardı ve neredeyse şaşırmış görünerek konuşmayı kesti. Tekrar başladı, ses tonu olduğundan daha yumuşaktı. "Değişimden hoşlanmıyorum," dedi. "Ve sen de değişimsin, Mercy. Ben eski yöntemlerle rahatım, sen ise sana uymadığında onları bir kenara atıyorsun, Adam ise memnuniyetle izliyor. Ama her zaman bildiğim bir şey var ki o da işleri daha iyi hale getirmek için elinden geleni yaptığın. Christy, önce kendini düşünürdü. Bunun değiştiğini sanmıyorum. Sadece bir aptal senin için aynı şeyi söyleyebilir.

-Her ne kadar yöntem ve hedeflerinize sıklıkla katılmasam da."

Boğazımı temizledim. "Ee, köpeklerle ilgili bir adamla görüşmek ister misin?"

JOEL'İN OTOPARKINA GİRDİM VE VARLIĞIMIZ DUYURULDU

Ölüleri uyandıracak bir havlama korosuyla. Joel, bir iş yerinde çalışabilir. Üzüm bağları ve araba tamirciliğini hobi olarak yapıyordu ama köpekler onun tutkusuydu. O ve onun

Karısı köpek yetiştirir, gösterir ve eğitirdi. Christy'nin takipçisinin ne tür köpekleri olduğunu anlamamıza yardımcı olabileceğini düşündüm. Çok zor bir ihtimaldi ama Christy'nin evimde geçireceği süreyi kısaltmak için her şeyi yapmaya hazırdım. Joel'i aradım ve bana onunla evde buluşmamı söyledi.

Çoğunlukla, bize havlayan köpekler sadece heyecanlıydı, ancak en az bir bas seste bölgesi ihlal edilen bir köpeğin gerçek öfkesini duydum.

"Belki de beklemeliyim," dedi Honey. "Köpekler benden korkuyor."

Başımı salladım. "Çoğu köpek, bir şans verildiğinde kurt adam korkusunu çok çabuk atlatır."

Vanagon'dan aşağı atladım. Honey'nin aracın etrafında dönmesini beklerken ön kapı açıldı ve küçük bir kadın elinde tasmasız bir köpekle kapıdan çıktı. Köpek

Beyaz, dişi ve safkan bir Staffordshire teriyeri gibi görünüyordu. Kadın beni İspanyolca selamladı.

Beni çok fazla İspanyol sanıyorlar.

Başımı salladım ama varsayımına itiraz etme zahmetine girmedim. "Özür dilerim. *No hablo Español. ¿Esta Joel aqui?*"

Kadın yaklaşık üç metre uzaktayken durdu ve köpek kadın hareket etmeyi bırakır bırakmaz oturdu. Köpeğin tüm dikkati kadının üzerindeydi.

"Hayır," dedi kadın, sonra durakladı. Belki de dil değiştirmek için biraz zaman ayırması gerekmişti. "Siz Mercy olmalısınız. Joel aradı ve ne istediğinizi söyledi. Ona işte kalmasını söyledim çünkü köpekleri en az onun kadar iyi tanıyorum.

yapar." İngilizcesi iyiydi, sadece biraz aksanı vardı.

Honey'e biraz temkinli bir bakış attı ve köpek de ona odaklandı. "Ben onun karısıyım, Lucia. Joel bana senin, onu hayatta tutan Merhamet olduğunu söyledi. eski arabaları için parçalar. Evime gelin, size elimden geldiğince yardımcı olacağım."

Bizi içeri aldığıında evi süslü ya da büyük değildi ama her yüzeyden yemek yiyebileceğim kadar temizdi. Lucia mutfağa çekilirken biz eski deri bir kanepeye oturduk.

Dışarıda ona eşlik eden büyük beyaz köpek de mutfağa kadar onu takip etti ve bizi üç küçük köpeğin gözetimine bıraktı. oturma odasını işgal ediyordu. Oturma odasındaki köpeklerin hepsi erkekti ve hepsi de aynı brindle ten rengindeydi. İçlerinden biri sert bir kauçuk kemiği parçalamaya çalışırken bizi tamamen görmezden geldi. Bir tanesi odanın karşısına oturdu ve bize baktı. Ona dik dik bakma dürtüsüyle savaştım ve bunu yapmaya başladığında Honey'i dürttüm.

"Biz misafiriz," diye hatırlattım ona. "Tarafsız bölge."

Üçüncü köpek, üçünün en büyüğü, ayağımın üzerine oturdu ve çenesini dizime koydu. Kulaklarının arkasını hafifçe okşadım. Gözlerini kapadı ve burnundan hoşnut sesler çıkardı. Bize bakmakta olan köpek tiksintiyle iç çekti ve sırtı bize dönük olana kadar kıpırdandı, davetsiz misafirlerden memnun değildi ama itiraz edemeyecek kadar iyi eğitilmişti.

Köpeklerin hiçbir evde bir kurt adam olmasıyla ilgili bir sorun yaşamıyor gibiydi.

Çok fazla mobilya yoktu ama olanlar da güzeldi. Bazıları el işi, yani belki Joel biraz ahşap işçiliği yapmıştır. Belki de ahşap işçiliğini Lucia yapmıştı. Karşımdaki duvarda çerçeveli bir Teksas eyalet bayrağı ve yanında da amatörce yapılmış güzel köpek resimleri vardı. İçlerinden biri Joel'in karısını takip eden büyük beyaz köpek, diğeri ise Ağzında frizbi olan sarı bir Labrador. Şampiyonluk kurdelelerinin sergilendiği bir kutu vardı. Bir kitaplığın üzerinde, bazılarının tepesinde köpekler olan bir dizi kupa vardı.

Joel'in yetiştirdiği köpekler pahalıydı, iyi eğitilmişlerdi ve sadece satın alan kişinin onlara iyi bakabileceğinden emin olduğunda elde edilebiliyorlardı. İyi köpeklerdi - bana ciddi bir şekilde, tanıdığı çoğu insandan daha iyi olduklarını söylemişti. Köpeklere saygı duymayan aptallara hiç ihtiyacı yoktu.

Köpeklerin eğitimsiz bırakıldıklarında veya kendilerini savunmak zorunda hissettikleri durumlara sokulduklarında verebilecekleri zararlar.

Yetiştiriciliğin yanı sıra, o ve eşi, aksi takdirde köpekleri uyutacak olan yerel barınaklara getirilen "saldırgan" köpekleri rehabilite ediyorlardı. Joel'in kollarında yara izleri vardı ve bacağına, şimdi büyük bir aileyle mutlu bir şekilde yaşayan, dehşete düşmüş, yarı yetişkin bir Rottweiler'dan kalma kocaman bir yara izi vardı. Çoğunlukla başarılı olduklarını söylemişti ama çok azı insanlarla birlikte güvende olamayacak kadar ağır hasarlıydı.

Marrok, zarar görmüş kurtadamları sürüsüne alır ve onların dünyanın geri kalanıyla etkileşime girme koşullarını kontrol edebilirdi. Joel bana birkaç ay önce uyutmak zorunda kaldığı hırpalanmış bir pit-survivor'ı gözyaşları içinde anlatmıştı. Köpeklerini kurtarma arzusunda, Marrok'un kurtlarını kurtarma arzusunda olduğu kadar tutkuluydu.

Joel'in karısı üç bardak güneş çayı getirdi ve ben Christy'nin takipçisini anlatırken kanepenin karşısındaki sandalyeye oturdu - ve sahip olduğu köpek cinsi nadirse, belki bulabileceğimizi düşündüğümü onu köpek dünyasından tanıyan biri. Christy'nin bana verdiği basit tarifi ona da verdim.

"Molosserlar," dedi Lucia, sonra da Honey'e sırtıttı. "Bu bir türdür, cins değildir. Mastiff ve Saint Bernard'ları da içerir. Kocanızın eski karısı köpek cinslerine ne kadar aşina?"

Adam'ın cep telefonunu aradım.

Christy yine cevap verdi. "Adam'ın telefonu," dedi. "O-"

"Peki köpekler hakkında ne biliyorsun?" Telefonuna neden cevap verdiğini -yine- ve benimle neden konuşamadığını söylemesine fırsat vermeden sordum.

"Ben golden retrieverlerle büyüdüm," dedi.

"Molosser'ın ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diye isteksizce itiraf etti.

Lucia, "Ona bir Newfoundland tanıyıp tanıyamayacağını sorun," diye önerdi.

Bu üçlü görüşmenin gariplikten gülünçlüğe dönüştüğüne karar verdim ve telefonu Lucia'ya devrettim. Sonunda Christy köpek ırklarına bakmak için internete girdi.

"Cane corso," dedi Christy. "Doğru görünüyorlar."

Lucia, "Cane corso sizin tarif ettiğinizden daha küçüktür," dedi.

"Ayrıca, genellikle iyi huylara sahiptirler. Ancak kötü kullanım bir Labrador'u bile tehlikeli bir hayvana dönüştürebilir. Cane corso'yu bir olasılık olarak tutacağız. Bu köpeklerin siyah olduğunu söylemişsiniz."

"Evet," diye onayladı Christy. "Gerçekten siyah. Güneş ışığında siyah üzerine siyah çizgili gibi görünüyorlardı."

Yirmi dakika süren sorgulama ve çeşitli ırkları kontrol etme sürecinin ardından Lucia'nın ses tonu ihtiyatlı bir profesyonelden son derece sempatik bir hale dönüştü. Christy telefonda bile iyiydi.

"Köpeğin adı hangi dildeydi?" Lucia'nın sesi yatıştırıcıydı. "Yabancı dil bilmiyorum," diye özür diledi Christy.

"Avrupa'ya gitmiş," diye mırıldandım.

"Sesi Almanca mıydı?" Lucia sordu. "Broholmer uygun olabilir."

"Alman değil," dedi Christy daha da özür dileyerek. "Belki de İspanyolca ya da Latince."

Lucia düşünürken beyaz köpeğine baktı. Sonunda şöyle dedi: "Fila Brasileiro -Brezilya mastifi- uygun olabilir. Nadir bulunurlar ve daha çok tek kişilik köpeklerdir. Gençken sosyalleştirilmezlerse çok saldırgan olabilirler."

Christy bakabilmesi için hecelemesini istedi. Birkaç dakika sonra, "Hayır, bu köpekler ... kafaları vücut ölçüleriyle daha uyumlu. Ve fila Brasileiro bana tazı gibi göründü. Biraz dost canlısı. Onun köpeklerinde dostça görünen hiçbir şey yoktu. Bu biraz aptalca ama şimdi bir şey hatırladım." Durakladı ve utanmış gibi bir sesle, "Köpeğin cinsi. Kulağa bir kuş ismi gibi geliyordu."

"Perro de presa Canario," dedi Lucia hemen. "Bazı insanlar onlara dogo Canarios, presa Canario ya da sadece presas veya Canarios diyor." Christy'nin sormasına gerek kalmadan heceledi.

Bir dakika sonra Christy hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı. "Hayır. Bu köpeklerin kulakları çok küçük. Onun kulakları uzun, baktığımız son cins gibi."

"Presalar genellikle boxer ya da Doberman pinscher gibi kulaklarını kestirirler. Benim köpeklerim gibi Amerikan Staffordshire'lara da bunu yapıyorlar. Ben yaptırmamayı tercih ettim. Canlı hayvanlarla birlikte kullanıldıkları için zarar görmelerini engellemek için olduğunu söylüyorlar. Bir keresinde kulakları kesilmemiş bir Dobermanımız vardı ve kulaklarının eğildiği yerlerin ağrısıyla ilgili her zaman sorun yaşadı. Ancak kırpmamanın birincil nedeni, onları daha vahşi göstermesidir. Orada kulaklarını kırpmadan presa yetiştiren insanlar var. Bakalım doğal kulaklı bir fotoğraf bulabilecek misiniz?"

"Aramaya devam edeceğim ..." Christy'nin sesi kesildi. "Kulakları kesilmemiş bir tane var. İşte o. Presa Canario."

Telefonu geri aldım. "Warren'ı arayıp ne aradığını söyleyeceğim."

"Adam'a da haber veririm," dedi Christy parlak bir sesle. "Bunu anladığıma çok sevinecek."

Ona söylemeyi tercih ettiğim şeyleri sıraladıktan ve bugün kindar ya da dar görüşlü olmamaya karar verdiğimi hatırladıktan sonra, "Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdim.

Telefonumu kapattım.

"Peki," diye sordum, "Presa Canarios ne kadar nadir bulunur?"

"ABD'de nadir bulunuyorlar," diyor Lucia. "Ancak birkaç yıl önce onları pitbull dövüşü için yetiştirmek isteyen bir adam vardı. Adam hapse atıldı ve avukatları köpeklerinden bir çift aldı. Köpeklere kötü muamele edilmişti ve avukatların onlarla nasıl başa çıkacakları konusunda hiçbir fikri yoktu. Köpekler, apartmandaki bir kadını öldürdü.

Market alışverişi." Lucia'nın güzel ağzı gerildi ve beyaz köpeği onu rahatlatmak için bacağına çarptı. "Ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım, çünkü olayı hatırlıyordum ama köpeğin cinsinin ne olduğunu bilmiyordum. "Birdenbire popüler oldular."

Hırıltılı bir ses çıkardı ve sırtı bize dönük uyuyan büyük köpek onu görebilmek için arkasını döndü. Ayağa kalkmadı ama tetikte durmaya devam etti. Başı dizimde olan köpek bana biraz daha yaslandı ve parmaklarımın başka bir kaşıntılı nokta aramasına izin verdiğimde biraz inledi.

Lucia bana "Canarios kötü köpekler değildir," dedi, "benim Amstaff'larımın kötü olduğu gibi. Canarioslar bekçi köpekleridir, insanların, sürülerini korumak ve büyük hayvanları avlayarak yiyecek bulmak için yetiştirilirler. Sağduyu ile eğitilip yetiştirildiklerinde ailenin yararlı ve değerli üyeleridirler."

Söylenti gibi geldi. Genellikle sigortaları bozuk paralarla değiştirmeye çalışan aptallar, araba kullanırken mesaj atan insanlar ve IRS'nin bile ne anlama geldiğini bilmediği Bizans vergi kanunları ile ilgili birkaç tane var - bu yüzden sempatik bir şekilde başımı salladım.

"Kurt adamla evli olduğunu biliyorum," dedi Lucia bana. "Doğru koşullar altında tehlikeli olabilen hayvanları anlarsın. Eğer arkadaşının sapığının Canarios'u varsa, onları komutla öldürecek şekilde eğitebilir."

Honey dişlerini gösterdi ve hırladı. Dört köpek de ayağa kalkıp Lucia'nın etrafını sardılar ama kızmış gibi değil, sadece hazırmış gibi davrandılar. Köpekler vücut dilini okumakta insanlardan daha iyidir.

"Büyük köpekler sadece köpektir," dedi Honey. "Ben bir kurdum." Amstaff'lara baktı, onlar da ona korkusuzca karşılık verdiler ve gerekirse kendilerini savunmaya hazırdılar.

"Ama siz, küçük cesur kuzenler," dedi Honey, onların bakışları altında yarı eğlenerek, "sizi ava götürebilirim."

Çok az insan Lucia'nın köpeklerine küçük diyebilir ve bunda ciddi olabilir. Ben olsam Sanırım böyle hissetmek için bir kurt adam olmak gerekiyordu; bana oldukça büyük göründüler.

Lucia, Honey'nin gözünü korkutmak şöyle dursun, gülümsedi. "Cesur mu? Evet. Joel'i ya da beni savunmak için her şeyi göze alırlar." Gülümsemesi kayboldu. "Arkadaşın"-Christy kendini kocamın eski sevgilisinden arkadaşına terfi ettirmişti.

-"Bu adamın köpeklerinin zor olduğunu ama onlarla hiçbir sorun yaşamadığını söyledi. Bu bana onların *onun* köpekleri olduğunu ve çok iyi eğitildiklerini söylüyor. O zaman onun köpekleri de benimkiler gibi olacak. Karşılık veremeyen kadınlara saldıran bir adam olduğunu bilmeyecekler: korkak bir adam. Onlar sadece

Bu adamın onların tanrısı, dinlemeleri ve korumaları gereken kişi olduğunu bilirler. Kanaryalar cesurdur. Sırf kurt adam olduğunuz için sizden kaçmazlar."

"Ben aslında bir kurt adam değilim," dedim özür dileyerek. "Ama ben Anlayışınız için teşekkürler. Canarios yetiştiren birini tanıyor musunuz? Diğer yetiştiriciler hakkında konuşabileceğimiz biri?"

Başını salladı. "Anlıyorum." Gitti ve elinde bir kartla döndü. "Bu insanlar Portland'da yaşıyor ve Canarios yetiştiriyorlar. Çok iyi tanınıyorlar ve Saygın. Christy'nin takipçisi bir yetiştirici ya da hevesli bir meraklı ise, onu tanıyacaklardır."

MINIBÜSE BİNER BİNMEZ WARREN'I ARADIM. Arabayı aldı. bilgi verdi ve Christy'nin Eugene'e dönebilmesi için Juan Flores'i bulmak için elinden geleni yapacağına dair beni temin etti.

Ona içtenlikle "Teşekkür ederim," dedim ve telefonu kapatırken güldü. Honey evine dönerken düşünceli bir sessizlik içindeydi. Evinin önünde

durdum ve o da kapıyı açtı. Ama bir süre minibüste kaldı.

bir an evine baktı. "Belki de bir köpek almalıyım," dedi.

HAPİSHANE GEZİSİ VE LUCIA'NIN KÖPEKLERE YARDIMI ARASINDA

Salı günü eve çok geç geldim ve kaliteli Christy zamanından kaçtım, çünkü çoğu zaman. Planlamamış olmama rağmen ertesi sabah kahvaltı hazırlanmadan ayrıldım. Çarşamba gecesi son dakikada halletmem gereken bir işim vardı ve bu yüzden normalden neredeyse bir saat geç kaldım. Aklıma, eğer evden yeterince uzun süre kaçabilirsem, belki de gitmeden önce onunla konuşmak zorunda kalmayacağım düşüncesi geldi.

Akşam yemeğine geç kalacağımdan emin bir şekilde eve gittim ama kapıdan girdiğimde Christy beni gülümseyerek karşıladı.

"Şanslısın," dedi bana. "Adam'ın yapması gereken bir iş vardı, ben de akşam yemeğini onun için bekledim. Duş almak için on beş dakikan var." Burnunu kırıştırdı.

"Teşekkürler," dedim, sanki beni temizlenmem için göndermemiş gibi. Duş almaya niyetliydim çünkü terli ve kirliydim. Duş almayacaktım.

On üç yaşındaymışım gibi davranmak ve sırf o söyledi diye bunu yapmayı reddetmek. Dürtü ne kadar güçlü olursa olsun.

Adam'ın yatak odasına geldiğini duyduğumda banyodaydım ve kıyafetlerimi çıkarıyordum. Beni ne kadar tedirgin ettiğini görmesini istemediğim için duş almaya hazırlanmaya devam ettim.

"Christy buraya geleli üç gün oldu ve hiçbir ilerleme kaydedemedik Mercy." Adam'ın sesi yatak odasından hafif boğuk geliyordu. "Sorun Juan Flores'in iz bırakmaması değil, hiçbirinin bir anlamı yok.

Gerçekten tehlikeli biri olabilirmiş gibi görünmeye başladı. DEA'daki bağlantılarım bana ellerinde on tane Juan Flores olduğunu söyledi.

Hiçbiri Christy'nin Juan Flores'i olacak kadar yüksek bir meblağda değil."

Banyoya yaklaştı ve bir çekmeceyi açtığını duydum. "Bunun uyuşturucu kaçakçısı olmadığı ya da o kadar büyük olduğu için kimsenin onun hakkında konuşmadığı anlamına gelebileceğini söylüyorlar. Birkaç adamımla anlaştım, böylece onu bulana kadar evden çalışabilirim."

Durakladı, sonra alçak sesle şöyle dedi: "Christy'nin benden evde kalmamı istediğini bilmelisin çünkü

"Ben burada olmazsam kurtlar rahat edemez."

Hem ısınması hem de Adam'a ne söylemek istediğimi düşünmem için bana bir şans vermesi için duşu açtım. Ama arkamı döndüğümde, büyük, plastik, şeffaf bir kutuyla karşılaştım.

Büyük bir makyaj koleksiyonu tutan yapay elmaslar. Christy'nin makyaj malzemeleri benim banyomda, tezgahımın üzerinde, lavabomun yanındaydı. En azından Adam'ın lavabosunun yanına koymamıştı diye düşündüm.

"Christy'nin makyaj malzemelerini saklamak için kullanabileceği üst katta başka bir banyomuz yok mu?" Ben sordum.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Adam, "Küçük banyoda onun ve Jesse'nin eşyaları için yer yoktu," dedi. Bir duraklama daha. "Ona senin için sorun olmayacağını söyledim."

Duşa girdim ve başımı sıcak suyun altına soktum, böylece pişman olacağım bir şey söyleyemezdin. Çakallar genelde kurtadamlar kadar bölgeci değillerdi ama yine de katı çizgilerimiz vardı. Christy'nin zıplayarak yatak odamdan banyoma girip çıkması benim sert çizgilerimden birini aşıyordu. Saçlarımı yıkadım ve hissettiğim çirkin, nahoş şeylerin cildimi kaplayan diğer kirlerle birlikte kanalizasyona akıp gitmesine izin vermeye çalıştım.

Duşun kapısı açıldı ve Adam içeri girdi. "Özür dilerim," dedi.

Başımı salladım ve ona yaslandım. Tenini tenimin yanında hissetmek sükûnetimi geri kazanmam için uzun bir yol kat etti.

"Muhtemelen sana benim için sakıncası olup olmadığını sormuştur," dedim. "Ve kocasının eski karısının makyaj malzemelerini daha büyük ve aydınlık banyoya taşımasına ancak dar görüşlü, önemsiz bir insanın itiraz edebileceğini ima etmeyi başardı. Eğer ona yapamayacağını söyleseydiniz, o zaman benim dar kafalı, kötü ruhlu biri olduğumu ima etmiş olurdunuz."

"Ve kıskanç," diye ekledi. "Özür dilerim."

Başımı salladım. "Seni seviyorum," dedim ona. "Olduğun adamı seviyorum. Ama makyajı burada kalmayacak. Onu yatak odamıza almayacağım. Banyomuzda. Ama onunla ilgileneneğim." Ona gülümsedim. "Umurumda değil.

Bana kıskanç ya da dar kafalı diyemezsin. Senin endişen değil. Flores hakkında hâlâ gerçek bir bilgi yok mu?"

"Hayır," dedi ellerini sabunlayarak ve hızlıca yıkanmaya başlayarak. "Reno sürüsü Christy'nin Flores'le tanıştığı otele konuşmaları için birkaç kurt gönderdi. Görünüşe göre oraya her yıl aynı zamanlarda geliyormuş.

zaman, kimliği olan farklı isimlerle giriş yapıyor - ancak görünüşe göre hükümet düzenlemelerine rağmen bu alışılmadık bir durum değil. Son oynadığı süper kahramanın gizli kimliğiyle düzenli olarak giriş yapan bir aktör var. Ama personel onu köpeklerinden dolayı hatırlıyor. -Ve hangi isimle kayıtlı olursa olsun hâlâ Juan Flores olarak bilindiğini teyit etti."

Ben de Adam'ı örnek aldım ve o konuşurken kendimi fırçaladım. Adam'ın teninin manyetik çekimi beni ona dokunmaya zorlamadan önce saçlarımı sabunlamayı ve kremlemeyi bile başardım.

Adam bana "Anadili kalitesinde İspanyolca konuşabiliyor ama aksanı tuhaf," dedi ama sesi biraz dengesizdi ve kendini düşün köşesine yasladı. "İspanya, Porto Riko, Küba ya da Meksika'dan değil. Arjantinli hizmetçi Kolombiyalıya benzediğini söyledi. Kolombiyalı hizmetçi Venezuelalı olabileceğini söyledi ve çok eski moda-"

"Eski moda ne?" Ağzımın ellerimi takip etmesine izin vererek sordum.

"Mmmm," diye cevapladı Adam.

Birisi banyonun kapısını çaldı. "Acele et Mercy," dedi Auriele hızlıca. "Christy meşhur Szechuan tavuğunu yaptı ama hemen yenmesi gerekiyor."

Geri çekildim ve Adam sessizce hırladı. "Evet," dedim. "Ben de."

Akşam yemeği için aşağı inerken Christy'nin eşyalarını topladım ve kapısının önüne bıraktım.

"Onunla konuşmayacak mısın?" Adam sordu.

"Gerek yok," dedim ona. "Mesajı alacaktır." Tekrar vermek zorunda kalsaydım, yeni bir makyaj malzemesi ve yeni bir kılıf alırdı. Ama eminim ki bu yeterli olurdu.

HER ZAMAN İŞE ERKEN BAŞLARIM - bu alışkanlığım yaz aylarında oluşmuştur. Öğleden sonra güneşi garajı üç haneli sıcaklıktan on derece daha fazla ısıtabilir. Dışarıdaki figürler. Ama Perşembe sabahı, Christy'nin hazırlamakta olduğu kahvaltıdan uzaklaşmak için gökyüzü henüz karanlıkken evden çıkmıştım. Akşam yemeğinde korkunç bir şey olmamıştı ama bunu tekrarlamak da istemiyordum. Tad benden neredeyse bir saat sonrasına kadar işe gelmedi.

"Browni yok mu?" diye sordu.

Garajın faturaları için son çeki yazarken ona "Christy mutfağımı ele geçirdi," dedim. "Bana stres atmak yok. Sana çikolata yok."

"Çikolata yok mu?" dedi tezgâha yaslanarak. "Bu korkunç." Umutla bekledi ve ben başka bir şey söylemeyince, "Peki bugün bizim için ne yaptı?" diye sordu.

Onu klavyemin yanında duran kahverengi kâğıt torbaya doğru salladım. Önce kokladı, sonra açtı. "Tarçınlı çörek mi?"

"Bunları burada yiyebilirsin," dedim ve son zarfı yalayarak kapattım. "İkisini de ye. Onlarda Christy biti var."

"Kekler güzeldi," dedi. "Elmalı turt da öyle. Alternatif tarçınlı çöreklerse sanırım çikolatasız da yapabilirim." Sözlerinde olmasa da sesinde sempati vardı.

"Kâfir," dedim ona. "Çikolatadan daha iyi tarçınlı çörek yoktur."

Tekrar kokladı. "Bunlar olabilir."

Onu kendi haline bıraktım ve arabalar üzerinde çalışmak için geri çekildim. Garajımda sorgusuz sualsiz hüküm sürerdim ve Zee Fae bölgesine çekildiğinden beri de öyleydim. Makyaj çantası garajımda durmayacaktı.

Ama Christy'yi aklımdan çıkarır çıkarmaz, Coyote'yi bulamadığım için endişelenmeye başladım. Honey, Gary Laughingdog'u sorguya çektikten sonra oldukça iyimser olmuştum. Ama Coyote'nin dikkatini çekecek kadar nasıl ilginç olabileceğime dair herhangi bir beyin fırtınası yapmamıştım.

Dün gece Coyote'nin adını açık havada (kurtadamların beni duymayacağından emin olmak için evden oldukça uzakta) bağırmaya başvurdum. Saklandığı yerden çıkıp çıkmayacağını görmek için Coyote ile aynı odadaymış gibi konuşmayı denedim ve dikkatini çekmek için bir banka soygunu planlamam gerekip gerekmeyeceğini merak ettim.

Hank aradığında suç işlemeyi düşünüyordum. Telefonuma yağ bulaşmasın diye o aptal lateks eldivenleri çıkardım. Christy'nin benim için o kadarını yaptı: eldivenleri takmaya başladığımdan beri telefonum daha temiz kalıyordu.

"Hey, Hank," dedim.

"Gary ile konuştun mu?"

Sesindeki bir şey omurgamı dikleştirmemi sağladı. "Evet."

"Umarım ihtiyacın olan bilgiyi almışsındır."

"Sorun nedir?"

"Dün gece ya da bu sabah, Laughingdog kaçtı. Akrabalarından biri beni aradı ve senin bu olayla bir ilgin olup olmadığını sordu." "Hayır," dedim. Gary Laughingdog'un akrabalarının kim olduğunu merak ettim. Coyote'ye nasıl ulaşabileceğimi söyleyebilirler. "Hiç sanmıyorum. Onun bir tür öngörü yeteneği olduğunu biliyor muydun?"

"Evet," dedi Hank. "Ve şimdiye kadar bundan çok keyif aldı. Başını belaya soktuğunu ama asla çıkamadığını söylüyor. Sence bir şey gördü ve kaçtı mı?"

"Onu bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorum," dedim. "Biz oradayken birkaç imgelem gördü. Çoğunlukla saçma sapan şeyler-" Ama Honey'nin adını biliyordu. "Coyote'nin" -o tuhaf telaffuzu hatırladım- "*birinin* çocuklarının ... kırılmasıyla ilgili bir şey.

çığlıklarıyla geceyi inletiyorlar. İkimiz dışında bu niteliklere sahip başka birini tanımıyorum. Belki de kaçışını gerekli kılan bir şey görmüştür."

Hank, "Belki de Coyote'nin akrabaları hapishanede pek iyi değildir," dedi. "Herkesin yaptığı gibi, ama Coyote olmak istemediği yerlerden kaçmakta her zaman iyiydi. Her neyse, polisi görmeyi bekleyebilirsiniz. Bir ara. Ziyaretçi listesindeki herkesle konuşacaklar ve Yakama Ulusu'nda biz ve sen olmak üzere yaklaşık dört kişi varız. Önemli biri değil ama kaçması onu onlar için daha önemli hale getirebilir. Engellenmekten hoşlanmazlar." "Onlar" derken, hangi türden olursa olsun yetkilileri kastettiğini biliyordum. Hank kendisine ne yapması gerektiğini söyleyebilecek insanlardan hoşlanmazdı ve yasalara son derece saygılı bir vatandaş olarak onlardan uzak dururdu.

"Uyardığınız için teşekkür ederim," dedim.

"Muhtemelen gezintiye çıkmıştır. On ya da yirmi yıl sonra başka bir isimle ortaya çıkar. Bunu yapar."

"Walkabout?" Şüpheyle söyledim. "Bu Avustralyalı Aborjinlere özgü bir terim değil mi?" "Kızılderili Kızılderilidir Mercy, hangi kıtadan gelirse gelsin

"dedi sesinde bir sırtışla. Ben karşı çıkamadan bağlantıyı kesti.

Bu yüzden öğleden sonra polis geldiğinde şaşırmadım.

"Merhamet."

"Tony?" Üzerinde çalıştığım Passat'tan başımı kaldırdım. Enjektörlerde bir sorun vardı ama aralıklıydı ve bunun elektronik bir sorun olduğu anlamına gelmesinden korkuyordum.

Bilgisayar. Bu da arabanın bilgisayarının neden bana neler olup bittiğini söyleyemediğini açıklıyordu.

"Mercy, temizlenmen ve gelip benimle konuşman gerekiyor."

Sesindeki gerginlik karşısında gözlerimi kırıştırdım ve yüzüne odaklandım. Bu ifade sorun olduğunu söylüyordu ve ben de buna karşılık olarak işten geri çekildim, ceplerimden cıvataları ve parçaları çıkarıp arabanın üzerinde kaybolmayacakları bir yere koydum. Lateks eldivenleri çıkarıp attım.

"Tad?" Dedim.

Paletli aracın kaldırımındaki sert tekerleklerinin sesi, tamir etmekte olduğu Vanagon'un altından çıktığını işaret ediyordu.

"Tony ile bir süreliğine gidiyorum. Ben yokken garajı yakmayın ya da müşterileri kaçırmayın."

Tad, Tony'nin yüzünden benim yüzüme baktı ve hafifçe, "Birkaç striptizci çağırıp bir gösteri yapsam ve bunu garaja yüklemem sorun olur mu? Bunun daha fazla müşteri çekebileceğini düşünüyordum."

"Elbette," dedim tulumumdan çıkarken: zaman kazanmak için tuvalete gitme zahmetine girmedim. Zaten altıma tam takım bir kıyafet giymiştim. "Christy'nin zamanında gelmesini sağla yeter.

Böylece sürüye burada nasıl bir yer işlettiğimi anlatabilir. Ayrıca ona seksi görünümlü bir adamla kaçtığımı da söyle."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, bunun için üzgünüm."

Dün aramıştı ve ona karşı ne hissettiğimi bilen Tad ona koşuya çıktığımı söylemişti. Tad genelde yalan söylemez, ama yarı fee olduğu için yalan söyleyebilir ve yanlış yönlendirme konusunda oldukça başarılıdır. Garaj bölümündeydim ve cep telefonumu ofiste, bıraktığım yerde açmıştı.

Sonra bir baktım, Adam beni arıyor.

Çünkü korumasız kaçtığımı düşünüyordu. Bakkallar ve diğer halka açık yerler Alfa'nın karısını kaçırmak için uygun olmayan yerlerdi. Koşarken güvenliğim için yanımda biri olmalıydı. Pişman olmuşum ama gerekliliğini de anlamıştım.

Tad'in Christy ile konuşurken yanıldığını açıklamıştım. Bunun için suçu üstlendim - böylece kendimi kesin olarak hatalı duruma düşürdüm. Sürü

Mecazi anlamda -belki de gerçek anlamda, bildiğim kadarıyla- Christy'nin kafasına benim iyiliğim için bu kadar endişelendiği için vurdu.

"Senin hatan değil," dedim Tad-Christy beni kötü gösterecek başka bir şey bulurdu zaten. "Yine de bu sefer şunu söyleyebilirsin

Bu yakışıklı adam beni kümesteki tilki gibi güvende tutacak silahl  bir polis memuru."

Ben Tony'yi takip ederken Tad bana sahte bir selam verdi.

"Sorun mu var?" Tony sordu.

"Adam'ın eski karısının bir sapığı var, bu yüzden biz onu bulana kadar bizimle yaşıyor.

Onunla ilgili ne yapacağımıza karar vermeliyiz," dedim ona elimden geldiğince gerçekçi bir şekilde.

Durdu ve bana baktı ve sonunda aramızdaki tuhaf mesafeyi kaybetti. sanki getirmesi için gönderilmiş bir yabancıymı ım gibi hissetti. Belki de Gary Laughingdog'un kaçışında parmağım *olduğundan* endi eleniyordu.

"Adam'ın eski karısı seninle mi yaşıyor?" diye sordu kuşkuyla.

"Takipçisi tehlikeli biri," dedim ona. "Bir adamı öldürdüğünden ve dairesinin bulunduğu binayı yaktığından oldukça eminiz. Biri onu bulup tutuklayana kadar Christy bizimle kalıyor çünkü vahşi bir adam bile bir kurtadam sürüsüyle y zle mekten çekinebilir."

"Onu tutuklayın" kısmını kulağa hoş geldiği için eklemi tim. Bu noktada herhangi bir tutuklamanın ölümden sonra olacağından oldukça emindim. Belki de bu bir hataydı çünkü son cümledeki bir şey aramıza tekrar mesafe koydu.

"Bunu görebiliyorum," dedi ve arabasına doğru yürümeye devam etti.

Takip ettim ve benim için yolcu kapısını a tığında bindim. Bir dakika garajın önünde oturduk ve bana Gary Laughingdog'un hapishaneden kaçışını sormasını bekledim.

"Neye dönüştüğünü gördüm," dedi onun yerine. "Kyle Brooks'un evinde, arabanın bagajındaki ceset kaçtığında ve sen ve Adam onu kovalamaya  alı tığınızda."

Ona baktım. Evet. O kedi kesinlikle çantadan çıkmıştı. Bir zombiyi kovalamak için  akal kılığına girmi tim ve beni izleyen insanları unutmu tum. Gözlerini benden alamayan tek kişi Tony değildi. Daha fazla insanın ne olduğumu bilmesine alı mı ım ve ne yaptığımı ve bunu kimin önünde yaptığımı d   nmemi tim bile.

Çoğu açıdan,  akal bir  ekil değiştiren, bir yürüyen olduğumu tüm dünyaya haykırsam da fark etmezdi. Artık yalnız değildim. Ama başka açılardan, bu muhtemelen bir felaketti. Eğer halk, Fae ve kurtadamların yaşayan Diğerlerinin karınca yuvasının sadece tepesi olduğunu fark ederse

insan nüfusu arasında gizlenirse, kötü olabilir. Hem insanlar için hem de diğer herkes için kötü.

"Evet?" Dedim. Bu bir soruydu çünkü arabada oturmamızın tek nedeni şekil değiştiren bir çakal olduğumu itiraf etmem değildi.

"Gabriel'e sordum."

Gabriel üniversiteye gitmeden önce garajda benim sağ kolumdu ve Tony onu tanıdığımdan beri Gabriel'in annesine aşıktı.

"Bana senin ne olduğunla ilgili bir şey söyledi." Tony gözlerime baktı. "Sen insan değilsin."

"Hayır," diye yavaşça kabul ettim. "Tamamen değil."

Mutsuz bir nefes aldı. "Sürüde insanları öldüren biri olsaydı, onu korur muydun?"

Nefesimi içime çektim. "Bir vücudun var mı?"

"Soruya cevap vermedin." Gerçi onun cevabı benimkini yanıtlamıştı.

"Etrafta eğlence olsun diye insanları öldüren birileri olsaydı," dedim, "Adam'a söyledim."

"Peki Adam ne yapardı?"

Aramızda bir sessizlik vardı. Tony'yi uzun zamandır tanıyordum. Ona gerçeği ballandıra ballandıra anlatmak yerine gerçekleri anlatmaya karar verdim. "Adam polis devreye girmeden önce bu işi halledecekti. Fae'lerin aniden rezervasyonlara çekilmesi, kurtadamların kamuoyu önünde yargılanmasına neden oldu. Onlar-biz-bir katilin yargılanmasına ya da ortalığı kasıp kavurmaya devam etmesine izin veremeyiz." "Sen bir kurtadam mısın?" diye sordu. "Kurt adama dönüşen bir kurt adamdan bahsediyorum."

Çakal. Bir çakal."

"İşte çakal." Ona sııttım ve bir *bakışla* karşılaştım. "Hayır, ben kurt adam ya da kurt çakal değilim -bu arada hiç duymadım. Tamamen farklı bir büyüye sahibim. Yerli büyü, Avrupalılarınki gibi değil.

Kurtadamlar öyledir. Çoğunlukla bir çakala dönüşerek idare ediyorum." Ona hayaletler ya da büyüye karşı kısmi bağışıklığım hakkında açıklama yapmayacaktım, ki zaten buna güvenemezdim. "Yine de yapabildiklerimi herkese anlatmazsan iyi olur. Halk için en iyisi, komşularına bakıp onların bir korku şovundan bir şey olup olmadıkları konusunda endişelenmelerine gerek yok. Eğer kurtadam ve fae olduğunu düşünürlerse, o zaman herkes daha güvende olur."

Tony sanki bu düşünce aklına gelmiş gibi başını salladı ve zaten sırlarımı gizli tutma konusunda hemfikiridi. "Yine de kendini kurt adamlara dahil ettin."

Omuz silktilim. "Biriyle evliyim ve o beni sürünün resmi bir üyesi yaptı." Sadece ismen değil, aslında hepimizi birbirimize bağlayan sürü büyüğü tarafından kabul edilmiştim. Ama Tony'nin bunu bilmesine gerek yoktu. Şekil değiştiren çakallardan bile daha az insanın böyle bir şey olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı

sürü büyüğü gibi. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun Tony?"

Gözlerini kaçırdı, mutlu değildi. Sinirli bir şekilde direksiyonu okşadı. "Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerek."

"Bazı şeyler için," dedim ona ciddiyetle. "Seni terk etmeyeceğim konusunda bana güvenebilirsiniz."

insanlar bir canavara karşı çaresiz. İnsan bir canavar ya da kurt adam bir canavar. Kötü adamlara yardım etmem - sevdiğimi düşündüğüm ya da sadakat duyduğum biri olsalar bile. Kötü adamların durdurulması gerekir."

Görünüşe göre söylenmesi gereken doğru şey buydu.

"Tamam," dedi ani bir güvenle. "Tamam. Evet." Arabayı çalıştırdı ve sireni değil ama ışıklarını açarak bir gıcırtyla kenara çekti. "Bir konuda yardımınıza ihtiyacımız var."

Ve tüm söylediği buydu. Ama bu "bir şey" bizi eski Welch's fabrikasının yanından, FINLEY'E HOŞ GELDİNİZ tabelasının yanından, eskiden sadece Adam'ın evi olan ve bir zamanlar Adam ve Christy'nin evi olan evime giden yolun yanından geçirdi.

Yarı kırsal ev kümesi lisenin yakınında bir an yoğunlaştı, sonra tekrar seyrelti. Ana yolu kilometrelerce daha takip ettik, tarlaların küçük çiftliklerden devraldığı yere kadar gittik, bozuk bir toprak yoldan döndük ve beş polis arabasının ve uğursuz bir şekilde ışiksiz bir ambulans bir saman tarlasının kenarında toplandı.

Takım elbiseli öfkeli bir adam bir grup polis memurunun toplandığı yerden ayrılıp Tony'nin arabasına doğru ilerlerken yavaşça dışarı çıktım, bana baktı ve korku ve dehşeti örten öfkeyle daha da kızardı.

"Aklından ne geçiyor? Onu buraya getirmeyi mi?"

Ben onu tanı mıyordum ama o beni tanıyordu. Adam ulusal olmasa da yerel bir ünlüydü - iyi görünmek her zaman iyi bir şey değildir. Bu da hiç tanımadığım pek çok insanın kim olduğumu bildiği anlamına geliyordu.

Tony ona, "Ona ihtiyacımız var," dedi. "Eğer bana söylediklerin doğruysa ve bu insandan başka bir şeyse. Bize ne olduğunu söyleyebilir."

Beni rahatsız eden bir koku aldım ama polis memurlarının olduğu yönden gelmiyordu. Kaşlarımı çatarak kokuyu tespit etmek için yavaş bir daire çizdim. Tony'ye baktım ama o diğer adamla tartışmakla meşguldü, ben de burnumun bana söylediği yöne doğru, polis memurlarının olduğu kümeden uzaklaştım.

Zemin bir saman tarlasında olacağını düşündüğümünden daha engebeliydi, belki de ot değil yonca olduğu içindir. Otların biçildiği yerin kenarı boyunca yürürken adımlarıma dikkat etmem gerekiyordu. Büyüyen saman mahsulü sadece beş santim yüksekliğindeydi - bir hafta fazla bırakılmış bir çimin uzunluğu. Ekili alanın dışında, toprağın tarım yapılamayacak kadar kayalık olduğu yerlerde hüküm süren yabancı otların arasından geçecektim.

Kısa bir mesafe ileride, hasat edilemeyecek kadar sert kayalık bölgede, zeminin doğal bir drenajla alçaldığı yerde bir dizi pamuk ağacı yetişiyordu. Muhtemelen rüzgâr siperi olarak dikilmişlerdi çünkü Columbia Nehri'ne yeterince yakın olmadığımız için doğal olarak yetişmişlerdi. Hesaplarıma göre, kokladığım şeylerin kaynağı aynı genel alandan geliyor gibiydi.

Tony ve adam tartışmayı bırakıp beni takip ettiler.

"Nereye gidiyorsun Mercy?" Tony seslendi.

"Burada kötü kokan bir şeyler var," dedim ona. Kan ve dışkı kötüdür, değil mi?

Sürülmüş topraktan ayrıldım ve kenar halkasını kırdım.

Fırsatçı yoncalar, iki adım kadar ilerledikten sonra tenis ayakkabılarımın ve çoraplarımdan içine dikenli ve acı veren tohum tanecikleri bırakan çimenlere dönüştü. Yeni açılmış organların ve kanın çok tatlı, kusursuz kokusunu ağaçların altındaki küçük bir açıklığa kadar takip ettim ve dehşete düşerek durdum.

"Vay anasını," dedi beni tanıyan yabancı saygılı bir ses tonuyla. Sonra da "dikkat et" ve "gel" dışında bir anlamı olmayan ve savaş meydanlarında kullanılmak üzere tasarlanmış o sözlerden birini bağırdı.

Burası bir savaş alanı değildi, hatta bir savaş alanının kalıntıları bile değildi. Bir katliamın kalıntılarıydı.

Cesetler, kan ve parçalar oraya buraya saçılmış ve birbirine karışmıştı, bu yüzden tam olarak ne gördüğümü anlamam biraz zaman aldı. Sonunda kelle demeye karar verdim, çünkü kelleleri yemek zordur ve bu mezbaha karmaşasında kesinlikle eksik parçalar ve belki de bütün bedenler vardı. Beş... hayır, altı kişi,

hepsi kadın, iki köpek -Alman çoban köpeği ve küçük ve karışık cins bir şey- bir at ve kafası ya kayıp ya da bir şeyin altında kalmış olabilecek başka bir büyük hayvan.

Midem sağlamdır; tavşan, fare ve küçük kuşları çakal postumu giyerek avlar ve çiğ çiğ yerim. Bundan önce pek çok şeyin midemi bulandırdığını söyleyebilirdim ama taze bedenler o kadar da değil. Bu şimdiye kadar gördüklerimin o kadar ötesindeydi ki irkildim, başka tarafa baktım, sonra tekrar dönüp baktım çünkü bir yanım bunun ilk düşündüğüm kadar kötü olamayacağından emindi. Daha kötüydü.

Bunu sürüden biri mi yapmıştı? Ya da daha doğrusu, yenen et miktarına bakılırsa, sürüden birkaç kişi bunu yapmış mıydı?

"Bunlar uzun zamandır burada değil," dedim arkamdaki sessizliğe doğru çünkü bir şey söylemem, bir şey *yapmam* gerekiyordu.

"Muhtemelen dünden beri. Daha bahar ayındayız ama öyle bile olsa bir şeyler bir iki gün içinde çürümeye başladılar ve ben pek çürüme kokusu almıyorum."

Daha iyi görebilmek için bir adım öne çıktım ve Tony kolumu tuttu.

"Suç mahalli," dedi. "Bunu işleme koymadık. Bundan haberimiz yoktu." Etrafına bakındı. "Burası bir sevişme alanı değil ve insanların burada dolaşması için bir neden yok. Muhtemelen tarlasındaki ilk ceset için bizi arayan adam da tesadüfen buraya gelene kadar bunu görmemiş olacaktı."

"Burada olduğunu nereden biliyordu?" diye sordu kim olduğunu bilen öfkeli adam.

"Kokularını alabiliyorum," dedim ona basitçe. "İyi bir burnum var. bir kurt adamın eşi olmak beklenmedik faydalar sağlayabilir." İkisi de doğrudu ama ima ettiğim şekilde değil.

"Clay Willis, bu Mercy Hauptman. Mercy, Clay Willis," dedi Tony.

"Clay sorumlu dedektif. Bakmanı istediğim bir ceset vardı çünkü bir şey tarafından yenmiş gibi görünüyordu. Adamımız kurtadam olabileceğini söyledi. O ceset bundan daha eski" -durakladı ve bir nefes aldı- "bunlardan bir günden daha fazla."

"Bir kurt adam yapmış olabilir," diye gönülsüzce kabul ettim. Eğer bunu bir kurt adam yaptıysa, dün durdurulması gerekiyordu. Ama, diye düşündüm biraz rahatlayarak, eğer bu kadar çok avı alan bizim kurtadamlardan biriye, bir tür çılgınlığın pençesindedir ve bu da

kendini sürü bağlarına çevirdi. Ay avlarında, birimiz avı yakaladığında hepimiz bilirdik. Sürümüzden biri değildi.

"Buradan kurtadam olup olmadıklarını kesin olarak söyleyemem. Yaklaşırsam belki." Eğer buralarda bir kurt adam varsa, ölüm alanına farklı bir yoldan gitmiştir çünkü kurt adam kokusu alamıyordum.

"Bize ne gördüğünü söyle," diye önerdi Tony ve arkamıza yayılmış diğer insanların sessiz kalmasını sağlamak için sert bir el kaldırdı.

Ceset yığınınına baktım, endişelenmek yerine gördüklerimi analiz etmeye çalıştım.

"Birisi," diye başladım yavaşça, "belki birkaç kişi-" Durdum ve fikrimi değiştirdim. "Hayır, sadece bir katildi. Akşam yemeği yedi, sonra da ... oyun oynadı, belki? Fırsatçı öldürmeler? Leoparlar gibi bazı yırtıcılar tüm avlarını daha sonra beslenebilecekleri bir yere getirir." Ama gerçekten öyle hissettirmiyordu.

"Neden birkaç kişi olmasın?" Tony sordu.

Bunu çözmeye çalıştım ama içgüdülerim tek bir katil olduğunu söylüyordu ve bunu onlara söyleyemezdim. Sinirli bir ses çıkardığımda Tony, "Sadece kafanın üstünden Mercy," dedi.

"Rekabet belirtisi yok," dedim sonunda, içgüdülerimin bana söylediği şeyi damıtarak. "Bir sürü avlandığında-" Arkamdaki biri nefesini içine çekti.

"Kurtadam sürüleri ayda en az bir kez dolunayda avlanır," dedim onlara kararlı bir şekilde. "Buralarda çoğunlukla tavşan ya da yer sincabı avlarız. Diğer yerlerde ise geyik, Kanada geyiği ve hatta Kanada geyiği avlarlar. Tıpkı orman kurtlarının yaptığı gibi, ancak kurtadamlar sığır gibi evcil hayvanlardan kaçınırlar.

Elbette."

"Anlaşıldı," dedi Willis, sesi artık kızgın değil, sadece yorgun geliyordu.

"Kurtlar avlanırken bir hiyerarşi vardır. Biri yönetir, diğerleri takip eder. Buna dair hiçbir işaret görmüyorum. Birinin iyi kısımları aldığına dair bir işaret yok-" Sesim titredi çünkü tavşan öldürme konusundaki tüm deneyimime rağmen onlar tavşandı. Kadınlardan biri Jesse'nin dolabındaki tenis ayakkabılarına benzeyen bir çift giyiyordu. Kendime gelmek için bir saniyeliğine sustum.

"Belki başka tür bir yırtıcı farklı şekilde avlanırdı." Huzursuzca omuz silktim. "Ama bence bu sadece bir tanesinin işi."

Sadece at ve diğer büyük hayvan -ki muhtemelen o da bir attı, çünkü bir erkeğin başlangıcını seçebildiğimi sanıyordum- bağırsakları deşilmişti. Yırtıcılar önce organ etlerine saldırır. O zaman neden

diğer cesetlere ne yaptı? Bu kasıtlı bir hareketti ve yemekle ilgisi yoktu çünkü benden yaklaşık on adım ötede sağlam bir köpek bacağı vardı ve köpek yığının uzak tarafındaydı. Nefes aldım ama işe yaramadı. Kan kokusu bende travma yaratmıyordu ama dehşet ve ... daha hafif bir acı kokusu vardı.

"Sanırım en azından bazılarının hâlâ hayattayken parçalandığını göreceksiniz," dedim alçak sesle çünkü bunun doğru olmasını istemiyordum. Ama acı kokusunun birinin canının yandığı anlamına geldiğini bildiğim için mideme kramplar girdi. Silikti çünkü biri öldüğünde acı da dinerdi.

"Bir kurt adam bunu yapabilir mi?" diye sordu Willis.

"Söylemişim-" Rüzgâr biraz değişti ve başka bir koku yakaladım. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alarak ölü kokusunun altına inmeye çalıştım.

"Büyü," dedim, gözlerim hâlâ kapalıyken. İyi bir parfüm gibi hafifti ama şimdi tadını bildiğim için güçlüydü. Sorun şu ki, ne tür bir sihir kokladığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Fae mi?" diye sordu Tony ya da Willis olmayan biri.

Gözlerimi açtım ve başımı salladım. "Fae büyüğü bundan farklı kokuyor. Bu cadılık da değil, gerçi ona fae büyüğünden daha yakın. sihir."

Willis tarafsız bir tavırla, "Büyücülük," dedi.

Başımı salladım. Bu bir sır değildi; cadılar yüz yıl ya da daha uzun bir süredir göz önünde saklanıyorlardı. New Orleans ya da Salem (Massachusetts, Oregon değil) gibi yerlerde neredeyse turistik bir cazibe merkeziydiler. İnsan kültürünün onların iddialarının geçerliliğini reddetmesi

Tanıdığım cadılar bunun lezzetli bir ironi olduğunu düşünüyorlardı: saklanmaya çalıştıklarında avlanmışlar ve neredeyse yok edilmişlerdi. Açıkta, sahte olarak görülüyorlardı ve daha da faydalısı, cadı olduğunu iddia eden pek çok insan cadılar gerçekten sahteydi.

"Ama bu büyücülük değildi," dedim tekrar, belki ona söylediklerimin sadece bir kısmına dikkat etmiştir diye. "En azından daha önce kokladığım büyülerden biri değildi. İstersen Adam'ın kontrol etmesi için gönderebileceği biri var." Elizaveta Arkadyevna bizim hizmetli cadımızdı. "Sizinle konuşmayı kabul etmeyecektir ama isterseniz sizin için bilgi alabiliriz."

"Kabul edilemez," diye homurdandı Willis.

"Muhtemelen Mercy'nin tanıklığı da öyle olacak," diye onayladı Tony. "Ama en azından karanlıkta gözlerimiz bağlı koşturup durmayacağız."

Kardeşim.

Fısıltı hiçbir yerden gelmedi. Etrafa bakındım ama başka kimse duymamış gibiydi. Bir hareket gözüme çarptı; hepimizin durduğu yerden yaklaşık elli adım ötedeki çalılıkta çömelmiş bir çakal vardı.

Gerçek bir çakal da olabilirdi - Finley civarında onlardan çok var. Ama çakalın Gary Laughingdog olduğunu *biliyordum*, yürüyüşçüleri çakallardan ayırmak için özel bir yöntemim olduğu için değil - vücut dili beni aradığını gösteriyordu ve yerel çakallarla aram pek iyi değildi. Bir saniye boyunca gözlerime baktı, sonra uzaklaştı: mesaj alındı ve anlaşıldı. Benimle konuşmak istiyordu; aksi takdirde asla kendini göstermezdi. Belki de burada olanlar hakkında bir şeyler biliyordu.

Ölümlere bir an göz kırptım. Bunu Coyote yapmış olabilir miydi? Bu gereksiz bir soruydu çünkü onun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Coyote'nin bu şekilde öldürdüğüne dair bildiğim hiçbir hikâye yoktu ama her şeyi de bilmiyordum.

Coyote hikayeleri.

Polis memurlarından biri "Bütün kadınların üzerinde giysi var" dedi.

"Yine de cinsel saldırı olabilir," dedi bir diğeri.

"Pumalar avlarını saklarlar, böylece birkaç gün içinde yiyebilirler," diye geçici bir öneride bulundu birinci subay ve birisi öğürür gibi bir ses çıkardı.

Seslerini alçalttıkları için onları duyabildiğimi fark ettiklerini sanmıyorum.

"Sadece kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunun doğaüstü bir şey tarafından yapıldığını mı düşünüyorsun?" Tony bana alçak sesle sordu.

"Evet. Sana söyledim, sihir kokusu alıyorum."

Willis otoriter bir tavırla, "Bunu bir kurt adam yaptı," dedi.

Omuzlarımı kamburlaştırdım ve başımı salladım. "Büyü kurtadam ya da fae değil. Eğer yaklaşabilirsem daha fazlasını yapabilirim."

"Büyü kokusu alıyorsun ve bu kurt adam olmadığı anlamına mı geliyor?" diye sordu Willis, sesi bana inanmamış gibi çıkıyordu. Onu suçlamadım.

"Sırf ikimiz de kendimizi daha iyi hissedelim diye bir şeyler uyduracak değilim," dedim. "Kurtadamlar misk ve nane gibi kokar. Bu ise büyü ve kavrulmuş toprak gibi kokuyor ve bu kötü bir şey. Adam başıboş bir kurtadamı avlamakta pek zorlanmaz. Bir kurt adam için saklanmak zor

olurdu.

bir ya da iki günden fazla sürmez. Bir kurt adamı durdurabiliriz -ve Adam'a kulağını yerden ayırmamasını söyleyeceğim- ama bunun bir kurt adam cinayeti olduğunu sanmıyorum."

"Ya senin süründen biri olsaydı?" Tony neredeyse nazıkçe sordu. "Seni getireceğimizi bilirlerdi çünkü daha önce getirmiştik. Kokularını sizden saklayabilirlerdi."

Başımı salladım. "Güven bana. Bu tür bir toplu katliam mı? Kurtadamlar duyguların kokusunu alabilir, bir şeylerin ters gittiğini anlayabilir. Bunu yapan bir sürü üyesi bu diğerlerinden saklanamazdı."

Willis, "Bu çok fazla duyguyla yapılmadı," dedi.

Ona baktım.

"Şunlara bak," dedi bana. "Cesetler maksimum etki için düzenlenmiş. Hayvanlar altta, kadınlar üstte, kafalar ürkütücü bir fırıldak gibi bir arada." O kadar dikkatli bakmamıştım ama o söyleyince onu da gördüm. Ölü kadınlardan oluşan bir fırıldak ve şimdi bu görüntü beni uzun süre rahatsız edecekti. "Katil ölümler için hiçbir şey hissetmiyordu. Haklısın, ölmeden önce işkence gördüler. Ama bunu bıraktığında kontrol ondaydı. Sürünün kokusunu alabileceği güçlü duygular yok."

Benim aldığım korku ve acının kokusunu alamazdı. Ona, bu kadar çok kişiyi öldürürken hiçbir kurdun sürü bağlarından saklanamayacağını da söyleyemezdin.

Tony, "Belki de birileri kurtadamların başına bela açmaya çalışıyordur," dedi.

Willis, "Bence kurtadamlar kendi başlarına bela açıyor," dedi.

"Beni dışarı çıkardınız çünkü fikrimi almak istediniz," dedim onlara. "Bir kurt adam olabilir, ama eğer öyleyse, bizim sürümüzden biri değil. Kurt adam olduğunu sanmıyorum. Kokusunu almıyorum ama kontrol edecek kadar yaklaşmıyorum."

"Neden diğer sahneye gelmiyorsun?" dedi Tony. "Onlardan istediklerini aldılar mı?" Bu soruyu çamurlu tulumlar giymiş bir kadına yöneltti ve kadın bir tür çalışılmış yorgunlukla ona başını salladı. "Belki bizim göremediğimiz bir şeyi görebilirsiniz."

Arkamı dönmeye başladım ve göz ucuyla bir hareket yakaladım. Omzumun üzerinden geriye baktım ve olay yerinin tam ortasında diz çökmüş bir kadın gördüm. Sarı saçları, giydiği kot pantolon ve atletle tezat oluşturacak şekilde profesyonel bir topuz yapılmıştı. Gerçeküstü bir an için onun Christy olduğunu düşündüm ve neredeyse ona ne yaptığını sandığını soracaktım. Sonra hareket etti ve yanılısamayı bozdu. Sadece

Saçları ve çene çizgisindeki bir şey bana Adam'ın eski karısını hatırlattı.

Diz çökmüş kadın Alman çoban köpeğinin kesik başını okşuyordu. Başını kaldırdı ve tıpkı Gary Laughingdog'unki gibi gözleri benimkilerle buluştu. Sonra neye baktığımı ve neden başka kimsenin onu fark etmediğini anladım. Hayaletler görüyorum.

"Bunu yapanı bulun," dedi bana sert bir şekilde.

Ona hafifçe başımı salladım ve Willis omzumu tuttu. "Ne görüyorsun?" diye sordu. "Seni geri döndüren neydi?"

"Sadece ölüler," diye cevap verdim. "Ve onlara elimden geldiğince yardım etmek niyetindeyim." Tatmin olmamıştı ama doğruyu söylediğimi anladığını sanıyordum.

ORİJİNAL SUÇ MAHALİNDE SADECE BİR CESET VARDI, BAŞKA BİR KADIN. Kadın. Saman tarlasının ortasında, içinde hiçbir şey yetişmeyen, kabaca kare şeklinde bir bölümde yatıyordu. Toprak simsiyahtı ve tenis ayakkabılarımın altını isle boyamıştı. Birisi tarlanın bir kısmını yakmış ve ölü kadını hedef tahtası gibi oraya koymuştu.

"Sahnelenmiş," dedim.

"Evet," diye onayladı Tony. "Ve olay yeri uzmanlarına kendi yollarını göstereceğiz, ama Willis gibi ben de diğer cesetleri aynı şekilde okuyorum. Maksimum etki için düzenlenmiş."

Diğer kadınların aksine, bu kadın kısmen yenmişti. Karnının yumuşak eti ve uyluk kaslarının çoğu tamamen gitmişti.

Büyük, keskin dişleri olan bir şey, kayıp etin açığa çıkardığı kemikleri kemirmişti.

Cesetten yaklaşık bir metre uzakta durdum ve kokladım. Etrafta bir sürü insan dolaşıyordu ve eğer onu aramasaydım, diğer alanda tespit ettiğim büyüünün kokusunu alamazdım. Büyü, ölüm-

Diğer cesetlerde de mevcut olan acı ve korkunun çıplak kalıntıları.

Hepsinin üzerinde yanmış çimen ve toprak kokusu vardı. Herhangi bir uçucu bileşik kokusu almadım, gerçi belki de çember birkaç gün önce yakılmıştı. Alkol gibi bazı şeyler oldukça hızlı buharlaşır.

"Sanırım aynı katil," dedim.

"Buralarda çok fazla cinayet işlenmiyor, özellikle de Kurbanların bir kısmı yenmiş durumda - kimse seninle tartışmayacak," dedi Willis. "Ama bunu neye dayandırılıyorsunuz?"

"Büyü kokusu aynı ve onu da atlardan birini öldürdüğü gibi öldürdü," dedim ona. Yeterince av gördüysen, parasını ödersin.

Avın nasıl öldürüldüğüne dikkat edin. "Tıpkı ata yaptığı gibi onun da karnını deşmeden önce boğazını yırtıp yedi. Pek çok yırtıcı favori bir öldürme tarzı geliştirir."

Bir adım daha yaklaştım ve açıdaki hafif değişiklik zemini belirginleştirdi. Pençe izleri, köpekgillerden ve kocaman, çorak toprağı kazıyordu. Yanlarına koyduğumda elimden daha büyüktüler. Bir orman kurdunun pençe izleri de daha büyük olurdu ama bunlar herhangi bir orman kurdununkinden çok daha büyüktü.

"Kurt adam değil," dedim rahatlamış bir iç çekişle. "Kurt adamların Koşmadıkları sürece toprağı kazmayan geri çekilebilir pençeler -neredeyse bir pumanınki gibi. Bunların da diğer köpekler gibi pençe izleri var."

Buraya geldiğimizde hâlâ olay yerinde olan polis memuru, "Kurt adamların pençeleri geri çekilebilir mi?" diye sordu. "Ben adli tıpçıyım; neden kimse bana bunu söylemedi? Kurtadamlar hakkında hiçbir şey bilmezsem onları arayamam. Onu bir süreliğine incelememe izin verecek bir kurt adamınız var mı?" Son soru bana yöneltilmişti.

"Adam'a sorman gerekecek," dedim ona. Bran'a kim soracaktı ki, bunu ona söylemedim.

"Ne oldu peki?" Polislerin çoğu diğer bölgede kalmıştı, ancak bir Willis, Tony ve beni takip eden birkaç kişi daha vardı. Soranlardan biriydi.

"Bilmiyorum," dedim ona.

Cesedin yanına diz çöktüm ve burnumu ölü kadına yaklaştırabildiğim kadar yaklaştırdım. Uzun süredir buradaydı ve çürümeye başlamıştı. Kokuları olabildiğince hızlı bir şekilde sıraladım.

Çürüme ve yanık kokusu arasında, bu çok zordu.

Doğrudum. "Kesinlikle bir köpek kokusu alıyorum ama çakal, kurt, kurt adam ya da kokladığım herhangi bir köpek değil." Tony'ye baktım.

"Daha fazla yardımcı olmak isterim. Ben

Katilimizle tekrar karşılaşsam kokusundan tanıyabilirim. İsterseniz, kurtadamlardan bazılarının kokuyu teşhis ettirebiliriz."

"Kurt adam olmadığına dair onun sözüne mi güveneceğiz?" diye sordu Willis, sesindeki inançsızlıkla. "Alfa'nın karısı mı?"

"Evet," dedi Tony. "Onun sözüne güveniyoruz ama adli tıpın iki kez kontrol etmesine izin vereceğiz. Bir kurt adamın onu teşhis etme şansı senden daha mı yüksek, Mercy?"

Burnum çoğu kurt adam kadar iyiydi, hatta bazılarından daha iyiydi. Ama Samuel çok yaşıldı ve yüzyıllar boyunca pek çok şeyle karşılaşmıştı. Sürünün bir üyesi değildi ama izin verseler gelip bakardı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Willis ben daha fikrimi belirtmeden. "Eğer bu bir kurt adam değilse, o zaman onu konuyu karıştırmak için. Bayan Hauptman'ın burada olması durumu daha da zorlaştırıyor."

Willis ellerinin tozunu aldı ve düşünceli bir şekilde bana baktı. "Bu bir kurt adam değil miydi?"

"Hayır," dedim.

Ağzını büzdü. "Sana inanmazsam namerdim. Bunu her ne yaptıysa insan değil."

"Doğaüstü bir şey," dedi Tony.

Başımı salladım. "Kimse bu büyüünün kokusunu almadan bunu nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum."

"Fae o zaman," dedi diğer polislerden biri. "Bütün peri masallarını okudum. Kara köpek, aldıkları şekiller arasında en yaygın olanıdır. İki yolun kesiştiği yerde siyah bir köpekle karşılaşırırsanız ya da Gabriel Tazıları'nın çağrısını duyarsanız ölecekleri kesin."

Başımı salladım. "Fae gibi kokmuyor ve zaten hepsi rezervasyona çekildi."

Willis, "Dışarıda kurtadamlar ve fae'lerden başka şeyler de mi var?" diye sordu.

Ayağa kalktım ve ona cevap vermeden önce kot pantolonumdaki kirin tozunu aldım. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Mutsuzca kaşlarını çatı.

Başımı salladım. "Ben de öyle düşünüyorum. Bunu yapan şeye daha önce hiç rastlamadım. Ama izlere ve çok kısa bir sürede yediği et miktarına bakılırsa, bu her neyse, etrafımda gördüğüm tüm kurtadamlardan daha büyük. Bu da 300 kilodan fazla demek."

"Buraya gelirken bana, insanlara dışarıda başka şeyler olduğunu söylemenin iyi bir şey olmadığını düşündüğünü açıkladın. Kurtadamlar ve Fae'ler," diye yorumladı Tony.

Elimi ağaçların yanındaki polis kalabalığına doğru salladım. "Eğer dışarıda bir yerde bunu yapan bir şey varsa, halkın neye inanmasının güvenli olduğu konusunda endişelenmek için çok geç olduğunu düşünüyorum. Bu . . . Bilmiyorum.

Bunun ne olduğunu. Bunu ortaya çıkarmak ve durdurmak kamu güvenliği açısından onları paranoyaklaştırmamaya çalışmaktan daha önemlidir."

Willis başını salladı ve Tony'ye baktı. "Rütbeliler bunun kurt adamlarla ilgili olmasını isteyeceklerdir." Bana döndü. "Adil bir uyarı. Kocanızla konuşmak isteyecekler. Muhtemelen ilk laboratuvar raporları bize ulaşana kadar birkaç gün değil ama yakında."

"BU GERÇEKTEN AKŞAM YEMEĞİ İÇİN BİR KONUŞMA MI?"

Christy öğleden sonra ne yaptığımı anlatırken sözümü kesti. Garip bir duraklama oldu çünkü sözümü keserek beni düzeltme konusunda kendini rahat hissettiğini açıkça göstermişti. Eğer ikimiz de kurt adam olsaydık, onu geri adım atmaya zorlardım ve sonra da destekçileri onu savunmak için devreye girerdi.

Kurt adam olmamam bana biraz davranış özgürlüğü veriyordu ama fazla değil.

Christy taşındığından beri olduğu gibi yine resmi bir şekilde yemek yiyorduk. Dört kurtadam, Adam, Jesse, Christy ve ben sekiz kişi demekti ki bu da Christy'nin hakkını vermek gerekirse mutfak masası için çok fazlaydı. Christy yemek pişirirken yemek odasında yemek yemek, kesilmiş ve düzenlenmiş buketler anlamına geliyordu.

bahçe, güzel porselenler ve sevimli şapka benzeri şeyler ya da çiçekler şeklinde katlanmış bez peçeteler.

Bu akşamki masa örtüsü aceleyle satın alınmıştı (Jesse daha önce mağazaya gönderilmişti) çünkü Christy'nin keten dolaptan çıkardığı en sevdiği masa örtüsünün üzerinde bir leke vardı ve ben tam işten geldiğimde fark edilmişti. Bana bakmamıştı ama sesindeki hüznü ton Auriele'nin bana ve Jesse de dahil olmak üzere diğer herkesin sitem dolu bakışlarına neden olmuştu. Diğer masa örtüleri kirliydi ve masa örtüsü olmayan bir masada yemek yememizin imkânı yoktu.

Birkaç şey söylememiştim; bunlardan biri, madem bu kadar çok seviyordu, o zaman neden yanında götürmemişti? Bir başka söylenmemiş Yorumum şuydu ki, eğer büyükannesinin bunu ona düğün gününde verdiğini bilseydim, geçen Şükran Günü'nde masaya koymadan önce onu parçalara ayırır ve kağıt bir masa örtüsü kullanırdım. Bir şey söylemek yerine, tüm bu dramatik gösteriyi görmezden geldim ve üstümü değiştirmek için yukarı çıktım.

Adam'ı Christy'nin büyükannesinin masa örtüsünü kurtarmanın bir yolu olup olmadığına karar vermeye çalışmasını dinlemeye bıraktım.

Kendimi yatak odasından çıkarıp diğerleriyle birlikte yemek yemek için aşağıya inmem için aynayla moral konuşması yapmam gerekti. Yemek servis edildi, dedikodular yapıldı, sonra Darryl bana polisin beni götürdüğü öldürme alanını sordu. Adam'a telefonda bilgi vermiştim ama konuyu tam olarak tartışacak zamanımız olmamıştı.

"Yani Mercy," dedi Christy, sözümü kestiğinde tansiyonun yükseldiğini fark etmemiş gibi, "neden cesetlerden bahsetmeyi insanlar yemeklerini bitirene kadar ertelemiyoruz? Bunu yapmak için çok uzun zaman harcadım."

Bu akşamki yemek için Christy lazanya yapmıştı (eriştesi de dahil olmak üzere sıfırdan) ve tabağımda karıştırıyordum çünkü yemeği onun yaptığını bilmek yemek istemememe neden oluyordu. Güzel olması ve güzel kokması, onu tüketmek için düşündüğüm kadar teşvik edici değildi.

"Sorun değil anne," dedi Jesse zoraki bir neşeyle, durumu yatıştırmaya çalışarak. "Akşam yemeği her şeyin yoluna girdiği bir zaman. Bazen yemekten sonra herkesi aynı odada toplamak zor oluyor."

Gecenin dört kurt adam muhafızından biri olan Ben, büyük bir lokma yedi, yutkundu ve İngiliz aksanının her zamankinden daha nazik bir versiyonuyla, "Mercy, kemikleri kemirdiğini söylediğinde, iliğe ulaşmaya mı çalışıyordu yoksa sadece dişlerini mi temizliyordu?" dedi.

"Ben," diye hırladı Auriele. "Christy'yi duymadın mı?"

Altı ay önce olsa Ben geri adım atardı. Auriele hem Darryl'in eşi hem de kendisi olarak ondan üstündü. Ama o değişti, güçlendi, bu yüzden bir lokma daha yedi ve bana kaşlarını kaldırdı. Sessizdi ama pek de itaatkâr değildi.

Auriele'nin öfkesini çekmek için "Oynuyorum galiba," dedim. Bana saldırmadı -Ve her zamanki Christy'nin koruyucusu haliyle Ben'e bir şey yapabilirdi. Christy'nin sözünü kesmesiyle başa çıkmanın en iyi yolunun Onu görmezden gel. "Kemikler kırılmamıştı, sadece çiğnenmişlerdi. En azından benim yaklaştığım cesette. Çatlama yoksa ilik de yok demektir. Ve eğer sadece dişlerini temizlemeye çalışıyor olsaydı, daha sert çiğnemesi gerekirdi."

Bir ısırık salata yedim. Christy gibi kokuyordu çünkü salatayı yıkamıştı. romaine kendisi. Yutmak bir çabaydı. Öyle görünmemeye çalışıyordum.

boğulmak daha da büyük bir çabaydı.

Auriele ağzını açtı, ama Darryl elini onun elinin üstüne koydu ve Konuşmadan dudaklarını kapattı ama ona incinmiş bir bakış atmadan da edemedi. Adam'ın eli omzuma dokundu ve aniden tekrar yutkunabildim. Burada müttefiklerim vardı ve Adam arkamı kolluyordu.

"Önemli olan," dedi, "dikkatli olmamız. Bu ölümleri neyin yaptığını öğrenene kadar hiçbir kurdun tek başına koşuya çıkmasını istemiyorum."

Darryl başını salladı. "Haberin yayılmasını sağlayacağım."

"Güzel," dedi Adam. "Gary Laughingdog'u arayan adamlarım var. Umarım onu polisten önce biz buluruz ya da o seni bulur, Mercy."

"Benimle konuşmak istediğinden oldukça eminim," dedim ona. "Eğer öyleyse, kimse onu bulmadan o beni bulacaktır. Etrafta çakal gibi dolaştığı için polisin onu bulması konusunda fazla endişelenmezdim."

"Bran'ın tüm o insanları öldüren şeyin ne olduğuna dair bir fikri olup olmadığını kontrol ettin mi?" Darryl sordu.

Adam lazanyadan bir lokma daha yedi, tadını çıkarmak için durakladı, sonra bana biraz suçlu bir bakış attı. Ona Christy'nin yemeklerini sevmesinin sorun olmadığını söylememeye karar verdim. Bu tamamen anlaşılabilir bir şeydi ama sorun değildi ve ona yalan söylemeyecektim. Başka tarafa baktım.

Adam, Darryl'e "Bran'i aradım. Bran bölgeyi kendisi kontrol etmeden, bunu neyin yapmış olabileceğini tam olarak belirleyemedi. Fae'leri işin dışında tutarsak elimizde pek bir şey kalmıyor. Yerli bir yaratık bile olabilir. Bran bir keresinde bir wendigo ile karşılaştığını ve onun fiziksel olarak bu şekilde öldürebileceğine inandığını söyledi. Garip bir şekilde büyü kokuyorlar.

Mercy'nin tarif ettiği şekilde. Ama bunun köpek pençesi izi bırakacağını ya da çıplak kemikler dışında bir şey bırakacağını sanmıyordu. Onların laneti, asla tatmin edilemeyecek şekilde aç olmaları. Ayrıca, açık çalılık bozkırlara değil, dağ geçitlerine uğrama eğilimindedirler. Charles'a bizim için biraz daha araştırma yaptırıyor."

"Charles kim?" diye sordu Christy.

"Bran'ın oğlu," dedim ona, küçümseyici olmamak için çok uğraştım ama başaramadım. Belki *de o kadar* çabalamadığım içindir. On yıldan uzun bir süredir Adam'ın karısıydı ve bir şey öğrenmek için zahmet etmemişti.

Marrok ve oğulları hakkında bir şey bilmiyordu. "O yarı Kızılderili -Saliş- ve onunla kültürel ve kültürel olmayan şeyler hakkında konuşacak bazı insanları var.

hassas-kutsal şeyler ya da orijinal tadı kaybolacak şekilde süslenmesini istemedikleri hikayeler, böylece gerçek bir Kızılderili hikayesi olarak daha etkili bir şekilde pazarlanabilir."

"Ariana'ya sordun mu?" Darryl, Christy ve benim aramdaki neredeyse savaşı görmezden gelmekte ve aynı zamanda konuyu değiştirerek gerilimi azaltmakta ustalaşıyordu. Darryl'in bu kadar becerikli bir politikacı olabileceğini hiç düşünmezdim.

"Hayır," dedi Adam. "Diğer her şeye bakmadan olmaz. Arayacağım Burada işimiz biter bitmez Marsilia'ya gideceğiz ama bize pek bir şey vereceğini sanmıyorum. Mercy'ye borçlu olabilir ve sürünün onu güvende tutmasına ihtiyacı olabilir.

Buraya gücü olan birkaç vampir daha getiriyor ama bizi pek sevmiyor."

Ben homurdandı. "Bunu tekrar söyleyebilirsin." "Neden Ariana'ya sormuyorsun?" diye sordu Christy.

"Çünkü babası, delirene kadar fae tazılarıyla ona işkence etti," dedi Adam, ben kin dolu ya da önemsiz bir şey söyleyemedim. Christy'nin sorularına cevap vermekten kaçınmam muhtemelen iyi bir fikir olacaktı.

"O Samuel'in eşi," dedi Auriele. Christy boş boş baktığında, Auriele ekledi, "Samuel Bran'in diğer oğlu. Samuel bir kurt adam ama o bununla başa çıkabiliyor. Bununla birlikte, geri kalanımızın etrafında olmak onun için hala bir çaba. Ona dev bir köpeğin insanları öldürmesi hakkında soru sormak, onu hemen geri döndürebilir. İşe yarar bir bilgiye sahip olup olmadığını bile bilmiyorken bunu yapmak sadece nezaketsizlik olmaz, aynı zamanda o kendi başına bir güç. Eğer delirirse, o civarda olmak istemem."

Ben lazanyadan ikinci bir porsiyon aldı ve düşünceli bir sesle, "Yaralarımı tedavi etmekle beni öldürmek istemek arasında gidip geldiği o geceyle ilgili kâbuslar görmeye devam ediyorum," dedi.

"Tad, Zee'ye bir mesaj iletip iletemeyeceğine bakacağını söyledim," dedim. "Eğer bu bir fae ise, Zee ne olduğunu bilecektir."

"Fae olmadığını söylediğini sanıyordum." Auriele'nin sesi nötrdü.

"Fae kokmuyordu," dedim. "Ama bazı melezler nedense bana Fae kokusu vermiyor. Ve Zee yaşlı. Fae olmasa bile bir fikri olabilir."

"Bunu polise söyledin mi?" Christy bana parlak bir şekilde baktı. "Eğer bir yarı fae olsaydı bunu anlayamayacağını mı?"

"Hayır," dedim.

"Neden olmasın?"

"Çünkü," dedim nazikçe, "yerel rezervasyon nedeniyle buralarda çok sayıda melez Fae var. Çoğunun yeterince Bir mumu yakmak için sihir. İnsanların korktukları insanlara pek nazik davranmak gibi bir alışkanlıkları yoktur. Gerçekten suçlu olmadıkları sürece insanları öldürmenin bir anlamı yok."

"Mercy doğru olanı yaptı." George görevdeki dördüncü kurt adamdı. Aynı zamanda bir Pasco polis memuruydu, bu da cinayet onun yetki alanı dışında olsa bile görüşüne geçerlilik kazandırıyordu. Duruşunu sertleştiren ve rahat hareketlerini bile belli bir amaca yönelik kılan bir "Denizciydim" havası vardı. "Polisin gerçek bilgiye ihtiyacı var, daha büyük bir avı avlamaları gerekirken insan gücünü tavşan kovalamaya gönderecek bir şeye değil."

Konuşmayı bırakır bırakmaz tabağına döndü. Hiç boşa hareket etmeden yedi ve bunu yaparken tabağından başını kaldırmadı. George sürü hiyerarşisinde oldukça üst sıralardaydı, ama şu anda üstün olduğu tek kurt Masa Ben'indi. Başını öne eğmek onun için daha güvenliydi, o da öyle yaptı. "Peki ya yeni kurt?" diye sordu Jesse. "O da aynı şeyi yapabiliirdi."

sürüye katılmadan önce öldürdü." Polisin aksine, sürüye katıldıktan sonra bunu yapmış olamayacağını anlayacak kadar bilgi sahibiydi.

"İlk kurban Zack sürüye katılmadan önce olabilir," dedim ona, "ama diğerleri daha yeni."

Adam ona "Katil Drummond değil," dedi. "Onu kaybettiğine pişman olan son Alfa'sını aradım. Zack altı ay kadar kaldı, sonra huzursuz oldu. Warren onun oldukça yumuşak başlı ve sessiz olduğunu söylüyor. kurtlar olma eğilimindedir ve kesinlikle bizim katılımımız değildir."

Jesse, "Etrafta dolaşan seri katillerin yakalanma olasılığı daha düşüktür," dedi.

Ben başını salladı. "Dün gece Warren'ın evindeydim. Zack'le tanışmış olsaydın onu katil olarak önermezdin." Biraz kıpırdandı ve isteksizce, "Onun için yapabileceğimiz başka bir şey var mı? Belki farklı bir iş? Daha fazla geleceği olan bir şey."

"Ne yapıyor?" diye sordu Auriele.

"Bulaşıklar," dedim.

"Bulaşıklar berbat," dedi Jesse içtenlikle. Geçinmek için garsonluk yapıyordu ve başka biri vardiyasını kaçırdığında birkaç kez bulaşıklara bakmıştı.

"Elma toplamaktansa bulaşık yıkamayı tercih ederim," dedi George nostaljik olmayan bir ses tonuyla.

Masanın etrafındaki konuşmalar "daha kötü iş" hikayelerine döndü.

Konuşma, Christy'nin Adam'ın karısı olduğu zamanlarda, sürü Tri-Cities'e taşınmadan çok önce meydana gelen komik bir olaya kayınca kendimi dışarı attım. Adam bile konuya dahil oldu ve New Mexico'nun ıssız bir yerinde, gecenin ikisinde hamile karısı için tuvalet bulmaya çalışması herkesi gülmekten kırdı geçirdi. Christy başını geriye atıp gülerken ona şefkatli bir bakış atmasaydı bu beni rahatsız etmezdi. Çok güzel bir kahkahası vardı. Tabağımı ve bardağımı alarak masadan kalktım.

Yanından geçerken Christy "Yemeği beğenmedin mi?" diye sordu ve herkesin gözlerini neredeyse dolu olan yemek tabağıma çekti.

"Öğle yemeğini geç yedim." Mutfığa doğru ilerlemeye devam ettim. "Ve sonrasında tüm o ölü insanlar vardı. Kokuyu kafamdan uzak tutmak çok zor."

Bu onu susturdu. Sanırım cesetlerle ilgili tüm bu konuşmalar onu gerçekten rahatsız etmişti. Beni küçük düşürmesine izin veriyordum.

Tabağımı sıyırıp çöpe atarken hareketlerimi yavaş ve düzgün tuttum. Bulaşıklarımı bulaşık makinesine yerleştirdim ve merdivenleri bilinçli adımlarla çıktım; o sırada Darryl anlatıyı taşıyordu. Koşmuyordum, hatta hızlı bile hareket etmiyordum ama her adımım yatak odamla olabildiğince doğrudan bir çizgideydi. Kapıyı arkamdan kapattım ve derin bir nefes aldım.

Eğer sapığı Christy'yi yakında öldürmezse, beni de öldürebilir. At Bu noktada, bunun ne kadarının onun hatası, ne kadarının benim kıskançlığım olduğundan bile emin değildim. Adam'ı değil, Adam ruhu ve kurduyla bana aitti. Eğer sadece Adam olsaydı, daha fazla kontrolüm olurdu. Sürüydü.

Sürü büyüünün gerçek olduğunu öğrenmiştim. Ve sürüden yeterince kişi bir şey yapmanızı isterse, yapmamak çok zordu. Ben farkında değilken, sürünün bazı üyeleri Adam'la beni kavga ettirmişti. Artık bunu yapamıyorlardı ama bana baskı yaptıklarını hissedebiliyordum. Sürüden ayrılmamı yeterince istediklerinden şüpheleniyordum,

başaracaklardı. Bilmediğim şey bunun Adam'a ne yapacağıydı, ama iyi olmayacağından emindim.

Çekmeceli dolabıma doğru yürüdüm ve boynumdaki zinciri çözüp bakabilmek için yere bıraktım. Üzerinde sadece kuzu varken zarif bir mücevher parçasıydı. İsteyken yüzüğüme bir şey takıldığında bir parmağımı kaybetmek istemediğim için sadece resmi günlerde parmağıma taktığım alyansım bile güzeldi. Nişan yüzüğümde tek, büyük, armut kesim bir pırlanta vardı. Alyansım daha sadeydi, Adam'ın söylediğine göre sadece iki küçük sarı topaz vardı.

Çakala gittiğimde gözlerimle aynı renkteydi. Yüzükler, topazlar elması çevreleyecek şekilde birbirine lehimlenmişti.

Kolyeyi mücevherden bir ifadeye dönüştüren şey köpek künyesiydi. Künye başlangıçta pek güzel değildi ve neredeyse kırk yıllık bir aşınma ve yıpranmanın ardından hırpalanmış ve pürüzlü bir hal almıştı. Adam diğer künyeyi her zaman takardı.

Semboller.

Yatak odasının kapısı açılıp tekrar sessizce kapanırken elimi Adam'ın künyesinin üzerine kapattım. Adam'ın kolları bana dolandı ve başını omzuma koyabilmek için eğildi. Şifonyerin üstünde bir ayna vardı, bu yüzden yüzünü görebiliyordum ve aynadaki gözleri benimkilerle buluştum.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

Gülümsedi, aniden muziplikle aydınlanan huzurlu bir ifadeydi bu. "Barışı korumak için. Christy gibi hafif sıklet biriyle başa çıkabileceğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen daha çocukken Bran'le dövüştün ve galip geldin. Christy mi? Bran'in onda biri bile değil."

Homurdandım. "Bu bilgileri nereden aldığınızı bilmiyorum ama ben Lordumuz ve Marrok olan Üstat Bran Cornick ile hiçbir savaş kazanmadım. Kimse kazanamaz. Bu yüzden o Marrok."

O da homurdanarak karşılık verdi. "Bran öyle demiyor."

"O zaman bunu kendi sebepleri için yapıyor," dedim ona. "Onun belirttiği görüşe çok fazla önem verme. Büyük olasılıkla sana yapmak istemediğin bir şeyi yaptırmaya çalışıyor."

"Fıstık ezmesi," dedi Adam, soğukkanlılıkla.

"Üvey annemi ağlattı," dedim.

"Yumurtalar."

"Bu pek işe yaramadı," dedim ona. "Ama düşmanlarımı silahlandırmamayı öğrendim."

"Ayakkabılar."

Şok olmuş bir halde arkamı döndüm, böylece yansıması yerine yüzünü görebilecektim. "Ayakkabılardan kimsenin haberi yok. Bran bilmiyor." Bran'ın ayakkabıları bildiğini hiç düşünmemiştim.

"Bran'ın bilip bilmediğini bilmiyorum," dedi Adam. "Samuel dedi ki o ve Charles, Bran'ın tahmin yürütmesini sağlamak için işbirliği yaptı çünkü ayakkabılar konusunda gerçekten öfkeliydi."

Charles beni korumuş muydu? Samuel'in beni gördüğünü ve bir şey söylemediğini biliyordum ama Charles'tan haberim yoktu. Gerçek şu ki, kalbimin derinliklerinde Bran'ın oğlu Charles'tan, Bran'den korktuğumdan çok daha fazla korkmuştum. Bran'ın bana gerçekten zarar verebileceğine hiç inanmamıştım. Charles . . . Charles ne yapması gerekiyorsa yapardı. Charles'tan hâlâ Bran'den daha çok korkuyordum ama Adam arkamı kolladığı için *o kadar* da korkmuyordum.

"Ayakkabılar aklıma gelen en parlak fikir değildi," diye itiraf ettim. "Ama kıskırtılmışım."

Adam'ın gözleriyle karşılaştım ve bir dakika boyunca birbirimize baktık, sonra kıs kıs gülmeye başladım. Güldü ve beni vücuduna çekti. Rahatladım ve Christy bizimle kalmaya geldiğinden beri ilk kez rahatladığımı hissettim.

"Ayakkabıların Bran'le gerçekten bir ilgisi yoktu," dedim ona. "Leah onun eşi," dedi. "Tabii ki Bran ile bir ilgisi vardı. Bran. Özellikle de ayakkabılarını kimin çaldığını anlayamadığı zaman."

Tekrar güldüm, durmaya çalıştım ve "Sadece bir ayakkabı" dedim.

"Her çiftten bir tane. Bir seferde. Beş haftalık bir süre içinde 43 ayakkabı gitti. Bazen aynı gün içinde iki ya da üç ayakkabı. Hiçbir koku izine rastlanmadı. Sanki bir büyücü onları büyülemiş gibi."

Gözyaşlarımı kırıştırdım ve gülmeyi durdurmaya çalıştım. O kadar da komik değildi - günlerdir biriken gerginliğin boşalmasıydı. "Aslında Leah'nın tam olarak ne yaptığını hatırlamıyorum. Ama masa örtüsünün lekelenmesine izin verdiğim için beni Bir Numaralı Düşman ilan etmesinden daha kötü bir şey olduğuna eminim."

"Samuel, Leah'nın ayakkabılar ve hırsız için ödül koyduğunu söyledi." Bu beni tekrar gönderdi.

"Yüzü," diye başardım. "Keşke yüzünün bir fotoğrafı olsaydı." Gerçi oldukça iyi bir hafızam vardı. "Ben onun sadece

gözümüzün önünde yalınayak kendiliğinden yanacak."

"Samuel bana bundan bahsettiğinde, kokunuzu geride bırakmadan bunu nasıl başardığınızı öğrenmemi istedi. Sana sorduğunda, bir gün aynısını ona da yapmak zorunda kalırsan diye sırrını sakladığını söylemişsin."

"Olta ve büyük bir kanca," dedim Adam'a çünkü ondan bir şey için intikam almak zorunda kalırsam ayakkabıdan daha iyisini yapardım. "En zor kısmı odaya girmeden dolabı kapatmaktı." Bunun hakkında düşündüm. "Tamam,

ve yakalanmadan kırk küsur kez evden çıktım. Neyse ki o evde çok fazla meşru zaman geçirdim de Bran'in yatak odasından uzak tutmak dışında kokumu gizlemeye çalışmama gerek kalmadı."

"Ayakkabıları ne yaptın? Samuel, Bran'in üvey ailenizin evinde onları aradığını söyledi."

Yine kıs kıs güldüm. "Her gün, bazen günde iki kez aranıyordu - her seferinde bir ayakkabı kayboluyordu. Bryan sonunda buna kızdı ama Evelyn bunun komik olduğunu düşündü. Ayakkabıları bir buzul gölüne attım.

Evimizden üç mil uzakta. Yolculuklar arasında, her gün oraya görünmeden gitmeyi başaramadığım için, onları Charles'ın kamyonetinin kasasına saklıyordum."

"Charles'tan korktuğunu sanıyordum."

Başımı salladım. "Gerçi diğer herkes de öyleydi. Ve o kamyonu sadece mecbur kaldığında kullanırdı."

"Hepsini göle attığını söylemiştin. O ayakkabılardan birinin birkaç yıl sonra geri döndüğünü sanıyordum. Nereye sakladın onu?" Gözleri mutluydu.

"Diğerleriyle birlikte gölde." Refleks olarak ürperdim. "O gölde bir ayakkabı bulmak için dört saat dalmam gerekti ve o göl buzullarla beslenen bir göldü. Çoğu

Ayakkabılar çürümüştü ama çelik bir stiletto vardı ve üzerinde oldukça iyi görünen tel örgü bir şey vardı. O zamana kadar Bran aramayı bırakmıştı, bu yüzden çok dikkatli olmama gerek kalmadı."

Bryan ve Evelyn o zaman da ölmüşlerdi ve ben yaşıyordum. Artık bana aitmiş gibi hissettirmeyen evlerinde yalnızdım. Onların bile hayaletler benimle kalmıştı. Bunu Adam'a söylemedim, o çok anlayışlıydı ve ben de yatak odamın duvarının diğer tarafında yaşayan Christy ile kendime acımaya çok eğilimliydim.

Boğazımı temizledim. "İki yıl suda kalmış gibi görünmemesi için o aptal ayakkabı üzerinde aylarca çalışmak zorunda kaldım. Ama onu Noel ağacının tepesinde görünce yüzünde beliren ifade her şeye değerdi."

"Sana zarar verir," dedi Adam, sesi yumuşak ve kesindi.

"Bana zarar veremezdi," diye düzelttim doğru olmasa da hızlıca. Noel ağacı süsünü hak etmek için, üvey babam Bryan intihar ettikten sonra onun hakkında aşağılayıcı bir yorum yapmıştı. "Beni delirtti."

"Sana zarar verdi."

Omuz silktim. "Bundan sonra saatimi temizleyeceğinden oldukça emindim. Yani, kanıt olmasa bile, başka kim olabilirdi ki?"

"Yapamazdı." Adam'ın yüzü tatmin olmuştu. "Samuel bana, davasını Bran'e taşımaya çalıştığında, Charles'ın sürünün çoğunun önünde, yıldızla ayakkabı arasındaki değişimin yapılabileceği tek zamanda senin bütün gün onunla birlikte arabalar üzerinde çalıştığına yemin ettiğini söyledi. Kimse yalanı duyamadı, bu yüzden ya bu işi bırakmak ya da önce Charles'a meydan okumak zorunda kaldı."

"Yalan mı söyledi?" Dedim, şok olmuşum. Düşündüm ve kısık bir sesle, "Yalan söyledi ve kimse bunu anlayamadı mı?" dedim.

Adam sanki bu yeterliymiş gibi, "Ben Charles," diye açıkladı ve öyleydi de. "Bran'i sen hallettin, Leah'yı da sen hallettin. Bu yüzden bana Christy'nin sataşmalarına bir son veremeyeceğini ve o gidene kadar ona uslu durmayı öğretemeyeceğini söyleme. ev."

Söylediği kadar kolay olacağını düşünmemiştim. Ama yüzleşmekten kaçtığım konusunda haklıydı.

"Ben ve Christy yanlısı gruplar arasında kıran kırana bir kavga çıkmadan önce giderse, sürü için daha iyi olur." Sesim kısıktı.

"Ve daha az ikincil hasar," dedi burnumu öperek, "Jesse annesiyle ilgili sorunlarla uğraşmak zorunda. Daha fazla dramaya ihtiyacı yok. Auriele, Mary Jo, onun kim olduğunu gerçekten bilmiyorlar. Ve bu kötü bir şey değil."

"O korkunç bir insan değil," diye itiraz ettim.

Kısa bir süre gülümsedi. "Hayır. İnsanların onu savundukları, onun için bir şeyler yaptıkları için kendilerini iyi hissetmelerini sağlıyor. Kendilerini kahraman gibi hissetmelerini sağlıyor - bir zamanlar bana da öyle hissettirmişti. Bunda yanlış bir şey yok." Beni öptü. "Ama ben kadınlarımı daha az çaresiz seviyorum."

Ona karşı gevşedim ve dramatik bir şekilde, "Öpücüklerine karşı çaresizim," dedim.

Bir çizgi filmdeki kötü adam gibi güldü. "Aha. Demek böyle yapılmıymış. O zaman size yardım edecek bir şey yok."

"Hayır," dedim kısık bir sesle, bir kolumu alınma koyarak klasik çaresiz genç kız pozuyla kolunun üzerinde geriye doğru yükseldim.

"Sanırım benimle yine hınzırca oynayacaksın."

"Harika," dedi kocam, sesinde hınzır bir hırıltı vardı. "Merak etme. Her dakikasından keyif alacaksınız."

Yeniden inşa ettiğim WASSERBOXER MOTORUNU büyük bir memnuniyetle bitirdim. Sanki kendi hayatımdaki kaosu telafi edercesine, motor pekmez kadar tatlı ve iki kat daha kolay bir şekilde bir araya geliyordu. Kazanma serisindeki bir kumarbaz gibi, son hamlelerde onu mahvedeceğimden endişeleniyordum. Ama sanki otuz yıl sonra değil de fabrikada bir araya getirmişim gibi ördek çorbası gibi düğmelerini ilikledi.

Acil bir fren işim kalmıştı (yaklaşık on beş dakika önce getirmiştım). Ancak dün gece Adam yanımda uyuduktan ve günlerdir olmadığı kadar rahat göründükten sonra, savaş alanını Christy'ye bırakmaktan vazgeçtiğime karar verdim - bu ona çok fazla avantaj sağlıyordu.

Yarın öğle yemeğine kadar frenleri halletmiş olurdum ve bu da yeterince çabuk olmalıydı. Bu kadar iyi bir hasta olduğu için wasserboxer'ı okşadım ve büyük banyo/çamaşır odasında tulumumu çıkardım. Buzdolabından bir kutu soda aldım ve sivil kıyafetlerimi giyerek ana ofise girdim.

"Kapanış zamanı."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Tad, bir randevuyu kaydetmeyi bitirdiği defterlerden başını kaldırarak. Gabriel randevu çizelgesini bilgisayarda ayarlamam için beni ikna etmeye çalışıyordu ama Tad kâğıt işine pek aldırıyor gibiydi. "Yorgun görünüyorsun Mercy. Eve git. Bir şeyler ye. On kilo vermiş gibi görünüyorsun."

"Belki de daha fazla kırmızı kadife kek yemeliyim," dedim kuru bir sesle. Bu sabah iki tane getirmiştım ve Tad ikisini de yemişti.

"Sadece Christy'nin benim için olduklarını bildiğinden emin olursan ya da arsenik olup olmadıklarını kontrol edersen," diye cevap verdi, anahtarlarını kullanarak kasanın günlük toplamını çalıştırdı.

Gözlerimi kocaman açtım. "Oh, kahretsin. Az önce onları sana yediriordum. Kendini hasta mı hissediyorsun?" Endişeyle dudaklarına baktım. "Sanırım dudakların maviye dönüyor. Kendini baygın hissediyor musun?"

Bana sırtıttı. "Arsenik bir metaldir, Mercy. Lisedeki kimya dersini hatırlamıyor musun?"

"Yarı metalik," dedim ona.

"Ve babam demir öpüştür, metal ustasıdır." Başparmaklarını hayali yakasının altına soktu ve bol peynirle sırtıttı. "Ben sadece eski taştan bir yongayım ve her türlü arsenik saldırısına karşı güvendeyim."

"Bir dahaki sefere beni cinayete teşebbüse sürüklediğinde bunu hatırlayacağım," dedim. Şakayı bıraktım ve iç çektim. "Yakında eve dönecek. O zaman hayatlarımıza devam edebiliriz, tabii beni tehdit ederken ciddi olmadığı sürece.

buraya taşın." Sodamdan uzun bir yudum aldım. "Adam'ın onun sapığını bulması ve onu hayatının geri kalanında ondan uzak tutması için Adam korkusuyla göndermesi an meselesi."

Bana yarım bir gülümseme verdi çünkü ikimiz de adamı öldürmek zorunda kalma ihtimalimizin çok daha yüksek olduğunu biliyorduk. Bu konuda daha kötü hissetmeliydim ama kurtadamlar tarafından büyütülmüştüm ve o piç kurusu masum seyircilerle dolu bir binayı yakmıştı - apartman çökmeden önce dört kişi dışarı çıkamamıştı.

"Dün gece Da ile Beauclaire ile yaşadığınız sorun hakkında konuştum. Coyote," dedi Tad beklenmedik bir şekilde. "Ayna hâlâ iyi bir fikir değil ama yaşlı fae'nin henüz hiçbir Gri Lord'un bilmediği birkaç numarası var. Ona Coyote'yi bulma konusunda pek şansın olmadığını söyledim."

"Herhangi bir tavsiyesi var mıydı?" diye sordum. Zee'nin Coyote'ye nasıl ulaşılacağını bilmesi pek olası değildi ama alabileceğim her türlü yardıma hazırdım. Bugün cumaydı. İki günüm kalmıştı.

"Söyledi," dedi Tad bana. "Eğer bu akşama kadar daha iyi bir şey yapamazsan, sana Mercy'ye hiç yakışmayacak bir şekilde önündeki pek çok yolu göz ardı ettiğini söyleyeceğimi söyledi." Gülümsedi. "Onun sözleri."

"Neyi gözden geçiriyorum?" Tüm işaretçilerimi aramıştım. Hatta bu sabah Charles'ı aramıştım, o da bana yardımcı olmamakla birlikte bir vizyon arayışına girmemi önermişti.

Vizyon arayışları oruç tutmayı gerektiriyordu, bunu başarabilirdim ama aynı zamanda Christy evimdeyken asla başaramayacağım bir odaklanma gerektiriyordu. Tanıdığı bazı şaman rahipleri arayacağına söz vermişti ama beni uyarmıştı.

zaten biliyordu, Coyote ele avuca sığmaz ve yaramazdı. Çakal'ı aramak ve çağırmak muhtemelen tam tersi bir sonuç doğuracaktı.

Charles benim son umudumdu.

"Beauclaire'e de bakman gerekirken Coyote'ye konsantre olmuşsun." Tad bir parmağını kaldırdı. "Sen olmadan Beauclaire'in bastonu bir daha görmesi mümkün değil ve o da bunu biliyor." İki parmağını kaldırdı. "İki: Bu senin pazarlık kozun olduğu anlamına geliyor ve aynı zamanda sana bir şey olursa Beauclaire'in kaybedeceği anlamına geliyor. Da ayrıca Beauclaire'i daha rahat kahraman olabilecekken kötü adam yaptığınızı söyledi. Beauclaire, Fae'lerin anladığı anlamda onurludur ve bir insan ömrünü avukat olarak geçirmiştir; uzlaşmayı anlayacaktır. Eğer yapabilirsen

Beauclaire'i, Coyote'yi gördüğünüzde bastonu ona içtenlikle geri vereceğinize ikna edin, muhtemelen bunu yapmanız için size zaman tanıyacaktır. Da'nın da hatırlatmamı istediği gibi, zaman bir Gri Lord için daha az değerlidir.

Beauclaire için olduğundan daha fazla."

Çenem düşmedi çünkü sıkıca kilitlemişim.

Tad bana sıırttı. "Yeterince çaresiz kalırsan muhtemelen kendi başına çözebileceğini söyledi. Sonra ona Christy'den bahsettim ve eğer henüz çözmediysen bu gece seninle konuşmam için bana izin verdi."

Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyorum ama Tad'inki yumuşamıştı. "Kendini çok kötü hissetme. Da Beauclaire'i tanıyor ve bu ona bir avantaj sağlıyor. Yine de sıkı ve hızlı pazarlık yapman ve diplomatik olman gerekecek. Ve babam dedi ki, ne yaparsan yap onun adını ağzına alma, yoksa her şey biter. Beauclaire birinin Lugh'u ortadan kaldırması gerektiğini biliyordu. Görünüşe göre, Da onun icabına baktığında tam da bunu yapmak için belini kuşanıyordu. Bu intikam yemini etmediği anlamına gelmiyordu."

Üzüntümü üzerimden attım ve Tad'e bir yumruk attım. "Teşekkür ederim. Sırtımdan bir kurşun ağırlığı kalkmış gibi hissediyorum. Coyote'yi aramaya devam edeceğim, ama daha fazla zaman Columbia'nın yükselip kıyılarından dışarı çıkmasından ve Tri-Cities'i yeryüzünden silmesinden sorumlu olmayabileceğim anlamına geliyor."

"Her zaman," dedi. "Görevlerim tamamlandı, ben eve gidiyorum. Christy ile iyi şanslar ve Cumartesi olmasına rağmen yarın çalışacağımızı hatırlat, bu yüzden günü atlatmak için lezzetli bir şeylere ihtiyacımız olacak. Sen de yemek yemeye başlamalısın, yoksa seni rahatsız etmiyormuş gibi yapma planın kaburgalarına bakan herkes için açığa çıkacak."

Tad'in ardından kapıyı kilitledim ve Adam'ın güvenlik sistemini kurdum, Tad'in son sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Kasadan çantamı almaya başlamıştım ki durdum ve banyoya geri dönüp aynaya baktım.

Tıpkı kendim gibi görünüyordum. Kızılderili rengi, çoğunlukla beyaz. Annemden miras kalan özellikler. Ancak, artık onlara bakmayı bildiğim için, gözlerimin şekli Gary Laughingdog'unkilere benziyordu. Coyote'nin yüzünü gözümde canlandırmaya çalıştım ama gözlerinin Gary'ninkiler gibi olduğunu hayal edip etmediğimi bilmiyordum.

aynı ya da değil.

Saçlarım, yüzümden uzaklaştırdığımda yağa bulanmasınlar diye genellikle işe giderken taktığım örgülerin içindeydi. Ve Tad haklıydı. Yüz hatlarım daha keskindi.

Christy'nin yaptığı yemekleri yememenin bana kilo verdirdiğine hiç şüphe yoktu.

Bu gece hala yapabileceğim bir fren işi vardı. Eğer uzatırsam, akşam yemeğini kaçırabilirdim. Bu da bana eve dönerken yüksek kalorili, Christy tadı ya da kokusu olmayan fast food yiyecekler almak için bir bahane verecekti. Adam'ın kilo verdiğimi fark etmesini istemiyordum çünkü bu onu incitebilirdi.

-Kocam etrafındaki insanlarla ilgilenirdi. Christy'nin fark etmesini istemedim çünkü bana yaklaştığını anlayacaktı.

Tulumumu tekrar giydim, terleten eldivenlerimi taktım ve 94 model Passat'ı asansöre kaldırdım, böylece arka lastikleri çekip bir göz atabilecektim.

Kaliperi sıkıştırmaya çalışıyordum ve altı kenarlı zarı (piston aleti olarak da bilinir, ancak yalnızca otomobil parçaları mağazalarında bulunur) devreye sokmuştum telefonum çaldığında kumpası kontrol ediyordum. Telefonumu yakındaki bir tezgâhın üzerine koymuştum, böylece ekranı kontrol etmek için hiçbir şeyi elimden bırakmam gerekmedi.

Adam. Üç gün önce olsa hemen cevap verirdim ama o gün Dünden önce Christy benden bir düzine elma ve biraz tereyağı almamı istemişti. Gerçek tereyağı, tuzsuz - tuzlu versiyonunu almadığınızdan emin olun çünkü herkes çok fazla tuz yiyor.

Hiç önemli değil. Eve gelmeden önce markete uğramak sorun değildi. Christy'nin bunu yapmamı istemesi farklı bir konuydu.

Sürü tamamen hiyerarşiyle ilgilidir. Adam'la evlenmeden önce dışarıdan bakıyor olsam bile bunun nasıl işlediğini anlıyordum. İnsanlarda da hiyerarşi vardır. Christy'nin yaptığı, ofiste yeni işe başlayan bir kızın

CEO'yu arayıp mola için kahve getirmesini istemesine eşdeğerdi.

Ve bunu Adam'ın ve diğer dört kurdun önünde yapmıştı. Bunu daha önce bilmiyorlarsa bile daha sonra öğreneceklerdi. Sürü hiyerarşisi, Adam'la evlendiğinde uğraşmayı kabul ettiğim şeylerden biriydi, bu yüzden onun hayatını kolaylaştırmak için dikkat ettim.

Christy, yıllardır sürüyle birlikte yaşamasına rağmen ne yaptığıının farkında olmadığı için nezaketle özür dilerken, kıskanç ve kibirli bir sürük gibi görünmeden Christy'nin gafı hakkında pek bir şey yapamazdım. Ben de onun siparişini doldurdum, sonra da sürü için iki düzine Spudnut çöreği getirdim.

Spudnuts bir Tri-Cities geleneğidir; çöreklerini buğday yerine patates unuyla yaparlar. Hiyerarşi puanımı kaybetmiş olabilirim ama Spudnut çörekler bana evdeki kurtların gözünde itibar kazandırdı. Kurtlar şüphesiz bunu onların gözüne girmek için yaptığımı biliyorlardı ama bu işe yaramadığı anlamına gelmiyordu. Christy bile yardım edemedi ama bir tane yedi.

Belki de onları her gün eve getirmeliyim ve o güzel yuvarlak figür sadece yuvarlak olur . . .

Küçük intikam hayalleri bir yana, beni paranoyaklaştırmayı başarmıştı, öyle ki telefonumun ekranındaki Adam'ın cep telefonu numarası beni mutlu etmek yerine endişelendiriyordu. Pes edip cevap vermeden önce dört kez çaldı. Eğer

Christy olsaydı, geç saate kadar çalışmam gerektiği için ne isterse hayır derdim.

"Bu Mercy," dedim kendimi destekleyerek tarafsız bir şekilde.

"Senin yakında eve dönmen gerekmiyor muydu?" Adam'dı. Rahatladım ve yüz ifademini yumuşadığını hissettim. "Güvenlik sistemi bir saattir açık, bu yüzden şimdiye kadar evde olmanı bekliyordum. Ama görüyorum ki hâlâ çalışıyorsun."

Her hareketimi izleyen küçük kameranın bulunduğu köşeye el salladım. Kameralar kendilerini Adam'ın dizüstü bilgisayarına ve ofisindeki yedeğe yükledi. İç kameralar gün boyu, dış kameralar ise Otoparktaki ve binanın dışındaki kameralar sadece gece güvenliğini açtığımda açıldı.

"Selam yakışıklı. Fren işini bitiriyorum. Akşam yemeğini bekleme. Eve giderken bir şeyler alırım."

"Tad seninle mi?" dedi yumuşak bir sesle. Eğer beslemelerini izliyorsa cevabı biliyordu ve yalnız çalışmayacağıma dair verdiğim sözü tutmayarak kendimi Adam'a ya da sürüye zarar vermek isteyen herkesin hedefi haline getirdiğimi de biliyordu.

Boğazımı temizledim. "Özür dilerim, dikkatim dağıldı. Temizlenip eve gideceğim."

Christy tek başıma gittiğim için başımı belaya sokmaya çalıştığında olduğu gibi yine benden hoşnut olmamasını bekliyordum. Kalıp çalışmak için ani kararımı verdiğimde güvenlik konusunu düşünmeliydim. Risk altında olanın sadece ben değil, benim aracılığımınla tüm sürü olduğunu biliyordum çünkü rehine olarak kullanılabilirdim.

"Eğer bir gece izne ihtiyacın varsa," dedi, kızgın değil de sempatik bir ses tonuyla, "gidip Kyle'a eşlik edebilirsin. Warren orada nöbet tutuyor. bu gece burada. Warren orada olduğu sürece Zack için sorun yok çünkü Warren pek de ateşli biri sayılmaz. Ama Zack'in söylemediklerinden anladığına göre, orada sadece Kyle ve Zack olduğunda durum oldukça garipleşiyormuş."

Satır aralarından Kyle'ın Warren yanında olmadan Zack'e zor anlar yaşattığını anladım. Şekerci dükkânındaki bir çocuk gibi, Kyle insanları kıvrandırmaktan gerçekten hoşlanıyordu. Onu bu kadar iyi bir avukat yapan şeylerden biri de buydu.

"Bu gece seni terk etmeye hiç niyetim yok," dedim ona kararlılıkla. "Kyle ve Zack'in idare etmesi gerekecek - Kyle istediği zaman bu tür sosyal şeylerde iyidir. Yarım saat içinde evde olurum."

"Önce yemek getir," dedi. "Yemeğe ihtiyacın var ve burada yemek yemekte neden zorlandığını anlayabiliyorum. Bir ya da bir saat sonra seni evde göreceğim. yarısı."

"Seni seviyorum," dedim içimden.

Bağlantıyı keserken sırtımın neden olan bir kayıtsızlıkla "Tabii ki biliyorsun," diye kabul etti.

Arabayı indirdim ve arka aksın altına kriko standları koydum. Vinçte çok yavaş bir sızıntı vardı, birisi periyodik olarak kaldırdığında sorun olmuyordu ama gece boyunca araba yere inene kadar kendini indiriyordu. Muhtemelen tamir ettirmem gerekiyordu, ancak garaj bir kez olsun zar zor idare ediyordu ve onu tekrar kırmızıya düşürmek konusunda isteksizdim.

Dışarıdaki güvenlik kameraları gündüz renginden gece siyah-beyaza geçerken garaj ile ofis arasındaki duvarda bulunan monitördeki bir sinyal dikkatimi çekti. Monitör, ciddi görünecek kadar büyük dikdörtgen bir bilgisayar kutusunun üstündeki rafta duruyordu; ancak kutu ve monitör çoğunlukla içeri giren birinin

Güvenlik sisteminin tamamı buydu ve sistemi çöpe attıktan sonra kameralar hakkında endişelenmeyi bırakacaktı.

Hayır, etiket fiyatları genellikle Adam'ın kurduğu güvenlik sisteminden çok daha düşük olan arabaları tamir ettiğim garajımı gözetlemek için bu kadar sofistike bir sisteme ihtiyacım yoktu. Ama Adam endişeleniyordu ve sistemi birkaç ayda bir güncellemesine izin vermek bana hiçbir şeye mal olmuyordu.

O gün ikinci kez banyoda tulumumu çıkardım.

Aynanın yanında durdum, iç çektim ve yüzümü yıkadım çünkü Eldivenler ellerim için işe yaradı, yine de yanağıma ve ağzıma yağ aktardı.

Yüzümdeki siyah lekeleri temizlediğim gibi işimin kokusundan da kolayca kurtulabilmeyi diledim. Christy kokuyu alamıyordu ama kurtadamların hepsi alabiliyordu. Christy kurt adamların burnuna güzel kokan bir çeşit parfüm sıkıyordu... ve benimkine de. Görünüşe göre Adam bunu onun için bulmuştu.

Hâlâ evliyken takıyordu ya da en azından buradayken takıyordu.

Tuvaletten çıkıp ışıkları yakmak için uzandığımda, güvenlik monitöründe neredeyse yeni bir Chevy Malibu'nun ofisin önündeki otoparka girdiğini gördüm. Arka koltukta büyük bir köpek olmasaydı paniğe kapılmazdım -insanlar yarın sabah 5:00'te yolculuğa hazır olması gereken arabalar için tamirci bulma konusunda iyimser olabilirler-.

Güvenli tarafta durmaktan zarar gelmezdi. Telefonuma uzandım. "Alo," dedi Christy neşeyle. "Adam'ın telefonu."

"Adam'ı getir," dedim, arabayı park ederken Chevy'nin ışıklarının sönmesini izledim. Arkasında kiralık araba zincirinin reklamını yapan bir tampon etiketi vardı.

"Korkarım-"

"Öyle olmalısın," dedim kısık bir sesle. Açtım ve uzun saatler boyunca çalıştığım için yorgundum, onun aptal oyunlarından aniden bıkmıştım ve oyunu bırakmaya hazırdım. "Adam'ı getir. Şimdi."

"Bana bağırıp çağırma," dedi Christy, neşesi kaçmıştı. "Bana emir veremezsin, Mercy. Bu hakkı kazanmadın."

Sürücü kapısını açan adam korkulacak biri gibi görünmüyordu; pahalı kıyafetler ve kaygan tabanlı ayakkabılar giyiyordu. Ancak arka koltuktan dışarı saldırdığı köpek, sahibinin medeni görünümünü fazlasıyla telafi ediyordu.

Köpek, Presa Canario'nun gördüğüm fotoğraflarına benziyordu ama park ettiğim yerde daha büyük ve daha vahşi görünüyordu; geniş yüzlü ve daha geniş göğüslü bir erkekti. Lucia insanların onları daha vahşi göstermek için kulaklarını kestiğini söylemişti ama kimsenin bu köpeği daha korkunç hale getirmesine gerek yoktu.

Yine de köpek sadece bir köpekti. Bir köpek ne kadar büyük ve vahşi olursa olsun, kurt adamlarla etrafta koşuşturduktan sonra, hiçbir köpek beni korkutamazdı. Yani onlardan, bir adam ve köpeğinden korkmam için hiçbir neden yoktu. Ama ben korkuyordum.

Finley'deki saman tarlasının kenarındaki cesetlerin görüntüsü kendini göstermekte ısrar etti ve ben onu kenara itmeye çalıştım. Korkunun en kötüsünün burada, garajımda tecavüze uğramış olmamdan kaynaklandığını düşündüm ve güvenlik sistemi olsun ya da olmasın artık burada kendimi gerçekten güvende hissetmiyordum.

Christy'nin eski erkek arkadaşı hafife alınacak biri değildi ama o da bir insandı ve benim de hazırda bir silahım vardı. Omurgamdan aşağı kayan korku ürpertisi mantıktan etkilenmemiştir.

Christy kulağımın dibinde görgü kuralları ve benim sebepsiz kıskançlığım hakkında gevezelik ediyordu.

"Christy," diye sözünü kestim ve korkuyu duymasına izin vermek istemediğim için sesimi tehditkâr bir tonda çıkardım, "eğer hemen şimdi telefonu Adam'a vermezsen, bana yardım et, seni de diğer çöplerle birlikte dışarı atarım. Sabah."

Cep telefonumun hoparlöründen şok olmuş bazı haykırışlar duyabiliyordum. Görünüşe göre Christy cevap verdiğinde odada başka kurtadamlar da vardı ve onu tehdit ettiğimi duymuşlardı. Muhtemelen bunu daha sonra önemseyecektim.

"İstenmediğim yerde kalmayacağım," dedi ağlamaklı bir sesle. "Daha önce benim olan evde bile-" Ciyakladı ve sesi kesildi, yerini Adam'ınki aldı.

"Merhamet mi?" Sesi çok sakindi, "insanlar ölecek" sakinliğini ancak o yapabilirdi. Konuşmaya başlar başlamaz arkasına sessizlik çöktü Çünkü o sesi tanıyan tek kişi ben değildim. "Onu kamerada görüyorum. Sen orada kal, ses çıkarma, umarım senin orada olduğundan emin olamaz. Ben de geliyorum. Sıkı dur ve onu içeri alma. Şimdi telefonu kapatıp polisi ve Tad'i arayacağım."

Adam on beş dakika uzaklıktaydı ama Tad sadece beş dakika uzaklıktaydı. Beş dakika içinde ne olabilirdi ki?

İŞ YERİNDE TAŞIMADIM - TAD ORADAYKEN, BİR NEDEN YOKTU, ve ben motorun içinde kıvranırken bir silah yoluma çıktı. bölmelerde ve arabaların altında. Taşıma silahım olan 9 mm'lik silahım çantamla birlikte kasada kilitliydi. Kasayı açmak için ofise gitmiyordum çünkü ofisin büyük pencereleri vardı ve birileri bir binayı yakmıştı. düzinelerce masum insanı barındıran bir binanın birkaç camını kırmakta tereddüt etmezdi.

Paranoya yüzünden ofise en yakın bankonun alt tarafına yerleştirilmiş özel bir kilitli kutuda ikinci bir silahım vardı. Parmaklarım şifreye bastı ve yarım saniye sonra elimde havalı ve ağır Model 629 Smith & Wesson .44 Magnum vardı. Kirli Harry değildim ama elime alabilecek kadar büyüdüğümünden beri üvey babamın Model 29'unu kullanıyordum. Üvey babamın 44'lüğü evdeki silah kasasındaydı ama 629 ile arasındaki tek fark 629'un paslanmaz çelik olmasıydı. Her ikisi de birkaç atıştan fazla atış yapmam için çok ağırdı, ancak ilk on iki atışta olduğu sürece silahla elli metrede bir hedef üzerinde oldukça sıkı bir desen vurabilirdim.

Silah Adam'ındı ve onun yerine tercih ettiğim silah gibi başka bir Sig Sauer 9mm almamı önermişti çünkü daha hafifti ve otomatik olduğu için 9mm'yi yeniden doldurmak daha hızlıydı. Ona zaten buna sahipken bunun para kaybı olduğunu söylemiştim.

Bu adamın Christy'nin sapığı olduğunu ve telefon etmek için durmuş zavallı bir kayıp yolcu olmadığını varsaymışım. Biz fotoğrafını çekmeyi başaramamıştı ama kaç kişi kiralık arabalarda kötü görünümlü bir köpekle seyahat eder ki?

Tekrar monitöre baktım ve siyah-beyaz ekranda onu değerlendirmeye çalıştım. Uzun boylu görünüyordu ve saçları açık renkliydi. Christy'nin verdiği eşkalden onu eleyecek bir şey bulamayınca, onun kötü adam olduğu varsayımını yapmakta bir sakınca görmediğime karar verdim. Eğer değilse, daha sonra ondan özür dileyebilirdim.

Christy'nin peşinden gitmek yerine neden buraya gelmişti?

Belki de öyleydi ve onu koruyan onca insan planını yeniden düşünmesine neden oldu.

Belki de Christy'ye ulaşmak için beni koz olarak kullanabileceğini düşündü. Ya da gerçekten deliyse -ki benim kitabımda bir binayı yakmak delilik sayılırdı- Christy'yi kendisinden uzak tuttuğu için Adam'dan öç almak için beni öldürmeyi planlıyor olabilirdi.

Belki de sadece Christy'yi görüp görmediğimi sormak istemiştir. Psikopat sapıklarla ilgili anlayışım yanılmaz değildi. Aşırı tepki veriyor olmam da çok olasıydı.

Göğsüm ağrıyordu ve tam gelişmiş bir panik atakla flört ettiğimi söyleyen aptalca bir sersemlik hissettim. Panik ataklar aptalca ve ters etki yaratan şeylerdi, bitene kadar kendimi korumak için beni çaresiz bırakıyorlardı. Neyse ki artık eskisi kadar sık panik atak geçirmiyordum ama şimdi zamanı değildi.

Başka bir saldırı girişimine karşı hazırlıklı olduğumu kendime sıkıca hatırlattım. Çakalın saklanabileceği bir sürgü deliğim vardı. Garajın arka tarafında, tabandan tavana rafların tepesinde eski bir tahta kutu vardı. sahte kutu. Geriye sadece ön ve bir tarafın büyük kısmı kalmıştı. Bunları ahşapla yapıştırdım ve rafa vidaladım, böylece çarptığımda düşmeyecekti. Duvara dayanmayan tarafın arkasındaki dar bir açıklık sayesinde Kutunun içine sıkışmıştım ama kutunun kapağı olmadığı için kapana kısılmamıştım. On dört ayak yüksekliğindeki garajımın çatısına yakın bir yerde olduğu için

Beni saklayacak bir üst kısma ihtiyacım vardı ve kutunun üstü ile tavan arasında yaklaşık bir ayak vardı.

O zaman neden akıllıca bir şey yapıp çakal gibi saklanmıyordum? Kim olduğumu ve nerede çalıştığımı biliyor olabilirdi ama *ne* olduğumu bilmesi pek olası değildi.

Kapıyı denerken monitörleri izledim, sonra otoparkın etrafına baktım. Kamera açısı ne yaptığını görmem için yeterince geniş değildi. ama benim minibüsüm olduğundan emindim. Benim olduğumu bilemezdi.

Dükkânı gözetlemiyorsa hâlâ oradaydı ama minibüs onu şüphelendirebilirdi.

Bu benim ne sürdüğümü bildiği varsayımına dayanıyordu, ki bu ona çok fazla kredi vermek olabilir. Görünüşe göre Christy'yi Eugene'den takip etmişti.

-Ve Adam'ın elinden gelse buraya geleceğini ilan etmeyeceğini biliyordum. Onun bizimle kaldığını anlamış ve garajımı bulmuştu. Ne sürdüğümü bildiğini varsaymak çok da zor değildi.

Kapıdan çıkıp arabasına doğru yürüdü, büyük köpeği de tıpkı Lucia'nın köpeği gibi tasmasız bir şekilde yanında volta atıyordu. Saklanmak için zamanım vardı.

Güvenlik kamerasının gözü üzerimdeydi ve her hareketimi kaydediyordu. Eğer bu insandan saklanırsam, tüm sürü ne yaptığımı öğrenecekti. Christy insandı, kırılıyordu ve artık Alfa'nın karısı değildi. Kendi başına içinden çıkamayacağı bir belaya bulaşmış olması beklenen bir şeydi.

Bir kurt sürüsünde baskın üyeler korur, onların korunmaya ihtiyacı yoktur. Ben sadece Alfa'nın karısı değildim, onun eşi ve sürü üyesiydim. Bu da yaptığım şeyin önemli olduğu anlamına geliyordu. Adam'ın kırılmalı eski karısından daha iyi bir gösteri yapacaktım, o da bu adamı kızartma tavaından başka bir şeyle kovmamıştı. Bu yüzden güvenli bir yere saklanmak yerine monitörleri izleyerek içeri girmesini bekledim. Ama onunla yüzleşmeyi seçtiğimi, başka seçeneklerim olduğunu bilmek panik atağı uzaklaştırmış gibi görünüyordu.

Christy'nin takipçisinin geri dönüp üzerinde çalışmaya başlamasını izledim. Garajımın ön kapısında. Güneş gökyüzünde alçakta olmasına rağmen karanlık henüz çökmemişti.

Yardım gelene kadar beş dakika.

Adam aradığında Tad evdeyse beş dakika. Eğer değilse, Adam on beş dakika içinde burada olacaktı.

Christy'nin sapığı hakkında ne söylenebilirdi ki, hava hala aydınlıkken garajıma levyeyle girme riskini göze almıştı? Aptal mıydı? Yoksa eylemlerinin sonuçlarından kaçmak için yeterli parası, yeterli gücü olduğunu mu düşünüyordu?

Gözlerimi kapattım, boynumu gerdim ve omuzlarımı gevşetmek için yuvarladım.

Ön kapı muazzam bir çatırtıyla açıldı ama benim kulaklarım diğerlerinden daha hassastır. Passat'ın ön tarafına yaslandım ve silahı bıraktım.

kaputun üzerinde duruyordu, yine de onu tutmaya devam ettim. Silahı çok erken kaldırırsam kollarım yorulur ve isabet oranını kaybederdim. Çok hızlı olmasından endişe etmedim çünkü kurtadamlardan herhangi biri kadar hızlıydım ve onlar da herhangi bir insandan çok daha hızlıydı.

Kapıyı kırması ile garaja girmesi arasında muhtemelen sadece saniyeler vardı ama bana saatler gibi geldi. Bu süreyi kendime, emirlere itaatsizlik etmemi engelleyen bir fae-sihirli karışımla uyuşturulmadığımı hatırlatarak geçirdim. Tad'in geldiğini, Adam'ın yolda olduğunu.

Eğer onu vurursam, Christy gitmek zorunda kalacaktı.

Daha önce de insanları öldürdüm. Seçme şansım olduğunu hissetseydim, onları öldürmezdim. Seçeneğimin olmaması, o cinayetler için pişmanlık duymadığım anlamına geliyordu. Belki de bu konuda daha kötü hissetmeliydim; belki bir yürüyen, belki de bir yırtıcı olmaktı. Dört masum insanı öldürmüş olan bu adamı öldürmenin beni rahatsız edeceğini düşünmüyordum - Christy ile birkaç kez çıkmış olan adamı da sayarsak beş. Öyle bile olsa, onu vurmuyacaktım.

Bana bunu yaptırdı, kendime sertçe söyledim.

Christy'yi evimden çıkarmak anlamına gelse bile.

İfademi soğukkanlı tutmaya odaklandım ve ışığa doğru adım attığımda, "Bay Flores, sanırım?" dedim.

Durdu ve büyük köpek de durdu, omzu tam olarak sahibinin bacağındaydı. Köpeğin bakışları uyanık, zeki ve ilkeldi. Kadim.

Gözümü kırptım ve köpek sadece bir köpekti. İlk izlenimim muhtemelen o anın stresinin bir ürünü, bir gölge kazasıydı.

Flores gülümsedi ve iki elini omuz hizasına kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı, bunu yaparken levyeyi düşürdü. Levyenin yere çarparken çıkardığı sesle biraz irkildim.

"Görüyorum ki beni bekliyormuşsunuz Bayan Hauptman." Monitörlere baktı ve gülümsemesi genişledi. "Buraya sizi ya da sizinkini incitmeye gelmedim ama kocanızda bana ait olan bir şey var ve onu geri istiyorum."

Işığın altında yüzüne baktığımda Christy'nin neden hemen onunla yatağa girdiğini anladım. Eğer Adam film yıldızı yakışıklılığındaysa, bu adam porno yıldızı malzemesiydi. Gözleri ancak lensle görülebilecek kadar koyu mavi, teni ya bronzlaşmış ya da doğal Akdeniz karası ve düzgün, iyi tanımlanmış

şehvetli tonlara sahip özellikler. Güneşin ya da usta bir kuaförün çizgiler halinde beyazlattığı parlak altın rengi saçları pahalı bir kesimle yüzünden geriye doğru taranmış.

Ama onunla ilgili en dikkat çekici şey, Christy'nin asla tarif etmediği şey, beraberinde getirdiği cinsellik havasıydı. Kimse bu adama bakıp da *erkek*, *seks* ve *tehlikeli* olduğunu düşünmezdi.

"Christy senden korunmak için bize başvurdu," dedim ona kararlılıkla. "Onun nereye kaçtığını biliyorsan, benim nerede çalıştığımı biliyorsan, Adam'ın ne olduğunu da biliyorsundur. Ona koruma sağladık, Adam, ben ve tüm sürü. O sana ait değil, bize ait. Asla size *ait* olmadı. Gitmen gerek. Eğer şimdi gidersen, eşim seni öldürmez. dur."

"Sorun çıkarmak istemiyorum," dedi ve yalan söyledi. Köpeği bir adım öne çıktı.

Köpek bir adım daha atmadan büyük silahı çıkardım ve nişan aldım.

Flores'e "Köpeği vurduğuma pişman olabilirim ama tereddüt etmeyeceğim," dedim.

Eliyle bir şey yaptı ve büyük köpek geri çekildi. Klima devreye girdi ve hava onların yanından geçip burnuma doğru üfledi, beraberinde hafif bir büyü kokusu getirdi. Her şeyi değiştiren hafif bir koku çünkü bu kokuyu dün samanlıkta ölü bir kadına bakarken almıştım. İfademin değişmemesi için mücadele ettim ve yüzümü kameraya doğru biraz eğdim.

"Finley'de bir sürü soruna neden oldun," dedim.

küçük mercek dudaklarımı yakalayacaktı. Birisi ne söylediğimi anlayacaktı çünkü Tad ya da Adam zamanında gelmediği sürece buradan canlı çıkma şansım yoktu. "Ne yaptığını gördüm. At etinden hoşlanıyorsun, değil mi?"

Sanki neden bahsettiğimi bilmediğini söyleyecekmiş gibi yüzünde şaşkın bir ifade belirdi... ve sonra gülümsedi. Rolünden sıyrılan bir aktör gibi doğrulurken vücut dili değişti. Dudaklarını yaladı. "At eti ilk tercihim değil, hayır, ama o an için yeterliydi." Elleriyle konuşmayı severdi. "O tarlaya bıraktığım mesajı anlıyor kocanız, değil mi? Onun bölgesini tanımıyorum ve orada özgürce avlanıyorum. O benim olan kadını aldı, ben de onun olan kadını ondan alacağım. Denge. Ancak o zaman onun canını alırım ve bu da intikamdır. Kimse benim için güvende değil-"

Köpeği vurdum. Kafasına temiz bir öldürücü atış. Ses çıkarmadan yere düştü. Bir an canlıydı, sonra öldü.

Flores birkaç adım geriye sendeledi, sanki köpeği yerine onu oradan vurmuşum gibi göğsünü tutuyordu. Köpeğe bakmak için döndü, sonra bana döndü, yüzünde öfkeyle biraz çömeldi. "Bu *ne cüret*."

"Senin hatan," dedim soğukkanlılıkla, zavallı köpeğe bakmadan ona doğru nişan alarak. "Sen işaret verdin, o da saldırmak için kendini topladı. Seni uyarmıştım."

"Çocuklarım ölümsüzdür," dedi bana soluk soluğa bir tıslamayla ve Garajımın sıradan ortamından ziyade sahneye ait olan tiyatrolar. Christy haklıydı, aksanında Avrupalı bir şeyler vardı ama daha önce duyduğum bir şey değildi. Belli belirsiz Latin aksanıydı belki ama aşına olduğum İspanyol aksanlarından değildi. Aksan melodrama Zaten melodramatik olan sözlerini. "Öldürülebilir bir ete bağlısınız, ama bu ölümlü et kolayca değiştirilebilir. Oğlum ölmeyecek ama yeniden dirilecek ve böylece beni ve benimkini yenme çabalarınız başarısız olacak. Öyle bile olsa, bunun için acı çekeceksin. Ölmeden önce."

"Çocuklarınız ölümsüz mü?" Kameranın yakalaması için sözlerinin önemli kısmını tekrarlayarak sordum. İlk güvenlik sisteminde ses vardı ama Adam sistemi yenilediğinde sesi daha iyi bir görüntüyle takas etmişti. "Ölümlü bedenine bağlı. Sen kimsin?"

"Guayota," dedi.

"Çakal mı?" diye sordum ve gözlerimin açıldığını biliyorum. O Coyote değildi.

"Guayota," dedi tekrar ve Gary Laughingdog'un imgeleminin ortasında kullandığı tuhaf telaffuzu bir kez daha duydum. Garip bir aksanı olan Coyote değil, tamamen başka bir isim.

"G ile" dedim.

Ama kendisine Guayota diyen Flores beni dinlemeyi bıraktı.

"Kocan güneşi benden sakladığını sanıyor," dedi. "Buna pişman olacak."

Bir şey oldu, yanmış kumaş ve büyü kokan bir şey. O sıcaklık yanağımı dağlarken haykırdım. Ama acı gözlerimi yaşartırken bile ateş ettim.

Flores'in yüzüne nişan aldım ve kurşunlar bitene kadar ateş etmeye devam ettim. Ben ateş ederken yüzünde delikler açıldı, ikisi alınının ortasında yan yana, biri elmacık kemiğinde. Sonra hedef değiştirdim ve kalbinin etrafında iki delik daha açıldı, sonuncusu biraz aşağıda ve sağdaydı.

Kurşunların arasından büyük bir İngiliz anahtarı kaptım ve geriye doğru zıplayarak Passat'ın kaputu. Ağırlığım altında biraz sallandı ve ben de

Sahibine amortisörlerde de çalışma yapılması gerektiğini söylemeyi unutmamalıydım. Başka bir hop beni arabanın tavanına koydu ve bana biraz yer verdi.

Kurşunlar Flores'i geriye savurmuştu. Çeşitli parçalardan oluşan bir rafa çarptı ve onu yere düşürdü. Flores raftan sıçradı, neredeyse Onu yere kadar takip etti ama son anda dengesini sağladı. Soğuk bir ürperti hissettim çünkü yüzünde üç, göğsünde iki kurşun varken *denmesini sağlamış ve ayakta kalmıştı*.

Garajı komik bir ses doldurdu; boğazımı acıttı ve kulaklarımı uğuldattı. Gülüyordu. Karnımdaki soğuk, sert bir düğüm bana muhtemelen başka birinin Passat'ın amortisörleriyle uğraşmak zorunda kalacağını söyledi.

Ayakkabılarım yumuşak tabanlı olduğu için Passat'ın tepesine yapışmakta zorlanmadım. Silah artık sopa olarak kullanılmaktan başka bir işe yaramıyordu ama onu sol elimde, İngiliz anahtarını da sağ elimde tutuyordum.

Çok fazla şansım yoktu ama bu, yuvarlanacağım ve o şeye boğazımı vereceğim anlamına gelmiyordu. Adam geliyordu ve kamera kayıttaydı. Beni öldürdüğünü varsaysak bile, ne kadar uzun süre dayanırsam, kayıttan o kadar fazla bilgi toplayacaklardı.

Flores'in yüzü güldükçe değişti, aktı ve karardı, ama karanlığın altında, derisindeki çatlaklarda görülebilen, asık suratlı kırmızı bir ışık vardı. Benim Değişimler neredeyse anlıktır, kurtadamlarınki ise Charles hariç bundan çok daha uzun sürer. Ama hiçbirimiz parıldamadık.

Flores . . . Guayota hala gülerek elini hareket ettirdi ve bir şey bana doğru uçu. Kaçtım ama gömleğimin üzerinden kayarak alev aldı ve Passat'ın üstüne düştü.

Ellerimin hızlı bir fırçasıyla gömleğimi çıkardım, köprücük kemiğim boyunca derimde kabarcıklar ve sutyen askımda bir delik oluştu. Gözlerimi ondan kaçırmadan bana ne fırlattığını görmek için bir adım geriye kaydım.

Yaklaşık bir parmak büyüklüğündeydi, bir ucu kararmış ve sızıyordu. Hızlıca bir göz attım ve sadece bir parmak büyüklüğünde olmadığını, aynı zamanda bir tırnağı olduğunu fark ettim. Emin olmak için neredeyse ayağımla dürtecektim ama etrafındaki boya kararıyor ve kabarcıklanıyordu ve hemen altındaki metal sarkıyordu.

Bir İç Savaş komutanının, yaralı ve yerde yatan adamlarından birine doğru gelen top güllesini nasıl gördüğünü anlattığı bir yazı okumuştum. Gülle çok yavaş geliyormuş ve o da onu savuşturmak için uzanmış ve kolunu kaybetmiş.

Ona dokunmadım.

Guayota'nın garip bir şekilde korkunç olsa da bir mesafe silahı vardı ve bu ondan uzak durmanın iyi olmadığı anlamına geliyordu. Parmağı ve onu nasıl arabanın tavanını eritecek kadar sıcak yaptığını düşünmek için daha sonra yeterince zamanım olacaktı; şimdilik hayatta kalmaya konsantre olmalıydım. Sensei'imın ilk tavsiyesine de uyamazdım. Akıllı olup kaçan, başka bir gün savaşmak için yaşar. Bölmenin kapıları kapalıydı ve kaçacak yerim yoktu.

Başka seçeneğim kalmayınca saldırdım. Parmağını attığı anla arabadan atladığım an arasında saniyeden daha kısa bir süre olmamıştı. Yanan parmağı, ona benimle dokunmamam gerektiğini bildiğim anlamına geliyordu. Elime aldığım İngiliz anahtarı 32 mm'lik devasa bir boyuttaydı; yaklaşık

üç pound ve bana neredeyse iki fit ek erişim sağladı.

Üçü İngiliz anahtarıyla, biri de silahla olmak üzere ona dört darbe indirdim ve bu süre içinde onun hakkında çok şey öğrendim. Avının nasıl karşılık vereceğini bilmesine alışık değildi. Hiç göğüs göğüse dövüş eğitimi almamıştı. Benden daha yavaştı. Çok yavaş değildi ama dört vuruş yapmam için yeterliydi. Tuhaf bir şekilde yapışkandı ve silahı etine batırıp hızla tüketip emdiğinde onu kaybettim.

Ve son olarak, denediğim hiçbir şey ona zarar vermedi.

Biz dövüşürken ısınmaya devam etti ve ben bir sonraki vuruşu yapamadan kıyafetleri bir alev duvarında parladı, sonra küle dönüştü. Yüzü eriyerek gözleri ve ağzı olan bir şeye dönüşmüştü ama derisinin dalgalı siyahlığında seçebildiğim başka hiçbir özelliği yoktu.

Yüzü dışında vücudu diğer yönlerden insana benziyordu, ancak derisinde insana ait hiçbir şey yoktu. Kömür karasıydı ve engebeli, neredeyse kabuksu bir yüzeye dönüşmüştü. Hareket ettikçe yarıklar açılıyor, daha önce de fark ettiğim gibi, kırmızı tonları olan koyu turuncu bir şey ortaya çıkıyordu.

Dış yüzeyi bana Hawaii'deki aktif lav akıntılarını gösteren filmlerden başka hiçbir şeyi anımsatmadı.

Bana dokundu, kalçama hafif bir darbe indirdi. Ateşi söndürmek için kalçamı tokatladım ve bakmayı reddettim çünkü yüzüm hala acıyor olsa da, köprücük kemiğimin üzerindeki deri gibi, kalçam uyuşmuştu.

Beşinci vuruşum derisindeki o tuhaf yarıklardan birine, sol kürek kemiğine ya da en azından bir kürek kemiğinin olması gereken yere geldi insan olsaydı. Bu onu öne doğru savurdu: yasalara karşı bağışıklığı yoktu.

fizik. Koluma ve elime yanan sıcak sıvı parçaları sıçradı.

Metale batan parmağımı hatırlayarak sıcak sıçramaları üzerimden attım ama altlarındaki deri kabarcıklar halinde kabarak canımı yaktı. Flores uzandı, uzanması gerekenden daha uzundu ve İngiliz anahtarımın ucunu yakaladı. Dokunduğu yerde metal turuncu renkte parladı ve parıltı hızla elime doğru yayıldı. Parıltı tenime değmeden önce anahtarı bıraktım.

Hava artık dumanlıydı ve bu sadece yanan kumaştan kaynaklanmıyordu. Garajın zeminine her türlü yanıcı sıvı dökülür; kedi kumu ya da HyperSorb dökerek temizlememe ve süpürmememe rağmen, burada ve orada yanlarından geçerken tepki verecek kadar kalıntı vardı, böylece çimento üzerinde isteksizce yanan birkaç küçük ateş vardı.

Silah olarak kullanabileceğim başka bir şeye yaklaşımadan önce onun yumruk ve tekmelerinin yolundan çekilmek için endişeli ve silahsız birkaç dakika geçirdim. Düşürdüğü levyeye takıldım ama almadım: tamamen metaldi ve ısıyı metal kadar iyi aktarmayan bir şey istediğimi yeni öğrenmiştim. Ama ayağım takılınca büyük paspası üzerime düşürdüm ve ayağa yuvarlanırken onu yakaladım.

Büyük ahşap paspas sapı iyi bir bo sopası oldu ve onu bana yaklaşmasını engellemek için kullanırken, bana fırlatmak için başka bir parmağını ya da başka bir vücut parçasını koparamayacağı kadar ciddi bir şekilde meşgul ettim. Odun alev almaya devam ediyordu ama yeterince hızlı savurursam, hava alevleri fazla yakamadan söndürüyordu. Hızla kısalıyordu ama beyzbol sopası gibi kullanmak yerine sadece en ucunu onu dürtmek için kullanıyordum.

Onu vücudunun üst yarısıyla yönlendirmeyi başardım ve bir eskrim ustasını gururlandıracak bir hamleyle paspas sapının ucuyla alnının ortasına vurdum. Odun dört metre kadar battı. alnına saplandı ve orada kaldı. Sarsılarak uzaklaştığında, paspas sapını da yanında götürdü.

Onu çekip çıkardı ve başını arkaya atıp uludu, o kadar tiz bir sesteki kulaklarımı acıttı. İki büklüm oldu ve Vücut birbirine yapışmış, eriyor ya da kaynaşıyordu. Şansımı denedim ve büyük alet kutularımdan birine koştum ve üstünden üç fit uzunluğunda bir levye aldım. Bu levyenin ellerimi korumak için büyük kırmızı bir kauçuk sapı vardı.

Elimde levye, omzumun üzerinden garaja doğru koşuyordum ki, yanımdan çok büyük bir şey geçti, öyle büyük bir şey ki, arkasından gelen hava dalgası tişörtümü dalgalandırdı.

Guayota'yı tam orta kütleinden vurdu, ayaklarını yerden kesti ve uzaktaki duvara ve yere aynı anda çarpmadan önce onu beş altı metre havaya kaldırdı. O duvarın üzeri bir sürü lastikle kaplıydı. Hortumlar ve kayışlar yarı düzenli bir şekilde asılmıştı. Dokunduklarını ateşe verdi ve yeni bir zehirli duman dalgası havayı doldururken, ona çarpan şey, hurdaya çıkarılmak üzere ofiste beklettiğim 62 model bir Beetle'in motoruna dönüşen donuk bir şapırtıyla yere düştü.

Adam buradaydı.

Bir Beetle motoru motorlara göre çok büyük değildir, ama yine de iki yüz pounddan daha ağırdır. Ben bile bir motoru beyzbol topuymuş gibi fırlatabilen çok fazla insan tanımıyorum. Ama onu aramadım çünkü sürpriz,

Sürpriz; iki yüz kiloluk bir darbe bile Guayota'yı oyun dışı bırakmamıştı.

Yerden yükseldi, hareket ettikçe döktüğü alevli kemerler ve hortumlarla kaplıydı. Artık belli belirsiz bir insana bile benzemiyordu. Onun yerine, vurduğum köpeğe çok benzeyen kocaman bir köpek şeklini almıştı. Kafası geniş ve kısa ağızlıydı ve kulakları bir av köpeğinininki gibi aşağı sarkıyordu. Ağızı açıktı ve birçok kategoriden büyük, keskin dişleri ortaya çıkıyordu. Dönüştüğü yaratık, şimdiye kadar gördüğüm tüm kurtadamlardan daha büyük ve ağırdı.

Bu, Finley'deki o samanlığın yanında atlar, köpekler ve kadınlarla ziyafet çeken canavardı.

"Merhamet benimdir," dedi Adam hemen arkamda bir yerden usulca. "Buradan hemen şimdi ayrılman gerekiyor."

"Senin mi?" Ses hâlâ Flores'e aitti ama konuşurken köpeksi canavarın ağzından sıçrayan sıvı yerde cızırdıyordu. "Sen benim olanı aldın. Ben de senin olanı alıyorum."

"Christy Hauptman benim kızımın annesi," dedi Adam. "Ve ben onu bir zamanlar sevdim. Yıllarca benimle ilgilendi ve bu ona kendisini korkutan birinden korunmasını isteme hakkını veriyor. Onun üzerinde hiçbir hakkınız yok, burada olmaya bile hakkınız yok."

Üvey kardeşimin beni uyardığı Guayota olduğu belli olan Flores'in köpeği durdu ve başını eğdi. Köpeğin derisi

insan şeklindeyken giydiği gibi görünüyordu. Köpeğin üzerindeki kömürleşmiş, kararmış kabuk kürkü andırıyordu; erimiş ve parlayan parçaları çimento zemine damlatan bir kürk.

"Hayır mı?" Guayota, sesi neredeyse dinlemesi rahatlatıcı olan garip bir fısıltı şeklindeydi. "Yanıliyorsun. Benden alınan aşkımı buldum ve güneşin yüzünü, sıcaklığını ve güzelliğini kutladım. I ona her şeyimi, olduğum her şeyi ve olabileceğim her şeyi verdim."

Uğultu tıslamaya dönüştü ve sığağa rağmen titredim çünkü bu seste korkunç bir şey vardı. Bir ulumaya dönüştü ve Kemikler rüzgar çanları gibi titriyordu. Ses aniden kesildi ama sanki çok hızlı tırmanan bir uçağın içindeymişiz gibi hava basıncının arttığını hissedebiliyordum.

"Sonra da gitti." Sesi garaja ilk gelen adam gibiydi, neredeyse insan gibiydi. Üzücü. Ama bu uzun sürmedi. "Bunun bir daha asla olmayacağına yemin ettiğimde beni terk etti. Onu bulduğumda beni terk etmesine asla izin vermeyeceğime yemin ettim."

"Bu senin yapabileceğin bir seçim değil," dedi Adam. "Onu korkutuyorsun ve onu rahat bırakmalısın. Ben ve sürüm onu tehlikelerden korumaya yemin ettik. Kendini benim yoluma atmak istemezsin Flores."

"Titriyorum," dedi Guayota gülümseyerek, dişleri ağzının kızıl sığığında bembeyazdı. "Gördün mü?"

Alçak, iniltili bir ses garajda gümbürdedi ve zemin altımda sallandı, ayaklarımı tutmak için beceriksizce tökezlememe neden oldu. Çimento zemin çatladı ve deprem ofis alanındaki daha hafif raflardan birini çarparak devirmesiyle destansı bir çarpışma duydum. Muhtelif VW parçaları.

Guayota güldü ve bu sefer sesi belli belirsiz bir insan gibi bile çıkmadı. "Kurtadamların Alfa'sının kudretine tanıklık ederken hepimiz titriyoruz." Bir patlama sesi duyuldu ve sırtındaki yarıklardan birinden buhar çıktı. Yarı açık ağzından salya gibi kırmızı bir şey döküldü ama salya çimentoya çarpıp onu parçalamadı.

Adam az önce bir araya getirdiğim wasserboxer motorunu aldı ve fırlattı. Wasserboxer motoru eski Beetle motorundan çok daha ağırdı ve onu beyzboldan çok bowling topu hızında fırlattı.

Guayota, motor çarptığında onu karşılamak için arka ayakları üzerinde yükseldi ve bu onu sadece iki ya da üç adım geriye itti ve dik durdu.

sürgünün kontrolü. Silahım ve paspas sapı gibi, motor da içine battı ve orada kaldı, metal parlıyordu.

Sonra bir fae büyüü dalgası hissettim ve motor parlayan gümüş bir deriye dönüşerek Flores her neye dönüştüyse onun üzerinden hızla aktı ve hareket etmeye fırsat bulamadan onu tamamen kapladı.

"Zee?" Garajın keskin dumanı sonunda içime dolunca öksürerek sordum. görmezden gelinemeyecek kadar güçlendi. Gözümü Guayota'dan ayırmıyordum ama motor bloğunun fae çarpmış alüminyumu, sertleşmiş çeliği eritmiş bir yaratığın etrafında sabit kalabilecek gibi görünüyordu. Metal biraz esnedikten sonra yaklaşık olarak yaratığın büyüklüğünde hareketsiz bir şekle büründü.

Guayota olmuştu. Parlak derinin içinde Guayota hiç ses çıkarmadı. Bilim geçmişim o kadar güçlü değildi ama alüminyumun erimesini engelleyen tek şeyin fae büyüü olduğundan emindim.

"Hayır, sadece ben," diye seslendi Tad, sesi biraz gergindi. "Güzel atış, Adam."

"Teşekkürler," dedi Adam, sesi biraz nefessiz kalmış gibi çıkıyordu.

Tad, Adam'ın arkasından çıktı ve biraz tuhaf görünüyordu. Ona her zaman neredeyse komik bir görünüm veren kulakları artık sivri uçluydu, yüzünün kemikleri Adem'inki kadar gerçek ve insani bir güzelliğe kavuşmak için incelikle yeniden düzenlenmişti. Gözleri hiç de insani değildi: mor bir kedi gözü gözbebeği ile parlatılmış gümüş. Her zamankinden biraz daha uzundu.

biraz daha tampon, biraz daha zarif ve çok daha korkutucu. Tad'in korkutucu olduğunu düşünmeye alışık değildim.

İkisine de teşekkür etmek için ağzımı açtım ama tek yaptığım öksürmek oldu. Duman çıksın ve biraz temiz hava girsin diye garaj bölmesinin kapılarını kaldırmak için garaj kontrollerine doğru koştum. Adam duvardaki yangın söndürücüyü kaptı ve alevleri söndürmeye başladı. Hem Adam hem de ben pis dumandan boğuluyorduk ama Tad bundan etkilenmemiş görünüyordu.

Adrenalin azalınca, acı beni ele geçirdi. Belli ki sağ dizimi bir yere çarpmıştım ve yanağım, umarım mecazi anlamda, yanıyormuş gibi hissediyordu. Korkularıma rağmen kalçam iyiydi, sadece biraz ağrıyordu. Kot pantolonumda ve iç çamaşırimda bir delik vardı ama altındaki deri iyi görünüyordu. Bu

Kolumdaki, elimdeki ve köprücük kemiğimdeki yanıklar çok acıtıyor.

Uzaktan siren sesleri geliyordu, ya Adam tarafından çağrılan polis ya da dumanı gören biri tarafından çağrılan itfaiye.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve dumandan uzak durmak için dışarıda durdum. "Tam onu yere sermek üzereyken gelip zaferimi çaldığınız için bir açıklamanız olsa iyi olur."

Adam gülümsedi ama son yangını söndürmeyi bitirdiğinde gözleri kararmıştı. Yangın söndürücüyü yere bıraktı ve bana doğru yürüdü. "Şikâyet et, şikâyet et, tek anladığım bu. Beni gördüğüne hiç sevinmedin mi?"

Kollarına atıldım, başımı çevirdim, böylece şarap rengi ipek gömleği yarasız yanağıma bastırdı ve köprücük kemiğimin sadece yanmamış kısmı ona degecek şekilde bükte.

Fısıltıyla, "Buraya kadar sandım," diye itiraf ettim ve kollarına dokunmak zorunda kalana kadar kolları beni sıktı. "Çok sıkı, çok sıkı, çok sıkı ... daha iyi."

"Onu ne kadar tutabilirsin?" Adam, kolları gevşememiş olmasına rağmen Tad'e sordu.

"Senin onu tutabileceğinden daha uzun süre," dedi Tad kuru bir sesle. "Çırpınmayı bıraktı - muhtemelen havasızlıktan. Bunu bir ya da iki saat sürdürebilirim. Eğer eskisi gibi dövüşürse yarım saat, belki biraz daha fazla. Alüminyum çelikten daha kolaydır. Onunla ne yapacağız?"

"Hapishane bir seçenek değil," dedi Adam. "Bran'ı arayacağım ama sanırım Fae'leri çağırmaktan başka seçeneğimiz olmayacak."

Tad hevesiz bir şekilde homurdandı. "Eğer birisi onlara benim Çoğumuzun yarısı kadar güçsüz olsaydık, benim de onlara katılmamı isterlerdi. Belki biri babamla iletişime geçebilir ve o da bu işten kendine pay çıkarabilir." Sanki benim güzel wasserboxer motorumdan yarattığı metal hapishaneye bir şey fırlatmış gibi metalik bir ses geldi.

"Hey, Mercy? Bu Passat'ın arka koltuğunda bir parmak olduğunu biliyor muydun?" Tad sordu.

Adam'dan kurtuldum ve hasarı hesaplamaya başlarken Passat'ı kontrol etmek için garaja girdim. Eriyen motorun yerine başka bir wasserboxer motoru almam gerekecekti. Beetle motorunda kayıp yoktu ama Passat'ın biraz kaportaya ihtiyacı olacaktı.

Parmak tavandan astarın içine kadar erimiş ve kirli beyaz derinin üzerine düşmüştü; burada küçük bir kan ve siyah kül birikintisi bırakmıştı. Başka birinin parmağına benziyordu.

"Parmağını kopardı ve bana fırlattı," dedim Tad'e. "Vücut parçalarını koparıp insanlara fırlatan herhangi bir fae biliyor musun?"

"Sanırım bedensiz kafalarla ilgili bazı Alman halk hikayeleri var," dedi şüpheyle. "Bir de *Addams Ailesi*'ndeki Thing var."

Arabanın arka kapısını açtı ve parmağına dokundu. "Hareket etmiyor."

Kendime sarıldım ve kıkırdama dürtümle savaştım. "Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun."

Adam Tad'i nazıkçe kenara çekti ve bir mendil yardımıyla parmağı alıp burnuna götürdü.

"Büyü kokusunu senin kadar iyi alamıyorum Mercy," dedi ve parmağını koltuğa geri koydu. "Ama bu parmak insan kokuyor, fae değil."

"İnsan parmakları-"

Tad sözümü kesti. Başını metal heykeline doğru çevirdi ve acı dolu bir ses çıkardı. Dengesini kaybederek sendeledi ve Adam onu sabitlemek için dirseğinden tuttu.

Tad'in alnından ter boşandı ve gırtlaktan gelen bir sesle, "Dikkat et. Bir terslik var."

Tüm bina tekrar sallandı. Goril Rafının üst rafından bir şanzıman düşerken gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu. Adam elimi tuttu ve bana sarıldı. Bu yaktığım eldi ama ben de onu geri tuttum. Bazı şeyler acıdan daha çaresizdir.

Bir saniyeden kısa sürdü ve dükkânımın çimento zemini çöktü, araba parçaları ve araba parçaları kutuları etrafa saçıldı. Ofisteki duman dedektörünün tiz sesi duyuldu. Çok uzun süre düş aldığım da ya da biri mikrodalgada domuz pastırması pişirdiğinde belli bir sıklıkta ötüyordu ama garajdaki tüm duman ve yangınları görmezden gelmişti. Görünüşe göre, bu kadarının yeterli olduğuna karar vermişti.

Adam Tad ve beni tutmayı bıraktı, kulaklarını tuttu ve hırladı. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum ve ne yapacağımı da biliyordum. Ofise koştum, tezgâhın üzerine zıpladım ve zıplarken tabureyi yakaladım. Tabureyi tezgâhın üzerine koydum ve pratik yaparak kazandığım hız ve dengeyle üstüne tırmandım. Tavana uzanıp alarmın pilini çıkardım.

Kutsanmış bir sessizlik çöktü. Hâlâ yere yuvarlanmakta olan eşyaların ve artık daha yakın olan siren seslerinin bozduğu göreceli bir sessizlik. Otoparkta bir arabanın motoru mırıldanarak çalıştı, sonra biri arabasını sürerken sertçe devirdi.

Asfaltta lastik gıcırtısı. Camdan dışarı baktım ve Juan Flores'in kiralık arabasının hızla uzaklaştığını gördüm.

Tad Almanca küfür ediyordu. Bazı kelimeleri tanıyordum, ama tanımadıklarım bile benim duygularımı aynen yansıtıyordu.

"Aptal," dedi bana, gözleri dehşete kapılmıştı. "Ben çok aptalım. *Er war Erd und Feuer.*"

"İngilizce," diye mırıldandı Adam.

"Toprak ve ateş," dedi Tad duraksamadan. "Toprak ve ateş ve ben onu tuzağa düşürdüm ve ne olduğunu unuttum."

Dünya.

Tad yumruğunu sıkı ve görünmez bir şeyi yeterince çekti. kollarındaki kasların öne çıkmasına neden oldu. Neredeyse bir insan çılgılığıyla, Flores'i saran alüminyum geri sıyrıldı ve bir zamanlar garajımın çimento zemininin olduğu yerde kavernöz bir delik ortaya çıktı.

Adam'ın kafası yukarı kalktı ve sirenlerin sesini ölçtü. "Burada kal," dedi ve zıplayarak çukura indi. Geri dönmekten önce bir dakikadan az bir süre gitmişti.

Tad'e baktı. "O sirenler yaklaşmadan önce buradan çıkman gerek. Kimsenin seni tanınaması için görünüşünü değiştirebilir misin?"

Tad başını salladı.

"O zaman şeklini değiştir," dedi Adam. "Buraya sadece polisin gelmeyeceğini biliyorsun. En aptal polis bile burada bir sihir olduğunu görecektir. Hükümet ajanlarımız olacak ve neler yapabildiğini görürlerse seni isteyeceklerdir. İnsan, şekil değiştiren ya da fae olmana izin vermeyecek kadar *güçlüsün*. Babandan başka hiç kimse senin ne kadar güçlü olduğunu bilmiyor, bunu böyle bırakalım."

Tad de benim gibi bir nefesten diğerine değişti. Her zamankinden biraz daha uzun ve çok daha yakışıklıydı. Temiz ve gerçek görünüyordu. Acaba bu görünümü birinden mi çalmıştı, yoksa ayna karşısında alıştırmayı yapıyordu?

"Bu iyi," dedi Adam. "Git."

"Teşekkür ederim," dedim ona.

Sırtı ve Tad'ın sırtışı yabancının yüzünde tuhaf göründü. "Fae'lere teşekkür etmen gerekmiyor, Mercy. Senden hoşlandığım için şanslısın." Sonra rahat adımlarla dışarı çıktı ve uzaklaştı.

Adam cep telefonunu çıkardı. "Jim. Flores'e motorla vurduktan sonra Mercy'nin garajına yapılan yayının tüm kopyalarından kurtul. Mercy'nin asistanını, o ayrıldıktan sonra garajı kapatırken gösteren her şeyi bulanıklaştır ya da yok et."

"Anladım."

Telefonu kapattı ve bana baktı. Benden daha hızlı anlamıştı. Tad yaptığı şeyi yapmak için inanılmaz derecede güçlüydü. Aynı zamanda gençti ve babası Fairyland'de (Ronald Wilson Reagan Fae Reservation'ın daha az saygılı takma adı) kilitli olduğu için savunmasızdı: ailesinden başka kimse onun ne olduğunu bilemezdi. Şimdi buruşmuş ve bir kenara atılmış olan alüminyum levhaya baktım. Bir uçak, bir tank ya da ... olabilirdi. Onu güvende tutmamız gerekiyordu.

"Delik yeraltından otoparka kadar uzanıyor."

"Bana adının Guayota olduğunu söyledi," dedim ve işte o zaman yerde ölü bir köpeğin olması gereken yerde yatan çıplak ölü adamı gördüm.

İki kez göz kırptım, hâlâ oradaydı, karnı aşağıdaydı ama başı yana dönüktü, böylece alnındaki tek kurşun deliğini görebiliyordum. Benim kurşun deliğimi.

"Adam?" Dedim ve sesim biraz yüksek çıktı.

Başını çevirdi ve adamı da gördü. "Kim o?"

"Sanırım," dedim yavaşça, "Sanırım vurduğum köpek bu." O çok zeki, yaşlı bakışı hatırladım.

"Buraya gelirken bilgisayarımda gördüm," dedi Adam. "Bir köpeği vurmuşsun." "O bir köpek değildi." Yarı histerik bir hıçkırık çıkardım.

"Beni tutuklayacaklar cinayet için."

"Hayır," dedi Adam.

"Emin misin?" Sesim her zamankinden biraz daha acınası çıkıyordu. Yüzüm acıyordu. Garajım, sigorta şirketimin "Doğal afetler kapsam dışıdır" maddesini bulmak için koşturmasına neden olacak bir harabeye dönmüştü. Çıplak ölü bir adama dönüşen bir köpeği öldürmüştüm ve biri bana parmak atmıştı.

Adam, "Flores aslında silahını yemiş, yani balistik için silah yok," dedi. "Ve garajınızda saldırıya uğradınız." Yüksek sesle başka bir şey söylemedi ama söylemeden bıraktığı şeyi duydum. Adam'ın saldırganın cesedini parçaladığı görüntü büyük bir etki bıraktığı için olsa gerek, yerel polis departmanının bu garajda başıma gelenlerin kaydını daha önce görmemiş ya da en azından duymamış bir üyesi yoktu.

Kollarını bana doladı ve ikimiz de ölü adama baktık. Birinin amcasına,

birinin babasına benziyordu. Vücudu zayıftı ve

Tanıdık gelen bir şekilde kaslıydı. Kurtadamların vücutlarında fazladan yağ da bulunmaz. İnsandan kurda dönüşürken kalori yakarlar ve hareket ederken de kalori yakarlar çünkü bir kurt adam koltukta oturmaya uygun bir mizaca sahip değildir.

"Tatlım," dedi Adam, ilk resmi araba park yerime yanaştığında sesi iç çeker gibiydi. "Bu açık bir nefsi müdafaaydı."

Gözlerimi kapadım ve ona yaslandım.

"Eller yukarı," dedi titrek bir ses. "Ellerinizi görebileceğim bir yere kaldırın."

Adam beni bıraktı ve ellerini havaya kaldırdı. Adam'dan uzaklaşarak arkamı döndüm, böylece silahlı olmadığımı anlayabilirlerdi. Bize yaklaşan adam üniformalı değildi ama silahı dışarıdaydı. Gözleri benim üzerimde değildi, tüm dikkati Adam'ın üzerindeydi. Elbette hangimizin daha büyük bir tehdit olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Hissettiğim gibi görünüyorsam, yorgun, korkmuş ve incinmiş görünüyordum, yine de ellerimi kaldırdım.

"Bay Hauptman?" dedi silahlı adam, bölme kapısının hemen içinde ama açık alanın ortasında durdu, böylece Passat ikimizi de koruma yeteneğini engellemedi. Benden gençti ve pantolon giymiş, ceket ve kravat takmıştı, bu da onu daha da genç gösteriyordu. Neredeyse dalgın bir şekilde, kısa bir süre sonra gerçek gecenin çöktüğünü fark ettim.

kapıları ilk açtığım zamanla şimdi arasındaki zaman.

"Adam Hauptman?" dedi tekrar. Sesi cızırdadı ve irkildi. "Ellerini görebileceğimiz bir yerde tut," dedi daha sakın bir ses.

Bu adam ucuz bir takım elbise giymişti ve silahını sanki daha önce insanları vurmuş gibi tutuyordu. Gözlerinde öyle bir bakış vardı ki, hemen ateş edeceğini anlıyordunuz.

ve o gece bir bebek gibi uyu. "Ajan Dan Orton, CNTRP. Bu da ortağım Ajan Cary Kent. Sizler Adam Hauptman ve eşisiniz, Mercedes?"

Federaller. Dudağımın kıvrıldığını hissettim.

"Doğru," diye onayladı Adam.

"Bana bu gece ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Çağrımaya yanıt olarak mı geldin?" Adam ona cevap vermek yerine sordu.

"Bu doğru."

"O zaman," dedi Adam nazikçe, "bir kısmını zaten biliyorsun. Sanırım

geri kalanından önce avukatımı arayacağız."

Geceyi, gerçek hikâyeyi öğrenmeyi uman bir dizi insana durmadan olanları anlatarak geçirirdim. Bunu daha önce de yaptım. Adam oradayken ikimiz de bir şey söylemedik çünkü Adam'ın avukatı aramasına izin vermiyorlardı.

Daha çok Cantrip olarak bilinen CNTRP'den Ajan Orton ve gergin çaylak Ajan Kent, Adam bir kurtadam olduğu ve yerde bir ceset olduğu için genel prensip olarak bizi tutuklamak istediler. Ve muhtemelen, Çünkü onlarla konuşmamamızdan memnun değillerdi.

Neyse ki yerel polisin yetki alanı içindeydik, zar zor, çünkü Adam'ın ilk araması onlara sadece cinayet ve kundaklamadan sorumlu olabilecek bir adamın garajına girmeye çalıştığını söylemişti.

İnsanın insana saldırmaması, bir kurt adamın karısı bile olsa, Cantrip'in davayı devralmasına izin vermek için yeterli değildi.

Davetsiz misafirimizin ölü adam olduğunu tahmin ettiklerinde onları düzeltmedik. Volkanik bir köpeğe dönüşebilen ve depremlere neden olan doğaüstü bir yaratık hakkında hiçbir şey söylemedik çünkü Cantrip tehlikeliydi. Cantrip'te bizim ortadan kaybolduğumuzu görmek isteyen insanlar vardı,

Belki de Guantanamo Körfezi'ne... Bütün bir hapisane bloğunun şekil değiştirenleri ve fae'leri tutmak için inşa edildiğine dair asılsız söylentiler vardı. Belki de bizi sorgulamadan ve cesetlerimizi saklamadan önce kaçığımızı rapor edeceklerdi. Adam, çünkü o bir canavardı ve ben de canavarlarla yattığım için. Birkaç ay önce Tony'nin önünde çakala dönüştüğümde

Bir süre önce Armstrong adında bir Cantrip ajanının önünde de yer değiştirmiştım. Bana bu konuda bir şey söylemeyeceğini söylemişti ve görünüşe göre, bu ikisine dayanarak, yapmamıştı.

Cantrip'te iyi insanlar da vardı; Armstrong iyi bir insandı, bu yüzden bunun sadece Noel Baba gibi sahte bir şey olmadığını biliyordum. Ancak Cantrip ile kurtadamlar ya da tam kanlı fae'ler ortadan kaybolduğunda kendilerini savunmak zorunda kalan yarı fae'ler arasında artan sayıda olay, iyi ajanların azınlıkta olduğunu gösteriyordu.

İtfaiye Federallerin hemen ardından geldi, sıcak noktalar için etrafa iyice baktı (hiçbiri), "zemindeki lanet olası büyük deliğe" hayret etti ve gün ışığında olay yerini değerlendirmek için birini gönderme sözüyle ayrıldı. İtfaiye hala oradayken acil yardım ekipleri geldi.

Bir adam beni oturtup el feneriyle beni incelerken, genç Cantrip ajanı bir şey yapmadığımdan emin olmak için

bunun için ara ver.

Acil yardım görevlisi yanıklarına baktığında sempatik bir ses çıkardı. "Eminim canın yanıyordu, *kızım*," dedi. "İyi ve kötü haberlerim var."

"Vur bana," dedim ona.

"İyi haber şu ki, ne kadar kötü hissettirirse hissettirsin bunların hepsi küçük yanıklar olarak nitelendirilir."

"Kötü haber mi?"

"Sanırım yanağın yara olacak. Solma ihtimali var ama benim gibi koyu tenlisin ve koyu ten ile yanık iyi bir kombinasyon değil. Ayrıca, yanıklar için yapacak bir şey yok. Eğer hava rahatsız ederse, onları sarmayı deneyebilirsiniz, ancak bunu sadece ellerinizdeki yanıklarla yapmak kolay olacaktır. Eğer herhangi bir enfeksiyon belirtisi görürseniz, kendinizi normal doktorunuza götürün."

"Yara izleriyle başa çıkabilirim," dedim hissettiğimden daha fazla güvenle. Yüzüm konusunda kibirli olduğumu kim bilebilirdi? Hiçbir şekilde güzel değildim.

Hayal gücü, bu yüzden Guayota'nın izini hayatımın sonuna kadar taşıyacağımı bilmekten duyduğum acıyı kesinlikle beklemiyordum.

"Gösterişli görünmeli," dedi bana. "Sadece soluk bir çizgi ve nasıl olduğuna dair her türlü hikayeyi uydurabilirsin. Üçüncü kutup seferinde donma. Düello yarası. Gettoda bıçaklı kavga."

"Bunu aklımda tutacağım." Onun gerçekçi şakacılığı beni sakinleştirdi. Bu acil yardım görevlisi ağır zeminin üzerinden olabildiğince hafif bir şekilde geçerken bu kadar sakin bir şekilde şakalar yaparken volkanik köpeklerle inanmak imkansızdı.

"Gitmene izin vermeden önce sana bir tavsiyem var"

dedi. "Neymiş o?"

"*Chica*," dedi ciddi bir şekilde, "bir dahaki sefere bir ateşböceği sana yakıcı şeyler fırlatmaya başlarsa, kaç."

"Bunu dikkate alacağım," diye söz verdim ona ciddiyetle.

İkinci acil yardım görevlisi diğer kurbanları aramaktan geri döndü. "Arabanın arka koltuğunda bir parmak var" dedi. "Kime ait olduğunu ve buza koymam gerekip gerekmediğini bilen var mı? Yeniden takılması gerekebilir. Yoksa bu bir kanıt mı ve onu kendi haline mi bırakmalıyım?"

Cantrip ajanının önünde konuşmak istemediğim için başımı salladım ve iki acil yardım görevlisini tartışmalarıyla baş başa bıraktım. Adam'a doğru geri döndüm. Sağlık görevlileri neye karar verdi bilmiyorum ama polis arabaları gelmeye başlamadan önce gittiler.

Kennewick polisi, itfaiye hala bakarken geldi, ancak büyük kırmızı kamyonlar kısa bir süre sonra uzaklaştı. Yerel polis, bizim konuşmamamız ve Cantrip ajanlarının avukatımızı aramamıza izin vermemesinden kaynaklanan çıkmazı bozdu. Yerel polisle de konuşmadık ama onların varlığı Federallerin işini zorlaştırdı. Tony gelen polislerle birlikte değildi ama Willis oradaydı.

Willis deliği kendi gözleriyle görmek için içeri girdikten sonra bana, "Söylentilere göre bu, kocanızın eski karısının sapıyımış," dedi. Takım elbisesi çamurluydu, elleri de öyle, demek ki o da Adam gibi aşağı inip tüneli takip etmiş olmalıydı. Sesi huysuz geliyordu. "Buna o mu sebep oldu?" Etrafına bir göz attı dükkanımın kalıntıları. "Bir çeşit bombayla, belki?"

Dan Orton ve yardımcısı polisi kışkırtmadan Adam üzerinde çalışmaya çalışıyorlardı. Kurt adam olmadığım için beni görmezden geliyorlardı. Adam, ben Willis'le konuşurken onları kurnazca benden uzaklaştırmıştı.

Cantrip ajanlarına düşünceli düşünceli baktım, sonra da Willis'e. "Dün ikimizin de baktığı şu siteyi biliyor musun?" Sesimi alçalttım.

Homurdandı ama gözleri keskindi.

"Sanırım bu olayın diğeriyle çok ilgisi var. Sen ve Tony yarın Adam ve ben avukatımızın huzurunda konuşurken ifade vermeye gelmelisiniz. Hâlâ aramamız gereken avukat."

Bana baktı, uzun ve soğuk bir bakış. "Bahsettiğiniz suç resmi olarak bir Cantrip davası. Ve ne ben ne de Dedektif Montenegro sizin çağırabileceğiniz kuklalarınız değiliz." Düşmanca sözlerine rağmen, sesi olduğundan daha az huysuz geliyordu.

Homurdanma sırası bendeydi. "Bana uyar." Beni kandıramazdı. Artık ikisinin bağlantılı olduğunu bildiğine göre, onu bir süper kahraman lejyonu ile uzak tutamazdınız. Tony'ye söyleyecekti ve ikisi de yarın orada olacaktı.

"Alnında kurşun olan ceset sapığa mı ait?" diye sordu.

"Yarın, Adam ve ben konuşmaktan mutluluk duyarız," dedim, açıklama yapmamak için kendimi zor tutarak. "Avukatımızı aramamın bir sakıncası var mı?"

Cantrip ajanlarına baktı ve acımasızca gülümsedi. "Tutuklu değilsiniz. Burada büyü yapıldığına dair bir güvence olmadan Cantrip'in yetkisi yok. Ve ben de bir sihirbaz olmadan kimseyi tutuklama eğiliminde değilim.

daha fazla bilgi. Tutuklama olmadan, ne yapacağınıza dair herhangi bir söz hakkım olduğunu sanmıyorum."

Telefonum sağlamdı, ki bu da başlı başına bir mucizeydi. Ben sürünün avukatlarını ararken Willis benimle Cantrip ajanları arasına girdi. Telefon sistemleri beni nöbetçi avukata yönlendirdi ve telefonu açan kadının sesi telaşlı geliyordu. Çocukların çığlıklarını duyabiliyordum. Ama çığlıkların arasına vahşi kahkahalar serpiştirildiği için fazla endişelenmedim.

"Trevellyan," dedi nefes nefese bir sesle. Boğazını temizledi ve sesi hâlâ Marilyn Monroe'ya benzese de çok daha hukukçu bir tavırla devam etti. "İyi akşamlar, Bayan Hauptman. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona kısa bir açıklama yaptım; takipçi, haneye tecavüz, ceset. Beni acımasız bir eğlenceyle izleyen Willis'in zaten bilmediği bir şey söylemedim. Ona Adam'ın bu gece buradan çıkmak ve yarın ifade vermek istediğini söyledim.

"Sakın bir şey söyleme," dedi. "Adam'ın bir şey söylemesine izin verme. Ben hemen geliyorum."

SAHNEYE DÖNDÜ, demirden yapılmış beş metrelik bir savaşçı Gri saçları, berrak ve keskin mavi gözleri vardı. Etrafına uzun uzun baktı ve Clay Willis'e doğru yürüdü, belli ki yetkinin onda olduğuna karar vermişti.

Willis'e "Müvekkillerim tutuklu mu?" diye sordu.

Adam, bir çift Federal'i takip ederek Willis'in, "Hayır, hanımefendi," diye cevap vermesi için tam zamanında yaklaştı.

Ajan Orton, "Hâlâ bazı sorularımız var," dedi.

"Müşterilerim yarın ofisimde cevaplayacaklar." Onlara kartını verdi. "Yarın saat tam sekiz buçukta bu numarayı arayın, biri size ne zaman geleceğinizi söyleyecek."

Adam ve beni Adam'ın arabasına götürdü.

"Şimdi kaçabiliyorken kaç," diye mırıldandı. "Ben de aynısını yapacağım. Büyükanne büyüünün etkisi bir dakika içinde geçecek ve birileri cesedin birini tutuklamaları gerektiği anlamına geldiğine karar verecek. Telefonuna cevap verme

Tabii numarayı bilmiyorsanız ve yarın saat yedi buçukta ofisime gelmezseniz."

"O İYİ," DEDİM. "SERT, AKILLI VE KOMİK, bonus olarak. I acaba gerçekten büyükanne büyüğü var mı?"

"Ona ödediğimiz paraya göre iyi olsa iyi olur," diye hemfikir oldu Adam. "İnsanların ona koşuşturması için büyükanne büyüğüne ihtiyacı yok.

komuta et." Direksiyon simidindeki bir düğmeye bastı ve "Warren'ı ara" dedi.

Ön panelinden bir kadın sesi "Arıyorum" dedi.

"Patron?" Warren cevap verdi. "Herkes iyi mi?"

"Mercy yanmış ama hâlâ sallanıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. Güvenlik şefinizden epeyce bilgi aldım, bir sürü ilginç materyali silmiş."

"O zaman çoğunu biliyorsun. Herkesi hemen evimizden çıkarmanı istiyorum. Görünüşe göre Christy'nin sapığı eşyaları ateşe verebilen bir tür doğaüstü varlık."

"Onları eve götürmemi ister misin?" Warren

sordu. Adam derin bir nefes aldı. "Sen ne

düşünüyorsun?"

"Sanırım o haydut ajanlar Kyle'ı kaçırdığında evimiz basında çok ilgi gördü."

"Öneriler?"

"Honey'nin evine ne dersin? Hepimizin yatak odasına ihtiyacımız olmasa bile herkesi barındıracak kadar büyük ve gazetelere de çıkmamış."

Honey'nin evi de Finley'deydi. Bizimki gibi büyük bir evdi, ancak bir sürü sığınağı olarak inşa edilmemişti, bu yüzden bol miktarda oda olsa da yatak sayısı azdı.

"Kulağa hoş geliyor. Honey'i ara, sonra da herkesi evden çıkar."

"Siz ikiniz iyi misiniz?"

Adam'ın gözleri bana kaydı. "Evet."

"Kyle yaklaşık on dakika önce aradı ve Gary Laughingdog adında birinin evimizde olduğunu ve acil bir konu hakkında Mercy ile konuşmak istediğini söyledi."

"Ona hemen orada olacağımızı söyle." Adam bir U dönüşü yaptı.
"Onları Honey'nin evine taşıyacağız. Honey'nin bir sorunu olursa beni ara, başka bir şey buluruz."

"Doğru. Laughingdog, Mercy'nin hapisanede ziyaret ettiği adam mı?" "Evet." dedim.

Kısa bir duraklama oldu. "Yani hapisten kaçtı mı?" Tekrar "Evet" dedim.

Warren, "Kyle bunu bilmiyor," dedi. "Eğer yanlış şeyler olursa, Kyle onu evde tuttuğu için avukatlık lisansını kaybedebilir."

"Sen herkesi güvene al," dedi Adam, "ben de Kyle'la ilgileneyim."

"Harekete geçiyorum patron." Warren telefonu kapattı.

"Sence bizim evin peşine düşer mi?" Ben sordum. "Guayota, yani."

"Onun hakkında tahminde bulunacak kadar bilgim yok," dedi Adam.

"Sence neden onun-" Konuşmayı kestim.

"Ne?"

"Neredeyse görüyordum o zaman," diyerek daha dik oturdum ve Adam'a doğru döndüm. "Ben aptalım. Tony beni samanlıktaki suç mahalline bakmaya götürdüğünde, bir an için bıraktığı cesetlerden birinin Christy'ye ait olduğunu düşündüm." Hayalet onun kız kardeşi olabilirdi. "Doğru yaşta, doğru saç renginde ve doğru vücut tipindeydi. Sanırım tüm kadınlar öyleydi - yine de iki kez kontrol etmekten zarar gelmez."

"Bu adamın kim olduğunu bulmamız gerek," dedi Adam acımasızca. "Ve bastonu bulmalıyız ki Beauclaire bizi Flores'ten önce öldürmesin. yapar."

"Adını biliyoruz," dedim. "Guayota. Bu yardımcı olabilir. Zee de Tad'e Beauclaire hakkında bazı bilgiler verdi ve Coyote'nin Pazar gününden önce yakalanmamasının neden felaket anlamına gelmeyebileceğini anlattı."

Bir bana bir de yola baktı ve beni konuşmaya devam etmeye davet etti. Ben de Zee'nin gerekçesini açıkladım. Bitirdiğimde Adam başıyla kısa bir selam verdi. "İşe yarayabilir. Bastona sahip olmak daha iyi olurdu ama dilenciler seçici olamaz."

"Zee'nin Beauclaire ve baston sorununa ilişkin içgörülerini bana kutunun dışında daha fazla düşünmeye başlamam gerektiğini gösterdi," dedim.

"Oh?" Adam önce bana, sonra da yola baktı.

"Bu tür bir düşünceyi Christy'nin sapığı meselesine de uygulamamız gerektiğini düşündüm."

Bana şüpheci bir bakış attı.

"Hayır, gerçekten," dedim. "Artık Flores'in gerçekten de cehennemden gelen kötü, ateşli, süper güçlü, beni öldüremez iblis olduğunu bildiğimize göre, belki de Christy'yi ona vermeyi düşünmeliyiz?"

Güldü.

"Ben ciddiym," dedim. Ve ciddiydim. Gerçekten ciddiydim. Birazcık da olsa.

"Doğru," dedi şefkatle. "Ne kadar ciddi olduğunu çok iyi biliyorum. Önümüzde yirmi dakikalık bir yol var. Neden gözlerini kapatıp dinlenmiyorsun?"

Kulağa bir plan gibi geliyordu. Ellerim acıyordu, kalçam ağrıyordu, yanağım zonkluyordu ve biri bana parmak atmıştı ve bugün yemek yememiştim. Adam'ın eli dizimin üst kısmına dolandı ve ben de rahatlayıp kendimi bıraktım. Hiçbir şey Adam'ın dokunuşunun daha iyi hale getiremeyeceği kadar kötü değildi. Christy'yi cehennemden gelen ateş köpeğine vermeme izin vermese bile.

KYLE BİZİ SAMİMİ, KULAKLARIMIZI DOLDURAN BİR ŞÜKRANLA İÇERİ ALDI misafirleri hakkında iyi konuşur.

Yüzüme kaşlarını çattı.

"Sağlık görevlisi yanağın muhtemelen yara olacağını ama üzerine bir şeyler sürmenin işe yaramayacağını söyledi" dedim. "Ayrıca ateş atmanın söz konusu olduğu kavgalardan kaçınmamı tavsiye etti."

"Yardımcı olabilecek bir şey biliyorum," dedi Kyle. "Kuaforümle konuşup sana biraz getirip getiremeyeceğime bakacağım. Elbette, size ateş püsküren insanlarla savaşmaya devam ederseniz, uzun vadede herhangi bir faydası olması pek olası değil."

"Önce Gary Laughingdog'un işini bitirelim," dedi Adam. "Sonra da sana bu gece Mercy'nin garajında neler olduğunu anlatacağım."

"Çoğunu biliyorum," dedi Kyle. "Warren bir süre önce aradı ve bana her şeyi anlattı. Ama konuşma benim yatak odamdaydı ve henüz hiçbir şey aktarmadım."

Bizi zemin kattaki oturma odasına götürdü.

En yeni kurdumuzun duruşu Adam'ı gerdi. Zack kendini kanepenin köşesine itebildiği kadar itmişti. Yalınayak, kot pantolon ve lekeli beyaz bir tişört giymiş olan Gary Laughingdog kanepenin arkasında oturuyordu. aynı kanepede, tam ortasında oturuyordu. Ama Zack'e doğru eğiliyor, beden dilini kullanarak kurda baskı yapıyordu.

"Ee," dedi Laughingdog odaya girdiğimizde, "ev sahibin Zack ile aynı şekilde mi sallanıyorsun? Genelde kadınları tercih ederim ama sen yeterince tatlısın, istersen seninle de yapabilirim."

"Hayır," dedi Adam ve Gary'nin sorduğu soruya cevap vermiyordu.

Laughingdog dönüp Adam'a baktı, duruşu rahatlamıştı. İçeri gireceğimizi biliyordu ve Zack'e uyguladığı baskı ne yapacağımızı görmek içindi. Adam'ı görünce gözleri büyüdü. "Ben de seni yapardım." Yalan söylemiyordu. "Neredeyse-Kardeşim, gerçek bir av seçmişsin."

"Onu yakalayan bendim," dedi Adam yumuşak bir sesle. "Yıllar sürdü. Ve hayır, ilgilenmiyorum, Zack de öyle. Eğer onu geri çekmezsen, karıma söylemek zorunda olduğun şeyin ne olduğunu asla öğrenemeyebiliriz. Bu çok zor olur.

Kötü."

"Zack bana aldırıyor," dedi Laughingdog bana karşı kullandığı sahte dostça gülümsemelerden biriyle. "Öyle mi, Zack?"

"Bir," dedi Adam soğukkanlılıkla.

"Üçe kadar sayacak mısın? Gerçekten mi? Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?"

Kyle kanepeye doğru yürüdü, Laughingdog'u tişörtünün arkasından yakaladı ve onu kanepeden yere doğru sürükledi. Böyle bir şiddet nöbetinin Kyle'in karakterine tamamen aykırı olduğunu düşünürdüm ama bir şekilde zorlama gibi görünmüyordu. Belki de Gary Laughingdog insanlar üzerinde benim zaman zaman yaptığım etkinin aynısını yapıyordu.

"Sana geri çekilmeni söylemiştim," diye hırladı Kyle. "Evimde geçici bir misafirsin ve seninle *işim bitti*."

Yere yayılmış olan GülenKöpek hiç de telaşlı görünmüyordu. "Özür dilerim," dedi pişmanlık duymadan. "Elimde olmadan onları itiyorum. kıvrın."

"Rahatsız olmak başka bir şey," dedi Kyle, o da insanlar kıvrandığında onları itme eğilimindeydi. "Korkmak başka bir şey."

Laughingdog dondu kaldı ve köşesinden kımıldamayan ve kimseye bakmayan Zack'e baktı. Aslında zar zor nefes alıyordu. İtaatkâr kurtlar etrafta ağlayarak dolaşmazlar. Peter, Honey'nin eşi, iyi bir savaşçıydı. İtaatkâr demek, bir kurdun yönetimde olmak istememesi demektir.

"Ah, hepsine lanet olsun," dedi Laughingdog doğrulup. "Yakalayamadım. Bazen kendimi kaptırıp burnumun bana ne söylediğini fark etmemek çok kolay. 'Hayır'ın ne anlama geldiğini biliyorum evlat. Hayır her zaman hayır demektir."

"Mercy," dedi Adam. "Sen ve Kyle Laughingdog'u başka bir yere götürün, ben de Zack'le konuşayım. Belli ki 'hayır' her zaman 'hayır' anlamına gelmiyor."

Zack o anda canlandı. "Ben iyiyim," dedi aceleyle.

"Hayır," dedi Laughingdog usulca. Kanepeden odanın diğer tarafına

geçene kadar kendini yerde itti. "Hiç sanmıyorum dostum.

Ama burada size bir zarar gelmeyecek, değil mi?"

Adam nce Zack'e, sonra da bana baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım aşırı tepki verdim," dedi Zack, ben daha bir şey söyleyemedim. Adam

sesi aşağılanmış gibiydi. "Özür dilerim."

"Hayır evlat," dedi GülenKöpek. "Beni tanımadığın halde aşırı tepki vermiyorsun. Ama birinin sana kilitlenmekten daha etkili bir şey yapmayı öğretmesi gerekiyor." Bana kaşlarını çattı. Anlaşılan Zack'i korkutması benim suçumdu.

Kyle kanepenin diğer ucunda Zack'in yanına oturdu. "Onu rahat bırakın ve yalnız bırakın," dedi.

Kyle bir boşanma avukatıydı; yıkılmış insanlarla ilgilenme konusunda deneyimliydi. Ben sadece kırılmış biriydim, bu yüzden Kyle dinlenecek kişiydi.

Kyle'in değerlendirmesine destek vermek için başımı salladım. Adam etrafına baktıktan sonra arkalığı kanepenin kenarına dayanana kadar bir berjer koltuk çekti. Oturduğunda, Zack'le odadaki diğer herkesin arasına girmiş ve Zack'le Adam arasında bir bariyer oluşturmuştu. Sandalyenin koluna oturdum.

GülenKöpek odanın karşısındaki ama yine de Zack'in onu iyi görebileceği bir sandalyeye geçti. Kyle'a baktı.

"Biliyor musun," dedi, "senin olayın bu gibi göründüğüne göre biraz sert davranabilirim ve sen kızlardan ziyade erkeklerden hoşlanan bir adama benziyorsun."

"İlgilenmiyorum," dedi Kyle kısaca.

"Bakın," dedi Laughingdog odadakilere, ama sözlerini kime söylediği konusunda hiç şüphe yoktu. "İşte böyle yapılır. İki kısa kelimeyle 'Git kendini yağa batır ve bir kibrit yak'."

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun Gary?" diye sordum. Laughingdog'un yönlendirme olmadan konuşmaya devam etmesine izin verirsem, birinin canı yanacaktı.

Yanağımdaki yanığa baktı. "Sanırım seni uyarmaya geldiğim adamla karşılaştın. Üzerine merhem sürersen daha iyi hissedersin. Yara izi kalmasını bile engelleyebilir. Seni ondan önce bulmayı umuyordum ama Kyle'a baktı.

Kızgın bir yanardağ tanrısının ona saldıracağını *düşünmek*, onu telefon numarasına sahip olacak kadar iyi tanıdığınızda bile yeterince zordur. Beni ziyarete geldiğinde yaşadığım gibi bir *görüştün* kurtulmak da zamanımı alıyor. Seni bulmakla yükümlü olduğuma karar vermem biraz daha uzun

sürdü.

ve size biraz daha açık bir uyarı vermek. Buraya gelmek . . şey, senin ve benim gibiler için büyük bir şey değildi, ama zaman da aldı."

Avukat Kyle'a bizimle konuşan adamın hapisten kaçtığını söylemeyin. Mesajı aldım ama ihtiyacım olduğundan değil. Adam bana Biz gelmeden önce Kyle'ın en iyi savunmasının Laughingdog'un hapisten kaçtığını bilmemek olduğunu söylemişti.

"Bu 'kızgın yanardağ tanrısı' hakkında ne biliyorsun?" Adam yavaşça sordu.

"Biraz. Çok değil, ama umarım daha fazlasını öğrenmenize yetecek kadar. Bir sürü rastgele bilgi edindim. İkinizden biri 'El Teide'nin ne olduğunu biliyor mu? ne anlama geliyor?"

Kyle kaşlarını çatı. "Neye istinaden?"

"Guayota'ya," dedi Laughingdog.

"Çakal mı?" diye sordu Zack.

"Hayır. Guayota," dedi Kyle. "'G' ile başlıyor ve Tenerife'nin tanrılarının birinin adı."

"Tenerife mi?" Ben sordum.

"Kanarya Adaları mı?" diye sordu Adam. "Tenerife Kanarya Adaları'ndaki büyük adalardan biri, değil mi?"

Ben bir tarih uzmanıyım, bu yüzden Adam hafızamı canlandırdıktan sonra Birkaç rastgele bilgi - ben bir tarih saksağanıyım. İspanya, Afrika kıyılarından çok uzakta olmayan adaları, Kolomb ve Yeni Dünya'nın İspanyol kaşiflerinin çoğu için ikmal limanı olarak kullanılmaları için tam zamanında, bir yüzyıl boyunca fethetmişti.

Çok rastgele birkaç şey daha biliyordum. Birincisi, İspanya Kralı'nın emriyle Kanarya Adalıları San Antonio, Teksas'a yerleşmiş ve Teksas'taki ilk resmi hükümeti kurmuşlardı. İkincisi, adaların ilk yerlileri Afrika kökenli değildi. Bu ve Kanarya Adaları arasında kaybolup yeniden ortaya çıkan gizemli bir ada olduğuna dair yerel ada hikayesi, her türlü Atlantis söylentisini körüklemek için kullanılmıştı.

Bildiklerimin hiçbiri mevcut durumda işe yarayacak gibi görünmüyordu, bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

"Doğru," dedi Kyle. "Bizimkiler her yıl orada tatil yaparlardı, bildiğim kadarıyla hâlâ da yapıyorlar. O zamandan beri onlarla pek konuşmadım. Her neyse-" Dikkatleri hala devam eden olaylardan uzaklaştırmak için hızlıca konuştu.

Acı verici. Kyle, eşcinsel olduğunu söylediğinde onu evlatlıktan reddeden ailesi hakkında nadiren konuşurdu. "Ailemin evinde yaşlı bir kadın vardı. Yetişkinler oyun oynayabilsin diye çocuklara göz kulak olan favori otel. Otelde çalışan yerli Kanaryalılar onun bir cadı olduğuna yemin ederlerdi - Kanarya Adaları'nda çok sayıda cadı vardır. Warren'la tanışmadan önce tüm bunları batıl inanç olarak görüyordum ama şimdi ... neyse, hikayesi Guayota en sevdiklerinden biriydi. Cehennem gibi bir tatilde, üç günde beş kez duydum." Kaşlarını çatı. "Bunu bir tek ondan duydum, o yüzden başka bir yere bakmalısın. Bazı bölümlerini onun yaptığına eminim. yukarı."

"Devam et," dedim ona. "Wikipedia'ya ve kütüphaneye daha sonra bakarız. Söz veriyorum."

"Bildiklerimi bir bağlama oturtacak bir şeyler duymak güzel olurdu," dedi Laughingdog duyguyla. Hatta bazı tuhaf şeyleri daha kullanışlı hale getirmeme bile yardımcı olabilir. Lütfen bize Guayota hakkındaki şu hikâyeyi anlat."

"Tamam," dedi Kyle. "Tamam. Sana bildiklerimi anlatacağım." Öne doğru eğildi ve bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama biraz vücut dili, biraz da sesinin tizliğiyle yaşlı bir kadını çağırttı. Her zaman onun bir noktada drama eğitimi aldığını düşünmüştümdür. "Tenerife'de El Teide adında kocaman eski bir yanardağ var. İspanya'nın en yüksek tepesi ve dünyanın en yüksek volkanlarından biri. Bir zamanlar adada yaşayan yaşlı insanlar buraya Echeyde derlermiş, bu da kime sorduğunuza bağlı olarak 'cehennem' ya da 'cehennemin kapıları' anlamına gelir. Guayota El Teide'de yaşar, ya kapıyı korur, ya oraya hükmeder ya da her ikisini birden yapardı. Sadece eskiler size kesin bir şey söyleyebilir ve onlar da çok çok uzun zaman önce gittiler."

Konuşurken sesi yumuşadı ve hafızasından bir aksan çıkarıp hikâyeye ekledi. Oturduğum sandalyenin kolu rahatsızdı, bu yüzden ondan kayarak yere uzandım. Zemin daha iyiydi, özellikle de sırtımı sandalyeye dayayıp başımı kola yasladığımda.

Cantrip ajanlarının Adam'ın hazır olana kadar konuşmayacağını anlamalarını beklerken tehlike sonrası gerginliği atlatmışım. Şimdi sadece yorgundum. Arabadaki şekerleme durumu daha da kötüleştirmişti ve göz kapaklarım kapanmak için mücadele ediyordu.

"Guayota, Yunan Titanları gibi vahşi ve aceleci biriydi.

büyük güce sahip bir yaratıktı. Kırmızı gözlü, büyük, siyah, tüylü bir köpek şeklinde dağda dolaşırdı ve onunla karşılaşan herkesin başına bir felaket gelirdi.

koşardı çünkü onları yerdi. Çocuklar için bir, anneler için iki ya da onunla savaşmaya gelen büyük savaşçılar için üç ısırik."

Kıllı mı? Bunu düşündüm. Belki derisinin damlama ve çatlama şekli kıllı olarak tanımlanabilirdi ya da belki başka bir şekli de vardı.

"Çocuklara anlatmak için büyüleyici bir hikaye," dedi Laughingdog.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye kendi sesiyle neşeyle onayladı Kyle, sonra GülenKöpek'in neşeli bir cevabı hak etmediğini hatırlayınca küçük bir duraksama oldu. Daha temkinli bir tonda devam etti. "En küçük kız kardeşim kabuslar görüyordu. Annemle babam eski yanardağın yamacında bir gezi turu düzenlediklerinde, onun neden gitmediğini anlayamadılar."

Kyle kendini yeniden yaşlı kadının yerine koydu ve devam etti, "Guayota korkunçtu ama aynı zamanda yalnızdı. Her gün yukarı bakar ve Magec'in, yani güneşin gökyüzünde kendi yolunu çizdiğini görürdü. Onun güzel ve harikulade, kendisinin ise o dağda çok yalnız ve sefil olduğunu düşünürdü. Bu yüzden yaşlı Guayota, onu kendine almak için planlar yaptı."

Guayota Christy'den bahsederken güneşe bir gönderme yapmamış mıydı? Kyle'ın hikâyesini gözümde canlandırmaya, Flores'i Guayota'nın yerine koymaya çalıştım ama tek görebildiğim, bir oda dolusu çocuğu korkutan yaşlı bir cadıydı. Cadılar başkalarının acılarından beslenir; acaba dehşetten de beslenebilirler mi diye merak ettim.

"Bir gün atladı, yaşlı şeytan, El'in tepesinden atladı. Teide ve onu kendisi için yakaladı. Yüksek sesle ağladı ve sertçe savaştı, ama yaşlı Guayota'ya denk değildi. Vahşiliğiyle onu yakamazdı, çünkü kendisi gündüzün ateşi olsa da, o güneşten bile daha vahşi olan toprağın ateşinde doğmuştu. Ne de parlak güzelliğiyle onu kör edebilirdi, çünkü gözleri evinin erimiş kayasına alışkındı. Ve kadın gözleri için fazla parlak olduğunda, yaşlı köpek sadece gözlerini kapattı ve herhangi bir çoban köpeğinki kadar keskin olan kulaklarını ve burnunu kullandı.

"Onu evine götürdü ve yanardağın içine kafesledi. Haftalar boyunca gökyüzü karanlıktı ve duman havayı doldurdu. İşte o zaman Guayota'nın çocukları doğdu, Magec'i mağaralarında tutarken. Onlar, Guayota'nın Magec'i tutsak ettiği o günlerde dağdan çıkan vahşi, tüylü siyah köpekler olan tibicenalar. Tenerife'de parlayan tek ışık, Magec'in eski yanardağdaki mağaralardan oraya buraya kaçan ışığı ve tibicenaların gözlerinin ışığıydı.

"Ama adanın insanları güneşleri olmadığı için korktular. Dünyayı yaratan Achamán'a seslendiler ve dua ettiler. Achamán insanların çılgınlıklarını dinledi ve Magec'i kurtarmak için volkana indi. Guayota, Magec'ten vazgeçmek istemediği için güçlü bir şekilde savaştı. Volkan ateş ve kaya püskürttü ve iki tanrı savaşırken pek çok kişi öldü. Sonunda, kazanamayacağını bilen Guayota, adayı ve Magec'i yutması için yeryüzünün ateşlerini çağırdı, böylece ona sahip olamazsa, başkası da olamazdı.

"Achamán Guayota'yı aldı ve onu yanardağa tıktı, ateşi ve dumanı durdurdu ve ada halkını kurtardı. Magec'i serbest bıraktı ve onu bir kez daha gökyüzünde yarışa gönderdi, olması gerektiği gibi şiddetli ve parlak. Ama El Teide'nin tepesinden uçarken her zaman tetiktedir, yoksa yaşlı

Guayota onu bir kez daha yakalar."

Kyle durdu, biraz gülümsedi. "Bu hikayeyi bir keresinde babama anlatmıştım. O da bana volkanik bir patlamayı açıklamak için ilkel bir girişim olduğunu söyledi. El Teide aktif bir yanardağdır ve son patlaması birkaç yüz yıl önce olmuştur. Ayrıca güneş yüzeyindeki reaksiyonların herhangi bir yanardağ magmasından daha sıcak olduğuna dikkat çekti."

Konuşma, Adam'ın anlatmaktan çok daha fazlasını yapabildiği gece maceralarına döndü. Bir cadı rüyasına daldım. çocuklar, vurduğum köpeğin uzun tüylü versiyonlarına benzeyen büyük, tüylü siyah köpeklere dönüştüler. Adam ölü başını kaldırıp gözlerimle buluştu. Gözleri lav rengindeydi.

"Merhamet," dedi. "Güneşim nerede?"

"Mercy, uyan," dedi Adam.

Haşlanmış bir kedi gibi doğrudum ve her şey acıdığı için yüzümü buruşturdum - özellikle de yanağımdaki yanık.

"Tamam," dedi Laughingdog. "Adam senin gecen hakkında bizi bilgilendiriyor. Kyle'ın tüm hikayesi boyunca uyanık mıydın?"

Esnedim. "Evet. Bizim bölüme gelene kadar uyuyakalmamışım. Kusura bakmayın. Uzun bir gündü."

"Peki." Laughingdog sandalyesine geri yerleşti, bir bacağı yukarıda, diğeri yerde huzursuz bir dans yapıyordu. "Kyle'ın anlattıkları, Guayota'nın büyük insanlardan biri olduğundan emin olmamı sağlıyor."

Ona kaşlarımı çattım. "Manitou" Algonquin dilinde ruh anlamına gelen bir kelimeydi, her şeyin içinde yaşayan ruh: kayalarda, nehirlerde, dağlarda. Büyük Manitou. . . I

bazı hızlı mantık sıçramaları yaptı. "Büyük insanımsı dediğinizde Coyote gibi yaratıklardan mı bahsediyorsunuz?"

"Bu doğru. Çoğunlukla doğru. Hayır." Sinirli bir ses çıkardı. "Çakal, Kuzgun, Kurt, insanımsılardan farklıdır. Çakal yaramazlığın, ikinci şansların, adaptasyonun ruhudur - çakalların arketipidir. Bu doğru. Büyük Manitous ile aynı özellikleri paylaşır. Onun gibi, insan olmadıkları halde insan şekline girebilirler. Güçlüdürler etki alanı.

"Çoğunlukla büyük insanlar bizi görmezden gelir ve sadece şu kişilere dikkat ederler Onlar için önemli olan şeyler. Columbia'da büyük bir manitou var, bazen bunu hissedebiliyorum, ama bunun kendini gösterdiğini hiç duymadım, hikayelerde bile."

"Guayota'nın büyük bir manitou, yani volkanın ruhu olduğunu düşünüyorsunuz," dedim. "Hawaii'deki Pele gibi mi?"

Başını salladı.

"Peki burada ne işi var? Ait olduğu yerin birkaç bin mil yakınında bir yerde sıkışıp kalmış olması gerekmez mi?"

"Bilmiyorum. Belki de sıkılmıştır." Omuz silkti. "Eğer Coyote olsaydı, cevap bu olurdu, değil mi? Belki de Guayota yalnızlaştı. Bildiğim tek şey, büyük manitular bir süreliğine tezahür edip seyahat edebilseler de, ruh-evleriyle güçlü bir bağlantıya ihtiyaç duydukları. Bu bağlantı olmadan, ruh şekillerine geri dönecek ve eve çekileceklerdir."

"O halde bağlantısının ne olduğunu bulmamız gerekiyor," dedi Adam.

"Doğru," diye kabul etti Laughingdog. "Ama beni etkileyen kısım şu-" "Hapisten kaçmak" yerine "seni bulmak için yola çıkmak" ifadesini kullandı. Kyle'ın bir şeyler döndüğünü anlamasını istemiyorsa daha yumuşak davranması gerekecekti. En azından sözlerini değiştirirken Kyle'a değil bana bakmaya dikkat etti. Kyle'a bakması her şeyi ele verirdi. "Birkaç rüya gördüm, sen ortaya çıkana kadar benim için pek bir şey ifade etmiyordu ve o iğrenç görmeyi yaşadım. Unutacaktım ama sonra daha kötü bir rüya gördüm."

"Şimdiden ne oldu?" Dedim.

"Benim 'hediyem' hakkında bilmen gereken bazı şeyler var." Bunu parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söyledi, böylece Coyote'den aldığı hediye hakkında ne düşündüğünü biliyordum.

"Tamam."

"Bir. Genellikle rüyalarda ya da küçük parçalar halinde gelir, büyük *Görüşler* o kadar yaygın değildir. İki. Bazen geleceği görüyorum, bazen geçmiş, çoğu zaman

Sadece başka bir yerde, hiçbir şey hakkında hiçbir şey *yapamadığım* şimdiki zaman."

Başımı salladım.

"Son olarak. Geleceği gördüğümde, onu değiştirmek mümkün olsa da, o geleceği görmemin nedeni, en olası senaryo haline gelmiş olması ve taşa oturmaya oldukça yakın olmasıdır."

"Peki ne rüya gördün?"

"Duvarında Teksas bayrağı ve köpek resimleri olan bir oda var. Yerde ölü yatan bir kadın var. İlk başta sen olduğunu sandım ama değilmiş. Yerde onun yanında boğazı parçalanmış beyaz bir pitbull var. dışarı."

Başımı kaldırdım. "Küçük bir kadın mı, İspanyol mu?"

"Ölmüştü, Mercy ve yerde yatıyordu. Elimde bir ölçü çubuğu yoktu. Hispanik ya da Hintli olabilirdi, bu yüzden ilk başta sen olduğunu düşünmüştüm. Gözlerini açtı, senin adını söyledi, sonra tekrar öldü."

"Kim olduğunu biliyorsun," dedi Adam.

Ayağa kalktım. "Bunu bana bir saat önce söyleyemez miydin? Adam, bu Joel'in karısı, Christy ile köpekler hakkında konuşan kişi. Hemen gitmeliyiz."

Ayağa kalktı ve odaya şöyle bir göz attı. "Sen de gel, Laughingdog. Seni bu gece misafir edeceğiz ve sabah olman gereken yere gitmene yardım edeceğiz."

Gary biraz isteksizce, "Peki," dedi. Elindeki bilgileri bize verdiğine göre daha fazla bir şey yapmak istediğini sanmıyordum.

"Zack?" Adam söyledi.

"Evet?"

"Sana zorluk çıkaran olursa bana ya da Warren'a söylersin. Ya da Kyle'a söylersin, o da bize söyler." Adam, Zack'in en yakından tanıyacağı kişilerin isimlerini verdi. "Biz icabına bakarız, tamam mı? Burada güvendesin."

İtaatkar kurt gözlerini kaçırdı, ağzının kenarları büzülmüştü. Adam odadan çıkmaya başlamıştı ama diğerinin tepkisizliği onu geri döndürdü.

"İçimizden birine söyleyeceksin." Bu tam anlamıyla bir emirdi; sürü büyüsunün heyecanını hissedebiliyordum.

Zack büyük bir öfkeyle başını geriye attı. "Tamam."

Adam bir kez başını salladı, sonra koşarak evden çıktı. Kapının önünde durdu. "Kyle? Sen ve Zack gece çantalarınızı hazırlayın ve Honey'nin evine gidin. Burası Mercy ve sürüyle bağlantılı olarak gazetelerde yer aldı ve bu da onun burayı bulmasını çok kolaylaştırıyor."

"Tamam," dedi Kyle. "Honey'nin nerede yaşadığını biliyorum sanırım. Eğer geri dönersem Warren'ı arayacağım."

"SOUTH KENNEWICK," ADAM'A YÖNLENDİRME İÇİN SÖYLEDİM.
SUV. "Olympia'nın dışında."

"Presa Canario," dedi biz yola koyulduktan sonra. "Warren bir süre önce bana bu ırkın Kanarya Adaları'ndan geldiğini söyledi."

"Nereye gidiyoruz ve ben neden sizinle geliyorum?" diye sordu
GülenKöpek.

"Lucia bir arkadaşım. Büyük beyaz bir Staffordshire teriyeri var." Omzumun üzerinden Laughingdog'a baktım. "Halk dilinde pitbull. Biz seni hapishanede bırakana kadar onu rüyanda bile görmedin."

"Bu doğru."

"Hemen ardından Honey ve ben onu ziyarete gittik." Lucia'ya bir şey olduysa benim hatam. Yoksa Flores neden onunla ilgilen sin ki?

"Ve beni de yanında getiriyorsun çünkü?" diye tekrar sordu.

"Çünkü Kyle bir avukat ve eğer bu durum ortaya çıkarsa avukatlık lisansını kaybedebilir.

Onun evinde olduğunuz ortaya çıkarsa," dedi Adam. "Ortağına ona göz kulak olacağıma söz verdim."

"Ortak," dedi Laughingdog düşünceli bir şekilde. "Warren. Değ il mi? Bahsettiğin diğ er adam. Kyle Brooks'un birkaç ay önce ona saldıran grup hakkında okuduklarımdan sonra kurtadamlarla bağlantısı olduğunu biliyordum. Bu yüzden oraya gittim. Geri döndüm ve nerede olduğumu anladığımda, onun evi sizinkinden çok daha yakındı ve ben yayan gidiyordum. Dört ayak. Kurt adam olduğunu düşünmüştüm ama kapıyı açar açmaz kurt adam olmadığını anladım. Bu ilgimi çekti."

Adam'ın sesi zımpara kağıdı gibiydi: "Benim sürümde insanlar istedikleri kişiyle çıkabilirler."

"Hey, ben kimseyi suçlamıyorum dostum," dedi Laughingdog. "Sadece düşüncelerimin neden doğrudan Zack'e bakmaya yöneldiğini açıklıyorum, ama sağır ve kör bir adam bile *aralarında* hiçbir şey olmadığını söyleyebilir. Yani ortağı diğer kurt adam." Eğlenceli bir hışımla burnundan nefes verdi. "Eşcinsel bir kurt adam. Bir sürünün eşcinsel bir kurt adamın yaşamasına izin vereceği günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Gary," dedim, "biri canını yakmadan kapa çenenini."

"Warren," dedi Adam aynı anda, "bu tavırdaki pek çok aptaldan kurtuldu." Durakladı. "Ve Mercy'nin tavsiyesini dinlemelisin."

Kyle'in evinden ayrıldıktan yaklaşık yirmi dakika sonra Joel ve Lucia'nın evine varmıştık; bu sürenin çoğu sessizlik içinde geçmişti. Gary'yi yatıştırdığımıza inanmak isterdim ama sessizliği hissedilir bir eğlenceyle noktalanıyordu.

Garaj yoluna girer girmez bir terslik olduğunu anladım; hiçbir köpek havlamıyordu. Kapıyı çaldım, adamlar arkamdaydı. Kapı açılıp Lucia etrafına baktığında nefesim ağzımdan rahatlamış bir şekilde çıktı.

"Mercy?" diye sordu. Dikkati dağılmış ve endişeli görünüyordu.

Başımı salladım. "Evet. Seni önceden uyarmadan bu kadar geç geldiğim için özür dilerim ama konu acildi. Sanırım Christy'nin takipçisi biraz daha Düşündüğümüzden daha tehlikeli ve onu kapınıza kadar getirmiş olabilir. Geç olduğunu biliyorum ama konuşmak için içeri gelebilir miyiz?"

Adamlara temkinli bir bakış attı.

"Bu Gary Laughingdog," dedim ona. "Üvey kardeşim." Bu, onun varlığı için kısa sürede bulabileceğim diğerlerinden daha basit bir açıklamaydı ve doğru olmasının ek bir faydası vardı. Onu hissedebiliyordum. Gözleri sırtımda delikler açıyordu ama yorum yapmadı. "Bu da kocam Adam."

"Kurt adam," dedi ve bu tam da söylenmesi gereken şeydi çünkü kadın biraz gülümsedi. "Kocanız birkaç kez benim için çalıştı."

"Tanıdık geldiğini düşündüm. Elbette, içeri gelin." Kapıyı açtı ve biz de arkasından eve girdik. Etrafa baktığımı gördü. "Bu Köpekler akşam yemeği için kulübelerine döndüler. Aruba'yı bir saat içinde gece için geri getireceğim. Diğerleri dışarıda kalsın."

"Neden havlamıyorlar?" diye sordum. "Sana bir şey oldu diye endişelendim."

Bizi oturma odasına götürürken yine gülümsedi ama gözlerinin etrafında bir gerginlik vardı. "Hayır. Onlara nöbet tutmadıkları sürece geceleri havlamamalarını öğretiyoruz. Bu sayede komşularımız köpeklerimizden şikâyetçi olmuyor."

"Joel nerede?" Geçen seferki gibi aynı kanepeye oturarak sordum.

Başını salladı ve onun endişelendiği şeyin biz değil Joel olduğunu anladım. "Geç kaldı."

Neden geç kaldığına dair en ufak bir fikrim olmadığı için elimden geldiğince rahatlatıcı bir şeyler söylemek üzere ağzımı açmışım ki, gözlerim karşı duvardaki bayrağa takıldı. Gary'nin imgeleminde gördüğü bayrağa.

"Joel Teksaslı," dedim, duvardaki bayrağa bakarak, aklıma gelen şeyin kesinlikle saçma olduğunu düşünerek. Aptalca. Ama bayrak gözümün içine bakıyordu, o yüzden sormak zorundaydım. "Acaba ailesi San Antonio'dan mı?"

Başını salladı. "Evet, doğru. San Antonio. Tanıştığımızda buraya kuzenlerini ziyarete gelmişti. Önce Teksas'a taşındık ama ben evimi özledim ve Tri-Cities'e geri taşındık."

Bir avuç aile Kanarya Adaları'ndan Teksas'a gönderilmişti.

İspanya Kralı tarafından üç yüzyıl önce. Orada çok daha büyük bir göç olabilirdi, ancak tüm plan, saksağanın tarihi bilgi koleksiyonumdan kaçan nedenlerden dolayı durmuştu. Üç Yüzyıllar çok uzun bir süreydi ve San Antonio çok büyük bir şehirdi.

Gary'nin haklı olduğunu varsayarsak, Guayota bir manitou, volkanın ruhuydu ve onu Kanarya Adaları'na bağlayacak bir şeye ihtiyacı vardı. Öldürdüğüm köpeğin, onun "çocuğunun" ölümsüz olduğunu söylemişti. Ölümlü etine bağlıydı. Ve Guayota gittiğinde, köpek bir insana dönüşmüştü. Kyle tibicenalardan, Guayota'nın kara köpek olan çocuklarından bahsetmişti. Ya Guayota'nın volkanla bağını sağlayan tibicenalar ise? Tibicena'sının bağlı olduğu "ölümlü eti" öldürmüştüm. Ya tibicena'ya bağlamak için başka bir adam bulması gerekiyorsa? Ya o adam bir Kanarya Adalının soyundan gelmek zorundaysa? Belki de Lucia ve Joel'in sorunları yardım için onlara gelirler.

"Joel'in Canarios'lardan biri olup olmadığını biliyor musun?" diye dikkatle sordum. Adam bana sertçe baktı. "Kanarya Adalıların soyundan gelen

Teksas'a mı yerleştin?"

Bana belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Annesi bunu kimsenin unutmamasına izin vermez. Gururlu bir kadın ve sadece Kanaryalı olduklarına değil, ailesinin aslında Guanche olduğuna, İspanya'nın yaklaşık yedi yüz yıl önce adayı fethetmesinden önce adaların ilk sakinlerinin soyundan geldiğine yemin ediyor." Gülümsemesi genişledi. "Bir gün oraya geri taşınmaktan bahsediyor. Gerçekten öyle olmasını umuyorum. Hem tropik bölgelerde tatil yaparız hem de onu daha az görürüz. Benim kitabımda kazan-kazan."

"Buradan gitmeliyiz," dedi Gary, çerçevelemiş bayrağa bakarak ve gergin bir sesle. Lucia'ya baktı ve kendini toparlamış görünüyordu. "Hanımefendi, Mercy bizi buraya getirdi çünkü ona yardım ettiğiniz için Christy'nin sapığının peşinizde olabileceğinden endişeleniyor."

"Bu oldukça zorlama," dedi Lucia.

Adam Gary'ye baktı ve "Neden seni yemeğe götürüp birkaç masal anlatmıyoruz, bize inanıp inanmayacağına sen karar verirsin. Restoranı sen seç, kendi arabanı al ve kocana bir mesaj bırak. Bence daha tarafsız bir yerde hepimiz daha kolay olabiliriz."

Adam'a baktı, çünkü insanlar böyle yapar. İnsanlar onun görünmez bir pelerin gibi yanında getirdiği güvenceye karşı bağışık değiller; bunun bir kısmı Alfa olmak, bir kısmı da sadece Adam.

"Sanırım," dedi kocam, Lone Star bayrağına düşünceli bir bakış atarak, "dışarı çıkmak çok iyi bir fikir olabilir."

AİLE TARZI MEKSİKA RESTORANINA GİDERKEN YOLU GÖSTERDİ 395 numaralı otoyolda, gecenin dokuzunda bile bir sürü insan vardı. Hepimiz sipariş verene ve garson içkileri getirene kadar kimse bir şey söylemedi.

Gary başlamak isteyip istemediğimi anlamak için bana bir bakış attı. Bir çip aldım ve salsa sosuna batırdı ve Adam'a bir bakış attı. Adam ona söyleseydi, muhtemelen inanırdı. Otorite havası vardı ve saçmalamıyordu. Elini kaldırdı

kaşımı kaldırdım ve ona başımı salladım.

"Sen söyle ona," dedim. "Bu tür şeyleri mantıklı hale getirme konusunda iyisin."

Sanki günlerdir yememiş gibi cips yerken -ki bu doğru sayılırdı -Adam Lucia'ya Christy'nin sapık erkek arkadaşının benim evime nasıl girdiğini anlattı.

ve Kanarya Adaları'ndan gelen ateşli bir şeytan köpeğe dönüştü. O anki anlatıyı Kyle'ın bize daha sonra anlattığı hikayeye birleştirdi ve kulağa inandırıcı gelmesini sağladı.

Gary'nin hapisten kaçışını atlamış.

Adam yemeğini bitirmeden yemek geldi ve olabildiğince çabuk yedim çünkü yemeğin bitme ihtimalinin çok yüksek olduğunu biliyordum Ben yemeğimi bitirmeden. Deli olduğumuzdan emin bir şekilde dışarı çıkmaya çalışabilirdi. Ya da hemen Joel'i aramaya kalkabilirdi. Kendi güvenliği için onu durdurmamız gerekirdi ve o zaman yemekten daha acil başka şeyler olurdu. Gary de benim gibi yiyordu, belki de aynı nedenlerle.

"Yani," dedi dikkatle, "Juan Flores aslında Guayota adında volkanik bir tanrı ve senin eski karın Christy'nin binlerce yıl önce yakalayıp tecavüz ettiği güneş tanrıçasının bir tür reenkarnasyonu olduğunu mu düşünüyor?"

"Biliyorum, değil mi?" Aceleyle yutkunarak söyledim. "Ben de aynı inançsızlık anını yaşadım. Ama benim için o an, bana parmağını fırlattığı ve parmağının üzerinde durduğum Passat'ın üstünü yaktığı andı."

Bir an sessiz kaldı, yanağımdaki yanığa baktı. Belki de parmakla ilgili bir şey söylememeliydim ama aklıma gelip duruyordu. Daha önce bana hiç parmak fırlatılmamıştı. Ürkütücü kabuslarıma yeni ve geliştirilmiş bir ek.

"Ve sana biraz yardım ettim diye" -ne kadar az olduğunu herkese göstermek için başparmağıyla işaret parmağını birbirine sıkıştırdı- "onun Peşimden mi geldin? Çünkü bu" -çenesini sallayarak Gülen Köpek'i gösterdi- "bir rüya mı gördü?"

"Gary bize rüyasını anlattığında ben de öyle düşünmüştüm," dedim çatalımı bırakarak. Artık aç değildim. "Bize yardım ettiğin için Guayota senin peşine düşmüş olabilir. Ama şimdi düşünüyorum da, tibicenalarından birinin bağlı olduğu insanı öldürdüğüm için başka bir tane bulması gerekiyor." Ölümsüz tibicena bir ölümlüye bağlıydı, volkanının insanların beslendiği toprağı döylediği topraklardan gelen bir ölümlüye. "Kanarya Adaları'ndaki bir volkanın ruhu olan Guayota'nın ne olduğunu anladıysam, tibicena'sının fiziksel formunu yeniden yaratmak için Kanarya Adaları'nın soyundan gelen birine ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Belki de Joel'i arayıp buldu çünkü ailesi Guayota'nın geldiği yer olan Kanarya Adaları'ndan geldi."

Henüz kaçmamıştı. Adam bana düşünceli bir bakış attı, "bunu ne zaman buldun" der gibi bir bakış.

"Belki de bize yardım ettiğin için geliyordur," dedim ona. "Ama Joel'le bağlantı kuramazsın ve Guayota Kanarya Adaları'ndan bir ruh, bir tanrı, iblis ya da her neyse. Bu bir tesadüf olabilir. Kardeşim dağlarda yaşayan ruhlar hakkında biraz bilgi sahibidir."

Gary onu akrabam olarak kabul ettiğimde tepki vermeye devam etti. Mutlu muydu, mutsuz muydu, yoksa sadece şaşırmış mıydı emin değildim. Onu görmezden geldim ve devam ettim. "Bize Guayota'nın burada işlevini yerine getirebilmesi için eviyle bir bağlantıya ihtiyacı olduğunu söyledi. Sanırım köpekler bu bağlantıyı sağlıyor. Şimdi onlardan biri öldüğüne göre, yerine geçecek birine ihtiyacı var. Sanırım tesadüfe bakın ki ben de size köpekleri sormaya geldim." Belki de Joel ile Guayota arasında daha derin bir bağlantı varsa, Joel'in köpeklerle çalışması o kadar da garip bir şey değildi. "Sanırım, *inaniyorum* ki, kocanız

Guayota'nın adaların soyundan gelen birine olan ihtiyacını karşılıyor ve muhtemelen Tri-Cities'de çok fazla Kanarya Adalı yok. Sanırım kocanızı kaçırdı ve onu tibicenalarından biri olmaya zorluyor."

Soluğu kesildi, cep telefonunu çıkardı ve aradı. Joel'in mesaj bırakmasını söyleyen sesi yerine, aradığı numaraya sahip olan müşterinin müsait olmadığını bildiren kaydı hepimiz duyduk. Ya cep telefonunu kapatmış, ya şarjı bitmiş ya da imha etmişti.

"Size epey bir hikâye anlattık," dedim Lucia'ya. "Size yemin ederim ki tehlike gerçek. Seni güvende tutmamızı istemiyorsan bunu anlarım. Bize inanmıyorsan, bu da sorun değil. Ama bence biz Guayota'yı yok edene kadar birkaç günlüğüne güvenli bir yer bulmalısın."

"Bunun mümkün olduğundan emin değilim," diye mırıldandı Laughingdog ve Lucia'nın duyduğunu sanmasam da onu masanın altından tekmeledim.

Elleri titreyerek telefonunu çantasına geri koydu. "Kurt adamların ve fae'lerin olduğu bir şehirde yaşıyorum. Volkana inanmak daha ne kadar zor olabilir ki?

Tanrılar mı?"

Yüzünü sildi ve gözlerinin altındaki deriyi temizlediğini gördüm. "Köpeklerim seni seviyor." Kulağa geldiği kadar mantıksız bir cümle değildi. "Sana inanmak istemiyorum. Eğer sana inanırsam, o zaman bu şey kocamı ele geçirir." Bana kısa, sıkı bir gülümseme verdi ve sesi çığdı. "Ona yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Bilmiyoruz," dedi Adam. "Bunun üzerinde çalışıyoruz. Öncelikle sizi güvenli bir yere götürmek istiyoruz."

Onun yüzünü inceledi, sonra bana baktı. "Tamam," dedi. "Evde durup köpekler için fazladan yiyecek koyayım ve birkaç şey hazırlayayım. Sabah onları beslemek için orada olmam gerekecek. Köpekleri besleyecek birini bulsam bile -ki bizim gerçek bir sepetimiz var Şu anda rehabilitasyon kulübesinde bir vaka var - tehlikeli bir şey avlanıyorsa kimsenin gelmesini isteyemezdim."

"Yeterince iyi," dedi Adam.

Lucia ve Joel'in Evinde Durduğumuzda Köpekler Yine Sessizdi Eve. Adam cipi arkasında durdurduğunda o çoktan arabasından inmişti. Tek başına girmedikten emin olmak için arabadan atladım ve işte o zaman kokuyu aldım.

Adam'a sessizce "Kan," dedim ve cipin kapısını kapatıp Lucia'ya doğru koştum.

"Bekle." Kolundan tuttum ve ön kapıya iki vücut boyu kala onu durdurdum. "Şşşt." Hiçbir şey duyamıyordum ama o buradaydı. Kanın yanı sıra büyüünün ve yanmış saç gibi hafif, yanık bir kokunun kokusunu alabiliyordum.

"Sorun ne?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim, çünkü Joel gibi olsaydı, köpeklerinin başının belada olması, onu dışarıda tutmak için üzerine oturmam gerektiği anlamına gelirdi. "Adam'ı burada bekleyeceğiz. Üstünü değiştiriyor ve bu biraz zaman alacak, sabırlı ol. Eğer boş yere panikliyorsam, bunun bir önemi yok, ama burada bir şey varsa, bir kurtadamlarla yüzleşmeyi tercih ederim."

"Değişmek. Kurt adama dönüşmekten mi bahsediyorsun?"

"Bu doğru." Bunu bilmemin nedeninin aramızdaki eş bağı olduğunu ancak o zaman fark ettim. Ben Lucia'ya koşmadan önce bana hiçbir şey söylememişti.

"İstersen gidip arabada bekleyebilirsin." Bekleyeceğini sanmıyordum ama denemeye değerdi. Arabasında, işler kötüye giderse kaçmak için bir şansı olabilirdi.

"Kardeşin Amerikan yerlisi olduğu için mi?" diye sordu.

Gözlerim karanlıkta iyiydi ve o kadar çok bakıyordum ki ağrıyordu, ama tek gördüğüm birkaç yarasa ve bir sincaptı. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını anlamam bir anımı aldı.

"Amerikan yerlisi olduğu için mi?" Ben sordum.

"Özür dilerim," dedi. "Gergin olduğumda her şeyi yüksek sesle söylemeyi unutuyorum. Kızılderili olduğu için mi psişik?"

"Bildiğim kadarıyla Amerikan yerlileri diğerlerinden daha fazla psişik değil," dedim ona. "Babam, gerçi, o ..." Neydi? Çakal mı? "A Rodeolarda boğa binicisiydi ama boş zamanlarında "vampir" "iblis" avlardı. Bir tür şamandı ve bunun bir kısmı çocuklarının peşinden gitti."

"Hayal görmüyor musun?"

"Hayır." Bir çakala dönüştüm ve hayaletler gördüm.

"Ondan geçmiş zamanda bahsediyorsun," dedi. Lucia korktuğunda sorular sorardı, bunu anlıyordum, bazen ben de yapardım. Daha çok konuştum. Bazen güldüm. Ağlamaktan daha iyiydi ve beni olduğumdan daha cesur gösteriyordu.

Başımı salladım. "Babam öldü. Kötü adamlar onu yakaladı." Coyote yaşadı. Coyote hep yaşadı. İnsan kılığına bürünmüştü çünkü sıkılmıştı, annemin aşık olduğu adam ölmüştü.

Cipin kapısı açıldı ve Adam olması için çok erkendi. "Burada şansımı deniyorum," dedi Gary Laughingdog. "Benim var Kurtadamlara karşı değilim ama değişikliklerinde ..." "Öyle de olabilir," dedim ona. "Oldukça huysuz oluyorlar."

Gary başını kaldırdı ve havayı kokladı. Bana baktı ve Guayota'yı ilk kez kokladığını bildiğim için başımı salladım. Yüzünü buruşturdu. "Bil diye söylüyorum evlat," dedi. "Genelde kötü şeyler başladığında kaçırım. oluyor."

"Ben de," dedi Lucia ve Gary ile ben hızlıca sırtttık çünkü Lucia yalan söylüyordu.

Cipin kapısının açılma sesiyle hepimiz dönüp baktık. Adam hem insan hem de kurt olarak çok güzeldi. Kurdu çok büyük değildi. Samuel'in ya da Charles'ın kurtları öyledir, ama o sağlam ve zariftir. Siyah işaretleri olan mavi-gri bir kurt olarak hiç ses çıkarmadan araçtan dışarı çıktı. Başını kaldırdı ve eve baktı.

"Tamam," dedim. "İçeri giriyoruz. Adam önden gidecek, ben, Lucia ve Gary de arkada nöbet tutacağız."

"Beni ilk seferinde duydun, değil mi?" Gary söyledi.

"Bu yüzden arkada duruyorsun," dedim ona. "Kötü adamlar artçıları yediğinde bizi uyarmak için."

Güldü, sonra kapıya iyice baktı ve durdu. "İçeride biri var," dedi.

Lucia restorana gitmek üzere ayrıldığımızda kapıyı kilitlemişti ama bu davetsiz misafiri durdurmamıştı. Kapı zorlanmış ve çerçevesi kırılmıştı. Hasarın çoğu içerideydi; içeriye doğru yeterince güç uygulayınca bu oluyordu.

Adam kapıyı omuzlayıp açtı ve durakladı, sonra yoluna devam etti. Bir silahım olmasını dileyerek onu takip ettim ama Sig Sauer'imi iş yerindeki kasada, .44 S&W'mi de evde bırakmışım. Etrafta polis ve Cantrip ajanları dolaşırken Sig'i geri almak istemedim. Belki de her arabaya bir silah bırakmaya başlayacaktım.

Kapının hemen içinde, Adam'ı duraklatan şeyin ne olduğunu tam olarak anladım. Evde bir şey bölgesini işaretlemişti. Burnumu kırıştırdım. Bu bir köpek değildi. Ya da -ve Zack'in otel odasıyla ilgili şikâyetini düşündüm- köşeye işeyen bir insandı.

"Eğer bu Guayota ise, ilkel tanrıların davranışları hakkındaki fikrimi tamamen gözden geçireceğim," diye fısıldadı Gary.

"Coyote hakkında bazı hikayeler duydun, değil mi?" diye sordum. Doğru, onun bölgeyi işaretlediğine dair bir şey duymamışım, ama pek çok

Coyote hikayeleri, soyunma odalarında bir grup azgın genç erkek tarafından düşünülmüş gibi geliyor. Coyote'nin en çok bunlardan hoşlandığına emindim.

Belki de hepsi doğrudu.

Adam bize dönüp baktı ve ben sitemini anladım. Korktuğu zaman gevezelik etmezdi. Adam sorumlu adamdı. Sorumlu kurt. Eğer sessizlik istiyorsa, bunu ona versek iyi olurdu.

Eve girdiğimizde kan kokusu kaybolmuştu, yani burada hiçbir şey ölmemişti. Hiç sanmıyorum. Ama idrar o kadar ağırlaşmıştı ki -Lucia öksürüyordu- emin olamadım.

Burada canlı bir şey yok. Ona eşyalarını almasını söyle, biz de kulübeye geri dönelim. Adam'ın sesi kafamın içine ılık bir bal gibi süzüldü.

Ona bundan ne kadar hoşlandığımı hiç söylememiştim, çünkü çıplak karnını gördüğümde mekik çekmesinin ne kadar seksi olduğunu söylemek gibi

asla söylenmemiş olmayacak. Benim üzerimde zaten yeterince gücü vardı. Ne kadar zayıf olduğumu bilmesine gerek yoktu.

Adam bana, *benimle bu şekilde konuşmana ben de bayılıyorum*, dedi.

"Adam, içeri giren kişinin artık gittiğini söylüyor," dedim. gülümsedi çünkü bu uygunsuz olurdu. "Sana bir şeyler hazırlatacağız, sonra da köpekleri kontrol edeceğiz." Kulübelerde ne bulacağımızdan korktuğumu ona söylemedim. Kaçmakta özgür olsalardı, garajımda karşılaştıklarıma karşı bir şansları olabilirdi. Ama kaçmak için özgür değillerdi. "Yatak odan nerede?"

"Soldaki ikinci kapı," dedi.

Kapı kapalıydı ve ben açtım çünkü ben olsaydım hasar alma ihtimalim Adam'a göre daha azdı. Kurtadamlar bir şeyleri kırar. kapı kolları. Kapıyı açar açmaz idrar ve misk kokusu dört katına çıktı. İçeriye bir göz attım. Sanki dev bir köpek odayı paramparça etmiş, her şeyi yatağın ortasına yığılmış ve üzerine işlemiş gibiydi. Olan şey tam olarak bu olabilirdi.

Kapıyı hızla kapattım. "Bu planı ertele," dedim. "Honey's'de sana kıyafet buluruz."

Birinin hayatının paramparça olmasını izlemek hiç eğlenceli değil. Lucia odada ne gördüğümü sormadı, insan gibi burnu da kokuyu alabiliyordu. Sadece çenesini kaldırdı ve arkasını döndü.

Gary gözlerini yere indirdi, benimle ya da Adam'la göz teması kurmamaya dikkat ederek evin içine doğru ilerledi. Bakmama izin verseydi gözlerinde ne göreceğimi merak ediyordum. Çünkü sırf birini gücendirmemek için gözlerini saklamazdı; çakallar bu şekilde koşmaz.

Hepimiz dışarı çıkar çıkmaz Adam küçük geçit törenimizin en önüne fırladı. Arka tarafa açılan kapının sökülüp kenara atıldığı evin ucundan döndü. Çitin geri kalanı kalın bir çitti, bu yüzden tam üstüne gelene kadar arka bahçede ne olduğunu görmek imkansızdı.

Gary bir ses çıkardı ama Lucia arka bahçesindeki kanlı karmaşanın ortasına doğru yürüdü ve büyük beyaz Amstaff'ının yanına diz çöküp ölü köpeğin gözlerini kapattı.

Bahçede, alanın tam yarısını kaplayan on adet tel örgülü köpek kulübesi vardı. Her birinde, köpeklere açık alan sağlayan ve yine de hava koşullarından bir miktar koruma sağlayan genişletilmiş çatılı bir köpek kulübesi vardı. Bahçenin diğer yarısı golf sahası düzgünlüğünde biçilmiş çimlerden oluşuyordu.

Birisi bütün köpekleri öldürüp gitmeden önce burası temiz ve düzenli, hatta güzel bir yer olmalıydı. Kulübelerden sekizinin kapıları menteşelerinden sökülmiş ve rastgele fırlatılmıştı. Bazıları yeni menteşelerle yeniden takılabilirdi ama bazıları ağır hasar görmüştü. Bir tanesi buruşturulup top haline getirilmişti.

Kulübelerin önünde sekiz köpek yan yatmış, her birinin boynunda derin bir yara açılmıştı. Başını dizime koymuş olan köpeği tanıdım ve gözyaşlarımı geri kırdım.

"Sonunda köpeğin ölmesinden nefret ediyorum," dedi Gary, sesi gergin çıkıyordu. Kulübenin zincirle çevrili duvarını tokatladı. "*Old Yeller* kitabımı yırttım ve çöpe attım."

Lucia ses karşısında irkilmedi, sadece ölü köpeğinin kırılmamış kulaklarını ovuşturdu.

Adam bana keskin bir bakış attı, sanki görmediğim bir şey varmış gibi. Tekrar baktım ve derin bir nefes aldım. Köpekler, tıpkı Guayota'nın öldürdüğü kadınlar gibi dizilmişti. Ama bu sahneleme bizim için değildi, burada bir resmiyet vardı, her köpek kulübesinin önünde duruyordu.

Masum *kurbanlar*.

Kyle'in numarasını aradım.

"Ne?" diye sordu. Sisli bağlantı bana Bluetooth bağlantısında olduğunu ve araba kullandığını söyledi. Çoktan Honey'nin yerinde olmalıydı. "Kanarya

Adalıları Guayota'ya köpek mi kurban ediyordu?" diye sordum. "Ve "Neden Honey'nin evinde değilsin?" Ölü köpekler ve Lucia'nın yatak odasının durumu beni olmam gerekenden daha keskin hale getirdi.

"Öncelikle," dedi Kyle huysuzca, "Honey'nin evine varmak üzereyiz. Yakında eski karısı arayıp başka insanlarla yattığı tüm zamanlar için üzgün olduğunu ve evliliklerini yeniden gözden geçiremeyeceklerini söyleyen müşterilerimden birinin mecazi olarak ellerini tutmak zorunda kalmasaydım daha erken ayrılırdık. Bu sorunun cevabı hayır, bu arada, çünkü kadın neredeyse adamı

Bir kez intihar etti ve o iyi bir adam ve daha iyisini hak ediyor." "Tamam," dedim. "Peki ya köpekler?"

"Eskiden Achamán'a keçi kurban ettiklerini biliyorum," dedi. "Rehberli turlardan birinde bundan bahsetmişlerdi. Daha fazlasını bilmiyorum."

"Teşekkür ederim," dedim. "Honey'lere gittiğimizde ikinizle de görüşeceğim."

Ölü köpeklere tekrar baktım. Bana hâlâ kurban gibi görünüyorlardı. Cadılar acı ve ıstırapın yanı sıra ölümden de güç alırlardı. Gary'nin

Guayota'nın bir güç kaynağına ihtiyacı olduğunu söyledi. Finley'de bulduğum cesetler arasında ölü köpekler de vardı. Ama Guayota'nın kendini kurban ettiğini düşünmüyordum.

Bunu Lucia'nın önünde söylemeyecektim ama köpekleri öldürenin Guayota olmadığından oldukça emindim. Guayota onları öldürebilir, kapıları menteşelerinden söküp atabilirdi. Ama Lucia ve Joel'in yatak odasının tahrip edilmesinde bir tür sahiplenme vardı - bunu yapan her neyse kendi bölgesini işaretliyordu. Ve köpeklerin hiçbiri karşı koymamıştı.

Belki Guayota köpekleri de garajımdaki tibicena'yı kontrol ettiği gibi kontrol edebilirdi. Ama bir şeyi öldürecek olsa bıçak kullanacağını sanmazdım, ateş kullanırdı.

Adam'a "Joel" diye seslendim çünkü başka kimse yüzüme bakmıyordu. Ağzı düştü, sonra başını sallayarak yükseldi. O da aynı fikirdeydi. Guayota buradaydı, kokusunu gizlemek mümkün değildi ama Joel köpekleri öldürmüş ve kendi evine saygısızlık etmişti.

Kalan iki kulübeden birinin dolu olduğunu fark eden Adam oldu. Dikkatimi en sondaki kulübeye çekti, onunla ölü köpekler arasında boş bir kulübe vardı. Elimi mandalın üzerine koydum ve köpek kulübesinin içinden bir şey hırladı.

"Açma onu," dedi Lucia, sesi ağlamış gibi boğuk çıkıyordu ama yanakları kuruydu. "Cookie henüz insanlarla pek dost değil."

Elimi geri çektim.

"Cookie, gel," dedi. "Aferin kızıma."

Köpek kulübesindeki köpek hareket etmesine rağmen gelmedi ve hırıltısının sesi ve genel mutsuzluğu arttı.

Sanırım bir çakala dönüşmeyen insanlar için hırıltıların hepsi aynı olabilir. Ama benim için değil. Bu hırlama "Korkuyorum ve seni öldürmeye hazırım çünkü bana zarar vereceğini düşünüyorum" diyordu.

Adam'a bir kaşımı kaldırdım. Yumuşak bir şekilde mızımızlanarak köpeğe Burada kimse ona zarar vermeyecekti. Ölü köpekler olmasaydı daha inandırıcı olabilirdi.

"Buradan çıkmamız gerek," dedi Laughingdog, ayaklarının üzerinde gergin bir şekilde zıplayarak. "Eğer geri gelirse, işi bitirebilir."

Bana baktı ve korktuğunu ve bizi burada bırakıp bir daha geri dönmekten başka bir şey istemediğini gördüm. Bu korkaklık değildi, köpek kulübesinde saklanan köpeğin korkak olmasından daha fazla bir şey değildi.

Bu, deneyimin getirdiği bir ifadeydi - kötü şeyler olduğunu ve hayatta kalmanın en iyi yolunun mümkün olduğunca çabuk ayrılmak olduğunu söyleyen bir anlayış. Hayatının ona bu bakışı kazandıracak ne öğrettiğini bilmiyorum ama tırnaklarıyla tutunduğunu söyleyebilirim.

"Geride masum kimseyi bırakamayız," dedim ona. "Bu yanlış olur. Yanlış olmasa bile aptalca olurdu. Bence bu ölümler bu köpekler Guayota'ya güç verdi. Ona öldürmesi için bir köpek daha bırakmanın anlamı yok." "Dışarı çıkmayacak," dedi Lucia. Ayağa kalktı. "Onu üç kez yakaladık.

günler önce. Humane Society onu aldı çünkü sahibinin komşuları onu köpeğini dövdüğü için ihbar etti." Köpeğine bakarken hüzünlü, kırık bir sesle güldü. "Onu gördükten sonra bir saat boyunca söylenip durdum. Bir düğmeye basıp insan ırkını yok edebilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapacağıma yemin ettim. Joel ne dedi biliyor musun? '*Niña*, insanların çoğu iyi insanlar.

Bu köpeği ele alalım. Bir sürü iyi insan onu kurtarmak için çalıştı. İnsanlar fark etti, polisi aradılar. Polis Humane Society'yi çağırdı ve onlar da daha iyi bir hayatı olsun diye ısırılma riskini göze alarak onu aldılar. Bir sürü insan bir piçin yaptıklarını düzeltmek için çalışıyor. Bunun ne olduğunu biliyorsun.

ne anlama geliyor? Dışarıda kötülerden çok daha fazla iyi insan var."

"Bu aynı zamanda kötü insanların işlerinin iyi insanlarınkinden daha güçlü olduğu anlamına da geliyor," diye mırıldandı Gary, ama sessiz konuşuyordu. Lucia'nın onu duyduğunu sanmıyorum.

İnsanlar konuşurken Adam da konuşuyordu. Köpek Cookie sessizleşmiş, hırıltıları mırıltıya dönüşmüştü. Laughingdog'un buradan gitmem gerektiği konusunda haklı olduğunu ve Adam'ın bunu mümkün kılmak için yeterince şey yaptığını düşündüm. Kafesi açtım ve kafesin önündeki kancadan bir tasma ile bir ip aldım.

Köpek kulübesinin önünde yere oturdum. "Tamam, Adam. Onu dışarı çıkar."

Ona tekrar mızımızlandı ve kurt adamların yapabildiği kadar havlamaya yakın bir şeyle bitirdi. Köpek kulübesinden sürünerek çıktı ve ben de kendimi sempati içinde sızlanırken buldum.

Hiçbir köpek gösterisini kazanamayacaktı, hatta biri ona bir tarafını kör

edecek kadar sert vurmadañ önce bile kazanamayacaktı. O bir itti. Alman
oban köpeği olduğu kafasının şeklinden belliydi ama

ona daha ağır bir vücut veren başka bir şeydi. Malamute olabilir. Belki biraz kurt bile olabilir.

Kör gözü nedeniyle başını eğik taşıyor, tek gözüyle görmeye ve iki gözünden de bilgi almaya çalışıyordu. Kuyruğu aşağıdaydı, tam olarak kıvrılmamıştı ve beni görene kadar küçük endişeli hırıltılar çıkardı. Sonra havladı ve dudaklarını dişlerinden geriye çekti.

Olduğum yerde kaldım.

Burnu ona ilk işaret verdiğinde bende bir tuhaflık olduğunu anladım. Dondu kaldı, hırıltıları boğazında düğümlendi. İşte o zaman Adam yaklaştı ve burnuyla onun burnuna dokundu.

Gerçek bir kurdun ya da insanın yapabileceği bir şey değildi. Sürü büyüsünü kullandı ve onun otoritesinin ağırlığını ve temsil ettiği korumayı hissetmesine izin verdi. Ona yaslandı ve iç çekti.

Ayağa kalktım, tasmaını ve ipini taktım ve bana hiç sorun çıkarmadı, gerçi bana gereğinden fazla bakmamaya çalışıyordu. Adam onunla kaldı. Önce Gary'ye, sonra Lucia'ya baktım, o da başıyla onayladı, koluna girdi ve ayağa kalkmasına yardım etti.

Köpeklerin cesetlerini bıraktık çünkü onları gömmek için zamanımız yoktu, yine de bana bir şeyler yapmamız gerekiyormuş gibi geldi. Ancak savaş zamanlarında ölülerin bakımı, hayatta kalma ihtiyacından daha ağır basıyor.

Cipin arka kapısını açtım ve Adam içeri atladı, ardından köpeği. Biner binmez tasmaını bıraktım ama o yerleşene kadar bir yere takılmadığından emin olmak için izledim. Adam koltuğun üzerinden atladı ve bagaj bölmesine uzandı. Hırpalanmış köpek de onu takip etti ve cipin karşı tarafına kıvrıldı. İç çekerek başını eğdi ve ben de kapıyı kapattım.

Gary Lucia'yı arabasına kadar götürmüştü. Gary elini uzattı ve Lucia da Cookie'nin verdiği teslimiyet hissinin aynısını vererek anahtarlarını elinin içine koydu.

Bana baktı. "Seni takip edeceğiz."

Lucia kapıyı açmakla meşgul olduğu için ona "*Ehliyetiniz var mı?*" diye sordum.

Bana göz kırptı ve sinsi bir gülümsemeyle Lucia'nın arabasının direksiyonuna geçti.

HONEY'İN EVİ ADAM'IN VE BENİM EVİMİZDEN DAHA UZAKTAYDI. Orası belki biraz daha büyük.

Yaşlı ölümsüz yaratıkların zengin olduğu klişesinde bir şeyler var. Her zaman değil elbette. Warren neredeyse iki yüz yaşındaydı ve onunla tanıştığımda Stop and Rob'da çalışıyordu.

Bir araya getirecek on sentleri vardı. Honey'nin kaç yaşında olduğunu bilmiyordum -hiç bu kadar samimi olmamıştık- ama Peter'in en az birkaç yüzyılı, belki de daha fazlası vardı ve gerçek bir servet biriktirmişti. Son yirmi ya da otuz yıldır tesisatçı olarak çalışıyordu ve bu da hiçbir şeye zarar vermemişti.

Honey onun ölümünden sonra işi satmıştı ve okula geri dönmekten bahsediyordu. Para kazanmak için bir işe ihtiyacı yoktu, ama yapacak bir şeye ihtiyacı vardı - benimle hapishaneleri ziyaret etmek için rastgele gezilerden daha fazla bir şeye.

Ön taraftaki park alanında Kyle'ın yeni Jaguar'ı da dahil olmak üzere beş ya da altı arabanın bulunduğu garaj yoluna girdim, bu yüzden evin arkasından dolaştım ve arkadaki meranın yanına park ettim. Peter bir süvari subayıydı ve atlara olan sevgisi hâlâ devam ediyordu. Onlardan iki tane vardı.

çitin içinde. Biri park etmemi izlemek için başını kaldırmıştı ama diğeri başını eğmiş, olabildiğince hızlı bir şekilde otları söküyordu.

Adam ve Cookie'yi dışarı çıkardım, çıkarken tasmaını yakaladım. Artık agresif olmaktan çok bitkin görünüyordu ve Gary yanıma yanaştığında yanımda bekledi. Adam bana bir bakış attı ve tekrar cipe atladı. Cookie'nin inmesi için inmişti ama eve girmeden önce tekrar insan şekline dönmeye niyetliydi.

Lucia ipin ucuna gelmiş gibi görünüyordu, bu yüzden Adam'ı onunla baş başa bırakmaya karar verdim.

"İçeri gelin," dedim onlara. "Adam bir dakika içinde bize katılacak."

Honey'nin evi, Tri-Cities'teki çoğu lüks ev gibi sıva kaplıydı. Karanlıkta beyaz görünüyordu ama koyu gri süslemelerle tamamlanmış soluk bir gri tonu olduğunu biliyordum. Arka kapının ışıkları yanıyordu, ben de alayımızı arka kapıya, çamurluğa yönlendirdim.

Ayakkabılarımı çıkardım ve sadece sandalet giyen Lucia da öyle yaptı. İyi ve güçlü bir rüzgâr onu uçuracakmış gibi görünüyordu. Köpek sakinleşmişti ve Adam üstünü değiştirene kadar öyle kalacağını umuyordum.

"İkiniz de bir dakika burada kalın ve şunu alın." Tasmayı Lucia'ya uzattım. "Gidip Honey'i bulacağım ve seni koyacak bir odası olup olmadığına bakacağım. Bu gece seni kurtların önüne atmanın bir anlamı yok."

"Joel asla geri dönmeyecek." Sesi keskindi.

"Bunu söylemek için çok erken," dedi Gary. "Durum iyi görünmüyor, ama gerçekten bitmeden 'bitti' demek sonucu kesinleştirecektir."

Elinde bir şeyler varmış gibi görünüyordu, ben de Honey'i aramaya çıktım. Oturma odasına doğru ilerledim ama üst kattan bir ses duydum; tezahürata benziyordu.

Honey'nin evinin üst katının tamamı tek bir odaydı. O ve Peter burayı partiler için kullanıyorlardı ama bir duvara projeksiyon perdesi yerleştirilmişti, böylece tiyatro olarak da kullanılabilirdi. Duyduğum seslere bakılırsa, bir film ya da başka bir şey kurmuş olmalıydı. Ses kaydı ya da başka bir şey duymadım ama çeşitli sürü üyelerinin "şu atlayışa bakın, tam olarak gerektiği kadar çaba ve bir inç bile fazla değil" ve "üçlü vuruş, çift vuruş ve zıpla" gibi şeyler söylediğini duydum.

Beni endişelendiren Darryl'in sesiyle ve sert bir memnuniyetle söylenen bu sonuncusuydu. Bir düzine kadar insanla dolu odaya girdiğimde Auriele'nin "Kırılğan, ağrıyan kığım" dediğini duydum. Adamın savuruşundan kaçmayı ve silahla ona vurmayı nasıl başardı? Keşke bunu biraz daha farklı bir açıdan görebilseydik."

"Var," dedi Ben. "Dört diskimiz var. Bu Garaj Kamerası Bir. Ayrıca Dış Kamera Bir, Ofis Kamerası Bir ve Garaj Kamerası İki de var."

Guayota ile yaptığım dövüşün videosunu Honey'nin projeksiyon sisteminde yayınlıyorlardı; ekran hatırladığımdan daha da büyüktü.

Bu

Görüntü biraz grenliydi ama kendimi, hayattan daha büyük bir şekilde levyeye takılıp kığımın üzerine düşerken izledim. Arka planda köpek çoktan bir adama dönüşmüştü.

Sürünün çoğu oradaydı. Christy, Auriele, Darryl, Warren, Kyle, Ben, Zack, Jesse, Mary Jo ve Honey'i bir bakışta seçtim. Çoğu izledikleri şeye o kadar odaklanmıştı ki içeri girdiğimi fark etmediler. Ekranı yarı dönük olan Christy beni gördü ama yüzünü okuyamadım.

Ekran karardı ve toplu bir inilti duyuldu.

"Tekrar çal." Mary Jo'nun sesi sertti. "İlk bölümü ağır çekimde görmek istiyorum. Onun insan olmadığını anladığı yeri."

Boğazımı temizledim ve oda sessizliğe gömüldü. "Tatlım? Lucia'yı koyabileceğim bir yatak odası var mı? Guayota onu ziyarete geldi ve oldukça kırılan. Güvende olması için onu buraya getirdik."

"Lucia?" Honey odanın dört bir yanına dağılmış, hepsi de duvardaki ekrana doğru belli belirsiz bakan koltuklardan birinden kalktı. "Bize köpeklerden bahseden kadın bu, değil mi?"

Başımı salladım, yarım adım geri çekildim çünkü ben konuştuktan sonra hepsi bana bakmak için koltuklarında dönmüşlerdi ve beni dikkatle izliyorlardı. Honey'e dedim ki, "Köpekleri öldü ve kocası kayıp-

Toparlanmak için biraz zamana ve güvenli bir yere ihtiyacı var, bu yüzden onu buraya getirdik. Uyumak ve yarın giymek için birkaç kıyafet de iyi olurdu." "Lanet olsun, hanımefendi," dedi Zack, göz ucuyla bana bakarak.

"Lanet olsun, ama sende hiç vazgeçme yok."

Warren, "Yara alır ve yoluna devam eder," dedi. "İşte bizim Mercy'miz bu."

Christy'nin yüzü hâlâ okunamıyordu ama omuzları gergin bir şekilde beni izliyordu. Gözleri bir an için benimkilerle buluştu ve bir parıltı gördüm.

Aşağıya ve uzağa bakmadan önce utanç duydu.

"Neden kaçmadın?" diye sordu Mary Jo, dikkatimi Christy'den uzaklaştırarak. "Kaçabilirdin."

"Çünkü onun insan olduğunu sanıyordum," dedim ona kıvrınarak. Hissettim Sanki hepsi beni çıplak görmüş gibiydi, oysa tek yaptıkları Guayota'yla savaşırken yayınlandığını bildiğim bir videoyu izlemektir. Oradan çıkmak istedim ama Mary Jo daha fazla cevap bekliyordu. "Onun insan *olmadığını* anladığımda artık çok geçti ve garajda kapana kısılmıştım. Bu diski nereden aldın?"

"Adam'ın güvenlik ekibinden biri onları bıraktı," dedi Honey. "Onunla yüzleşmek zorunda kalmadan önce bu adamı iş başında görmeyi iyi olacağını düşündüm." Honey ayağa kalktı ve projektör sistemine gitti. Ben onun

Tam kapatacaktı ki REPLAY'e bastı, sonra kolumdan tutup beni merdivenlerden geri indirdi, bu sırada benden daha iri olan ben tezgahın altından silahı çıkarıp Guayota'yı beklemeye başladım.

"Tekrar görmek onlara iyi gelecek," dedi Honey aşağı inerken. "Seni bir yük olarak görmekten hoşlanıyorlar. Bırak da dövüştüğünü görsünler."

"Adam ve Tad ortaya çıkmasaydı kaybederdim," dedim ona. "O köpekler, çoğu, köpek havlamaya başladığında Saldırı," dedi, rahatsız olmadan. Bana gülerek bir bakış attı. "Yine de Adam, sen yardım çağırırken telefonuyla aptalca oyunlar oynayarak zamanını boşa harcayan Christy'nin üzerindeki bir şeridi yırttığında evinizde bir kamera olmasını isterdim. Bunu görebilmek için çok para verirdim."

"Tehlikede olduğumu bilseydi bunu yapmazdı," dedim ona - ve Christy'yi savunuyor olmak garip hissettirdi.

"Belki de değil," dedi Honey, "ama Adam'ın onu giydirdiğini görmek için orada olmak isterdim. Daha önce hiç yapmamıştı. Her şeyi başkasının suçu haline getirmekte çok iyiydi."

Mutfığa geri dönerken Gary'yi görünce bir an duraksadı. "İçeride olduğunu sanıyordum-"

Hapisten kaçışını ve onu Finley'deki suç mahallinde gördüğümü konuştuğumuzda Honey yanımda değildi. Görünüşe göre kimse ona bundan bahsetmemişti.

"Seni takip etmeye karar verdim," diye girdi söze, o daha "hapishane" kelimesini kullanamadan, eski toprak bir gülümsemeyle. "Hayatımda gördüğüm en ilgi çekici, en güzel kadın. Bana bir *baksa*, bir daha asla yemek yememe gerek kalmayacağını, çünkü o bakışın beni hayatımın sonuna kadar ayakta tutacağını düşündüm."

"Bu tür replikler gerçekten işe yarar mı?" Honey şaşkınlığını üzerinden atmış bir halde soğukkanlılıkla sordu. Lucia'ya baktı ve yüz ifadesini yumuşatarak geri kalanımıza gizlice başını salladı. Hapisten kaçma olayını kimsenin önünde konuşmayacaktı. "Lucia, benimle gel de seni hazırlayayım."

"Cookie ile ne yapmamı istiyorsun?" Honey boş boş bakınca Lucia açıkladı. "Köpekle mi?"

Honey hırpalanmış köpeğe baktı, bana bir göz attı, sonra dolabına gidip bir karıştırma kabı çıkardı. "Köpek için birini göndereceğiz

Sabahleyin yemek. Bulunduğunuz yatak odasının dışında bir banyo var, bunu orada suyla dolduracağız."

İkisi ayrıldı ve ben Gary'yi takip edemedi kolundan yakaladım.

"Sakin olsan iyi olur," dedim ona, çünkü her ne kadar onu en son nerede gördüğünü ağzından kaçırmamasını engellemek için sözünü kesmiş olsa da, flörtünde gerçek bir niyet vardı - Kyle ve Zack'le oynasırken olmadığı gibi. "Tatlım seninle yerleri silip süpürecek."

Gözleri yarıya indi ve sesi belirgin bir zevkle kısıldı. "Biliyorum."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Seni uyarmıştım. Buraya sempati aramaya gelmeyin."

Dış kapı açıldı ve Adam içeri girdi. Ayakkabılarının altındaki toprağı kararlı bir yavaşlıkla çamurluktaki paspasın üzerine vurdu. Bu dikkatli hareketin, hâlâ heyecanlı olan kurdunu kontrol altında tutma çabası olduğunu anladım.

Cipin arkasındaki sakinliği de aynıydı: Kurdum, sorumlu hissettiği birinin başı dertteyken çaresiz kalmaktan hoşlanmazdı. Joel, Adam için bazı işler yapmıştı ve bu onu Adam'ın sorumluluğuna sokmak için yeterliydi.

Tezgâha yaslandım ve kasıtlı olarak rahatladım. Gary bir elini kaldırdı. Kaşlarını kaldırdı, çamurluğa doğru baktı. Sonra da insanları okumakta sandığından çok daha iyi olduğunu kanıtladı çünkü benim pozisyonumu kopyaladı.

Mutfağın çamurluktan uzak tarafına. Benimle onun arasında çok boşluk bıraktı.

Adam ayakkabılarının durumundan memnun kaldıktan sonra mutfağa geldi. Gary ile beni gördü ve yanıma gelip tezgâha yaslandı, vücudunu yanıma bastırarak kadar bana yaklaştı.

Bakışlarını antika tabakların sergilendiği bir dolabın bulunduğu karşı duvara odakladı, diğer tarafımdaki Gary'ye bakmamaya özen gösterdi.

Sessizliği ben bozdum. "Tad," dedim, çünkü onu uyarmak daha önce aklıma gelmeliydi.

"İçeri girmeden önce aradım. Tad babasını ziyaret etme fırsatını değerlendireceğini söyledi," dedi Adam. "Guayota onu bulmaya çalışabilir. Fairyland." Kaşlarını çatı. "Gidişinin ne kadar gönüllü olduğundan emin değilim.

Sanki birileri onun büyü yaptığını fark etmiş ve gidip onlarla konuşması gerekiyormuş gibi geldi."

"Tekrar dışarı çıkabilir mi?" Endişemi gizleme zahmetine girmedim.

"Tad, babası oradayken bunun bir sorun olacağını düşünmedi. Yine de bir hafta içinde onunla konuşmazsak, onu kurtarmak için ne yapabileceğimize bakabileceğimizi söyledi."

Zee bir yerde kalmak istemezse onu tutmak zor olurdu. Rezervasyona gönüllü olarak gitmişti -düşmanca bir gönüllülükle, ama yine de gönüllü olarak. "Belki de değildir," dedim.

Tekrar sessizliğe gömüldük.

Adam dedi ki, "Guayota'nın Joel'i var. Sadece o köpeklerin güvenini kazanmış bir adam onları öldürebilir, karşı koymadan birbiri ardına bu şekilde kurban edebilirdi."

"Biliyorum," diye kabul ettim.

"Joel'i köpeklerinden birine, tibicenalara dönüştürmenin bir yolunu bulduğunu düşünüyorsun, tıpkı öldürdüğün ve tekrar insana dönüşen köpek gibi."

"İstiyorum."

Başını eğdi ve homurdandı. Kelimeleri tekrar bulması birkaç dakikasını aldı. "Joel iyi bir adam. Seçme şansы olsaydı asla o köpekleri öldürmez, *kurban* etmezdi. O köpekleri öldürmeden önce bir insanı öldürürdü."

"Katılıyorum." Joel'le köpekleri hakkında konuşan herkes bunu bilirdi.

"Joel'in arkasından yola çıktık," dedi Adam bana. "Joel ve Guayota önce kulübeye gittiler. Joel köpekleri öldürdü, sonra da tibicenalardan biri şeklinde yatak odasını yok etti."

"Evet," diye kabul ettim. Evdeki yıkım Guayota'nın eseri değildi. Eğer o odaya saldıran hayvan kadar öfkeli olsaydı, evi yakıp kül ederdi. "Karısını avlıyordu ve karısı orada değildi. Öfkeli bir hayvan gibi tepki verdi."

Guayota'ya duyduğu öfke en sevdiği şeylere yönelmişti.

Bunun yanlışlığı karşısında gözyaşlarını geri kıptım.

Gary, "Bazı fedakârlıklar diğerlerinden daha değerlidir," dedi.

Adam hâlâ Gary'ye bakmıyordu ama başını salladı. "O yatak odasını parçalayan her neyse, vurduğun köpektен çok daha ölümcül. Daha büyük."

"Onlar Guayota gibi şekil değiştirenler." Bu bir tahmin değildi.

Duvarlardaki pençelerin büyüklüğünü görmüştüm.

Adam, "Joel'i geri getirmenin muhtemelen hiçbir yolu yok," dedi.

Adam'ın sesindeki suçluluk duygusunu duydum ve asıl meselenin bu olduğunu anladım. Gözlerimi ona diktim. Bütün gece Joel konusunda neden suçluluk duymaması gerektiğini ve onun hakkında yeterince bilgi sahibi olmadığımızı tartışabilirdim.

Guayota Joel'in kaybolduğunu biliyordu. Vazgeçmeden önce keşfedecek çok fazla alternatifimiz vardı. Ama bazen başka bir yol izlemek daha iyi sonuç veriyordu.

"Eğer erkek tibicena'yı öldürmemiş olsaydım, yerine başka birini bulmasına gerek kalmayacaktı. Lucia'yla konuşmaya gitmeseydim, belki de Joel'in izini sürmeyecekti." Tabii Kanarya Adaları'na bağlı insanları bulmanın bir yolu yoksa.

"Eğer benimle işiniz bittiyse," dedi Gary, "sanırım ben gideceğim."

Adam ona baktı. "Bir dakika bekle." Bana dedi ki, "Senin hatan olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum," diye kabul ettim. "Ama eğer suçu kabul edeceksek, sanırım ben nedene senden daha yakıным."

Sinirli bir şekilde homurdandı.

"Tamam." "Tamam."

Adam derin bir nefes aldı ve bir şeyi, herhangi bir şeyi öldürmek isteyen canavarın üzerine çektiği medeniyet pelerinini hissedebiliyordum, çünkü Adam ve kurdu adaletle olan bağlılıklarında birleşmişlerdi ve onun yenilgisi onları öfkeliendirebilirdi. İkinci bir nefes aldı ve örtü yerine daha sağlam bir şekilde yerleşti.

Gary'ye şöyle dedi: "Çok yardımcı oldun. Elbette istediğin zaman gidebilirsin. Gidecek bir yerin var mı?"

Gary kollarını iki yana açtı ve başını salladı. "Ben iyiyim dostum. Kendi yoluma gitmeye alışkıным. Alınmayın ama bela ikinizi de arıyor ve ben çok uzaklarda olmayı tercih ederim."

"Bu gece burada kal." Adam yorgun görünüyordu. Zaman değildi -gece yarısını çok geçmemişti- tüm o ölü köpekler, hissetmemesi gereken suçluluk duygusu ve kendini kontrol etme çabasıydı. "Sana para bulacağız ve belki sabah seni buradan götürebiliriz. Kaçmak zordur. Bulabildiğinde sığınacak bir yer bul."

"Beni burada istemezsin," dedi Gary. "Başın belada ve ben sana daha fazlasını getireceğim."

Gary'nin sözleri üzerine mutfığa dönen Honey, "On beş dakika içinde pizza gelecek," dedi hızlıca. Muhtemelen Gary'nin

Adam da. "Ye. Bu gece burada kal ve sonra kimse seni istediğin kadar uzağa ve hızlı koşmaktan alıkoyamaz."

"Ben korkak değilim," dedi savunmacı bir tavırla.

"Sadece ihtiyatlıyım." Adam ve benim onun hakkında ne düşündüğümüz umurunda değildi.

Honey'nin kaşları kalktı. "Öyle olduğunu hiç söylemedim. Aptal olduğunu da düşünmüyorum. Yemek ye. Uyu. Koş. Bu sırayla daha iyi çalışır çünkü tok bir mide ve gerçek bir gece uykusuyla daha hızlı koşabilirsin."

"Tamam," dedi. "Tamam. Yarın giderim, teşekkürler."

Kalmaya karar vermesini sağlayanın Honey olduğunu düşünmüştüm. Bunu göremeyecek kadar zekiydi ama onu görmezden gelmeyi seçti.

Onun yerine Adam'la konuştu. "Warren bize bu gece Mercy'nin garajında olanları anlattı ve biz de videoyu izledik." Bana baktı ve gülümsedi ama Adam'la konuşmaya devam etti. "Güvenlik görevliniz Mercy'nin Guayota ile olan dövüşünün diskini sizin için buraya getirdiğinde, neyle karşı karşıya olduğumuzu görmemizin hepimiz için yararlı olacağını düşündüm. Tekrar izlemek istersen üst katta çalıştırıyorum."

"Yarın," dedi. "Her şey olup biterken yeterince izledim. Yarın benim için tekrar görmek için yeterince yakın."

Honey bana baktı ama Adam'la konuştu. "Neredeyse kırılğan bir insan için iyi iş çıkardı."

"Yaşadığınız her kavga iyi yapılmış bir kavgadır," dedi Gary. "Bununla birlikte, yukarı çıkıp neden kaçtığıma bakabilirim." Ses tonunda belli belirsiz bir acılık vardı ve Honey ona baktı. Gary teslim olmak için iki elini kaldırdı ve sırtıttı. "Yarın. Yarından kaçmak.

Bu gece film izleyecek havamdayım." Arkasını döndü, bu arada bana göz kırptı ve merdivenlere doğru yöneldi, neredeyse mutfığa girmekte olan Christy'ye çarpıyordu.

"Hey, güzel bayan," dedi. Tereddüt etti ama kadın onu hiçbir şekilde onaylamayınca sırtarak yoluna devam etti.

Christy sanki hiçbirimiz orada değilmişiz gibi Adam'a doğru gitti.

"Bu senin hatan," dedi acımasızca. "Sorunlarımı buraya getirdiğim için kendimi çok kötü hissettim ve bu *senin* hatandı."

"Dikkatli ol," diye mırıldandım ama bana hiç aldırış etmedi - ki bu onun için aptalcaydı.

"Troy öldürüldüğünde anlamalıydım." Bir saniyemi aldı Troy'un kim olduğunu anlamaya çalışıyordum, erkek arkadaşının adını hiç

duymamıştım.

öldürüldü. "Etrafımda cesetlerin ortaya çıkmaya başladığı tek zaman, işin içinde kurtadamların olduğu zamandır" diye devam etti.

"Juan Flores bir kurt adam değil," dedim ama yine alçak sesle konuştum ve beni duymuş gibi görünmedi.

Adam hiçbir şey söylemedi. Derin bir nefes aldı ve kadının söylediklerini kabul etti. İlk kez aralarında gerçek bir kavga olduğunu görmüştüm. Adam'ın üzerine suçluluk duygusu kusarken onu izlerken, onun da kavgalarımızdan en az benim kadar zevk aldığını fark ettim.

Kavga ettiğimizde kükrer, sinsice yaklaşır ve karşılık verirdi. Yüzünün kararmasına izin vermez ve tekrar vurulmayı beklerdi.

Başkalarının iyiliği için sorumluluk almaya istekli olmak Alfa olmanın, Adam'ın kim olduğunun bir parçasıydı ve bunu ona karşı kullanmakta çok ama çok iyiydi.

Gözyaşları ustaca yüzünden aşağı süzüldü. "Denedim. Denedim ama sonra kaçmak zorunda kaldım.

Ama senden uzaklaşamıyorum, canavarlardan uzaklaşamıyorum. Nereye gidersem gideyim beni takip ediyorlar ve bu senin suçun."

Adam kendini savunmayacaktı. Honey kollarını karnına doladı ve arkasını döndü. Honey kendisinin de canavarlardan biri olduğuna inanıyordu ve bu yüzden Christy'nin zehri Honey'nin üzerine de yayıldı.

Yeterli.

"Adam seni yakışıklı ve zengin olduğu için tanımadığın biriyle yatmaya zorlamadı," dedim soğukkanlılıkla ama bu kez sesimi sonuna kadar yükselterek.

Evde Christy'yi duymamış bir kurt yoktu, bu yüzden beni de dinleyebilirlerdi.

"Sen karışma," diye tersledi beni, yanaklarını boş yere silerken. "Bu seni ilgilendirmez."

"Görebildiğim tek kusuru kötü bir eş zevki olan Adam'ı suçladığında, bunu benim işim haline getirdin," dedim ona.

Honey boğazını temizledi. "Onun eşlerinden biri olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne mutlu ki bana karşı ne kadar kötü durumda olduğunu bilmiyor ve ben de asla bilmemesini istiyorum."

Adam'ın gözlerine hınzır bir parıltıyla hayat geri geldi ve gamzesinin bir ipucunu gördüm. *Daha iyi*, diye düşündüm, *daha iyi*.

Christy sahnenin kontrolünü kaybettiğini biliyordu. Gözlerini bana dikti ve gözyaşlarını tutamadı. "Juan, Adam yüzünden peşime düştü."

"Tamamen yabancı biriyle yattın," dedim. "Adam'ın suçu değil" - Jesse merdivenlerden inmişti, Ben ve Darryl arkasından geliyordu, bu yüzden Christy'ye sürük demedim- "kötü bir seçim yaptın."

"En iyi arkadaşımın arkadaşıydı," dedi. "Zengin, çekici ve yakışıklı, 'tamamen yabancı' biri değildi. Onun bir canavar olduğunu anlamamın hiçbir yolu yoktu."

"Warren'ın onu bulabilmesi için hakkında yeterince şey bilmiyordunuz. Nerede yaşadığını, hangi ülkeden olduğunu bilmiyordun. Eminim peşine düşmeden önce evli olup olmadığını bile kontrol etmemişsindir. Onunla yatağa atlamadan önce onu ne kadar zamandır tanıyordun? Bir saat mi?"

Jesse'nin bana annesinin flört alışkanlıklarıyla ilgili anlattıklarını Christy'ye karşı kullanmak muhtemelen adil değildi, ama o da adil davranmıyordu. Bu yüzden

Gözyaşları hile yapıyordu ve sürünün ne kadarının arkasından mutfağa süzölmeye başladığını fark ettiğinde, şüphesiz onları tekrar kullanacaktı.

"Bana yaklaştı," dedi savunmacı bir şekilde - yanlış olduğunu söylemeye bile gerek yok.

"Aptal mısın sen? Kurtlarla ne kadar yaşadın?" Ona inanamayarak sordum. "Bu odadaki insanların çoğunun yalan söylediğini anlayabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Aptaldı. Aptal değildi, sadece bencil ve akılsızdı. İnsanların onun hakkında kötü düşünmesinden hoşlanmıyordu, bu yüzden yalan söyledi.

Adam'ı parçaladığı gibi onu da parçalamak yerine adil davranmak istediğim için öfkeyle ondan uzaklaştım. Adam'a sadakatsizlik gibi geliyordu. Ona acımam için beni manipüle etmesine izin veriyormuşum gibi hissediyordum.

Christy'ye doğru döndüğümde Jesse'nin onun biraz gerisinde durduğunu gördüm. Jesse Christy'nin kızıydı ve Jesse'yi incitecek hiçbir şey yapmazdım. Düşmanımı yok etmemek için iyi bir nedenim olduğundan, yüz yüze gelene kadar geri döndüm.

Christy ile tekrar yüzleşmek.

"Bak." Sesimi nazik tutmaya çalıştım. "Hiçbirini tanımadığın ve hepsi senin yarın olan bir futbol takımıyla yatman kimsenin umurunda değil. yaş." Sözlerimdeki gerçeği duyabilmesi için tekrarladım. "Umurumuzda değil."

Christy gerçek bir acıyla sapsarı kesildi ve az önce söylediklerimi tekrar gözden geçirmeme neden oldu.

"Bu, onlardan birinin size zarar vermesini umursamadığımız anlamına gelmiyor. Bu tamamen başka bir mesele. Bizi arayın, biz de icabına bakalım. Ama bunu yapmak zorundasınız.

suçlamayı bırakın."

"Benim hatam değildi," dedi sessizce, buna inanıyordu. Ama sonra zehrini bana yöneltti ve sesini yükseltti. "Benim hatam değildi. Değildi."

"Juan peşinden geldi çünkü onunla yattın, sonra da kaçtın," dedim ama sonra bunun ne anlama geldiğini düşünmeye başladım. "Bekleseydin ve ona ilgilenmediğini söyleseydin, seni rahat bırakabilirdi." Bu fikrin tohumları üzerinde çalıştım. "Eğer cesetleri terk ediyor olsaydı Warren nereye giderse gitsin bunu anlayacaktı. Ama siz kaçana kadar ceset yoktu, yangın yoktu." Ceset olmadığını biliyordum, çünkü Warren burada, Tri-Cities'te kurbanlarıyla aynı şekilde bırakılmış cesetler aramıştı. Neden başka ceset olmamıştı? "Bu senin hatan değil," dedim ona, "ama ilginç."

Yumrukları sıkılı halde bana baktı.

"Arkadaşın onunla daha önce yatmış mıydı?" Ben sordum.

Christy rekabetçiydi. Jesse benimle konuştuğu için Christy'nin sırı yapabileceğini kanıtlamak için en yakın arkadaşının kocasıyla yattığını biliyordum. Belki de aynı şeyi en iyi arkadaşının sevgilisiyle de yapmıştı, Flores'in arkadaşının sevgilisi olduğunu varsayarak. Umurumda değildi. Tek bilmek istediğim

Flores, Christy'den başka kadınlarla da yatmış.

Christy cevap vermedi ama temiz teni pembeleşerek hedefi vurduğumu söylüyordu. Bütün işaretleri.

"Onu takip etmedi mi?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Onu takip etmedi. Bir gece ve onunla işi bitti. Bu konuda oldukça kırgındı. Ama onun kurt adam olan bir eski kocası yok."

Guayota, Adam'ın kurtadam olmasını umursuyormuş gibi değil, Christy'yi geri istiyormuş gibi konuşmuştu. Neden arkadaşını değil de Christy'yi takip ediyordu? Christy'de farklı olan neydi?

Son cümlesindeki iğrenç zehri yanıtlarken soru kafamda çınladı.

"Adam'ın bununla ilgisi olan tek şey, Juan'ın dikkatini çekmek için bir Alfa kurt adamın eski karısı olmakla övünmen." Juan, Adam'ın bir kurt adam olduğunu ve Christy'nin eski kocası olduğunu biliyordu. Bunu araştırmış da olabilirdi, ama bir ipucu vardı

Adam'la yüzleşme şeklindeki rekabetçilik. Bir tür

Bir erkeğin sevgilisi önceki sevgilisi hakkında övündüğünde ortaya çıkan rekabet.

Bana cevap vermedi, bu yüzden karanlıkta yaptığım atışın o zaman da doğru olduğunu biliyordum.

"Bu adamın kurtadamlarla hiçbir ilgisi yok," dedim ona. Guayota, Adam'ın kurtadam olmasını umursamamıştı, Christy ile Guayota arasında durması ve Christy'nin kocası olması dışında Adam'ı hiç umursamamıştı. "Tebrikler Christy. Az önce dünyadaki tuhaf şeylerden biriyle tanıştın ve bu şey tam olarak fae ya da kurtadam kategorisine girmiyor."

"Senin gibi tuhaf," dedi Christy.

"Evet," diye kabul ettim. "Bunu söylemeye gerek yok sanıyordum. Benim gibi tuhaf şeyler."

"Tam olarak nesin sen?"

Bilmediğini fark etmemiştim ama konuşmanın yönünü değiştirmesine izin vermeyecektim. Guayota hakkında ilginç bilgiler edinmişken ve Christy hâlâ durumu başka birinin, *Adam'ın* suçu gibi göstermeye çalışırken olmazdı.

"Bu benimle ilgili değil," dedim. "Bana başka bir zaman sor, sana anlatabayım. Böylece Juan'ın dikkatini çektiniz ve belki de tuhaf şeylere bakmayı bildiğiniz ve bir kurt adamla evli olmayan birinin yapabileceği gibi onları göz ardı etmediğiniz için, onun sadece zengin bir adam olmadığını, hatta sıradan bir adam bile olmadığını fark ettiniz. Seni korkuttu ama bu kadar sahiplenici olduğu için değil. Adam'ın seni korkuttuğu gibi o da seni korkutuyordu. Juan Flores tam olarak kendini tanıttığı gibi olsaydı - yoluna çıkan her güzel kadınla yatmaya karşı olmayan sıkılmış genç bir iş adamı - sorun olmazdı. Bunun yerine, karşınızda bir adam var. görüldüğünden çok daha fazlasıydı. Bu sizi korkuttu ve kaçtınız."

"Elini kesti," dedi alçak sesle. "Ve Adem'in kesik ve çürüklerinin iyileştiği gibi iyileşti."

Gözlerimi kapattım. Onun insan olmadığını biliyordu, biliyordu ve hiçbirimizi uyarmamıştı.

"Bunu bana neden söylemediniz?" diye sordu Adam, sesi incinmiş gibi çıkıyordu. "Sana yardım etmeyeceğimizi mi düşündün?"

Canım yanmadı. Ellerim onu tokatlamama çabasıyla kıvrıldı. Çünkü herkesi tehlikeye atmıştı ve bize bildiği her şeyi anlatmamıştı.

"Dışarıda başka bir şey olduğunu bilmiyordum," dedi. "Fae'ler ait oldukları yere kapatıldılar. O bir vampir değildi. Onun bir vampir olduğunu sanıyordum.
kurt adam."

"O zaman neden bize söylemiyorsun?" diye sordu Mary Jo mutfağın kapısından.

Christy etrafına bakındı ve dinleyenlerin sadece Adam, Honey ve ben olmadığını fark etti. Jesse, Ben, Darryl ve Auriele mutfaktaydı ama onların arkasında, kapı aralığında, küçük koridorda ve merdiven boşluğunda duran diğer kurtlar, Mary Jo konuşana kadar sessiz bir izleyici konumundaydı.

Mary Jo'ya ve diğer herkese, "Çünkü bu onun kendi ayağını kaydırıldığı anlamına gelirdi," dedim. "Çünkü videoyu görene kadar onun gerçekten bir kurt adam olduğunu ve peşinden gelmesinin nedeninin de Çünkü ona Adam'ın eski kocası, ünlü kurt adam Adam olduğunu söylemişti. Columbia Basın Sürüsü'nün Alfa'sına bir saldırı olarak Adam'ın peşine düşmesinin sebebinin Adam'ı tanınması olduğuna inanıyordu. Ona Adam'dan bahsetmemiş olsaydı, peşinden gelmeyeceğini düşünüyordu. Adam'la olan bağlantısını bilmesinin kendi hatası olduğunu düşündü ve bunu kimsenin bilmesini istemedi." Ve eğer Adam olmasaydı, Juan Flores'in kaçmasına izin vereceğini düşünmüştü - bu da yine Adam'ın hatasıydı. Adam'ın hatası olduğuna inanıyordu çünkü aksi takdirde suçunu kabul etmek zorunda kalacaktı.

"Ama o bir kurt adam değildi," dedi Christy. "Yani Troy'u öldürmesi, binamı yakması ve buradaki tüm o kadınları öldürmesi benim suçum *değildi*."

"Hayır," dedim yorgun bir sesle. "Bu kimsenin hatası değildi, Christy.

"Görünüşün ve koşmanla bir tür psikoz nöbetini tetikledin. Sana takıldı ve peşine düştü. Senin suçun değil." Gözlerini indirene kadar ona baktım. "Adam'ın da suçu değil."

Auriele koşarak geldi ve kolunu Christy'nin omuzlarına doladı. "Bize sığınmış olman iyi bir şeydi," dedi. "Başka bir kadının olmayabilirdi."

"Bu benim hatam," dedi Christy, buna inanıyordu çünkü en çok insanı kazanacak tutum buydu. Bu Christy'nin yeteneklerinden biriydi, işine geldiğinde dünya görüşünü değiştirebilme yeteneği. Başını Auriele'nin omzuna yasladı ve hıçkırıklara boğuldu. "Ona güvenmekle çok aptallık ettim."

Şimdi vur beni, diye düşündüm. Doğru seyirciyi bulduğunda gözyaşlarına boğulacağını biliyordum. Jesse bana gergin bir gülümseme verdi, sonra döndü ve mutfaktan çıkıp annesinin tiyatrosundan uzaklaştı.

Adam'ı buldum.

"Onu suçluyorum," diye mırıldandım huysuzca, usulca da olsa. Sesim kurtların kulağından kaçacak kadar kısık değildi ama Christy'nin etrafında toplanan insanların hiçbiri bana bakmadı - çok iyi duyuyor olsanız bile önce dinliyor olmanız gerekir.

Adam başımı öptü ve sırtım ön tarafına yaslanana kadar beni daha da yaklaştırdı. Ağzını kulağıma götürdü. "Tamam. Onu suçlamanın onun hatası *olduğu* anlamına gelmediğini aklından çıkarmadığın sürece sorun yok." Ağzını kulağıma dayamasına rağmen fısıldamaya zahmet etmedi.

"Yalnızca suçluluk duygusuyla sempati toplarken aslında kendini sorumlu hissetmediğini hatırlarsan," dedim. "Sadece şimdilik sorumlu."

"Görünüşe göre Christy'mizi en az onunla birlikte yaşayan bizler kadar iyi tanıyorsun," dedi Honey, bir dayanışma jestiyle omzunu hafifçe ikimize yaslayarak. Sürüye baktı ve "En azından bazılarımız" dedi.

Kurtadam sürüsünün uzak tarafında Christy'yi teselli etmeye çalışan Ben, alaycı bir gülümsemeyi bizimle paylaştı. Christy'yi de okşamıyordu.

Daha sonra pizzacı geldi ve konfor fakiri Christy'nin partisini dağıttı. Pizzacılar genellikle o kadar uzak yerlere teslimat yapmazlar ama Honey'nin Kennewick'te bir yerle anlaştığı ortaya çıktı; şoföre yüklü bir bahşış ve pizzaya ek ücret içeren bir anlaşma.

Yemek bir işaretti ve pizzanın son kırıntısı da biter bitmez, Herkes Honey'nin belirlediği uyku yerlerine çekildi. Adam ve ben resmi oturma odasını aldık. Jesse annesiyle birlikte üst kattaki dev odayı tercih etti ve orada bir felaket filmi izlemeye karar verdiler. yetmişli yıllarda videoya yeni çekilmişti.

ADAM, HAVANIN YANINDA OTURURKEN BANA "BUNUN İYİ TARAFI" DEDİ
Üzerinde çarşaf, bir çift yastık ve bir battaniye bulunan şilte, "Bu odayı kendimize ayıralım," dedi.

Yatağın üzerine oturdum ve ona bir bakış attım. "Kapı yoksa, eğlence de yok." Filmin sesleri merdivenlerden odaya süzülüyordu. Bu odadaki herkes, en azından insandan başka bir şey olan herkes, burada söylediğimiz ya da yaptığımız her şeyi duyacaktı.

Adam gülümsedi ve yanıma çöktü. Havalı yatak onun ani ağırlığı altında sarsıldı ve beni fırlatmaya çalıştı, ben de daha dengeli durmak için uzandım.

"Zaten bir şey yapamayacak kadar yorgunum," dedi ve yanıma uzandı. Uzandı ve elimi tuttu. "Eğer teselli olacaksa, avukatın evine gitmeden önce pek uyuyamayacağız."

"Avukatı unutmuştum," dedim. "Nedense çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor."

Elini benimkinin üzerinde sıkıttı, tutuşu yumuşamadan önce canımı acıtacak kadar sertti. "Ben oraya varmadan seni öldüreceğini düşündüm," dedi.

"Evet," diye kabul ettim, beni rahatsız etmemiş gibi görünmeye çalışarak. "Beni de." "Bunu bir daha yapma."

"Tamam," dedim kabul ederek. "Dükkânımda ne kadar sıklıkla bir volkan tanrısı tarafından saldırıya uğrayabilirim?" İnledim. "Dükkân olduğundan değil."

"Sigortanız var," dedi Adam.

İçimi çektim. "Tanrı'nın eylemleri beni kapsamıyor," dedim ona. "Acaba bunu Tanrı'nın yanı sıra yanardağ tanrıları anlamına da getirmenin bir yolunu bulmaya çalışacaklar mı?"

"Tanrım," dedi Adam, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Bunu unutmayacağım. Hatırlanması gereken şeylerden bahsetmişken" -ve şimdi sesi hiç de eğlenmiş gibi çıkmıyordu

- "Beni savunman hoşuma gidiyor. Bunu pek duymadım."

"Bu ses," dedim ve mutlu bir şekilde güldü, ancak gülüşü bile o kaba cinsel tonu barındırıyordu. Üstüme çıkana kadar yuvarlandı ve çene çizgimi kemirdi.

"Vücudumu seviyorsun," dedi bana, "terli olmamı ve mekik çekerken göbeğimi izlememi seviyorsun."

"Hey," dedim kızmaya çalışarak, "bunu sana hiç söylemedim."

Tekrar güldü. "Tatlım, gözlerini kaçıramadığın her seferinde bana bunu söylüyorsun ve bunu biliyorsun. Ama"-bir kez daha güldü, sonra kendi kişisel gizli silahı olan o derin, gür sesiyle-"seninle böyle konuşmamdan gerçekten hoşlanıyorsun" dedi.

"Kapı yok," diye ciyakladım. "Bizi basacak ve Jesse'nin onunla olduğundan emin olacak."

Adam dondu kaldı ve gerçekten hırladı. "Haklısın. Haklısın. Ve neredeyse umurumda değil."

"Jesse," dedim.

"Jesse," diye inleyerek kabul etti, sonra yuvarlandı-karnı güzelce esnedi -Ve ayaklarının üzerine. Soyunmaya başladı, uyarılmışlığını gizleme zahmetine girmedim. Christy içeri girerse, atıklarını bir güzel gösterecekti.

"Uyumak için hazırlansan iyi olur," dedi bana huysuz bir ses tonuyla. "Sabah erken gelecek."

"Kıyafetlerimi çıkarmayacağım," dedim ona, aynı derecede huysuz bir şekilde. "Kapılar olmadan herkes kendini oldukça özgür hissedecek ve size şikâyetlerini getirmek için rahatça uğrayacak." Herkes Christy oluyor. "İşimi şansa bırakmayacağım."

Adam bana, "İçeri girerlerse başlarına gelecekleri hak ederler," dedi ve çıplak bir halde battaniyeyi yatağın ve benim üzerime serdi.

Sağ tarafa dönene kadar kıpırdandım. Sonra o yorganın altına tırmanırken ben de battaniyeyi yüzümden çektim. Hemen yanıma yerleşti ve kokusu ikimizin de üzerine yayıldı.

Uyumak üzereydim ki aklıma bir düşünce geldi. Adam'a "O kırılmış," dedim.

Adam homurdandı. Sonra ben başka bir şey söylemeyince bir kez güldü. "Tamam, Mercy. Kim kırıldı?"

"Guayota, Flores, her kimse," dedim ona. "Christy ile karşılaşmadan önce modern dünyada iyi gidiyordu. Christy ona uzun zaman önce kaybettiği birini hatırlatmadan önce."

Adam bir an için düşünceliydi. "Çünkü başka ceset yoktu."

"Eğer olsaydı Warren onları bulurdu, değil mi?" diye sordum.

"Warren ya da DEA'daki dostlarım," diye kabul etti.

"Öldürdüğü kadınlar, Tony'nin bakmam için bana getirdikleri, hepsi Christy'ye benziyordu," dedim ona. "Reenkarnasyona inanır mısın?"

Adam uzandı ve beni daha yakına çekti. "Guayota'nın çok yaşlı olduğuna ve Christy'nin onun tetikleyicisi olduğuna inanıyorum. Çok yaşlı kurtların nasıl olduğunu herkesten iyi bilirsin. Her şey yolunda gider, ta ki aniden patlayana kadar."

"Ben hâlâ ona Christy'yi vermemiz gerektiğini düşünüyorum," dedim.

"Hayır, bilmiyorsun," dedi bana kararlı bir şekilde. "Mutfaktaki konuşman için oradaydım, hatırladın mı?"

"Christy'yi ona verirsek," dedim ikna edici bir şekilde, "onları Kanarya Adaları'nda ziyaret edebiliriz."

"Lucia'nın Joel'in annesini ziyaret etmek istemesi gibi mi?" diye sordu. "Ona Christy'yi vermek onu düzeltmez, Mercy. Eskiler bir kez kırıldılar mı, onları ikna etmenin bir yolu yoktur. Öldürmeye başladı ve öldürmeye devam edecek. Bir de Joel var."

İçimi çektim. "Sanırım haklısın. Sanırım Peri Diyarı'na gitmek yerine Tad'ın buraya gelmesini dileyeceğiz."

"Tad'ın fazla seçeneği yoktu," dedi Adam. "Bir yolunu buluruz."

Bu Guayota'yı nasıl öldüreceğini de bilmediği anlamına geliyordu ama bu onu durdurmayacaktı. Christy'nin bizi ayırmaya çalışacağını biliyordum ama bunu yapmak için Adam'ı öldürtebileceğini düşünmemiştim. Onun yanında gergin ve mutsuz bir şekilde yatıyordum. Ne kadar istesem de suçu Christy'nin üzerine atamazdım. Bu sadece kötü şanstı.

"Peki," dedi Adam konuyu değiştirerek, "Beauclaire iki gece sonra bastonunu aramaya geldiğinde ona ne söyleyeceğini planladın mı?"

"Evet," dedim ona. "Ona devam etmesini ve Tri-Cities'i ele geçirmesini söyleyeceğim, tabii bunu yaparken Guayota'yı da ele geçirdiğinden emin olması şartıyla. Sonra sen, Jesse ve ben sürpriz bir ziyaret için annemin Portland'daki evine gidebiliriz."

"Merhamet," dedi azarlayarak.

"Tamam," dedim ona, "anneme gitmek zorunda değiliz. Montana da olur."

"Merhamet," diye tekrarladı. "Daha önce de zor yerlerde bulunduk. Her şey yoluna girecek. Sadece yorgunsun, yoksa bu kadar üzülmezdin." Beni tamamen üstüne çekti ve ben rahat edene kadar kıpırdanırken sabırla bekledi.

"Git uyu," dedi. "Sabaha her şey daha iyi görünecek." "Eğer düzelmezse, Guayota ve Beauclaire ile ilgilenmesi için anneni çağırırız" diye mırıldandığında neredeyse uyuyordum.

GECEİN BİR NOKTASINDA ADAM'DAN, havalı yataktan yere yuvarlandım. Belki de beni uyandıran yuvarlanmamdı. Belki de Guayota'yı mutfak masamda Christy ve annemle birlikte yemek yerken hayal ediyordum. Çiçek bahçesi hakkında konuşuyor ve avokado salatası yiyorlardı, bu yüzden neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum ama uyanırken bile kalbim çarpıyordu ve hafif terlemiştim.

Ayağa kalktım ve rüyanın gerginliğini gidermek için enseme ovuşturdum -ve başımın parke zemine çarpmasından kalan acıyı dindirmek için.

"Mercy?" Adam'ın sesi beni ovuşturduğum elimden daha çok sakinleştirdi, soğuk bir gecede sıcak bir palto gibi sardı.

"Kötü rüyalar." Boğazım kurumuştur. "Onlar hakkında konuşmak ister misin?"

Ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlandım, eğildim ve onu öpmek için aşağı indim. Geri çekildim ve öpücüğü tekrar gözden geçirmeye karar verdim. Adam'ın öpücükleri her zaman ikinci kez denemeye değerdi. Christy ile aramızda bir kapı olsaydı ...

Yine de sorusunu yanıtlarken biraz nefes nefese kalmıştım. "Gerek yok. Gidip bir bardak su alacağım, sonra hemen dönerim." Kimseyi uyandırmamak için sesimi fısıltıyla çıkarmadım.

Başını salladı, bir elini saçlarıma doladı ve beni üçüncü bir öpücük için aşağı çekti. Sonra gülümsedi, beni bıraktı ve gözlerini kapattı. Gerçekten ama gerçekten bir kapı olmasını ya da daha teşhirci olmayı diledim.

Daha önce giyindiğim kıyafetlerim hâlâ üzerimdeydi - mahremiyet olmadan soyunup Christy'ye ikimizin de pişman olabileceği bir şey söyleme şansı vermeyecektim. Tek yapmam gereken kot pantolonumun fermuarını çekmekti ve bu saatte evin etrafında dolaşılıyor olabilecek herhangi biriyle yüzleşmeye hazırdım.

Mutfakta biraz su içtim ve pencereden dışarı bakıp donakaldım. Adam'ın cipinin tavanına bir adam oturmuş, başını arkaya atmış, elindeki şişeyi kafasına dikmiş içiyordu. Kirli bir kot pantolon, bir çeşit bot ve beyaz bir tişört giymişti.

Yuttuğunu göremeyeceğim kadar uzaktaydı ama şişe yerinde duruyordu. bir süre orada kaldı. Şişeyi aşağıya doğru çekişinden, onu kuru kuru içtiğini anlayabiliyordum. Elinin tersiyle ağzını sildi, sonra bana doğru bakarak şişeyle gelişigüzel selam verdi.

Ay arkasındayken, karanlık mutfakta camın arkasına güvenli bir şekilde saklanmış olan beni görmesi mümkün değildi. Suyun geri kalanını

bardağı alıp sessizce lavaboya koydum. Ayakkabılarım hâlâ çamurlukta, bıraktığım yerdeydi. Onları giydim ve Coyote ile konuşmak için dışarı çıktım.

"GARY LAUGHINGDOG DEDİ Kİ, EĞER BİR ŞEYLER YAPACAKSAM İLGİNÇ OLMAYA ÇALIŞMALIYIM

Seni görmek istedim," dedim Coyote'ye SUV'a makul ölçüde yaklaşır yaklaşmaz.

Coyote güldü. "Bu hayatının büyük bölümünde benden kaçmaya çalışmış." Beyaz tişörtü, pembe bir toka ile bağladığı uzun siyah örgüsünü ortaya çıkarıyordu.

"Belki ziyaretine geldiğinde onu hapse attırmazsan, seni görmekle daha çok ilgilenir," diye önerdim, saç tokasına bakmamaya çalışarak. Bir zincirden sarkan beyaz bir kuzu vardı ve bunu sadece benim için taktığından emindim. Boynumdaki kolyenin üzerindeki kuzuya dokunmak için uzanmadım.

Coyote bana "Gary'nin hayatının sarsılmasına ihtiyacı var," dedi ve sonra etkilemesi gereken bir oda dolusu kız olan on üç yaşındaki bir çocuktan daha fazla ses ve öfkeyle geçirdi.

Ona ciddi bir şekilde "Eğer beni ya da benimkini hapse attırırsan seni avlarım" dedim.

Bana sırtıttı ve yarı kayarak, yarı tırmanarak arabanın arkasından aşağı indi. Kendi ayakları üzerinde durmak için SUV. Şişeyi aracın tavanına bıraktı. Garaj yolunda hızlı adımlarla yürümeye başladı. Ben hemen peşinden gitmeyince arkasını döndü ve ona katılmam için ellerini sallayarak geriye doğru yürümeye başladı.

Bunu yaparken örgüsü sallanıyor, küçük kuzu da onun hareketleriyle birlikte çırpınıyordu. Aptal kuzu hakkında hiçbir şey söylemeyecektim. Çünkü aptal kuzu hakkında bir şeyler söylememi istediğinden emindim.

"Gel. Gel," dedi. "Gel benimle bir yürüyüşe çık."

Eğer ondan bir iyilik istememiş olsaydım, geride kalabilirdim. Ama kaldım ve kâbusumun üzerimde bıraktığı korku ve umutsuzluktan kurtulmak için biraz egzersiz yapmaya karşı değildim. Ayaklarımız kuru toprak ve çakılların üzerinde çıtırdıyordu.

"Kurt adamlarla takılmakta neden bu kadar kararlısın anlamıyorum. Onların her şeyi kurallarla ilgili. Ve sen" -bana gülerek bir bakış fırlattı- "benim gibi onları çiğnemekten başka bir şey yapmıyorsun."

Karanlıkta ıssız bir yolda yürümenin düşünceli sessizlikler yaratan bir yanı vardı. Özellikle de ıssız yol çok uzun, çok yabancı ve gecenin bu saatinde bile çok ıssızsa. Coyote'nin muhtemelen bununla bir ilgisi vardı.

Sonunda dedim ki, "Bundan emin değilim. Kurtadamların kuralları insanları güvende tutmak için tasarlanmıştır."

"Güvenli." Kelimeyi test etti. "Güvenli." Burnu kırıştı. "Kim güvende olmak ister ki? Senin güvenliğe koştuğunu fark etmedim."

Dilimi ısırardım. Güvende olmayı seviyordum. Adam'ın kollarında olmak güvenliydi. Coyote ile konuşmak başka bir şeydi ve ben neredeydim? Sanırım haklı olduğu bir nokta vardı.

"Güvende olmak iyidir," dedim ona. "Her zaman değil, hayır. Yine de bazen çöldeki sudan daha iyidir."

Kaba bir ses çıkardı.

Daha çok kurallar ve kurtadamlar hakkında düşündüm. Omzumun üzerinden baktım ama Honey'nin evini ya da başka bir evi göremedim. Coyote kesinlikle bir şeyler yapıyordu. Adam'ın hemen uyumaya devam etmesini ve arka kapıyı açtığımı duymamasını umdum. Endişelenirdi.

"Kurallar sevdiğim insanları güvende tutar," dedim Adam'ı düşünerek. "*Onların* güvende olması benim için önemli."

Akıllıca bir şey söylemişim gibi başını salladı. Sonra da "Kurallar onları güvende tutmadığında, kuralları çiğneriz" dedi.

Buna katılabılırdım ve neredeyse katılıyordum. Yüzündeki o küçük kendini beğenmişlik olmasa katılırdım. Hangi kuralları çiğnemeyi düşündüğünü merak ediyorum.

"İtiraf et," dedi ben başka bir şey söylemeyince. "Kabul et. Tüm kurallara uymak sıkıcı. Bana Christy'nin yatağına kısa çarşaf sermek ya da her zaman yediği o çok lezzetli yemeklerden bazılarına ipeka şurubu koymak istemediğini söyle. yemek pişirmek."

"Ben çocuksu değilim," dedim ona. "Küçük de değilim." "Hayır," diye üzülerek kabul etti. "Daha da acısı."

"Peki yemeklerinin ne kadar iyi olduğunu nereden biliyorsun?" O sadece gülümsedi ve yürümeye devam etti.

Derin bir nefes aldım. Ona bastonu sorma zamanı gelmişti. Ona bir hediye olarak vermiştim ve o da bunu bir iyilik olarak kabul etmişti. Geri istediğimde nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

"İşte orada," dedi Coyote sevinçle ve koşmaya başladı, aptal kuzu adımlarıyla birlikte zıplıyordu.

Koşabildiğim kadar hızlı koştum ama Çakal önümde kaldı. Kim olduğunu göremedim ama bir iki dakika sonra patika döndüğünde Gary Laughingdog yolun ortasında sırtı bize dönük bir şekilde oturuyordu. Yanında durdum ama Coyote etrafından dolaştığı için Gary ona bakmaktan kaçınamadı.

"Senden nefret ediyorum," dedi Gary hissederek. Küçük bir taş fırlattı ve yolun kenarındaki bir T direğine çaktı. Bir tane daha aldı, havaya fırlattı ve aşağı inerken yakaladı.

Coyote başını geriye attı ve güldü. "Gri kutuda daha ne kadar kilitli kalacağını merak ediyordum. Eskiden seni bu kadar uzun süre tutmalarına izin vermezdin."

"Orada senden güvende olduğumu bilerek," dedi Gary, elindeki taş zorlukla kontrol ettiği bir şiddetle fırlatarak, "içeride kalabildiğim kadar kalmayı planladım. Vicdanım beni daha önce dışarı çıkardı."

"Vicdan," diye düşündü Coyote. O ve Gary Laughingdog birbirlerine benziyorlardı. "Acaba bunu nereden aldın?"

"Ona eziyet etmeyi bırak," dedim sertçe.

Gary bana bakmak için yarım tur döndü. "Git güneşe doğmamasını söyle." Ayağa kalktı ve kot pantolonunun arkasının tozunu aldı. "Görünüşe göre fazla ilginçleştin Mercy. Ama beni de dahil etmesine izin vermek zorunda mıydın?"

"İkinize de bir hediyem var," dedi Coyote görkemli bir şekilde. "Gelin çocuklar." Yolun aşağısına doğru gitmeye başladı.

Gary tecrübeli bir sesle, "Biz de öyle yapabiliriz," dedi. "Eğer yapmazsak, gecenin içinden korkunç bir şey çıkacak ve bizi kovalayacak. Sonunda ya ölürüz ya da tam olarak onun istediği şeyi yaparız. İşbirliği yapmak hepimizi büyük bir dertten kurtarır."

Coyote kıs kıs güldü.

"Ne?" Gary sesi sinirli geliyordu.

Coyote arkasını döndü ve geriye doğru yürüdü. Bir elini kaldırdı. "Sen." Diğer elini ilkinden olabildiğince uzağa kaldırdı. "İşbirliği."

Gary ona dudak büktü. Coyote de ona ters ters baktı ve Coyote'nin gözleriyle Gary'ninkilerin aynı şekilde olduğunu gördüm. Sonra o an sona erdi ve Coyote arkasını dönüp gittiği yöne baktı.

Gary takip etmeye başladı ama ben onun önüne geçip durdum ve başımı salladım. Yolda ilerlemeye başlamadan önce Coyote'nin bizden yeterince uzaklaşmasını bekledim, böylece görece mahremiyet içinde konuşabilecektik. Göreceli,

Çünkü Coyote'nin bizi hâlâ duyabildiğinden emindim; *o kadar* da uzakta değildi. "Neden uyumuyorsun?" Gary'ye sordum.

"Çünkü ben bir kanun kaçağıyım ve benimle aynı odada uyuyan bir avukat vardı," dedi hissederek.

"Kyle seni ihbar etmezdi."

Gary başını salladı. "Eninde sonunda kim olduğumu anlayacak ve avukatlık lisansını kaybetmek istemiyorsa beni ihbar etmek *zorunda* kalacak." Bir süre yürüdükten sonra, "Kaçak bir mahkûma yataklık ettiğim için başınızın belaya girmesini istemiyorum. Yapmam gerekeni yaptım, size bildiklerimi anlattım ve artık ortalıktan kaybolma vakti geldi. Bu kanundan kaçtığım ilk sefer değil."

Ayaklarına baktı, sonra bana acıklı bir gülümseme verdi. "Gerçi çoğu zaman bunu daha çok hak ettim. Montana'daki rezervasyonlardan birine gidebilirim ve Washington eyaleti şiddet içermeyen bir suçtan tutuklu bir aptalla o kadar da ilgilenmediğine karar verene kadar kalmama izin verirler. Şartlı tahliyedeyken yürüseydim, beni aramazlardı bile. Yangın söndüğünde, sahte bir kimlik alır ve başka bir yerde başka biri olarak ortaya çıkarım. Zaten bunu yapmanın zamanı gelmişti."

"Daha önce geceyi burada geçireceğini söylediğinde bunların hepsi doğruydu," dedim. Bana baktı, sonra uzaklaştı. "Kurtlarınızdan biri beni Tatlım ve bana kocasından bahsetti. Onu takip eden kişi o, değil mi? Onu bırakana kadar başka kimseyle görüşemeyecek."

Peter'ın gölgesinin hâlâ ortalıkta dolaşmasının da Honey'nin suçu olduğunu düşünmüştüm. "Muhtemelen değil, hayır," diye kabul ettim. "Çok uzun zaman önce ölmedi."

"Benimle ilgileniyor," dedi. Bana yine o sırtışını gösterdi ama ben bunun arkasında ne kadar yalnız olduğunu gördüm. "Sadece kibirli davranmıyorum.

O da var. Ama ilgilenmesi onu incitıyor ve bence yeterince incindi. Benim için ayrılma vakti gelmişti."

Coyote "London Bridge Is Falling Down "a benzeyen bir şarkıyı ıslıkla çalmaya başladı.

Gary, "Senin de bindiğin atın da canı cehenneme," diye bağırdı ve Coyote güldü. Gary bana dedi ki, "Öyleyse ben gidiyorum. Başka biri olacağım ve belki birkaç yıl sonra uğrarım." Son cümlesinde ciddi değildi, bunu anlayabiliyordum ve o da biliyordu; yani bu yalan benim için değil, kendisi içindi.

"Parmak izi mi?" Dedim. "DNA? Yüz tanıma yazılımı? Bu çağda kendini kaybetmek çok zor." Bu durum, polis memurlarının kurtadamlar nihayet halka açılmıştı.

Bir kaşını kaldırdı. "Yani bunları nasıl tamir edeceğini bilmiyor musun?" Sonra omuz silkti, çenesiyle Coyote'yi işaret etti. "Bana bir iki numara öğretti. Sana da öğretebilir. Gary Laughingdog artık yok. Başka bir isim seçip başka biri olacağım."

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor," dedim. Yine omuz silkti.

Daha önce yanından geçtiğim bir bira kutusuna benzeyen bir kutu gördüm. Hafifçe tekmeledim ve yolun kenarına yuvarlanmasına neden oldum. "Eğer beni ayağa kaldırsaydın seni otobüs terminaline götürüp bilet almalıydım."

"Otostop daha güvenli." Coyote'ye baktı. "Genelde. Eğer Honey kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde yaşamıyorsa. Otostopçu alabilecek birilerinin olabileceği daha az kırsal bir bölge aramak zorunda kaldım."

Coyote ıslığını kısa bir süreliğine keserek, "Ya da düz kontak yapılacak bir araba" dedi.

Gary çenesini sıkı. "Ya da düz kontak yapmak için bir araba," diye kabul etti. Çenesini sıkması bana araba çalmanın onu rahatsız ettiğini ve gerekirse bunu yapacağını söylüyordu. Garip bir şekilde, her ikisi de onu biraz daha sevmemi sağladı. Gereklik adına bazı zor şeyler yaptım.

"Daha erken başlamış olsaydım ya da bu kadar yürümek zorunda kalmasaydım, belki de yolun aynı görünmesinin nedeninin sadece bir araç olmadığını fark edene kadar aynı yarım mili tekrar tekrar yürümek yerine bir araç bulabilirdim.

Çünkü buralarda pek çok yol birbirine benziyor. Fark etmeden önce muhtemelen iki saat yürümüşümdür. Garip olaylarla ilgili biraz tecrübem var;

Çoğunlukla bu, meselelerin benim kontrolüm dışında olduğu anlamına geliyor. Tekrar. Ben de oturdum ve Coyote'nin gelmesini bekledim."

Sempati duymak doğru bir tepki gibi görünmedi, ben de yürümeye devam ettim.

Sonunda omuzlarındaki sertlik geçti ve biraz yumuşamış görünüyordu.

Bana, "Ondan istediğin fae eserini sorma fırsatın oldu mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Şşşt," dedi Coyote, bize doğru koşarak. "Şimdi sessiz olma zamanı.

Bu taraftan. Benimle gelin." Yoldan karanlığa doğru adım attı.

Küçük bir tepeye tırmandık - Coyote bizi yoldan çıkarana kadar fark etmediğim bir tepe. Tri-Cities civarındaki ıssız yerlerin çoğu gibi burası da kaya ve pagebrush ile kaplıydı. Tepeyi aştık, sonra bir patikayı takip ederek dik bir geçit. İnişin dibinde, zaman zaman buralardaki vadilerin merkezinde bulunan su sızıntılarının etrafında gelişen türden bir çalılık büyüdü.

Çalılıklar takip ettiğimiz belli belirsiz patikayı örtüyordu. Çakal elleri ve dizleri üzerine çökerek sürünmeye başladı. Derin bir nefes aldıktan sonra, sanki bir demet yaprağın altına dalmak yerine suyun altına dalmayı planlıyormuş gibi, Gary de aynısını yaptı.

Takip ettim. Dizlerimin altındaki toprak beklediğimden daha yumuşaktı. Ne kaya, ne kök, ne bataklık, ne de etiketli bir şey vardı; şikâyetçi olduğumdan değil. Ama Coyote'nin araziye manipüle ettiğini zaten bilmiyor olsaydım, kötü bitki yaşamının olmaması bunu kanıtlardı. Bu patikanın çakallar ya da rakunlar için bir tür geçiş yolu gibi görünmesine rağmen başka hiçbir insan ya da hayvan izi yoktu.

Tiz bir feryat gecenin sessizliğini bozdu ve kemiklerime beklenmedik, şekilsiz bir dehşet göndererek beni çömelmiş halde bıraktı

Tilkiden saklanan bir tavşan gibi çalıların altında hareketsizdi. İlk ulumaya bir başkası cevap verdi.

Donup kalan tek kişi ben değildim; Gary de durmuştu. Coyote oturdu ve yüzünü bize döndü.

"Çocukları aç çığlıklarıyla geceyi böler," dedi Coyote. "Onları burada, kendi topraklarımda duymamız, bu gece avlandıkları ve diğer tarafa giden daha fazla insan olduğu anlamına geliyor."

"Öldü," dedi Gary. "Guayota daha fazla insan öldürdü demek istiyorsun."

Coyote başını salladı, onu hiç görmediğim kadar vakurdu. "İkiniz de bunu anlamalısınız. Guayota ilk ölümü aldıktan sonra

asla durmayacak. Öldürecek, öldürecek ve tıpkı Wendigo gibi, asla özgür olamayacak. Korkunç bir açlık çünkü ölüm bu tür bir ihtiyacı asla tatmin edemez. Kendini durduramaz, bu yüzden durdurulması gerekir." Başını kaldırdı ve gözlerini kapattı. "Artık sessizler. Devam etmemiz gerekiyor."

Patikanın eğimi yokuş yukarı bir tırmanışa dönüştü, giderek dikleşti ve bir uçurumun yamacına tırmanana kadar dikleşti. Artık Coyote ya da Gary'yi göremiyordum ve hâlâ ileride olduklarını umuyordum. Elimi kazdım

Tırnaklarımı ve ayakkabımın kenarlarını temizledim ve kendimi yukarı çektim. Ter, genellikle terin toplandığı yerde toplandı ve Guayota'da savaşırken edindiğim yanıkların üzerinde neşeli, tuz taşıyan bir keyifle yuvarlandı.

Sonunda uçurumun kenarından yuvarlandım ve bir çimenliğe düştüm. Önümde bir çit vardı ve çitin altında Coyote ve Gary yan yana yatıyordu. Aralarında boşluk vardı ve dirseğimle ileriye doğru sürünerek onlarla aynı hizaya geldim ama hala çitin altındaydım.

Çitin ötesinde, tıpkı üzerinden sürünerek geçtiğim gibi bakımlı bir çimenlik vardı.

Bu uçurum kenarı Coyote'nin toprakları ile gerçek dünya arasında bir engel oluşturuyordu. Buraya gelirken bu geçişi fark etmemiştim ama şimdi çitin altında yatarken duyularım daha önce ulaşamadığım bilgilerle doluydu - gece böceklerinin sesleri ve ilkbahar çiçeklerinin kokuları.

Coyote'nin yolu tam da beklediğim gibi görünüyor ve kokuyordu ama gerçetti. hayat bunu yapmaz. Gerçek hayat büyük ve küçük sürprizlerle doludur. Bir dahaki sefere Coyote ortaya çıktığında bunu aklımda tutardım.

Coyote'nin evinin dışında olmamız, altında yattığımız çitin, avlunun ve etrafındaki evin gerçek olduğu anlamına geliyordu. Evin arka tarafı ev parlak ışıklarla aydınlanmıştı. Ağaçların ve çalıların silüetlerini gördüm. Evle aramızda, çimentodan bir yürüyüş yolu ile çevrelenmiş böbrek şeklinde bir havuz vardı. Geceleyin, evin ışıkları gözlerime vururken, su siyah mürekkep gibi görünüyordu.

Ev üst düzey bir evdi, zengin değildi ama bir tamircinin maaşının dokunabileceği bir şey de değildi. Belki evin önünde adres gibi bazı ayırt edici özellikler vardı. Ama benim bakış açımdan ev, diğer yüzlerce pahalı evden herhangi biri gibi görünüyordu. Evden on beş yirmi metre kadar dışarı taşan ve yerden üç metre yükseklikteki güverte en ilginç özelliği, bir de köpekler.

İki köpek güvertenin iki ucuna zincirlenmişti ve her biri benim baldırım kadar uzun ham deri kemikleri çiğniyordu. En azından onların ham deri kemikler olduğunu umuyordum.

Coyote elime bir şey sıkıştırdı. Bastonu tuttuğumu anlamak için yere bakmama gerek yoktu ama yine de baktım. Çok benziyordu Onu son gördüğümde, iki metre uzunluğunda, kıvrımlı ahşaptan yapılmış, gri cilalı ve alt kısmında gümüş bir halka bulunan meşe bir asa vardı.

Gümüş başlık

Bazen bir mızrak ucuna dönüşüyordu ve Kelt desenleriyle kaplıydı. Yerel Rönesans fuarından bir dolara alabileceğim bir şeye benziyordu. birkaç yüz dolar.

Onu son tuttuğumda kana susamışlığını hissetmiştim ve büyüü iliklerime kadar işlemişti. Şimdi ise tahta parmaklarımın altında serindi ve hissettiğim tüm büyüye rağmen Walmart'tan aldığım bir şey de olabilirdi.

"Kendini nasıl daha iyi saklayacağını biliyor," diye mırıldandı Coyote, sesi gururlu bir ebeveyn gibi çıkıyordu.

Köpekleri izledim ama o konuşmaya devam ederken onu duymuyor gibiydiler. "Ona birkaç numara öğrettim ve bir eğitim verdim. Birkaç sıkışmadan kurtulmama yardımcı oldu."

Bastonu Lugh'un oğluna geri vermem ve Coyote'nin ona birkaç şey öğrettiğini söylemem gerekecekti. Neden bunun pek iyi gitmeyeceğini düşündüm ki?

"Bastonun orijinal sihrinin ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu Coyote.

"Koyunlar ikiz doğuruyor," dedim ona. Köpekler de sesime tepki vermedi.

"Ve?"

"İşte buydu," dedim ona. "Lugh üç baston yaptı. Bu ikiz kuzu yapıyor. Bunlardan biri evinin yolunu bulmana yardım eder, üçüncüsü ise insanları gerçekte oldukları gibi görmeni sağlar."

"Hmm," dedi Coyote. "Kaynağının güvenilir olduğundan emin misin?" "Evet," dedim ona.

"Bence," dedi Coyote, "kaynağını tekrar kontrol etmelisin. Belki de Hepsi aynı şeyi yapan üç çita vardı, ya da belki de sadece bir tane vardı. Ya da belki"-bana sinsî bir bakış attı-"Ona sadece kardeşlerini taklit etmeyi öğretebildim. Sanırım bunun pek bir önemi yok. Köpeklerle bakın."

Bastonumu sıkıca kavradım ve baktım. "Bu aptal ışıklarla bir şey görmek çok zor," diye yakındım.

Coyote bana bir bakış attı, sonra Gary'ye baktı. "Tamam. Ama hızlı bak."

Ona kaşlarımı çattım ve Gary içini çekip dizlerinin üzerine çöktü. Elllerinde iki küçük taş yuvarladı, Coyote ve ben onu ilk gördüğümüzde oynadıklarına benziyorlardı. Onları birbiri ardına fırlattı ve büyük ışıkları söndürdü.

Her iki köpek de ayağa kalktı, ışıklara baktı, sonra da üçümüzün çömeldiği yere baktı.

"Gary," dedi Coyote konuşur gibi arkasını dönüp poposunu havaya kaldırarak olimpiyatlarda koşan bir koşucu gibi çömeldi. "Bu hikâyenin sonuna kadar kalmalısın. Bazen maceranın sonu başından çok daha iyidir. Ayrıca, burada kalırsan tahmin ettiğinden daha faydalı olabilirsin."

Gary bir şeyler söyledi ama sonunda köpeklere bakmam gerektiğini hatırlamıştım. Elimin altında asa ısındı ve benimle birlikte olduğu için mutlu olduğunu fark ettim. Sonra baktım, gerçekten baktım. Köpekler, bastonun şefkati ve Gary ile Coyote'nin sesleri aniden ikinci planda kaldı.

En yakınımıdaki köpek dişiydi; onun formunu köpeğin vücudunun içinde görebiliyordum - bir nevi büyük hayvanın etine sarılmıştı. Çıplak bir kadın vücuduna sahipti ve köpeğinkinin daha küçük bir versiyonu olan kafasıyla daha da rahatsız ediciydi. Ayak bileğinden aşağıya doğru köpek patileri vardı. Dört ayak üzerinde çömelmişti. Bağlama büyüü onu başından pençelerine kadar pembemsi parıltılı bir kumaşla sarmıştı - sürüye katıldığımdan beri bunları fark etmekte oldukça iyiydim. Sürü bağları günlük hayatımın bir parçasıydı ve onu tutan şey de buna çok benzeyen ama aynı olmayan bir sihirdi. Eğer sürü bağı zincir şeklinde dokunmuş örümcek ipeğiye, bu da deli gömleği olarak kullanılan bir Mandarin cübbesiydi.

Yine de gördüğüm tek şey bu değildi, çünkü onu görüşüm gözlerimle algılayabildiklerimle sınırlı değildi. Yaşı. Bu köpek çok yaşlıydı. Etrafındaki yapılardan bin yıl ya da daha fazla yaşlıydı.

Gözleri gecenin karanlığında kıpkırmızı parlıyordu ve bize odaklanmıştı. Ağzını açtı, ağzına sığmayacak kadar çok ve uzun olan keskin dişlerini gösterdi. Bize havladı, ses olması gerekenden daha büyüktü ve kulaklarımı kapatmak istememe neden olan garip bir ısıklık sesi vardı - Coyote'nin tibicenas olduğunu söylediği o doğaüstü ve korkunç ses değildi,

ama ona benzer bir şeydi. Tibicena ile ilgili her şey, gerçek dünyaya sunduğu bedenin hatlarından daha büyük, daha güçlüydü.

Diğer köpek Joel'di. Eğer kadının bağlama büyüü bir cübbeyse, onunki ipek bağlardı. Etrafını sıkıca sarmışlardı ama onu tamamen sarmıyorlardı. Henüz onun bir parçası değillerdi.

Dişi gibi o da bizi gördü. Köpeğin onu saran bedeni güvertede durmuş, sessizce bizi izliyordu. Köpek hareketsizken, Joel hareketsiz değildi. Bağları çekip çekiştirdi, onları geriye doğru sıyırdı ve arkasında kanayan açık yaralar bıraktı. Bir yeri temizleyip diğerine başladığında, bağlar tekrar büyüyordu.

Juan Flores'in köpeğini vurduğumda öldürdüğüm adamın kaç yaşında olduğunu merak ettim.

Coyote öne doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Ölümlü bir yaratık gibi görüldüğünde, ölümlü eti tibicena'yı sarar ve herhangi bir ölümlü yaratık gibi öldürülebilir. Tibicena'nın formuna büründüğünde, dünyevi yollarla ona zarar verilemez."

Ve "tibicena" kelimesini söylediğinde, bastonun başı keskinleşerek bir mızrağa dönüştü. Benim de görüşüm keskinleşti ve daha önce ayırt edemediğim üçüncü bir katman olduğunu gördüm. Her köpeğin etrafında, elim Lugh'un bastonunu sıkıca kavradıkça daha da katılaştıran bir gölge vardı; Kyle'ın anlattığı hikâyedeki gibi iri, tüylü ve kırmızı gözlü bir gölge. Kocaman, kutup ayısı kadar. Şimdiye kadar gördüğüm tüm kurt adamlardan dört ya da beş kat daha büyüktü. Yavaş yavaş diğer küçük formlar, her ikisi de doğrudan bana bakan dev köpeklerin içinde kayboldu.

Çakal geri çekildi, bileğimi yakaladı ve yakaladığı bir tavşanmışım gibi beni geriye, çitin altından dışarı sürükledi. Bileğimi bıraktı, dirseğimi yakaladı ve beni ayağa kaldırdı. Dengemi sağlayamadan beni çıkarttığımız uçurumdan aşağı attı. Ayaklarımın üzerinde kalmayı başardım, ayak kabırlarımın altlarını kayak gibi kullandım ve denge için ağırlığımı bastona yasladım.

Çocukken dik, karla kaplı dağ yamaçlarından kayarak inmek, kızakla kaymaya göre zorluk ve eğlence açısından bir üst seviyede idi. "Eğlenceli" terimini, içinde tutunacak kar olmayan bir uçurumdan aşağı kaymak için kullanmazdım.

Kaza durumunda ve kırılacak eski bir eserin kullanılması durumunda - ve bu hoş bir düşünce değil miydi? Ne olacağı hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı.

Eski bir Fae eseri yok edildiğinde. En azından mızrak ucu her zamanki haline dönmüştü, bu yüzden onunla kendimi bıçaklamam da pek olası değildi.

Neredeyse dibe gelene kadar düşmedim. Bu yüzden yuvarlandığımda, o inanılmaz yumuşak zemine çarptım ve yıpranmış olarak çıktım. Gary yanıma ayaklarının üzerine düştü ve diğer tarafta Coyote kolumu yakaladı - tam olarak beni daha önce yakaladığı yerden yakaladı, bu yüzden çürüklerim olduğundan emindim - ve beni tekrar ayağa kaldırdı.

"Koş," dedi.

Gary elimi tuttu ve beni de peşinden sürükleyerek patikadan aşağı indi. Yol hâlâ yeşilliklerle kaplıydı ama artık yaprak ve saplardan oluşan tavan, içinde dik durabileceğimiz kadar yüksekti.

Tüm gücümle koşmaya başladığım anda Gary elimi bıraktı. Bastonu boştaki kolumun altına sıkıştırdım, başımı eğdim ve köpeğin ulumaları böğürmeye dönüşüp koroya ikinci bir köpek katılırken koşmaya başladım. Joel belli ki kontrolü ele geçirme savaşını kaybetmişti ve Coyote'nin manzara hilesi köpeklerin bizi avlamasını engellememişti.

Çakal demişken... Omzumun üzerinden baktığımda dört ayaklı bir çakalın arkamızdaki patikanın ortasında durduğunu gördüm. Her zamanki çakaldan biraz daha büyüktü ama onu pencereden görseydim ikinci kez bakmazdım. Diğer tarafa doğru koşmadan önce bana sırtıttı ve kuyruğunu salladı.

"Aptal, aptal, aptal," diye bağırdı Gary koşarken. "Lanet olası aptal Coyote. Her zaman başımı belaya sokuyor."

Omzumla ona vurdum. "Kendi hayatın için biraz sorumluluk al," diye nefes nefese kaldım sonunda. "Yolun ortasında oturmaya devam edebilirdin. Bizimle gelmeyi *seçtin*."

Gary bana sinirli bir bakış attı. "Sen kimin tarafındasın ki?"

Benim kadar nefes nefese kalmamıştı. Belki de daha fazla koşma pratiği vardı.

"Taraf olmak diye bir şey olduğunu bilmiyordum," diye homurdandım.

Hala köpeklerin sesini duyabiliyordum. Hayır. Köpekleri değil. Coyote'nin sıradan yöntemlerle zarar verilemeyeceğini söylediği dev formları düşündüm. Bunlar Guayota'nın çocuklarıydı. Onlar tibicenaydı.

"Sesleri yaklaşıyorlarmış gibi geliyor," dedi Gary. Keşke demeseydi, çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum.

"Coyote'nin onları yönlendireceğini sanıyordum." Sesim soluk soluğaydı çünkü fazla havam yoktu.

"Doğru," dedi Gary. "Tıpkı ben hapse girdiğimde polisi oyaladığı gibi. Sanırım burada amaçlanan saptırma *biziz*."

"Beni bir canavarın bir şeyleri öldürdüğü bir nehre attı," dedim ona.

"İşte böyle. İşte tanıdığım ve nefret ettiğim Coyote."

Ağaçlar ve çalılar seyrelti ve tepeden aşağıya, daha önce gittiğimiz çakıllı yola doğru koşmaya başladık.

"Ne taraftan?" dedi Gary.

Çılgınca baktım ama bir yönü diğerinden ayıracak hiçbir şey yoktu. Çalı tüneline daldığımızda ay gökyüzünde olmasına rağmen, şimdi ondan hiçbir iz yoktu. Sürüyü yokladım. bağları ve Adam'la paylaştığım bağ. *Bir yerlerde* olduklarını söyleyebilsem de, bana göre nerede olduklarını hissedemiyordum. Bağlantı sisliydi, sanki bir saatlik yürüyüş mesafesinden çok daha uzaktaydılar.

Tepenin dibine vardığımızda "Sen seç," dedim ve elimi tutup beni sağa çekti.

Tepeye bakma hatasını yaptım ve tepeye tırmanan tibicenalardan birini gördüm - dişi. Bizi gördü ve önce iki kez böğürdü. arkamızdan yamaçtan aşağıya iniyordu. Arkama bakmayı bıraktım ve koşmaya konsantre oldum - ve daha önce duyduğumuz, beni izlerimde donduran o çılgınlığı atmamasını umdum.

"O bastonun seni eve götürmesi gerekmiyor muydu?" Gary sordu.

"Neden sihirli sözcükleri söylemiyorsun? 'Ev gibi bir yer yok. Ev gibisi yoktur.'"

Alaycı olacak kadar nefesi nereden alıyordu? Eğer alaycı değilse, o zaman Fae eserlerini benim kadar iyi bilmiyordu.

"Onlar Dorothy'nin yakut terlikleri değil," dedim. "Fae eserlerinin kendi akılları vardır ve bu özellikle aykırı."

Ona bakmak için başımı çevirdim ve uzakta bir ev olduğunu fark ettim - bütün gece gördüğüm ilk ev.

"Bak, Gar-" Tam önüme dikilmiş sert bir şeye doğru koştum. Dengemi kaybettim ve ayaklarım yana doğru kayarak Gary'ninkilere dolandı. Herkes düştü, yuvarlandı ve çakıllı araba yolunda yuvarlandı çünkü Gary ve

Çok hızlı koşuyordum. Ve o sert şey sandığım gibi bir ağaç değildi, Adem'di.

"Merhaba," dedim nefes nefese, centilmenlik gösterip düşme tehlikesini atlatan kocamın üzerine yayılarak. "Bir bardak su almaya gittiğimde komik bir şey oldu." Çok güzel kokuyordu, sıcak, güvenli ve Adam.

Coyote, Gary ve beni Honey'nin evinin önünde, tam da kocamın durduğu yerde bırakmıştı... ben ona eterden bir saldırı beklemediği bir anda koşarak vurana kadar duruyordu.

Hâlâ sırtüstü yatan Adam, kafasına isabet etmekten bir santim, belki de daha az farkla kurtulan bastona baktı. Coyote bastonu tamamen ya da muhtemelen hiç tamir etmemişti, çünkü bastonun Adam'ı incitmeye çalıştığı ama bunu tam olarak başaramadığı izlenimine kapıldım. Elimi eski tahtanın üzerinde sıktım ve elimde sadece bir baston kalana kadar bu izlenim kayboldu. Adam'ın üzerimdeki etkisi öylesine büyüktü ki, ancak o zaman korkmam gerektiğini hatırladım.

Başımı kaldırdım ve elimden geldiğince dinledim. Ama onları duyamadım.

"Hâlâ bizi takip ediyorlar mı?" Acilen sordum.

"Biz ölmedik," dedi yerdeki yüzüstü pozisyonundan kıpırdamayan Gary. "Sanırım buraya atıldığımızda onları kaybettik. Kendisi ortalıktayken güvende olduğumuzu söylemek fazla olur ama şimdilik güvendedeyiz."

"Anladığım kadarıyla Coyote ile tanışmışsın?" Adam kibarca ayağa kalktı, ben de üzerine yatmak yerine onun üzerine oturdum ve Gary'ye baktım. "İkiniz de mi?"

Gary ayağa kalktı ve kolundaki keçi başı dikenlerini çıkarmaya başladı. Kimseyi hedef almadan, "Coyote'den nefret ediyorum," dedi.

Gary'yi görmezden geldim ve Adam'a cevap verdim. "Onu ele veren baston muydu?" Hâlâ nefesimi tutmaya çalışmıyor olsaydım daha çok işe yarayabilecek sahte bir ilgiyle sordum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki Nabzımın gücü neredeyse acıtıyordu.

"Hayır, bunu daha önce, koku izlerin kaybolduğunda anladım. Çoğunlukla. Baston sadece şüphelerimin doğru olduğunu gösteriyordu." Adam parmaklarını omzuma kapattı, acıtacak kadar sert değildi. "Bunu bir daha yapma," dedi. "Kalbim buna dayanamaz."

"İlk seferinde bunu yapmak *istememiştim*," diye yarı sızlandım. Sonuna kadar mızımızlanabilirdim ama mızımızlanmak birdenbire çok zor gelmeye başladı. Neden koşup durabiliyordum ama durduktan bir dakika kadar sonra artık nefes alamıyordum?

Terden sıırıslıkam olmasaydım bütün gece Adam'ın kollarında güvende kalabilirdim ve ciğerlerimi düzgün çalışmaya zorlamak için doğrulmam ve diyaframıma savaşma şansı vermem gerekiyordu.

Ayağa kalktım ve Adam'ın eli gevşedi, omzumdan koluma doğru kayarak elimi tuttu.

"Senin haberin olmadan bir daha Coyote'yle dolaşmamaya çalışacağım. Ama elimden gelen tek şey 'denemek'," dedim Adam'a nefesimi tekrar kontrol edebildiğimde.

Bana doğru baktı. Bakışlarında sıcaklık vardı - Adam bana baktığında her zaman bir sıcaklık kıvılcımı olurdu, ama aynı zamanda cinsellikten daha derin bir ihtiyaç da vardı. Endişenin, sahiplenmenin ve ben ayaktayken onun, yani Alfa kurdunun yerde kalmasına izin veren kırılğanlığın neden olduğu gölgeyi görebiliyordum. Bu kırılğanlık (ve sahiplenme), Adam'ın Christy'nin onu terk etmesine izin verdiği gibi benim de onu terk etmeme asla izin vermeyeceği anlamına geliyordu.

Onun hiçbir şeye karşı savunmasız olmasından hoşlanmıyordum, bana karşı bile. Adam'ın elini çektim ve o da ayağa kalktı.

"Ben de seni seviyorum," dedim ve ne hissettiğini görmeme izin verdiği için gülümsedi. Boğazımı temizledim. "Sanırım Coyote yardım etmeye çalışıyordu."

Gary aşağılayıcı bir ses çıkardı. Ona baktığımda gözlerini yola dikmişti. Tehlike duyulmadığında ya da kokusu alınmadığında bile güvenliğine güvenmiyordu. Acaba güvende olmak mı istiyordu, yoksa daha çok akal gibi miydi? O da *benim* gibi ter içindeydi ama benden daha iyi nefes alıyor gibiydi. Hapisteyken formunu korumuş olmalıydı.

"Coyote seni nereye götürdü?" Adam sordu. Elimi tutmuştu. "Gidip oturacak bir yer bulalım," dedim. Bir duşa daha çok ihtiyacım vardı. Uyumaya ihtiyacım vardı ve adrenalin yükü azaldığı için bir arının çiçeklere ihtiyacı olduğu gibi uyumaya ihtiyacım vardı.

Honey'nin arka bahçesinde bir piknik masası vardı. Masada otururken Gary ve ben sırayla Adam'a olanları anlattık. Gary'nin neden oturduğunu bilmiyorum.

ama hâlâ o kadar gergindim ki tekrar koşmak zorunda kalırsak bacaklarımı sıkıştırma riskini almak istemedim. Adam volta atıyordu. Enerjisine imreniyordum: Bütün gece Coyote'nin peşinden koşmamıştı.

Anlatımımızda çok fazla ilerlemeden önce Darryl, ardından Mary Jo bize katıldı. Mary Jo bana dolu bir bardak su verdi. Yarısını içtim ve diğer yarısını başımdan aşağı dökerek hala gözlerime batarcasına damlayan teri duruladım. Su gözlerime iyi geldi ama yanaklarıma iyi gelmedi.

"Bir nefesten diğerine bir çakala dönüşebiliyorsun," dedi Mary Jo, tibicenalardan kaçmakla ilgili kısma geldiğimde. "Seni bunu yaparken gördüm. Bu şekilde daha hızlısın, o zaman neden tibicenalar kaçarken değişmedin?

seni kovalıyorlardı?"

"Kıyafetler," dedi Gary. "Kıyafetlerin üzerindeyken üstünü değiştirmeye kalkarsın ve bir de bakmışsın ki kot pantolonuna dolanmışsın."

"En azından sütyenin yok," diye ekşiyerek kabul ettim.

"Sen dışarıda koştururken ilginç bir telefon geldi," dedi Adam arka cebinden cep telefonumu çıkararak. Bir tuşa bastı. "Wulfe seninle konuşmak istiyor."

Kulağıma götürdüm. Bunu son olarak düğmeye basmadan önce söyleseydi itiraz ederdim. Gergin ve bitkin olmak, Marsilia'nın sağ kolu olan vampir Wulfe ile konuşmak için iyi bir durum değil. Onu son gördüğümde beni ve Üç Şehir'deki tüm vampirleri yöneten vampir Marsilia'yı öldürmeye çalışıyordu. Wulfe'un aslında Marsilia'yı korumaya çalışıyor olma ihtimali de vardı ama ona yapışmak ister gibi görünen kötülüğü ve biraz daha fazlasını atamakta zorlanmadım.

"Mercy?" Wulfe'un sesi beni uyandırmaya yetti.

"Benimle konuşmak mı istedin?" Keşke Mary Jo'nun bir bardak suyundan biraz daha kalsaydı.

"Merhamet," diye fısıldadı. "Merhamet. Tadın hâlâ ağzımda." Telefonu kulağımdan çektim çünkü sesinin bana bu kadar yakın olmasını istemiyordum. "Dilimdeki kanını özlüyorum, küçük çakal kız."

Ürkütücü. Karşılaştığım tüm ürkütücü insanlar ve canavarlar arasında - ki pek çok canavar oldukça ürkütücüdür- beni en çok etkileyen Wulfe oldu. Sanırım beni en çok korkutan o olduğu için. İçki içmeyi düşünüyordum ve sanki aklımı okuyormuş gibi içki hakkında konuşmaya başladı.

Bu tür şeyleri çok yapar. Bunun beni rahatsız ettiğini biliyor ve bu onu cesaretlendiriyor.

"Ve öğleden sonra sıcak yaz güneşinin altında toza dönüştüğünü görebiliyorum," dedim ona sıkılmış gibi görünmeye çalışarak. Oldukça iyi bir iş çıkarmıştım. Yorgunluk ve can sıkıntısı birbirine çok benziyor. "Eğer senin hayalin gerçekleşirse, benimki de gerçekleşmiş olur."

"Hayat o kadar da adil değil, Mercy," dedi ve onunla aynı odada bulunan biri bir ses çıkardı.

Porno film izlemiş her yetişkin bu sesi bilir. Gerçek insanlar numara yapmadıkları sürece bu sesi çıkarmazlar.

"Eğer sadece flört etmek için aradıysan, kapatıyorum." Titrek bir nefes aldı, sonra inledi.

Telefonu kapattım.

"Kimdi o ve neden seninle telefonda seks yapıyordu?" diye sordu Gary.

"Beynimi yıkamam gerek," diye mırıldandı Darryl. "O vampiri bir daha gördüğümde, onu bir böcek gibi ezeceğim."

"Tecavüze uğramış hissediyorum," dedim yarı ciddi bir şekilde.

Telefon çaldı, ben de masanın üzerine koydum. Tekrar çaldı ve hepimiz ona baktık.

Adam onu aldı ve ekrandaki yeşil düğmeye bastı.

"Mercy, bütün eğlencemi mahvediyorsun," dedi Wulfe, sesi daha az psikotik ve daha çok huysuz çıkıyordu. "Oyun arkadaşlarımı öldürüp duruyorsun. Onların yerini senin alman adil olur."

Hangi oyun arkadaşlarından bahsettiğini bilmiyorum. Andre mi? Frost mu? Frost öldürdüğüm son vampirdi.

Adam, sanki Wulfe bir soru soruyormuş gibi, "Hayır," dedi.

"Sana sadece Mercy'yle konuşacağımı söyledim," dedi Wulfe, şarkı söyler gibi. "Senin bilmediğin bir şey biliyorum."

"Ne?" diye sordu Adam.

"Bu hafta köpekleri için odası olan bir ev arayan bir adamla ilgili haberlerim var. Nakit ödedi. Çok fazla nakit."

"Nerede?" diye sordu Adam.

"Ah canım," dedi Wulfe. "*Sana* söyleyeceğimi düşünmüyorsun, değil mi? *Sana* bir saat önce söyleyebilirdim."

Adam bana baktı. Telefonu aldım. Coyote, Guayota ve köpeklerinin bu gece yine öldürdüğünü söyledi. Bu artık sadece Christy ile ilgili değildi. Guayota'nın durdurulması gerekiyordu.

"Benim," dedim. "Ama bizimle dalga geçmeye devam edersen Stefan'ı ararım, bakalım o senin haberinin ne olduğunu anlayabilecek mi?"

Yerel vampir seethe'sinin metresi Marsilia, Stefan'a Viktoryen bir beyefendinin seçtiği kadına kur yapması kadar incelikle kur yapıyordu. Stefan yüzyıllardır onun en sadık takipçisiydi ve Marsilia seethe'nin kontrolünü elinde tutabilmek için aralarındaki bağları acımasız bir titizlikle koparmıştı. Şimdi nihayet onunla tekrar konuştuğuna göre, eğer ondan bilgi isterse, ona verecekti. Benim için olsa bile.

Telefonda kısa bir sessizlik oldu. Sonra Wulfe kırılmış gibi bir sesle, ki bu çok saçmaydı, "Sana yardım etmek için bir nedenim yok Mercy. Koyunlarımdan biri bana senin için ilginç bazı bilgiler getirdi. Ama nazik davranmayacaksan, bunu alamazsın."

Vampirler.

"Nasıl güzel?" Ben sordum.

"Bu gece evime gel," diye mırıldandı. "Nerede olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Eğer yeterince iyi oynarsan sana bilgilerimi veririm."

"Yalnız gitmiyor," dedi Adam.

"Olamaz," diye onayladı Wulfe. "Hiçbir şey bir Alfa kurt adam kadar eğlenceli olamaz. Yine de sadece ikiniz."

Yarın avukat ve polislerle yapacağım görüşmede zombi gibi olacaktım. Bütün konuşmayı benim yerime Adam yapmak zorunda kalacaktı; benden on dakika daha fazla uyumuştı. Ama Wulfe bir şey biliyorsa, Guayota'ya karşı bize avantaj sağlayacak herhangi bir şey, bunun ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyordu. Bir haftadan kısa bir sürede kim bilir kaç kişiyi öldürmüştü. Adam'ın Eugene'deki özel dedektifine göre resmi rapor, Guayota'nın Christy'nin dairesinde çıkardığı yangında dört kişinin öldüğü yönündeydi. Finley'deki tarlada o kadar kadın vardı ve bu gece kaç kişiyi öldürmüştü. Coyote, Guayota'nın durdurulana kadar durmayacağını söylemişti.

"Peki," dedim. "Duş almam için bana zaman ver, sonra orada olacağız." Telefonumu kapattım ve saate baktım.

"Gün ışığı ne zaman?" diye sordum.

"Yaklaşık üç saat," dedi Adam. "Avukatla görüşmemizden yaklaşık yarım saat önce."

"Warren ya da Darryl'i alabilirim," dedim. "Sen uyuyabilir ve avukatlarla görüşmeye gidebilirsin. Daha sonra polis için size katılırim ve çenemi kapalı tutarım. Muhtemelen omzuna salyamı akıtır ve horlarım."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben de senin üzerine salya akıtır ve horlarım. Olmayacak tek şey, kötü ölümsüzlerin saray soytarısını tek başına ziyaret etmen."

WULFE'NİN EVİ, bir konut geliştirme projesi içindeydi. meyve bahçesi on yıl önce. Buradaki evler neredeyse "hepimiz aynı mimar tarafından tasarlandık ve üç evden birini seçebilirsiniz planları" aynılığı. Çitler ve yeşillikler için yeterince uzun süredir yerindeydi, ancak büyük ağaçlar için yeterince uzun değildi.

Mahalle, garaj kapılarının önündeki araba yollarında seyyar basketbol potaları ve evlerin bahçelerinde salıncak setleriyle tam anlamıyla orta sınıftı.

arka bahçeleri. Wulfe'un hemen bitişiğinde yaşayan insanların yan bahçelerinde devasa bir sedir çocuk aktivite merkezi -sadece bir salıncak seti olamayacak kadar büyüktü- ve yer üstü yüzme havuzu vardı. Wulfe'un evinin hemen yanındaki yan bahçe. En son ziyaret ettiğimde bunlar yoktu.

Wulfe'un komşularının havlayan küçük bir köpeği vardı ve biz Wulfe'un garaj yoluna girer girmez havlamaya başladı. Işıkları yanmıyordu ve bahse girerim yoldan geçen arabalara, bahçeye izinsiz giren kedilere ve pencerenin önünden uçan böceklerle havlıyordu. Normal şeylere, kapıdaki hırsıza havladığı gibi havlayan bir bekçi köpeğinden daha işe yaramaz bir şey yoktur.

"Wulfe'un evi burada mı?" diye sordu Adam motoru kapatırken.

"Biliyorum," dedim ona. "Benim de aklımı başımdan aldı."

Yüzme havuzuna baktı. "Sanki onları yandaki evde yaşayanlar hakkında uyarmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Eğer yardımı olacaksa," dedim. "Onlar muhtemelen Tri- Cities'deki en güvenli insanlar. Evine bu kadar yakın bir yerde beslenmeyecektir ve emin olun başka hiçbir şey de beslenmeyecektir. Tabii havlayan köpekleri Wulfe'u çıldırtmazsa; o zaman her şey biter."

Adam başını salladı ve cipten atladı. Ben de kendi tarafımdan atladım. Hayaletleri göremiyordum. Vampirlerin inlerinde her zaman hayaletler olur, ama

Sadece vampirler uyurken ortaya çıkıyorlar. Onları gölgelerden beni izleyen bir düzine göz gibi hissedebiliyordum.

Adam'la evin önünde buluştuk ve ben arkamızda bir pusu olup olmadığına bakarken onun yaklaşıp kapıyı çalmasına izin verdim. Kapıyı açan adamın boynunda bir dizi büyük morluk vardı ve üzerinde bir kot pantolondan başka bir şey yoktu. Adam kot pantolonundan başka bir şey giymediğinde seksiydi; bu adam ise sadece rahatsız ediciydi. Şişman değildi ama üzerinde hiç kas yoktu, sadece gevşek bir deri ve kas olması gereken yerde yumuşaklık vardı, sanki biri tüm kaslarını çekip almış ve onu ölmeye terk etmişti. Gözleri çoktan ölmüştü.

Bize gerçekten bakmadı. Gözleri üzerimizde olmasına rağmen tüm dikkati arkasına odaklanmıştı. "Efendim beni takip etmenizi söylüyor," dedi bize.

Eve girdik. Her ne kadar tertemiz görünse de evin içi kokuyordu. Burayı ilk ziyaretimden hatırlıyordum ama hatırladığımdan daha kötüydü, sanki anılarımda bir kısmını filtrelemiştim. Burnum kan, et, dışkı, idrar ve iç organların o tuhaf kokusundan oluşan mezarlık kokularını yakaladı. Zayıf ama yaygın bir şekilde, altta yatan çürüyen bir şeyin kokusunu alabiliyordum.

Adam önden gitti, ben de verandada yaptığım gibi arkamızdan izledim. Wulfe'un koyunu bizi mutfığa götürdü ve burada Wulfe'un 1950'lerden kalma krom ve yeşil Formika mutfak masalarından birinin üzerine uzanmış olduğunu gördük. Masaya uyan üç sandalye vardı: ikisi devrilmişti ve üçüncüsü masanın Wulfe'un başının olduğu tarafında ait olduğu yere sıkışmıştı.

Bizi eve sokan adam gibi Wulfe'un da belden yukarısı çıplaktı. Wulfe vampir yapıldığında on beş yaşlarındaydı, asla olamayacağı adamı ima edecek kadar yaşlıydı. Kaburgaları görünüyordu ve teni neredeyse pudra beyazıydı, saçlarından bir ton daha solgundu. Wulfe'u son gördüğümde saçları kısacıktı ama şimdi daha uzundu, belki yarım santim uzunluğundaydı ve şekillendirilmişti.

Yüzüstü yatıyordu, sırtı hafif kavisli ve gözleri kapalıydı. Mor bir Converse tenis ayakkabısı giyen bir ayağı masanın üzerinde düz duruyordu ve dizini yukarı itiyordu. Diğer ayağı uzanmış, çıplak ve bir balerininki gibi sivriydi. Ayak tırnaklarını yeşile boyamıştı ve tırnakları Formica masanın rengiyle uyumluydu. Bunun kasıtlı olup olmadığını bilmiyordum.

Yemek masasının üzerindeki ışık yanıyordu ve masa üstü insanların oturup kahvaltı edebileceği bir yerden çok bir ameliyat masasına benzediği için birisi armatüre gün ışığı ampulleri koymuştu.

"Wulfe," dedi Adam kuru bir sesle. "Akşam yemeğinde bu var."

"*Evet!*" Wulfe aniden bağdaş kurup oturarak bize baktı. "Gördün mü Bryan? Anlayacağını söylemiştim!"

"Aslında onun alacağını söylemişsiniz efendim," dedi bizi içeri alan adam.

Wulfe düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Hala fikirlerinize izin veriyor muyum?" Adam ona göz kırptı.

"Ne zamandır bana aitsin Bryan?"

Bryan üvey babamın adıydı. Bryan adında bir sürü insan vardı. Bir vampirin kurbanı olan bu adamla üvey babamın aynı ismi paylaşması beni o kadar da rahatsız etmemeliydi.

"İki gün mü?" Bryan'ın sesi emin değil gibiydi.

"Doğru," dedi Wulfe. "Üçüncü geceye kadar düşünmene izin verdim. Üçüncü gece ne olacak, Bryan?"

Bryan'ın kalp atışları hızlandı. Bir an için bunun korku olduğunu düşündüm ama sonra uyarılma kokusunu aldım. Altı yaşındaki çocukların Noel hakkında konuştukları o nefes nefese ses tonuyla, "Beni kurutuyorsun," dedi.

"Git buradan Bryan," dedi Wulfe ona. "Git yarına kadar uyu."

"Yarın," diye kabul etti Bryan ve hevesle Adam'la benim yanımdan geçti. Bir süre sonra yatak odasının kapısının çarpıldığını duydum. Wulfe beni, "Onun için üzüluyorsun," diye suçladı.

"Onun için üzülmemi istediniz," diye onu temin ettim. "Görev başarılı. Adres karşılığında ne istiyorsun?" Yapamadım. vampirin kurbanlarını bir savaş başlatmadan kurtarmak için artık çok geçti. Bu Bryan'ı zaten. Savaşın Marsilia'nın kaynayan ateşi ve bizim sürümüzle sınırlı kalacağından emin olsaydım, bunu deneyebilirdim ama Bran'le olan bağlantım ve Marsilia'nın vampirleri Bran'in kurtadamları yönettiği gibi yöneten Gecenin Efendisi'yle olan bağlantısı savaşın tırmanma tehlikesini barındırıyordu. Eğer bir savaş çıkarsa kurtadamlar ve vampirler, herkes kaybederdi.

Yine de, eğer kurbanlarından biri yardım isterse. . .

Wulfe sanki biraz utanmış gibi gözlerini indirdi. "Bir içki istiyorum, Mercy. Sadece küçük bir yudum."

"Hayır," dedi Adam ve bu kelime kafamın içinde başka bir *Hayır-Stefan*'ın sesiyle yankılandı.

Bir keresinde Stefan'ın beni kendisine bağlamasına izin vermiştim çünkü başka bir vampir benden besleniyordu ve ben ona ait olmak istemiyordum. Herhangi bir vampire ait olmak kötüydü; bunu anlamak için Wulfe'un kurbanına, Bryan'ına bakmak yeterliydi. Diğer vampirlerin Canavar dediği bir vampire ait olmak kötünün de kötüsü olurdu, bu yüzden Stefan'dan yardım istedim ve o da denedi. Ama Canavar beni tekrar ele geçirdiğinde Stefan'ın tutumu kırılmıştı. O öldüğünde, vampirlerle benim aramdaki tüm bağlar kopmuştu. Stefan bana öyle söylemişti. Onu uzun zamandır tanıyordum, on yıl ya da daha fazla. O ana kadar bana yalan söylemeyeceğine yemin edebilirdim.

Yalan söylediğini kanıtlayınca şok olmak istedim ama birkaç ay önce, şehri Marsilya'dan almak isteyen vampir Frost'la savaşırken kafamın içinde konuşmuştu. Bunun artık bir etki, bir aksaklık, bir daha olmayacak bir şey olduğunu umuyordum, bu yüzden ona ya da Adam'a bundan bahsetmemiştim. Başka bir şey olmayınca endişelenmeye değmeyeceğine karar verdim.

Belli ki yanılmışım.

Adam ikinci *hayır cevabını* da duydu, çünkü bana baktı ve gözleri büyüdü. Ama o bir şey söyleyemeden Stefan mutfakta birdenbire belirdi ve masadaki vampirle aramızda durdu.

Tüm vampirlerin sahip olduğu bazı güçler vardır. Bazıları da yaşlandıkça sadece birkaçının kazandığı güçlerdir. Stefan ışınlanabiliyordu. Bildiğim kadarıyla, o ve Marsilya bunu yapabilen tek vampirdi.

Onu bir ay kadar önce Kyle ve Warren'ın düzenlediği kötü film gecelerinden birinde gördüğümünden beri kilo almıştı. Marsilia onu neredeyse kırmadan önceki haline döndürecek kadar değil ama yakındı. Koyu mavi bir tişört ve solmuş bir kot pantolon giymişti.

Stefan onu boğazından yakalayıp, "Merhamet yasak bölge," diye hırlarken Wulfe kıkırdamaya başladı.

Tüylerim diken diken oldu ve dizlerimin bağı çözüldü. Bunca zamandır Stefan beni dinliyordu. Beni de arayabilir miydi? Ne yapmak istersem isteyeyim beni ona gelmeye zorlayabilir miydi?

Wulfe muzaffer bir edayla, "Hayır, değil," dedi. Stefan'ın boğazını sıkmasının konuşma yeteneği üzerinde herhangi bir etkisi yok gibiydi. "O senin için asla yasak bölge olmayacak, öyle değil mi?"

"Onunla olan bağı kopmuştu," dedi Adam.

"Güçlü bir bağ olmalı," dedi Wulfe, Stefan'ın ellerinden gevşekçe sarkarak. "Canavar onu alamadığına göre güçlü olmalı. Ama sonra pek çok insan Askerimizi, Stefan'ımızı hafife alıyor. Öyle bile olsa, Stefan'dan daha güçlü bir vampir seninle arasındaki kan bağıni ortadan kaldırabilmeli, Mercy- bunu senin için düzeltebiliriz. Kime hizmet etmeyi tercih edersin, Mercy-Marsilia'ya mı yoksa bana mı?" Wulfe biraz daha kıkırdadı.

"Stefan mı?" Stefan'la aramızdaki bağ konusunda Wulfe'un yanıltmış olmasını isteyerek sordum ama deneysel kanıtlar aksini gösteriyordu.

Stefan'ın sırtı bize dönüktü. Wulfe'yi masaya yatırdı. Wulfe kurtulur kurtulmaz gülmeyi bıraktı. Yüzü aniden ifadesizleşerek Stefan'la yüzleşti. "Ona söylemeyeceğimi mi sandın? Onu elinde tutmayı düşünüyorsun ve bu seni Marsilia'ya katılmaktan alıkoyuyor çünkü senin aracılığıyla Marsilia'nın Mercy'ye erişimi olacak."

Adam'ın kolları bana dolandı ve ben Wulfe'un az önce söylediklerini - ve Stefan'ın itiraz etmediğini- özümserken beni kendine çekti. Wulfe bu yüzden evine gelmemiz için ısrar etmişti çünkü Stefan'la yüzleşmek istiyordu. Wulfe'un da Stefan kadar beni izlediğini gözden kaçırmamıştım. Ayrıca Stefan'a bana yalan söylediği için saldırmamı da istemişti; böylece Stefan'ın Marsilya'dan başka sığınacak kimsesi kalmayacaktı.

"Ona ihanet etmeyeceğim," diye fısıldadı Stefan, gözleri Adam'ın üzerindeydi.

"Bunu biliyoruz," dedi Wulfe ama Stefan konuştuğunda Stefan'ı değil beni izliyordu. Wulfe, Stefan'ın Marsilya'dan bahsettiğini sanmıştı ama Stefan'ın gözleri Adam'ın üzerindeydi. Adam'la benim hakkımda konuşuyordu. "Gel Stefan. Sen bu ateşin içindeyken, Marsilia Mercy'yi korumak için savaşacak çünkü seni hizada tutmak için ona ihtiyaç var. Dört yüzyıldan fazla bir süredir Marsilia'nın askerisin. Marsilia'nın sana ihtiyacı var. Gizli bağıni çakal kızdan saklıyordun. Artık bildiğine göre, elinde hiçbir şey yok.

saklayacak daha çok şey var. Marsilia, Mercy ile paylaştığınız bağı dokunmayacağına, onu kendine mal etmeye çalışmayacağına dair söz verecek - evcil bir gezgin ne kadar faydalı olursa olsun."

"Bu riski göze almayacağım," dedi Stefan. Başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. "Merhamet," dedi. "Wulfe seni ısırp ısıramayacağını sorduğunda asla evet deme. Bu, açılmasını istemediğin kapıları açacaktır. Aramızdaki kan bağınin ortadan kalkmadığını sana söylemediğim için özür dilerim.

Bilmeni istemedim çünkü

Aramızdaki bu bağıni yıpranacağını biliyordum. Canavar onu koparamazsa,

o zaman ne Wulfe ne de Marsilia'nın da bunu yapamama ihtimali yüksek. Gerçi Wulfe'un da belirttiği gibi, muhtemelen benden bağı alıp seni kendilerine bağlayabilirler." Tereddüt etti, sonra şöyle dedi: "Bana bağlı olduğun sürece Marsilia seni öldürmeye cesaret edemez çünkü yaptıkları koruduğum pek çok kişiye zarar verdi.

-"Ya ben onu öldüreceğim ya da o beni öldürmek zorunda kalacak."

"Onlar koyun, Asker," dedi Wulfe küçümseyerek. "Koyunlar kullanmak içindir." Elini kaldırmaya başladı ve ben büyüünün toplandığını hissettim. Sonra Stefan kıpırdandı, bir yerden bir bıçak çıkardı ve Wulfe'un elinin üzerine hızlı, üstten bir darbeye indirdi. Wulfe'un kopan eli yere düştü.

"Benim gözetimimde değil," dedi Stefan.

Wulfe bir yandan kopan eline bakarken bir yandan da işe yarayan eliyle sakat uzvunu kavrayarak, "Lanet olsun," dedi hafifçe. Yavaşlatmak için sıkı

kanama. "Bak ne yaptın. Yerdeki kanı temizlemek bütün günlerini alacak."

"Seni buraya nasıl çekti?" Stefan sordu. *Seni her zaman dinlemiyorum,* dedi kafamın içindeki ses. *Wulfe beni beş dakika önce telefonla aradı. ve bana başının belada olduğunu söyledi.*

Sanki beni en çok neyin rahatsız ettiğini anlamış gibiydi - ki sanırım anlamıştı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu anlayış beni daha iyi hissettirmede.

"Wulfe bize bilgi vereceğine söz verdi," diye homurdandı Adam, sanki bu ikinci mesajı Stefan'dan da duymuş gibi başını sallayarak. "Bir adrese ihtiyacımız var."

"Ben bakarım," diye söz verdi Stefan.

"Seni arkadaşım sayıyorum," dedi Adam, sesi buz gibiydi. "Öyleyim," dedi Stefan. "Bunu daha sonra konuşuruz."

"Evet," dedi Adam. "Yapacağız. Böyle bir bağı kesmenin tek bir yolu var." "Hayır," dedi Stefan üzüntüyle. "Hayır. Onu yanıma ancak bu şekilde alabilirim.

Nokta. Bu bağı kendi isteğiyle kabul etti ve bu da bağı zorla kurulan bir bağdan çok daha güçlü kılıyor. Şimdi git, Adam. Sabah olmak üzere. Yarın gece uğrarım ve konuşuruz."

O ve Adam birbirlerine baktılar; Adam neredeyse şiddetle, Stefan ise sabırla. Eğer söyledikleri doğruysa, bana söylediği yalanları neredeyse anlayabiliyordum çünkü haklıydı: birbirimize bağlı olduğumuzu bilmek beni çok rahatsız edecekti.

"BÜTÜN PAKETİ BİR VAMPIRE BAĞLADIM," DEDİM SAYISIZCA Adam bizi Honey'nin evine geri götürdü.

"Hayır," dedi Adam. "Beni etkilemek için seni kullanamaz. Bağlar bu şekilde ortadan kalkmayacak." Önce bana, sonra yola baktı ama elini benim elime koydu. "Bu konuda senin arkadayım, aşkım."

Homurdandım.

Adam güldü.

Ona kaşlarımı çattım ve o da "Üzgünüm. Çaldığın benim homurtum. Düşünüyordum, sen de düşünmelisin. Eğer Wulfe haklıysa, ki bundan şüphe etmek için bir neden göremiyorum, Stefan'la aranızdaki bağ uzun zamandır devam ediyor. Ve o bunu hiç kullanmadı - bu sefer hariç, seni korumak için." İki kez. İki kez kullanmıştı. "Stefan onurlu olmaya çalışıyor, durumunun elverdiği ölçüde onurlu."

"Durum?" Alaycı bir tavırla söyledim. "Sanki kuduz ya da gençlik hastalığı varmış gibi konuştun."

"Kuduzun vampirlikle pek çok ortak noktası var," dedi Adam.

Tekrar homurdandım. Az önce Stefan'la yaptığı sert tartışmaya rağmen bu konuda fazla rahat davranıyordu. "Biliyordun," dedim. "Gitmediğini biliyordun."

Adam hareketsizdi, sonra "Evet, senden biraz daha uzun süredir buralardayım, vampirlerle daha çok uğraştım" dedi. Bana baktı, sonra uzaklaştı. "Ve bazen senin üzerinde onun kokusunu alabiliyorum, onu günlerdir ya da haftalardır görmediğini bildiğimde arada bir sadece bir koku."

Bir süre bunun hakkında düşündüm. "Ve sen bana söylemedin?"

Omuz silkti. "Bunun ne yararı olurdu ki? Stefan sana birazdan fazla aşık, bunu biliyorsun, değil mi? Marsilia'nın senden bu kadar nefret etmesinin nedeni de bu. Eğer bunu kırmanın bir yolunu bilseydi, sanırım sana söylerdi. Böyle şeylerin kolay kolay yok edilemeyeceğini biliyorum ve eğer dizginler gerçekten Canavar'ın elinde olsaydı, o öldüğünde daha kötü durumda olurdun."

Adam haklıydı. Stefan'ın bağlantımızla yaptığı tek şey bana iki kez yardım etmektir. Ama Stefan da haklıydı. Bağın hâlâ orada olduğunu bilmek beni rahatsız ediyordu. Adam'ın bunu bildiğini ve bana söylemediğini bilmek ... bu beni daha da rahatsız etti.

AVUKATIMIZ, MS. TREVELLYAN, ona Jenny dememizi söylemişti, Adam'ın ona uzattığı diski izledi. Garajdaki Kamera İki'den alınmıştı ve Guayota'da gördüğüm hemen hemen her şeyi gösteriyordu. ziyarete geldi. Ayrıca, Guayota ve ben kavga ederken köpeğin arka planda bir adama dönüştüğünü de gösteriyordu.

Başından sonuna kadar izledi ve poker suratı kusursuzdu. Daha iyi bilmesem, her gün yanardağ tanrıları ve mekanikçiler arasındaki dövüşleri izlediğini düşünebilirdim. Parlak bir genç olan asistanı, hayranlığını örtebilecek bir maskeyi henüz edinmemişti.

"İyiymi," diye nefes aldı asistan paspası sapladığım noktada kafasına sapladı. Ekranda o zaman olduğundan daha rahatsız edici görünüyordu. Sanırım o zamanlar hayatta kalmak için yeterince endişelenmiştim.

Disk bittiğinde ekledi: "Çok karate yaptın, değil mi? Eski dövüş sanatları gösterilerinden bir kesite benziyordu- seyircinin ne yaptıklarını görebilmesi için oyuncularını yavaşlatmayı öğrenmeden önce."

Jenny Trevellyan boğazını temizledi. Nazikçe.

Asistanının yüzünde hafif bir kızarma oldu. Adını öğrenememiştim ve şimdi pişmanlık duyuyordum çünkü ondan hoşlanmıştım. "Özür dilerim. Ama hayatta kaldığın için şanslısın. Cidden, o adam çok korkutucuydu."

Jenny ellerini kavuşturdu ve Adam'a baktı. "Pekâlâ. Daha sonra ne oldu da videonun sonunu sildin?"

"Ekipmandaki talihsiz bir arıza," diye mırıldandı Adam. "Elimizde farklı kameralardan alınmış üç disk var ama bir şey, belki de aşırı ısı, hepsinin aynı anda kayıttan çıkmasına neden oldu."

Notlar almakta olan avukatın asistanı hemen parladı. "Büyünün elektriği böyle etkilemesi gerekiyor. Büyücülerin bilgisayar gibi şeylerle aynı odada bulunamayacağını okumuştum."

Bunu nerede okuduğunu biliyordum. Dudağımı ısırdım. Elimizden geldiğince yanlış bilgi yaymak bizim yararımızaydı.

"Bu açıklama her ne kadar uygun olsa da," dedi Jenny kuru bir sesle, "ben Cantrip *sihirli* bir şekilde kameraların ne olduğunu bulursa ne olacağını

gösterecekti. Ben sizin avukatınızım; gerçeği bilmezsem size yardım edemem."

"Birisi Adam'la birlikte geldi ve beni kurtardı," dedim ona. "Birin kullandığı araçlar, o kişiyi ordu için çok değerli hale getirebilir ya da bu yola başvurabilecek diğer itibarsız tipler için Bu tür bir gücü kontrol altına almak için adam kaçırma. Ben sadece arızanın ne zaman meydana geldiğini. Bu şekilde, sadece kocamın hakkını teslim edebilir ve bir iyilikseverin benim hayatımı kurtardığı için acı çekmemesini sağlayabiliriz. O kişiyi tamamen dışarıda bırakmak istiyoruz."

"Tamam," dedi. "Eğer fırsat olursa Cantrip'e Adam'ın tam olarak neler yapabileceğini gösteren bir video olduğunu hatırlatabilirim." Bana bakmıyordu ve buna sevindim. Adam'ın bir zamanlar bana saldıran adamın cesedini yok etti. Olayın videosu yayınlandı, böylece ne Adam ne de ben cinayetle suçlanmadık. Sadece belirli kişilere gitmesi gerekiyordu, ama görülmüştü. olması gerekenden daha geniş bir alana yayıldı. "Ve," diye devam etti, "ikinci bir örneğin istenmediğini. Bu şekilde kimse aksaklık için başka bir neden aramayacaktır. Bu kabul edilebilir mi?"

"Peki," dedi Adam.

"Videoyu izlemeden önce bana kısa bir ifade vermiştiniz. Şimdi bana garaja giren kişinin kim olduğunu ve Mercy'ye neden saldırdığını tekrar anlat."

Adam konuşurken kollarımı kavuşturdum ve alnımı masanın üzerine koydum. Bir de baktım ki Adam bir eliyle saçlarımı toplamış ve başımı yana doğru eğmiş. Ona göz kırptım.

"Yüzündeki yanığı görmesi gerekiyor," dedi Adam.

Söylediklerini sindirmem bir anımı aldı, sonra doğruldum ve ona kendimi gösterdim. Ona ellerimdeki, kollarımdaki ve kaburgalarımdaki yanıkları gösterdim. Üzerlerine merhem sürmüştüm ve acil yardım görevlisinin söylediklerine rağmen daha iyi hissediyorlardı.

"Önce köpeği vurdun," dedi Jenny, "hani şu ... şey ... insana dönüşen? Sonra o sana bir çeşit ateş büyüü fırlattı ve yanağını yaktı. -Bu benim gördüğüm diskte yok ama Adam bana ikinci diskte olduğunu söyledi. Sonra ona beş el ateş ettiniz, üçü kafasına, ikisi göğsüne. Arabaya atladınız, bir çıkış yolu arıyordunuz.

hiçbir şey yokken, Guayota adında bir Kanarya Adaları yanardağ tanrısı olduğu anlaşılan Juan Flores ile savaşa mı girdiniz?"

Korkunç derecede iyiydi. Cümlenin son kısmını herhangi bir vurgu yapmadan söyledi.

"Neredeyse," dedi Adam. "Önce bir levyeyle garaja girdi. Bunu dış kameraya yakaladık."

Başını salladı. "Tamam, elimdeki tüm diskleri gözden geçirme şansım olana kadar beklemek istiyorum, ancak sizin de belirttiğiniz gibi, bu arada zavallı bir kolluk kuvvetinin ne olduğunu bilmeden ona rastlaması endişesi var. Kolluk kuvvetlerine neyle karşı karşıya olduklarını bildirmemiz gerekiyor. Bu düşünceyle ve izninizle disklerin kopyalarını derhal polise göndereceğim."

"Ve," diye ekledim çünkü anlatının önemli bir parçası gibi görünüyordu, "bana dün cesetleri bulunan yedi kadını öldürdüğünü itiraf etti ... hayır, üzgünüm." Uyumamış olmam zamanın geçmediği anlamına gelmiyordu. Asistanı bana buz gibi bir şişe su uzattı. Onu aldım ve dörtte birini içtim. "Dünden önceki gündü, Perşembe.

Polis, katliamdan kurtadamların sorumlu olup olmadığını anlamak için beni olay yerine götürdü."

Sağ göz kapağı seğirdi. "Bunu ilk kez duyuyorum. Bunu ne zaman itiraf etti? Ben görmedim."

"Bahsettiğim 'Finley'deki sorun' buydu," dedim ona.

Derin bir nefes aldı. Bildiğim her şeyin üzerinden geçmemi sağladı. Guayota'nın Finley'deki samanlık yakınlarında öldürdüğü yedi kadın, çeşitli atlar ve köpekler. Bir noktada, sorgulamayı asistanı devraldı, ancak bunu yapması gerektiğinden emin değilim.

"Yani tüm ölü kadınlar Bay Hauptman'ın eski karısına mı benziyordu? Bu tam da bir profilcinin kitabından çıkmış."

Jenny kahvesini burnuna çekti, burnunu sildi ve asistanına sakinleştirici bir bakış attı. "Yedi kadının ölümüyle ilgili heyecanını dizginleyebilirsiniz Andrea. Bu gerçekten uygun değil."

Andrea itaatkâr bir tavırla, "Zavallı Geyler," dedi. "Ama bu tıpkı *Criminal Minds*'in bir bölümünün ortasında." Durakladı. "Tamam. Bu çok aptalca. Özür dilerim. Ama davalarımızın çoğu birinin çocuğunun sarhoş olup ve tazminat ödemek istiyorlar ama ehliyetlerini kaybetmek istemiyorlar. Karıştığımız tek cinayet

'Herkes kimin yaptığını biliyor' ve bizim işimiz müvekkilimize mümkün olan en hafif cezayı aldirmek ... ve ben çok konuşuyorum." Bize göz kırptı. "Buraya bir fae görme şansım olur umuduyla taşındım, çünkü rezervasyon Walla Walla'nın hemen üzerinde. Ve burada bir kurt adamla insanları öldüren ve evleri yakıp yıkan bir ateş iblisi hakkında konuşuyorum. binalar."

Jenny ağzını kapattı ve elini çektiğinde yüzü sertleşmişti. "Aslında mahkemede çok ama çok iyidir." "Onu tanıyamazsınız. Ve eğer endişeleniyorsanız, toplum içinde ağzından istemediği hiçbir şey çıkmaz."

"Ağzım sıkıdır," diye kabul etti Andrea.

"Yani," dedi Jenny işe geri dönüyoruz edasıyla, "Cantrip ve polisle bir toplantı ayarlamamı istiyorsunuz."

"Bu doğru," diye onayladı Adam.

"Tamam. Bu öğleden sonrası için bir şeyler ayarlayacağım, umarım burada ama muhtemelen Kennewick polis karakolunda." Bize baktı ve gülümsedi. "Bu arada, size birkaç saat uyumanızı öneririm."

SONUNDA BİR OTELE YERLEŞTİK. HONEY'İN EVİ DOLUYDU

Dün geceki kavganın hikayesi yayıldıkça daha da fazla sürü üyesiyle hızla. Gün boyunca orada uyumak söz konusu bile olamazdı.

Adam bizi havaalanına en yakın otele yerleştirdi. Oda temiz ve sessizdi ve orada kaldığımız dört saat boyunca uyumak için mükemmeldi.

Rahatsız Etmeyin tabelasını koymayı hatırladıktan sonra ve tabelayı okuyamadığı anlaşılan ikinci hizmetçiye kendimden korkuttuktan sonra.

Öğleden sonra Cantrip ve polisle olan randevumuza gitmek için uyandığımızda pek neşeli değildim, temiz ve uygun kıyafetler almak için alışveriş merkezinde hızlıca bir mola verdik. Görünüşe göre Cantrip hala pozisyonunu korumaya çalışıyor ve yerel polisle kavga ediyordu, bu yüzden avukatımızın ofisi kabul edilebilir tarafsız bölge.

Cantrip ajanları Orton ve Kent bizi bekliyorlardı, ikisinden de kendini beğenmişlik yayılıyordu. Jenny ve asistanı Andrea da oradaydı.

kır saçlı, saçları dökülmüş, çok zayıf ve formda bir adamla formunu korumak için gerçekten çaba sarf ediyordu. Kesin bir şey söylemek zordu ama avukatımızdan yirmi yaş daha yaşlı olduğunu düşündüm, bu da onu altmışlı yaşlarının sonunda ya da yetmişli yaşlarının başında yapıyordu. Yüzü biraz tanıdık geliyordu ve Adam'la nazikçe başını salladı, bu yüzden onun

Adam'ın tanıdığı şirketten biri. Jenny onu tanıtmadı, adı Larry Torbett'ti.

Jenny bize küçük, kontrollü bir gülümseme verdi. "Başlamamızı öneriyorum. Söz konusu geceye ait Mercy'nin garajındaki güvenlik kamerasından alınan üç diskin orijinaleri elimde beyler. Dosyalarım için kopyalarım var ve tabii ki kopyaları polise de gönderdim. Dedektif Willis beni arayarak videoyu aydınlatıcı bulduklarını ancak ne yazık ki geç kalacaklarını söyledi.

"Dış kamera, Eugene'de cinayet ve kundaklamayla bağlantılı olarak aranan Bay Flores'in, içeride sadece Bayan Hauptman varken saatler sonra bir levyeyle garaja girdiğini açıkça gösteriyor. Diğer iki kişi garajdaki iki farklı kameradan alınan görüntüler. Size bir tanesini göstereceğim, aşağı yukarı Bayan Hauptman'ın olaylara bakışını gösteren. Sonuncusu

Kamera Bayan Hauptman'ın hareketlerini daha iyi gösteriyor. Bunlar zaman damgalı."

Videonun sonunda Orton acımasızca memnun, genç Cantrip ajanı Kent ise muzaffer görünüyordu (muhtemelen bir kurt adam Alfa'nın karısı ile bir ateş iblisi arasındaki herhangi bir münakaşa davayı onların yetki alanına soktuğu için).

"Peki," dedi Larry Torbett, "ajanların gelişini izlemek de bir şey değil miydi Jenny?"

"Dahası da var," dedi. "Bu kayıтта hiç ses yok ve Ms. Hauptman'ın elinde açık olmayan pek çok önemli bilgi var. Bayan Hauptman?"

Bu zamana kadar hikâyeyi uykumda anlatabilirdim ama dört saat uyuklamak bu cazibeyi ortadan kaldırmıştı. Başından sonuna kadar her şeyi anlattım. Cantrip ajanları herhangi bir açıklama istemediler, bu da beni rahatsız etti. Ancak tamamen bitirdiğimde Cantrip ajanları kıpırdandı.

"Bayan Hauptman," dedi Ajan Kent nazik bir ifadeyle, "kurt adam olmadığınızı birçok yerde belirttiğinizi biliyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Bu doğru." Disklere dokundu. "Sen insan mısın?"

"Öyle misin?" Ben sordum.

"Bir insana göre çok iyi hareket ediyorsunuz," dedi Ajan Kent, bugün gergin ya da acemi görünmüyordu. Değişim o kadar büyüktü ki, acaba Çaylak görüntüsünü etki yaratmak için kullanıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Sensei'e etkilendiğinizi söyleyeceğim." "Eşim Shi Sei Kai Kan'da ders alıyor. Ek olarak, biz de

Haftada birkaç kez çeşitli stillerde. Kimsenin bir daha Mercedes'e zarar vermesini istemiyorum." Adam'ın ses tonu soğuktu ve son cümlesindeki uyarı dinleyen herkes için açıktı.

Ajan Orton, "İddia edilen saldırı olayını biliyoruz," dedi.

Adam konuşmadan Torbett, "Güvenlik kamerası görüntülerini gördün mü?" diye sordu.

Topuğumu Adam'ın ayağına geçirdim ama Adam oldukça sakinleşmişti ve kaşlarını çatarak Torbett'e baktı.

"Hayır," dedi Orton. "Ancak-"

"Yaptım." Yaşlı adamın sesi soğuktu. "Sizi temin ederim ki bir saldırı gerçekleşti ve o piç kurusu hak ettiğini buldu." Bir saldırı olduğunu kabul etmesi güzeldi, ama tüm dünyada bana saldırıldığını görmeyen biri var mıydı? Orton dışında herkes. Belki de bunu YouTube'a koymalıydık. Ellerimi açmaya zorladım.

kimse fark etmeden önce.

Ajan Kent, kıdemli ajanın duraksaması üzerine görevi devralırken, "Sorun hâlâ devam ediyor," dedi. "Bayan Hauptman, insan olup olmadığınız konusunda tam olarak açık sözlü olmadığınıza inanıyoruz."

"Öyle misin?" Tekrar sordum. Çünkü burnum bana öyle olmadığını söylüyordu. "Evet," dedi Kent, doğruyu söylediğine inanarak. "Peki ya siz, Bayan Hauptman?"

"Hayır, değilsin," dedi Adam, merakla. Başını eğdi ve derin bir nefes aldı, böylece herkes bunu hangi duyusunu kullanarak belirlediğini bilecekti. "Fae. Gerçi sen melez bile değilsin. Belki de ebeveynlerinden biridir?"

Ajan Kent ona öylece baktı.

"Onlarla konuşup sorabilirsin," diye önerdim. "Metallerle ilgili bir sorunuz var mı?"

"Benim nikel alerjim var," dedi savunmacı bir tavırla.

"Bu Ajan Kent'le ilgili değil." Orton'ın toparlanmak için zamanı vardı. "Bayan Hauptman'ın kamu güvenliği için potansiyel bir tehdit olduğuna karar verdik ve

Onu doğaüstü güçlere sahip bir cinayet zanlısı olarak getiriyoruz, bu da onu normal yollarla hapsedilemeyecek kadar tehlikeli kılıyor."

"Hangi yetkiyle?" diye sordu Jenny.

"Çalıştığım kurumun kuran İnsanlık Yasası uyarınca, Ms. Trevellyan ve Vatanseverlik Yasası'ndaki isteğe bağlı gözaltı hükümleri. Bayan Hauptman'ı olası bir terörist olarak süresiz gözaltında tutabiliriz." Orton'un ses tonu kendini beğenmişti.

Beni almalarından korkmuyordum. Ama Adam'ın onların bunu yapmamasını sağlamak için ne yapacağından korkuyordum. Adam ise hiç gergin değildi. Ona kaşlarını çatıttım. Neden üzgün değildi?

Larry Torbett, "Kendi başınıza mı hareket ediyorsunuz, efendim?" diye sordu.

"Bana verilen emirler var," dedi Orton bastırarak. "Bayan Hauptman, burada bize sorun çıkarmayacaksınız, değil mi?"

"Değilim," dedim, hâlâ memnun görünen kocamı izleyerek. "Ama ben olsam mahkumlarınızı güvenli bir şekilde nezarethanenize girmeden saymaya başlamazdım."

Larry Torbett bana gülümsedi. "İyi dediniz, Bayan Hauptman. Bay Hauptman, bilmelisiniz ki elimde yüksek mevkilerde bulunan birinin evcil bir kurt adam istediğine ve arzularına ulaşmak için adam kaçırmaya karşı olmadığına dair belgeler var. Bir kurt adamı kaçırarak Bunu yapabilmesi için yasalara uyması gerekiyor. Amiriniz kim Ajan Orton?"

Orton kaşlarını çatıttı. "Denetleyici Ajan Donald Kerrigan. Bayan Kerrigan. Hauptman, tutuklanmaya direnmemeni tavsiye ederim. Bu sadece sorunlarınızı arttıracaktır."

"Bu konu daha fazla uzamadan meseleyi açıklığa kavuşturmama izin verin, Beyler," dedi Jenny. "Ajan Orton, Ajan Kent, Bay ve Bayan Hauptman, bu Larry Torbett, Ph.D. Dr. Torbett

WSU Tri-Cities'te fae-insan ilişkileri üzerine çalışıyor. İki yıl önce Washington, D.C.'deki bir hükümet düşünce kuruluşundan emekli oldu, ancak Başkan onu geçen yıl Fae'ler rezervasyonlarına çekildiğinde yaşanan karmaşayla başa çıkmasına yardımcı olması için geri çağırdı. Aynı zamanda benim hukuk profesörüm, bu yüzden benimle kalıyor. Sanırım meraktan ve can sıkıntısından bize katılmak istedi." Aldığı şaşkın bakışlar karşısında gülümsedi. "Ama meslekten olmayanlar onu *Watchdog Times*'ın editörü L. J. Torbett olarak tanısa daha iyi olur."

The *Watchdog Times*, devlete karşı yapılan kötülükler hakkında yazılar yazan ve bunları yeniden dolaşıma sokan etkili bir web dergisiydi. Kısa bir süre önce, Pennsylvania'da özel bir şirketten aldığı komisyon karşılığında ağır hapis cezaları verirken yakalanan bir eyalet yargıcının zorla emekli edilmesini sağlamıştı.

Eyalet hapishanesi ve on yılını hapiste geçiren bir federal yetkilinin kamuoyunda büyük yankı uyandıran davasından sorumluydu.

Bahamalar'daki malikanesi için ödediği vergiler.

Watchdog Times ayrıca reşit olmayan biriyle seks yapmakla suçlanan muhafazakâr bir senatörün adını da temize çıkarmıştı. Evliliğini kurtaramamışlardı ama kariyerini büyük ölçüde kurtarmışlardı ve her şeyin onun tarafından kurgulandığını kanıtladıklarında onu hapis cezasından kurtarmışlardı.

Siyasi rakibiydi ve söz konusu çocuk, rolünü oynaması için iyi para almış, yirmi üç yaşında, çok genç görünen biriydi.

Eğer elinde belge olduğunu söylediyse, L. J. Torbett'in elinde belge vardır.

"Jenny eski arkadaşının bize katılmasının bir sakıncası olup olmadığını sorduğunda sen uyuyordun," diye mırıldandı Adam bana. "Jenny, olay yerine ilk gelenlerin Cantrip Ajanları olmasının tuhaf olduğunu düşündüğünü ve öğleden sonra bize katılmak istediğini söyledi."

Ona yaslandım ve gazeteciye dönen yaşlı avukatın Cantrip ajanlarıyla yer değiştirmesini izledim.

"Bu," dedi, "bir rezalettir. Suçlamaların üstünde olması gereken hükümet ajanlarının böyle bir plana alet olması dehşet verici."

"İstediğini söyleyebilirsin," dedi Orton asaletle. "Ama bu benim emirlerimi değiştirmez."

"Evet," dedi Ajan Kent ağır bir sesle. "Evet, öyle. Cantrip'teki görev sürenizin geri kalanı boyunca junior-janitor rütbesine düşürülmek istemiyorsanız, öyle. Kerrigan politik bir sıçan ve eğer bu işin arkasında o varsa, bizi gözünü kırpmadan satar. Eğer arkasında o yoksa ve daha yukarıdan geliyorsa, bizi daha da hızlı satacaktır."

Torbett genç ajanı başıyla onayladı ama konuşmaya devam ederken Orton'a baktı. "Söz konusu olan daha büyük meseleler de var beyler. Fae'lerin kurtadamlarla konuştuğunu ve ABD hükümetine karşı bir ittifak için onların desteğini almaya çalıştığını biliyor musunuz?"

Orton başıyla kısa bir selam verdi. Bu bir sır değildi.

Torbett, "ABD'nin en önde gelen sürülerinden biri olan Columbia Basın Sürüsü'nün Alfa'sını -en azından insanların bildiği- karısını

Hükümet ajanları mı? Sana emirleri veren adam neye bulaştığını bilmiyor. Hauptman gibi bir adam, bir kurt adam, eşini savunurken ölür. Onunla gitmene asla izin vermezdi. Sana bunu anlatmaya çalıştı. Bay Hauptman'ın kimsenin karısına zarar vermesine izin vermeyeceğini söylediği kısmı kaçırdınız mı?"

Bunu sindirmeleri için onlara bir süre verdi. Sonra da şöyle dedi: "Ünlü olmak mı istiyorsunuz beyler? Sizi temin ederim ki isimleriniz tarih kitaplarına kurtadamları federal hükümetle çatışmaya zorlayan *aptallar* olarak geçecektir." Öne doğru eğildi. "Siz Hauptman'ın kurtadamlarla olan ilişkilerimizin de tıpkı fae'lerle olduğu gibi kaynama noktasına gelmemesi için elinden geleni yaptığını biliyor musunuz?"

Ajan Kent, "Sanırım kurtadamları fırsatımız varken ortadan kaldırmadığımız için pişman olacağız," dedi.

Bran'i düşündüm ve Ajan Kent'in kurtadamları ortadan kaldırma şansları olduğunu düşünmesine neyin sebep olduğunu merak ettim.

"Yasallığı hakkında ne düşünürseniz düşünün, Dr. Torbett, bunun bir hayatta kalma meselesi olduğuna inanıyorum. Hauptman ve sürüsünü kontrolümüz altına almak herkes için en iyisi olurdu - kurtlar için bile," dedi Kent ağır bir sesle.

"Kimin kontrolü altında?" diye sordu Torbett nazikçe. "Peki kurtadamlara ne yapmayı planladıklarını biliyor musun? Ben biliyorum. Biliyorum"- gülümsedi

"-sonunda bazı kamu görevlileri ve seçilmiş bir yetkilinin hapse girmesine neden olacak ilginç belgeler."

"Bay Hauptman bize şantaj yapmaya çalışıyor gibi görünüyor," dedi Ajan Orton, sesi hırıltılıydı. "Savaş başlatacak diye karısını içeri alamaz mıyız?"

"Bir çocuğa elini ateşe sokarsa yanacağını söylemek şantaj mıdır, Ajan Orton?" diye sordu Jenny. "Sanırım bu da aynı şey."

"Orton," dedi Kent, sesi yorgun geliyordu, "burada işimiz bitti." "Emir aldık," dedi yaşlı ajan.

"Hayır," dedi Kent ona. "Burası ordu değil. Bize talimatlar verildi ve bu talimatları akılsızca hale getiren yeni bilgiler topladık."

"Beyler," dedi Jenny, "Sanırım burada işimiz bitti. Başka sorularınız olursa, Hauptman'ları rahatsız etmek yerine lütfen beni aramaktan çekinmeyin."

Tam o sırada Dedektif Willis içeri girdi, bitkin görünüyordu. "Geç kaldığım için üzgünüm. Üç ölü kadın daha bulduk ve basın hepsinden haberdar oldu." Adam'a baktı. "Videoyu izledik ve Bayan Trevellyan'ın gönderdiği mektubu okuduk. Bu Juan'ın, Bayan Trevellyan'ın Flores bizim katilimiz, her ne ise. Onun hakkında daha fazla bilginiz varsa, nerede bulunabileceği de dahil olmak üzere, bunu istediğimizi söylemem gerekiyor. Kendi adıma, umarım bu işi nasıl halledeceğinize dair bir fikriniz vardır.

Bu şey tekrar öldürmeden önce bizden daha fazla."

HONEY'E GİDERKEN, KONTROL ETMEK İÇİN EVİN YANINDAN GEÇMEYE KARAR VERDİK

kedinin üzerine örttü ve başka bir kıyafet aldı. Warren Medea'yı kedi maması ve su dolu bir karıştırma kabıyla bırakmıştı çünkü onu her yerde aramak için bir saat harcamışlardı. Eğer onu bulamazsa, muhtemelen Guayota'nın da bulamayacağını düşündü. Evde bir kedi kapısı vardı, yani Medea istediği gibi girip çıkabilirdi. Eğer Guayota gelip evi yakıp yıkarsa, umarım kaçabilirdi.

Ama işbirliği yapmayan kıcını bir kedi taşıyıcısına koyup onu da yanımızda götürmek niyetindeydim. Onu savunmasız bırakma riskini göze alamazdım.

Evin önüne park etmiş arabayı gördüğümde kedi için endişelenmeyi bıraktım. Beygir gücüne sahip lüks bir sedan olan gri Acura RLX, Adam'ın her zamanki yerinde oturuyordu.

Adam biraz yavaşladı. "Bu arabayı tanıyor musun?"

Başımı sallamaya başladım, sonra tekrar düşündüm. "Hayır. Ama bahse girerim Beauclaire'e aittir. Ne kullandığını görmedim ama duydum ve RLX duyduklarıma uyuyor."

SUV her zamanki hızına devam etti. "Erken geldi ve bastonu Honey'nin evinde bırakmışsın."

"Bizi Honey's'e kadar takip edebilir-"

"Onu Honey'nin evine götürmeyeceğim," dedi Adam. "Sürüyü oraya taşıyarak onu zaten yeterince teşhir ettik."

"Tamam. Onunla bir saat içinde istediği bir yerde buluşabiliriz."

Beauclaire ön kapıya yaslanmış kitap okuyordu. *Teknede Üç Adam'ın* yıpranmış eski bir kopyası; onu üniversitede okumak zorunda kalmıştım. İki kez. Şimdi sevip sevmediğimi hatırlayamıyordum. İçeri girdiğimizde Beauclaire başını kaldırdı.

"Bırakın onunla ben ilgileneyim," dedi Adam.

Bu John Waynevari bir "Bırakın durumu erkekler halletsin, küçük hanım" değildi. Adam'ın sesinde biraz zımpara kağıdı vardı: hala Fae'ler evini işgal edip onu uyuttuğu için mutsuzdu. Gidip hakimiyet kurmak istedi. Lugh'un oğlu üzerinde. Çünkü bu gerçekten akıllıca bir fikirdi.

Ben düşünürken Adam çoktan cipten inmişti. Kapımı iterek açtım ve dışarı fırladım, sanki cipin içindeymiş de ben inerken tekmelemişim gibi yere düşen bastona neredeyse takılıp düşüyordum. Ki öyle değildi ve ben de öyle yapmamıştım.

"Adam," dedim. "Baston bende."

Cip ile evin arasında durdu. Bana baktı, ben de ona göstermek için tırıs gittim.

Beauclaire doğruldu, kitabı takım elbisesinin cebine, şişkin olmayan bir yere soktu. Ya sihir kullanmıştı ya da takım elbisesi görüldüğü kadar pahalıydı.

Yanından geçerken Adam elini sırtıma koydu ve ben de onun yanında durdum. Beauclaire merdivenlerden inerek yanımıza geldi. hareketleri o kadar zarıftı ki, yıllarca nasıl insan gibi davrandığını merak ettim.

Adam ve bana neredeyse hiç dikkat etmedi. Gözleri bastona sabitlenmişti. Baston için ne hissettiğini anlayamıyordum ve anlamayı da bekliyordum. Daha anlaşılır bir şey olmasını bekliyordum.

Birkaç adım ötede durdu ve ilk kez bize baktı. Adam'a baktı.

"Evinize gelip ona babamın bastonunu aldığımı için özür dilemeyeceğim," dedi. "Bu gerekliydi."

"Eğer," dedi Adam, "evime gelip kapıyı çalmış olsaydın, Mercy yine de Coyote'yi bulmak ve bastonu sana geri vermek için elinden geleni yapardı. Lugh'un oğlu olarak eser üzerinde hak iddia ediyorsun. Eğer bunu yapmış olsaydın, aramızdaki meseleler eşitlenmiş olurdu."

"Hayır," dedi Beauclaire. "Sana bir şey borçlu olabilirdim. bana verdiğin hizmet. Bir *insana* hiçbir şey için borçlu kalmayacağım." "İnsan" yerine "sümüklü kurbağa gübresi" koysaydınız, o da aynı şekilde söyleyebilirdi.

"Ne eşim ne de ben, tam olarak konuşmak gerekirse, insan değiliz," dedi Adam. "Ama siz seçimlerinizi yaptınız. Ve sonuçlarına da zamanı gelince katlanacaksınız."

Beauclaire yere bakmadan ve Adam'ın bakışlarını kaçırmadan eğildi. Selamlaması, söylediği ve söylemediği her şeyle neredeyse Japoncaydı. *Aramızda sorun çıkacağını kabul ediyorum ama bunu kendimden daha fazla istemeyeceğim.*

zaten var. Huzurunuzu kasten bozdum ve bunun sonuçları başıma gelecek.

Bu kadar basit bir jest için uzun bir konuşma oldu.

Bastonu uzattım. "Al. Coyote ona birkaç şey öğrettiğini söyledi."

Beauclaire bana baktı. "Coyote'yi tanımıyorum," dedi. "Belki de bunu düzeltmem gerekecek."

Adam'ın dudakları memnuniyetle kıvrıldı. "Para verirdim," dedi.

Hâlâ bastonuna uzanmamış olan Beauclaire gözlerini dostuma dikti.

"Oh?"

"Coyote'den asla beklediğini tam olarak alamazsın," dedim ona. "Bu sefer inanılmaz derecede yardımcı oldu, bu yüzden yakın gelecekte başımıza korkunç bir şey geleceğini umuyorum." Keşke bunu söylemeseydim diye hayıflandım.

kelimeler ağzımdan çıktı. Korkunç bir şeyin gelmekte olduğunu zaten biliyordum. Bastonu oynattım. "Şunu alır mısın artık?"

"Özgür iradenle," dedi.

Cümleyi tekrarlarlarken gözlerimi deviriyordum. "Kendi özgür irademle bu bastonu sana veriyorum" -ve devam ettim, gerçi bastonu bir periye geri vermeye çalıştığım her seferinde söylediğim cümlenin sonu buydu- "Lugh tarafından biçimlendirildi, meşe adam tarafından uyandırıldı ve kanla değişti, ölümle değişti, ruhla değişti. Değişim, en büyük değişim olan ölüme kadar her şeye gelir. Bunu sana emanet ediyorum."

Tüm bunları en başından beri söylemeye niyetliymişim gibi davranmaya çalıştım, bastonun ellerimde olması gerekenden daha sıcak olduğunu ve sanki Lugh'un oğluna gitmek istiyormuş gibi neredeyse hevesli hissettirdiğini görmezden gelmeye çalıştım. Adam rol yaptığını biliyordu, bunu söyleyebilirdim çünkü sırtımdaki elinin baskısı değişmişti. Beauclaire keskin bir bakış dışında beklemediği bir şey duydu.

Keşke bu sözleri ağzıma sokanın baston mu yoksa Coyote mi olduğunu bilseydim. Bildiğim kadarıyla Stefan bile olabilirdi ama uyuyor olmalıydı ve bu onun söyleyeceği bir şeye benzemiyordu.

Beauclaire bastonu aldı, gözlerini kapadı ve kaşlarını çattı. "Bu sahte."

"Hayır," dedim. Çakal bana sahte bir baston uzatabilirdi ama bu onun karakterine pek uygun değildi. Ama sahte baston Honey'nin evinde, ahırdaki kilitli at odasının içinde, bıraktığım yerde güvenle dururdu.

Yüzünde öfke belirdi ve bastonu bana doğru fırlattı. Beni incitmek istememişti çünkü onu bir silah gibi fırlatmamıştı. Muhtemelen onu yakalayabilirdim ama onun yerine Adam yakaladı.

"Sana yalan söylediğimizi mi ima ediyorsun?" Adam nazikçe sordu. Bastonunu bir sopa gibi çevirdi.

Elimi onunkinin üzerine koydum ve sopayı durdurdum. "Teşekkür ederim," dedim onu durdurmana izin verdiğinde. "Baston canını yakmaktan biraz fazla mutlu oldu.

Son zamanlarda insanlar."

Elinden aldığım da bir nefes çekti, sonra birkaç kez açıp kapattı. Gökyüzüne baktı. "Dolunaya birkaç gün kaldı," dedi bana.

Kurtadamlar ay zamanında çok sinirliydiler. En azından daha sinirli. Bastonun öfkesine biraz olsun yardımcı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

"Bay Beauclaire," dedim. "Bu, Coyote'nin kendini nasıl daha iyi saklayacağını gösterdikten sonra bana verdiği baston. Bu sabah buradan kilometrelerce uzakta bir yerde kilitli bir kasada bırakmıştım. Az önce cipimden düştü."

Tekrar ona uzattım ama daha önce olduğu gibi ona gitmekten mutlu olmadığını düşündüm. Reddedilmiş gibi hissettim. Sulky.

"Terbiyeli ol," dedim ona. Adam bana baktı.

Beauclaire sopayı elinde çevirdi, gümüş topuzunu yokladı, sonra ellerini sopanın üzerinde gezdirdi. Gözlerini yarı kapadı ve tekrar yaptı. Onlara anlaşılabilir bakışlarından birini daha attı. "Size özür dilemeyeceğimi söylemişim ama bu sizi almanız için gönderdiğim ödülü reddetmeden önceydi. Bu babamın bastonu, gerçi bin yıl önce son kez elime aldığım da aşağı yukarı değişmişti. Böyle olmasını beklemiyordum. Onun küçük büyüler, şimdiye kadar daha uyumlu olduklarını göstermiş olan büyük büyülerinden daha istikrarlı olma eğilimindedir."

Gözlerime baktı. "Mercedes Athena Thompson."

"Hauptman," diye ekledi Adam.

"Hauptman. İnançsızlığım için özür dilerim. Bana söylediklerinizin doğruluğunu kabul etmediğim için özür dilerim. Dinlemediğim için özür dilerim." Durakladı, bastona tekrar baktı ve sanki baston ona bir şey söylemiş gibi kaşları kalktı.

Bana hafif, alaycı bir gülümseme verdi. "Bunu bulduğunuz sığınaktan" - durakladı- "geri getirdiğiniz için teşekkür ederim. Seçtiğin bir iyiliği sana borçluyum."

"Hayır," dedim. "Hayır. Yapamazsın. Fae'lerden gelen iyilikleri biliyorum." "Bu," dedi sertçe, "kabul etmek ya da reddetmek sana düşmez."

"Bilgi o zaman," dedim. "Guayota hakkında bir şey biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Sorununuzu duydum. Fae'ler Kanarya Adaları'nda yaşamıyor ve onun ete kemiğe bürünmüş bir volkan ruhu olduğundan başka bir şey bilmiyorum. Sanırım Zee'nin genç olanı etrafı araştırıyor ama bir sonuç alamıyor." Tereddüt etti. "*Burada bana sorulacak başka bir soru daha var*" der gibi bir bakış attı. *Ama sen sormadıkça sana söyleyemem.* Tad hakkında bir şey.

"Guayota'yı yenmemize yardım etmeni istesem?"

Acımasızca gülümsedi. "Drontheim'ın Kara Demirci'si olsaydım, yardım etmeyi teklif ederdim ve seni bana o kadar borçlu bırakırdım ki kuklam olurdun.

günlerinin sonuna kadar."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim ona. "Ama sormam gerekiyordu."

"Bilgi makul bir denge olacaktır," dedi bana. "Biliyorsun Smith'in oğlunun rezervasyondaki fae mahkemesine katılması talep edilmiş ve istenmiş. Dolayısıyla bu sizin için yeni bir bilgi olmayacaktır."

Bir fae mahkemesi olduğu yeni bir bilgiydi. Bunun hukuk mahkemesi anlamında bir mahkeme mi yoksa daha geleneksel bir fae mahkemesi mi olduğunu merak ettim. Ve bunun cevabının gelecekte ne anlama gelebileceğini.

Ama bize vermek istediği bilgiyi bana söylemişti. "Bana borçlu olduğunuz iyiliğin karşılığı olarak, Tad esir mi tutuluyor?"

Sanki akıllıca davranmışım gibi gülümsedi. "Bu konuyu seninle konuşmamam istendi ama sana bir iyilik borcum olduğu için daha önceki ricamı göz ardı edebilirim. Tad mutsuz ve onu tutanlar dinlemiyor. Kendi iradesi dışında tutuluyor ama onu tutanlar Siebold Adelbertsmiter'i benim kadar tanımıyor." Zee'nin tam adını hoşnutsuzlukla söyledi. "Ondan hoşlanmıyor olabilirim ama Drontheim'ın Kara Demirci'si gibi birini, o istemediği halde kimse tutamaz. Bir zamanlar bildiklerini unutan ve eskiye

inanan çok fazla yaşı fae var.

Gördükleri kavgacı adam. Kurtarma girişimine gerek kalmayacak ve

Gerçekten de böyle bir çaba geri tepebilir. Ancak meseleler sonuçlanana kadar onlarla iletişime geçemeyeceksiniz." Bana bir kaşını kaldırdı.

"Sanırım artık aramızda bir denge var. Yine de bunu anlaşılmamızın bir parçası olarak ekliyorum: Eğer iki ay içinde Smith'in oğlundan haber alamazsan, beni tanıdığın ismi haykırabilirsin ve ben de gelip sana söyleyeceğim

meselelerin nasıl durduğunu. En azından bu kadar uzun sürerse şaşırmam."

Sonra elinde bastonuyla Adam'a saygıyla başını salladı, arabasına bindi ve uzaklaştı.

Derin bir nefes aldım. "Bu iş bitti."

Adam başını salladı. "Öyle umalım.

Kıyafetlerimizi topladık ama kediyi bulmamız biraz zaman aldı. Tarlada bir kedinin izini sürmek mi? Sorun değil. Evin içinde bir kedinin izini sürmek

kedi mi yaşıyordu? Bu berbat bir durumdu ve daha da kötüsü, banyomuza baktığımda Christy'nin şampuan ve saç kreminin duşta olduğunu gördüm. Ancak makyaj malzemelerini tezgâha geri koymamıştı. Belki de makyaj malzemelerini Honey'nin evine götürdüğü içindir.

Adam sonunda kediyi buldu, oturma odasındaki bir kitaplığın tepesinde onu aramamızı izliyordu. İpek çiçeklerle dolu büyük bir bakır saksının arkasına çömelmiş, neredeyse görünmez olmuştu.

Çiçeklere, odadaki diğer her şeyle biraz fazla iyi bir kontrast oluşturan ve onları tamamlayan güzel, tozlu gri-mavi çiçeklere karamsar bir bakış attım.

"Evet," dedi Adam, kucağında bir bebek gibi tuttuğu kedimi severken. Ellerini yakaladı ve mırıltısı iki katına çıkmadan ve ona daha da sokulmadan önce pençelerini ona biraz batırdı.

"Evet, ne?" Ben sordum.

"Evet, o çiçekleri Christy seçti. Ancak saksı annemindi. İçini başka bir şeyle doldurmaktan çekinmeyin. Boş bırakırsan toz ve ölü örümcek toplar." Sesi o kadar sabır doluydu ki beni komik bulduğunu anladım.

Normalde bağımız, ondan ne kadar bilgi aldığıma bağlı olarak dalgalanır, bir gün boyunca oldukça geniş bir şekilde sallanırdı. Ama birkaç dakika içinde bile bir salıncağın inip kalkması gibi bazı değişimler oluyordu. Bir an bana güldüğü için huysuzlanıyordum, bir an sonra ise şefkat, sevgi ve eğlencenin güçlü bir karışımıyla dolup taşıyordum ve bu da mutluluk anlamına geliyordu.

Bunun için huysuzlanmak zor.

Gülümsemesi büyüdü, gamzesi belirdi ve ... ve onu öptüm. Vücudumu ona yasladım, kediye ezmeyecek bir açıyla ve *işte benim mutluluğum* diye düşündüm. *İşte hayatta kalma sebebim. İşte benim evim.*

"Asla unutmam," diye mırıldandım ona fırsat

bulduğumda. "Unutmak mı?"

"Benim için kim olduğunu unut," dedim, onu parmak uçlarımla okşadım çünkü yapabiliyordum, çünkü o benimdi. "Christy için endişeleneceğim, sürü için endişeleneceğim, Christy'nin takılıp kardaywatsafanday yahnisini dökmesini umacağım-"

"*Carbonnade à la flamande*," dedi Adam. "-

tüm zemini kaplıyor, sonra sana

bakıyorum." "Mmmm?"

"Evet," dedim, burnumu ona dayadım ve onu içime çektim.

"Mmmm."

Tam üst kattaki boş yatak odasını düşünüyor ve Guayota'nın saldırmak için o anı seçme ihtimalini tartıyordum ki kapı çalındı.

Ayrıldık.

"Kedi sende," dedim. "Onu aramak için bir saat daha harcamak istemiyorum. Ben kapıyı açayım."

Adam'ın tek söylediği "Dikkatli ol," oldu.

Gözetleme deliğinden dikkatlice kontrol ettim, çünkü kötü film gecesinde birinin öldürüldüğü bir film vardı çünkü Gözünü gözetleme deliğine dayamıştı ve kötü adam bir eskrim kılıcını delikten geçirip kurbanın gözüne saplamıştı. Bunu yapmanın mümkün olup olmadığını tartışmak için filmi durdurmuştuk ve bu sahne beni sonsuza dek yaralamıştı.

Bu Rachel'dı, Stefan'ın hayvanat bahçesinden, koyunlarından biriydi. Stefan beslendiği insanlara karşı, temas ettiğim diğer vampirlere göre daha nazikti. Kırık insanları ya da kendisinden bir şeyler isteyen insanları bulurdu, böylece bir vampirin onlara sağlayabileceği her şey karşılığında kanlarını ve hayatlarının gidişatını değiş tokuş ederdi, hatta biraz daha dengeli olurdu.

Bir vampirin hayvanat bahçesinin çoğu üyesi yavaş yavaş ölür, ama Stefan'ın insanları,

çoğunlukla onun bakımı altında geliştiler. Ya da Marsilya başlarına gelene kadar öyleydiler.

Kapıyı açtım.

Rachel da Stefan gibi biraz kilo almıştı. Artık bir uyuşturucu bağımlısı gibi görünmüyordu ama pek sağlıklı da görünmüyordu. Cildi solgundu ve gözlerinde gölgeler vardı. Artık genç görünmüyordu ve Jesse'nin yaşlarındaydı. Ama yine gotik kostümünü giymişti -siyah dantelli bir üst, siyah bir kot pantolon ve Marsilia'nın -ya da Wulfe'nin- sağ elinden kestiğı iki parmağı gizleyen uzun siyah eldivenler.

"Hey, Mercy," dedi. "Her yerde seni arıyordum -sanırım birinin garajını havaya uçurmaya çalıştığını biliyorsundur? Öğle saatlerinde pes ettim, alışveriş ve birkaç ayak işi yaptım ve tekrar denemeye karar verdim. eve gitmeden önce. Bu senin için." Zarif bir yazıyla adımın yazılı olduğu bir zarfı bana uzattı.

Açtım ve üzerinde adres yazan çizgili bir not kartı buldum: 21980 Harbor Landing Yolu, Pasco. Ve adresin altında, aynı çiçekli yazıyla: *Üzgünüm.*

"Hel-lo, yakışıklı," diye mırıldandı Rachel. "Kedili adam fantezilerimden biridir."

Kafamı kaldırmadım. "O alındı Rachel, üzgünüm. Kızın yaşı küçük Adam. -Sen kapılmışsın. Rachel, bu benim kocam, Adam. Adam bu Stefan'ın -" Neyi? "Koyun", ne kadar doğru olursa olsun, hoşlandığım birini tanımlamak için kullanacağım bir kelime değildi. "Stefan'ın."

"Aradığınız kelime 'koyun'," dedi Rachel. "Dondurma erimeden gitsem iyi olacak. Güle güle, Mercy. Güle güle, Mercy'nin kocası."

Döndü ve daha önce görmediğim, sıradan, küçük bir Ford olan arabasına doğru koşmaya başladı. El salladı ve küçük kayalar SUV'un üzerine yağarken biraz irkilmeme neden olan bir lastik ve çakıl kabuğı içinde havalandı.

Kartı isteksizce Adam'a uzatmadan önce parmaklarımın arasında döndürdüm.

"İşte," dedim, hissettiğimden daha rahat bir şekilde. "Sanırım Ariana ve Elizaveta'yı arasak iyi olacak, ne dersin? Birisi bu işi nasıl yapacağını biliyor olmalı. kurtadamlar yanmaz."

WARREN BIZI HONEY'NIN EVİNİN KAPISINDA KARŞILADI.

"Hey, patron," dedi, hiçbir sorun yokmuş gibi konuşuyordu ama omuzlarının duruşundan üzgün olduğu anlaşılıyordu. "Gary Laughingdog'u istediğin gibi otobüs terminaline götürüyorduk -ve Kyle, kaçak bir mahkûma yardım ve yataklık ettiği için sana teşekkür etmek istediğini söyledi- o sırada arka koltukta kasılmalar geçirmeye başladı. Kenara çektik ve bilinci yerinde değildi, biz de onu geri getirdik. Henüz uyanmadı ve Kyle avukatlık lisansını kaybetmeyi kabullenmiş durumda."

Kedi taşıyıcısını Adam'a verdim ve Medea'nın çantasını yere bıraktım. yanımda taşıdığım ihtiyaçlar. Kedi kutusu ve kedi kumu hâlâ arabadaydı, evden aldığım 44'lük S&W'm da öyle. "Al. Sen kediye ve Warren'ı al. Ben Kyle'ı alacağım," dedim.

Adam bana bir bakış attı.

"Kusura bakma. Seni koca Alfa köpeği," dedim ona. "Bir dahaki sefere senin söylemene izin vereceğim. Ama ben haklıyım ve sen bunu zaten biliyorsun. Kyle seni bilerek kızdıracak ve Warren seni benden daha iyi dinleyecek.

İlişkiler çünkü duymak istemediği bir şey söylediğinde rahatça benden uzaklaşabilirdi. Kyle nerede?" Sorumu Warren'a yönelttim.

"Koridorun sonunda, soldaki üçüncü yatak odası. Hâlâ bilinci yerinde olmayan Laughingdog'a göz kulak oluyorum." Bana kaşlarını çattı. "Christy gelmeden önce, etrafınızdaki insanları ne kadar manipüle ettiğinizi hiç düşünmemiştim - bunu yaparken manipülasyon gibi hissetmiyorsunuz."

"Fark şu ki," dedim ona, "seni seviyorum ve herkesin mutlu olmasını istiyorum. Ve"-bir parmağımı kaldırdım-"senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorum."

"Ve," dedi Adam, "Mercy kurnaz değildir. Sizi manipüle ettiğinde, manipüle edildiğinizi *bilmenizi* ister."

Oturma odasından yatak odalarının olduğu kanada doğru geçmiştim bile ama Adam'a dilimi çıkarmak için arkamı döndüm.

"Kullanmayacaksan onu bana doğrultma," dedi. Güvenli bir şekilde gözden kaybolana kadar gülümsedim.

Warren'ın işaret ettiği yatak odasının kapısı kapalıydı, ben de çaldı.

Kyle kapıyı açtı. Kyle'ı daha önce de kızgın görmüştüm. Ama onu hiç bu kadar kızgın gördüğümü sanmıyorum. Belki de bu öfke bana yönelik olduğu içindi.

Beni yoluma göndermeye niyetli olduğundan oldukça emin olmama rağmen kapı aralığından sıvıştım. Ama kimsenin girmediği yerlere burnumu sokmakta çok iyiyimdir. Biri onu istiyor.

Oda, inşaatçıların büyük evlere koydukları yatak odalarından biriydi, çünkü çocukların ne yapacakları konusunda oy hakkı olmayacağını biliyorlardı.

ailelerinin satın aldığı ev. Honey'nin evi çok büyüktü. Bu yatak odası 1 metreye 1 metre kadardı. İki kişilik bir yatak ve bir çekmeceli dolap için yeterli büyüklükteydi. Honey'nin süitini görmemiştim ama 1 metreye 1 metre olmadığından emindim.

Birinin Gary'yi içine soktuğu yatak bir kraliçe yataktı ve bu da herhangi bir boyutta çekmeceli dolap için yer olmadığı anlamına geliyordu. Kyle ve ben birbirimize çok yakındık. Eğer bir kurt adam olsaydı, endişelenirdim.

"Ee," dedi Kyle yatak odasının kapısını kapatırken hafifçe. "Seni aramak için evime uğrayan adamla Pasco'daki otobüs terminaline gidiyoruz. Warren, bilmeni isterim, bana onun senin uzaktan akraban olduğunu söyledi. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ve şu noktada umurumda olduğunu da sanmıyorum. Ama konudan sapıyorum. Önemli olan kısım şu ki, Gary'yi

Otobüs durağında, hala Warren'ın bana söylediklerinin doğru olacağına inandığım bir noktadayım. Yine de içimde tuhaf bir his oluşmaya başladı çünkü Warren'ın kimlik konusunda neden bu kadar endişelendiğini anlayamıyorum. Mercy, otobüse binmek için bile kimliğe ihtiyacın var ama herkesin kimliği var. Warren neden bu adamın -yani akrabanın- kimliği var mı diye endişeleniyor?

"Kablolu köprüden geçmeyi henüz bitirmiştik ki, aniden Gary Bir korku filmindeki iki numaralı kız gibi kulağıma çılgınlık atıyor. Sanki ölüyormuş gibi ses çıkarıyor, ben de ayağımı gaza basıp önümdeki adama çarpmak yerine hemen yolun kenarına çekiyorum, ki biri kulağıma çılgılık attığında ilk refleksim bu oluyor." Durdu ve bana baktı.

Sadece aptal bir insanın, o tamamen düşene kadar bir şey söyleyeceğini düşündüm, bu yüzden sessiz kaldım ve sempatik görünmeye çalıştım.

Cevap vermemi beklerken Kyle'ın ayağı hızlı hızlı vuruyordu. Sonunda, "Warren iniyor ve hiç şaşırmanın gibi arka kapıyı açıyor.

Sanki Gary *Laughingdog*'un"-Gary'nin adını özellikle vurgulayarak, "Laughing" ve "dog" gerçekten iki ayrı kelime olana kadar soyadını ayırarak ısırdı-"her an çılgılık atmasını bekliyordu. Warren kemerini çıkarıp Gary'nin dişlerinin arasına soktu çünkü Mercy, bu Az önce otobüse tıkacağımız akrabanız büyük bir nöbet geçiriyor.

"İşte buradayım, grand malul olan bir akrabamı duyarsızca otobüse atan ne tür insanlarla ilişki kurduğum konusunda endişelenmekle meşgulüm.

O kadar sık nöbet geçiriyorum ki *ortağım* buna şaşırmıyor. radyodaki haber spikerinin anons ettiklerini yakalıyor. Gary Laughingdog'un hapishaneden kaçtığına dair şaşkınlığımı hayal edebiliyor musunuz?

Coyote Ridge Islah Merkezi mi? Bunca zamandır akrabanıza eşlik ettiğimi sanırken aslında kaçak bir mahkûma yataklık ediyormuşum." Yine bekledi ama ben o kadar aptal değildim.

Adım atmak ister gibi öne doğru sallandı ama yer yoktu. "Ortağımın üzerine patladım çünkü senin ve Adam'ın onun nereden geldiğini bildiğinizi hemen anladım - çünkü evime gelmeden önce onunla konuşmuştunuz. Warren'ın da bildiğini öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. 'Hey, bu adam kaçak bir mahkûm' bilgi çemberinin dışında kalan tek kişi benim."

Tam bu sırada, sorununu dile getirdikten sonra konuşabilirdim ama açıklayabilmem için konuşmayı kesmedi.

"Warren'a ne olduğu konusunda bana yalan söylediğinde ondan hoşlanmadığımı söyledim.

yalanlar," dedi. "Yalancılara güvenilmez. Bana bir daha asla yalan söylemeyeceğini söyledi."

O zaman konuşmayı kesti ama benim söyleyecek sözüm yoktu. Unutmuştum. Yalan söylenmesinden ne kadar nefret ettiğini unutmuştum. O ve Warren bu yüzden ayrılmışken nasıl unutabilirdim ki? Warren'ın kurt adam olması yüzünden değil, Warren'ın Kyle'a ne olduğunu söylememesi yüzünden. Tekrar bir araya gelmişlerdi ama zor olmuştu.

Gary kolunu gözlerinin üzerinde gezdirdi. "Drama, drama, drama," diye fısıldadı.

"Sen kapa çeneni," diye tersledim. Warren ve Kyle ayrılacaklardı ve bu benim hatamdı.

"Elinde silah olan adamla odadayken bağırmayı kes. Gary bana "migrenim var" dedi. "Bak, Kyle. Seni anlıyorum. Seni anlıyorum.

Kaçak mahkum olayını senden uzaklaştırmak için. Sana makul bir inkar hakkı vermek için. Ama belli ki bu iş bitti. Sen polisi ara ve beni bulduğunu söyle, ben de sessizce gideyim. Ehliyetin sende kalacak - çünkü öğrenir öğrenmez onları aradın ve hepimiz seni bu konuda destekleyeceğiz. Ama bunu yaparsanız, bunun Warren ve Adam'ın öleceği anlamına geldiğini bilmelisiniz."

Kyle'in tüm vücudu yataktaki adamla yüzleşmek için döndü. "Ne?"

"Sürü Guayota ile karşılaştığında ben burada olmazsam," dedi Gary, insanların küçük çocuklarla ya da İngilizce bilmeyen insanlarla konuşurken yaptığı gibi çok yavaş ve net bir şekilde, "o zaman Guayota tüm kurtları öldürerek kazanır. Bu son görüş de bununla ilgiliydi."

Kolunu gözlerinden çekti ve gözlerini kısarak bana baktı. "Bu sana bir ders olsun, yavru. Coyote ile anlaşma yapma. Seni her seferinde mahveder. Hapishanede yatarken bu imgelemi görmüş olsaydım, herkesin ölmesine izin verirdim çünkü umurumda mıydı? Tanımadığım bir grup kurt adam büyük olanı ısırırdı. Ama Coyote herkesle tanışana kadar bekler. Adam'ı *sevdim*. Bir Alfa'nın olması gerektiği gibi biri ama nadiren öyle oluyor. Warren'dan hoşlanıyorum ve Honey'nin gerçekten çok seksi olduğunu düşünüyorum. Coyote'den ne kadar güvende olursam olayım hapse geri dönemem ve hepsinin ölmesine izin veremem."

"Çakal mı?" diye sordu Kyle. Bana baktı ve kaşlarını çatı.

"Sevgili babacığım," dedi Gary. "Benim ve onun. Bu şekilde akrabayız." "Benim değil," diye tersledim. "Benim babam boğalara binen Joe Old Coyote'ydi.

ve vampirleri öldürdü. Vampirler onu öldürdü ve bir araba kazası gibi görünmesini sağladı. Eğer babam Coyote'yse, annemi on altı yaşında ve hamileyken terk etmiş. Eğer babam Coyote ise onu bulup öldürmem gerekirdi."

Babam Joe Old Coyote'ydi.

Ben doğmadan önce Montana'da hiçbir yerde yoktu. Kendisinin sadece Coyote'nin sıkıldığı için giydiği bir kabuk olduğunu bilmiyordu. Seçme şansı olsaydı bizi terk etmezdi. O öldükten sonra, annem beni Çünkü benimle ne yapacağını bilmiyordu ve çoğu işte tam zamanlı çalışmak için çok gençti. Bu yüzden beni terk etti. Ve ben artık bir yetişkindim, yani bununla başa çıkabilirdim. Mutluydum. Annem mutluydu.

Ve babam ölmüştü. Ve eğer babam Joe Old Coyote ise, onu öldürmek zorunda değildim.

Hem Gary hem de Kyle bana tuhaf tuhaf bakıyorlardı ve tüm bunları yüksek sesle söylemiş olmam gerektiğini fark ettim. Boğazımı temizledim. "Yani, evet, baba sorunları.

İkimiz de, Kyle. Gary hapisteydi çünkü Coyote onun yasaları çiğnemesini kolaylaştırdı, sonra da onu polisin yakalaması için bıraktı." Gary'ye baktım. "Biliyor musun, eğer gerçekten paranoyak olmak istiyorsan, Coyote'nin Guayota'nın burada, Coyote'nin oyun alanında olmasından heyecan duymayacağını düşünebilirsin. Belki de Coyote'ye nasıl ulaşabileceğimi sormak istediğimde seni bulabileceğim bir yerde olmak için hapiste olduğunu düşünebilirsin."

Gözlerini kapadı ve başını salladı. "Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Ama sen beni bulmaya gelmedin mi, çünkü bazı fae dostları senin bastonunu istedi.

Coyote'ye mi verdi? Onu da manipüle etmiş olmalı."

Yere düştüm çünkü bu çok zor mümkün oldu. Burada Christy'nin manipülasyonlarından şikayet ediyordum. Ama o Coyote'nin yanında ikinci ligdeydi.

"Fazla bir şey gerekmez, değil mi?" Düşündüm. "Beauclaire insanlardan pek hoşlanmaz. Ve işte babasının eserlerinden biri bir insanın elinde.

Onu elinden almaya çalışan onca fae'ye rağmen. Eminim Coyote, Beauclaire'in kulağına fısıldayabilecek birkaç fae tanıyor." Gary'ye baktım. "Bana sadece paranoyak *olduğumu* söyle."

"Kendinize sormanız gereken şey şu," dedi Gary. "Guayota Coyote dünyayı bizden mi yoksa bizden mi kurtarmak istiyor? Ölsek de umurunda olmayacağını söyleyebilirim. Ölüm onun için bizim için olduğu kadar önemli değil. Muhtemelen

Bu bir güç testi. Hayatta kalmak şu Catch-22'lerden biridir. Eğer Coyote'nin oyunlarından birini yaşarsanız, bu onu memnun eder çünkü o zaman sizi daha tehlikeli olanı. Bir daha düşündüm de" -gözlerini açtı ve Kyle'a baktı- "*lütfen* polisi ara."

"Neden hapisteydin?" diye sordu Kyle.

"Ciddi misin? Hapiste kaç tane suçlu insan var biliyor musun? Hiçbiri." Gary'nin sesi bir kadın sesini taklit edecek şekilde yükseldi. "Dürüst ol. Onu ben öldürmedim. Bıçağımın üzerine düştü. On kere."

"*Chicago'yu* gördüm," dedi Kyle. "Bana yalan söylemeyeceksin çünkü Mercy yalan söylediğini anlayabilir. Ve ben bir avukatım ve mevcut koşullar bir yana, yalanları duymakta da oldukça iyiyim."

Gary bir süre dikkatle ona baktı, sonra omuz silkerek vücudundaki

gerginliğin kaybolmasına izin verdi. "Sanırım benim için fark etmez. Ben söyleyebilirim

Sarhoş olduğumu, bir araba çaldığımı - gerçi onun Coyote olduğundan oldukça eminim ama sarhoştum, kim bilir. Sonra dört kasa iki yüz dolarlık viski çaldım - onun da Coyote olduğundan oldukça eminim ama tek hatırladığım şişelerden birini açarken onu izledim. Sonunda arabayı karakolun önüne park ettim ve ertesi sabah polis beni bulana kadar arka koltukta viski şişelerinin biri hariç hepsiyle birlikte sızdım.

Onun Coyote olduğuna eminim. Bunların hepsini size söyleseydim, doğru olurdu."

Kyle'a baktı, gözleri hala başının ağrıdığını belli edecek şekilde kısılmıştı. "Ancak hapse girmemin asıl nedeni, karakolun önünde uyanmadan birkaç ay önce, daha sonra devlet tarafından atanan avukatım olan adamın karısıyla yatmış olmamdı. *O adamın* beni Cezamı çekene kadar karısıyla yattığımı biliyordu, başka bir müşterisi bana söylemekten mutluluk duydu." Gary gözlerini kapattı. "Çaldığımız arabanın bir polis arabası olması da yardımcı olmadı."

Gary güldü, yüzünü buruşturdu ve "İşin komik tarafı, 1917'de beş günlük bir alem yaptıktan sonra uyandığımda gönüllü olarak orduya katıldığımı öğrendiğimden beri bir kadeh bile alkol almamıştım" dedi. Gülümsedi ve kolunu tekrar gözlerinin üzerine götürdü. "Gördüğünüz gibi, Coyote'nin olabileceği bir zamanda sarhoş olmak güvenli değil. izliyor."

Gary'nin konuşmasının bittiği belli olduktan sonra, "Doğruyu söylüyor," dedim.

Kyle, "Ve sen kaçtın çünkü takipçi Bay Flores'i beklerken bir tür yanardağ tanrısı tarafından vurulmak üzere olduğumuzu biliyordun," dedi.

Gary homurdandı. "Bay Flores'ten haberim yoktu. Tek bildiğim Mercy'nin Coyote'den bir eseri geri almaya çalıştıydı. Ama sonra bir şekilde bu volkan manitou birini öldürecek ve bu Mercy ile bağlantılıydı." Bana baktı ve sonra uzaklaştı. "Ve Mercy benim kız kardeşimdi."

Kyle yüzünü ovuşturdu, bir nefes aldı ve pencereyi örten perdeye baktı. Sonra iç çekerek, "Makul inkar edilebilirlik, ha?" dedi.

"Gary'nin hapishaneden kaçtığını bilmiyorsanız, bundan sorumlu tutulamazsınız," dedim. "Warren seni böyle incitebilecek bir duruma soktuğumuz için bize çok kızdı. Adam ona seninle ilgileneceğini ve zarar görmemeni sağlayacağını söyledi."

"Ve Guayota'yla başa çıkmak için sürüyle birlikte gidersen," dedi Kyle Gary'ye, "Warren hayatta kalır."

Gary canı yanıyormuş gibi başını yavaşça salladı. "İşler böyle yürümüyor. Tek bildiğim eğer gitmezsem hepsinin öleceği. Belki de ben gidersem, hepimiz aksi takdirde öleceklerimizden çok daha korkunç bir şekilde öleceğiz." Kyle'ın yüzünü görebilmek için kolunu hareket ettirdi ve yüzünü buruşturdu. "Evet. Bu ifadeyi tanıyorum. Coyote ile uğraşan herkes eninde sonunda bu ifadeyi takınır. Ve hayır, benim gitmemin neden bir fark yarattığını bilmiyorum."

Kyle gerginliğini azaltmak için boynunu gerdi ve sefil bir yarım kahkaha attı. "Sanırım Warren'ın olası ölümü beni böyle hissettiriyorsa, ona şüpheyle yaklaşmalıyım, değil mi?"

"İnsanlar hata yapar," dedim. "Sevdiğimiz insanlar bile."

"İşin kötüsü, hatanın nerede olduğundan emin değilim," dedi Kyle.

"Coyote'yi ilk gördüğüm anda öldürmemek," dedi Gary. "Ölü kalacağından değil ama sanırım bu deneyim hayatımın geri kalanını daha katlanılabilir hale getirebilirdi."

"Kyle," dedim. "Seni kardeşim gibi seviyorum. Kendini öldürtmek için yola çıkmadan önce dışarı çık ve Warren'la aranı düzelt."

CHRISTY, LUCIA VE DARRYL'İN YARDIMIYLA AKŞAM YEMEĞİ YAPTI: FIRINDA OT-ve unla kaplanmış tavuk dolması. Yedim ve ikinci kez yedim. Çok güzeldi ve şu anda kıskanmaktan çok korkuyordum.

Honey'nin tüm sürüyü oturtacak kadar büyük bir masası yoktu ve Adam tüm sürüyü bir araya çağırmıştı. Samuel ve Ariana yemeğin sonuna doğru geldiler.

Elizaveta bir kurtadamı Guayota'nın elemental ateş büyüsüne karşı dirençli hale getirecek bir büyü yapabilirdi -onun terimi, benim değil- ama onun saçından ya da tırnaklarından bir parçaya ihtiyacı olacaktı. Guayota'nın parmağını cebime koymuş olsaydım, onu kullanabilirdi ama polisten geri alma şansımız olacağını pek sanmıyordum.

Ariana yardım edebileceğini söyledi. Yangına dayanıklılık konusunda, parmak çalma konusunda değil.

Ne sunacağını görmek için hepimiz üst kattaki büyük odaya yerleştik. O ve Samuel büyük ekran televizyonun önünde durdular.

Dr. Samuel Cornick uzun boylu, çekici ama yakışıklı olmayan biriydi ve on altı yaşındayken onun hayatımın aşkı olduğunu düşünmüştüm. O da benim

Ona yaşayan çocuklar verebilecek birini. Bu bir

Bu ilişki ikimizi de mutlu etmemeye mahkumdu ve babası Marrok, biz daha trajediyi tam olarak yaşamadan bunu görmüştü.

beni uzaklaştırdı. Uzun bir süre boyunca tanıştığım her erkeği Samuel'le kıyaslamıştım - Adam bu kıyaslamaya dayanabilen tek kişiydi.

Samuel'in eşi Ariana onun gölgesinde duruyordu. Samuel'in dikkat çektiği yerde, kalabalık bir odada bile Ariana fark edilmeyebilirdi. Saçları sarıydı.

Gözleri gri, teni berrak ve tüm görünüşü dikkat çekiciydi. Ama bu bir fae şeyiydi. Çok güzel ya da çok çirkin olmak insanı ilginç kılardı ve çoğunlukla fae'ler fark edilmemeyi tercih ederdi. Onun gerçekte nasıl göründüğünü görmüştüm.

ve olağanüstü güzeldi.

Herkes odaya girdiğinde "Tamam," dedi. Samuel'in elini sıkıca tuttu çünkü bizden, hepimizden korkuyordu. Köpek fobisi olduğunu söylemek ustaca bir hafifletmeydi. "Toprağa, havaya, ateşe ve suya hükmedebiliyorum - her ne kadar eskisi kadar iyi olmasam da. Ateşe hükmediyor olmam sizi, bazılarınızı bu iblis tanrıdan koruyabileceğim anlamına geliyor. Kaç tanesini büyüleyebileceğimi bilmiyorum. Bence bunu yapabilmem pek mümkün değil.

Ondan fazla, ama muhtemelen en az beş tane. Adam, yanına alman gerekenleri savaşta en yararlı olacakları sırayla seçmelisin."

Adam başını salladı ve ayağa kalktı ama o daha konuşmadan Samuel, "Ben gidiyorum ve o büyüü benim üzerimde denedi bile," dedi.

Adam ona bir bakış attı.

"Bu benim sürüm değil," dedi Samuel Adam'ın söze dökülmemiş yorumuna. "Ama Mercy benim seçimimle ailemin bir parçası ve bu da seni evlilik yoluyla kardeşim yapıyor. Ben gidiyorum. Seçme şansın yok."

Yani Ariana'nın gözlerinde gördüğüm korku sadece bir oda dolusu kurt adamın içinde olmasından kaynaklanmıyordu.

Adam, "Ben istemezdim ama bizim tarafımızda olduğun için çok mutluyum," dedi.

Sonra odanın etrafına baktı, konuşurken bakışları her birimize değişiyordu. "Guayota bizim düşmanımız. Düşmanımız değil çünkü bizden birine zarar verdi, gerçi verdi de. Bölgemizi ihlal ettiği için düşmanımız değil, gerçi bu da doğru. Eşime saldırdığı için düşmanımız değil. Kötü olduğu için bile düşmanımız değil. O bizim düşmanımız.

Çünkü kendini ona karşı koruyamayanları öldürür. Çünkü biri onu durdurana kadar durmayacaktır."

Durakladı ve derin bir nefes aldı. "Onu dövüşürken gördüm, seni de öyle. Bunun kazanabileceğimiz bir savaş olduğundan emin değilim. Ama bildiğim bir şey var
O başka bir masumu daha öldürene kadar beklemeyeceğiz, bekleyemeyiz. Onunla savaşırken ölebiliriz ama onu durdurmaya çalışmazsak zaten yenilmiş oluruz."

Oda sessizdi ve aynı zamanda sözlerinin gücüyle yankılanıyordu.

Darryl'e baktı. "Olayları her zaman aynı şekilde görmüyoruz ama sen her zaman sürüyü her şeyden önce tuttu. Guayota'yla savaştım ve sana söylüyorum, Tad'in yardımı olmasaydı beni yenerdi. Ariana bizi onun ısisına karşı savunmasız hale getirebilir ama videoyu gördünüz. Öldürülebilir mi, öldürülebilirse nasıl öldürülebilir bilmiyorum. Bran ile konuştum, bu gece burada başarısız olursak Charles'ı gönderecek. Ama Guayota *benim* bölgemi işgal etti. Bu benim savaşım. Ariana'nın bana ne yapıp yapamayacağını söylediğini ve düşünmek için zamanım olduğunu da bilmelisin. Darryl, bu dövüş iyi gitmezse sürüyü korumana ihtiyacım var."

Bütün odaya baktı ve hepimiz sustuk, hatta Lucia, Jesse ve Christy, hatta protesto etmek isteyen Darryl bile.

Sessizdik çünkü öyle olmamızı istiyordu ve o Alfa'ydı. Onun Gözleri benimkilerde oyalandı ve eğer içlerinde bir keder varsa, sanırım bunu görmemi sağlayan tek şey çiftleşme bağımızdı. Bundan sağ çıkabileceğini sanmıyordu.

-Yoksa Darryl'i de yanında götürürdü.

"Gelmesi gerektiğine dair bir kehanet getiren Gary Laughingdog'u alacağım," dedi Adam sessizliğin içinde. "Sonra da ben. Geri kalanınız gönüllüler. Hayır demekte özgürsünüz çünkü Ariana'nın bana verdiği tahmin altı kurttu. Bu gece ölmek istemiyorsanız ya da başka bir geceye kadar beklemeyi tercih ediyorsanız, bunda utanılacak bir şey yok. Warren?"

Warren tereddüt etmeden "Evet patron" dedi.

Kurtlar kıpırdandı ve ulumaya başladı. İnsanların boğazından çıkan bu sesler, kurtlarınkiler kadar saf ya da taşıyıcı değildi ama duyguları aynıydı. Alfa'sının yanında savaşmak için seçilme onuruna ve bunu kabul etme cesaretine saygı ve bir kutlama vardı.

Bu Warren'ı tamamen şaşırtmıştı. Kyle'ın elini tuttu ve gözleri yaşlarla parlayıp taşma tehlikesi geçirirken onu bırakmadı.

Kurtların sürü halinde yaşaması gerekirken Warren uzun ömrünün çoğunu yalnız geçirmişti. Onunla ilk kez bir benzin istasyonunda çalışırken tanışmıştı.

Buraya yakın. Onu Adam'la tanıştırmıştım - o zamanlar kızdığım ama saygı duymaktan kendimi alamadığım Adam'la. Gary'nin de dediği gibi, Adam bir Alfa'nın olması gerektiği gibiydi ve ben de bunu biliyordum. Adam Warren'ı sürüye kabul etmişti ama sürü onu karışık duygularla kabul etmişti.

Onların desteği ona karışık duyguların kalmadığını söyledi. Şu anda değil.

Uluma sustuğunda Adam, "Tatlım?" diye sordu.

Sürüde bir kıpırdanma daha oldu; bu seferki onaydan çok şoktu. Geleneksel sürülerde kadınlar dövüşmezdi. Honey artık çiftleşmemişti, bu da onun rütbesini sürünün en altında bırakmalıydı, hatta Zack'in altında, yeni itaatkârimız. Ama Honey itaatkâr bir kurt değildi, yakınından bile geçmiyordu.

Honey'nin onların onayına ihtiyacı yoktu. Çenesini kaldırdı, bana baktı - çünkü Adam'ın çağrısının sürüyle olduğu kadar benimle de ilgisi vardı.

Kadınların geleneksel olarak küme düşürülmesini reddettiğimde buna içerlemişti. Peter'la evli olmanın düşük rütbeli olduğu anlamına gelmesi hoşuna gitmişti.

Önce bana, sonra da her zaman zaafı olan Warren'a vahşi bir gülümseme verdi. "Evet, patron," dedi.

Beni. Adam'a doğru sertçe düşündüm ve beni duyduğunu biliyordum. *Beni seç. Giden herkes zaten ölecekse, neden beni seçmiyorsun?*

Hayatta kalman için sana ihtiyacım var, diye cevap verdi bana konuşmadan, yüzüme bakmadan. *Hayatta kaldığını bilmem gerek.*

Benim de senin hayatta kalmana ihtiyacım var, diye düşündüm ama bunu ona iletmemeye çalıştım.

Dinlemesi için zayıf bir şans vardı ve ya bir çakal yerine bir kurt adam fark yarattıysa? Ya ölmesine ben sebep olduysam? Bu yüzden sessiz kaldım.

"Özür dilerim," dedi Christy aniden, Adam başka birinin adını söyleyemeden.

Adam ona hak etmediği şefkatli bir bakış attı. *Tanrı yardımcımız olsun ve hak ettiğimizi almanızı engellesin; bu,* koruyucu babam Bryan'ın en sevdiği sözlerden biriydi.

"Bu senin hatan değil Christy," dedi Adam. "Bu sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunmaktan kaynaklanan bir durum."

Auriele'nin yanında oturduğu koltuktan kalktı. "Hayır.

O değil, Adam. Senin hayatını yaşayacak kadar güçlü olmadığım için üzgünüm. Seni terk ettim.

Sen beni asla terk etmezdin." Bana baktı ve gözlerini kaçırdı. Yüzündeki gözyaşları timsah gözyaşları değildi, gerçek gözyaşlarıydı, burun akıntısıyla tamamlanmış çirkin bir şeydi. Yine de güzeldi. "İyi ki gitmişim, senin iyiliğin için. Yanında durabilecek birini buldun. Senin olduğun halinle yaşayamazdım ama bu benim sorunum, senin değil." Önce yere, sonra da doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum."

Eğer bu son kısmı yapmasaydı, onu öperdim - mecazi anlamda - ve arkadaşlar diye ağlardım. Dürüst, onurlu insanların sevdikleri insanlara yapmadıkları bazı şeyler vardır. Televizyonda evlilik teklif etmezler. Önce eşlerine sormadan eve küçük sevimli hayvanlar getirmezler. Ve eski kocalarına, kızlarının ve şimdiki karısının da bulunduğu bir kalabalığın önünde onu sevdiklerini söylemezler.

Neredeyse kesin bir ölüme gitmeden önce. Çoğumuzun onun yalan söylemediğini anlamasına yardımcı olmadı.

Adam, "Teşekkür ederim." dedi. Sanki ona büyük bir hediye vermiş gibi. Ama ona tam olarak ne için teşekkür ettiğini söylemedi.

Belirsizliği yakaladı. Ona alaycı bir gülümseme verdi ve oturdu. Auriele ona şiddetle sarıldı.

Bacaklarımı yukarı çektim ve kollarımı bacaklarımın etrafına sardım.

Belki ölmezler diye düşündüm. Belki Gary'nin yaptığı bir şey onların ölmesini engelliyordur.

Bunca zamandır, beni ilk öptüğü andan beri, yaşlanmaktan, Adam'ı yalnız bırakmaktan endişe ediyordum. Ve bunun tam tersi olacağı ortaya çıktı.

"Paul," dedi Adam. Paul'ün adı Honey'ninki gibi sürpriz değildi. Paul

başını salladı, Warren'a baktı, başını salladı ve "Evet patron," dedi. mezarlık mizahı ile. Paul bir keresinde Warren'ı öldürmeye çalışmıştı çünkü Warren rütbe olarak onun hemen üstündeki kurttu ve Warren eşcinseldi. Şimdi Adam'ın geri dönemeyeceklerini düşündüğü bir savaşa gidiyordu ve o da tıpkı Honey gibi Warren'a arkasını kolladığını söylüyordu. İnsanlar değişebilir.

"George."

"Evet, patron," dedi sessiz polis memuru.

Belki de bastonu saklamalıydim. Bir vampire karşı işe yaramıştı, nehir şeytanına karşı da -elbette nehir şeytanı da

güçlü -dünyayı yeniden yaratma kabiliyetiyle daha güçlü- ve onu alaşağı eden baston olmuştu.

"Mary Jo?" diye sordu.

"Benim işim yangınlarla mücadele etmek," dedi ona. "Evet, patron."

Mary Jo da eşimi severdi. Elinden gelse onu korurdu. Gittiğine sevinmişim. Kederim o kadar büyüktü ki kıskançlığa yerim yoktu.

Baston ahşap ve gümüşten yapılmıştı ve ne kadar büyülü olursa olsun, ahşap ahşaptı. Birinin onu kamp ateşine atabileceğinden ve zarar görmeden çıkacağından hiç şüphem yoktu, ama kamp ateşi bir yanardağ değildi. Eğer baston bir insanı öldürecek kadar büyük bir büyü yapabiliyorsa Guayota gibi bir ateş elementi olsaydı, Coyote bana söylerdi. Coyote'nin bana söyleyeceğinden oldukça emindim.

"Alec?" Alec'i diğer kurtlar kadar iyi tanımıyordum.

Paul'ün bir arkadaşıydı ve Paul beni pek sevmezdi.

Belki Coyote bana bastonun Guayota'yı öldürüp öldüremeyeceğini söylerdi. Bana ölümlü araçların tibicena formundayken tibicenalara zarar veremeyeceğini söylemişti. Bastonun zarar verebileceğini mi kastetmişti?

"Evet, patron."

Bastonun, tibicenaların içinde ne olduğunu bana göstererek Coyote'nin amacına hizmet ettiğinden oldukça emindim. Onlara karşı etkili olsaydı, bana söylerdi - ya da tibicenalardan biri beni öldürdüğünde hala çözmeye çalışacağım bir tür bilmeceyle ifade ederdi.

"Bu kadar yeter," dedi Adam. "Ariana bizimle uğraştıktan sonra daha fazla büyüye sahip olursa, o zaman daha fazla gönüllü çağıracağım."

Kurtlardan korktuğu için Ariana onlarla mutfakta teker teker çalıştı. Samuel'in de onunla gideceğini sanıyordum ama onun yerine gelip yanıma oturdu.

"Bu şeyi nasıl öldüreceğimiz konusunda hiçbir fikrimiz yok," dedi Samuel. "Ariana bana bildiği kadarıyla ilkel bir elementali öldürmenin tek yolunun

Guayota gibi yanardağını yok etmek olurdu ve o zaman bile yüzyıllar boyunca ölmezdi."

"El Teide dünyanın en yüksek üçüncü yanardağıdır," dedim elmacık kemiğimi dizlerime bastırarak. Yanık bana diğer yanağıma dönmemin daha akıllıca olacağını hatırlattı. "Sanırım bu bizim yapabileceklerimizin biraz ötesinde. Tibicenaları, onun iki dev köpeğini öldürmek işe yarayabilir. Ama onların sadece ölümlü hallerini öldürebilirsin, normal köpekler gibi göründükleri zaman.

kutup ayısı büyüklüğünde canavarlar yerine. Ölümlü halleriyle kurtadamlarla savaşmayacaklarından şüpheleniyorum."

"Ariana bizimle gelirdi," dedi bana, "ama bir zamanlar sahip olduğu gücün onda birine bile sahip değil. Ve ateş köpekleri onun kâbuslarına çok yakın; bize Guayota ve canavarlarına verdiği kadar zarar vermeyeceğinin garantisi yok."

"Seninle gelirdim," dedim, "ama Adam ölmemi istemiyor ve nedense bunun kendi kararı olduğunu düşünüyor."

Samuel bana sarıldı. "Biz ölene kadar yasımızı tutmayın," dedi.

"Mezarlarınıza tüküreceğim," dedim ona ve güldü, piç kurusu.

"Güzel," dedi Adam, önümde çömelerek. "Nehir şeytanına karşı koymayı izlemek zorunda kaldım."

Dizlerimden başımı kaldırmadan ona "Bu da berbattı," dedim. "Ama işe yarayabileceğini düşündüğümüz bir planımız vardı."

"Bir hikâyeye dayanıyor," dedi kabaca. "Bu bir plan değildi; bu bir intihar göreviydi."

Yukarı baktım ve gözleriyle tanıştım. "*Bu mu yani?*" demedim. O biliyordu; gözlerinden okunuyordu.

"Honey sütünü bize tahsis etti," dedi. "Gelir misiniz?"

Parmaklarımı bacaklarımın etrafından çözdüm ve Samuel'in kucağından kalkıp Adam'inkine girdim.

"Evet, lütfen," diye fısıldadım.

Odadaki hiç kimse konuşmadı, ama nereye gittiğimizi bilerek bizi izlediler ve ben umursamadım.

Honey'nin süitinde yatak odası, ofis ve banyo vardı ve hepsi soğuk gri tonlarında yapılmıştı. Buranın Peter'ın da odası olduğunu hatırlayınca kadar bu beni şaşırtmıştı. Gri, onun olduğu adama yakışıyordu.

Konuşmadık. Tüm kelimeler zaten söylenmişti. Üzerimdeki giysileri çıkardığında, Honey'nin evini bizimkinden biraz daha serin tuttuğunu fark ettim çünkü üşüyordum - ya da belki de sadece korkuyordum.

Çıplak olarak Adam'ın giysilerini çıkardım ve yere koyarken katladım, sanki giysilerine özen göstermek ona ne kadar özlem duyduğumu gösterebilirmiş gibi. Alışılmadık bir şekilde, onun vücudu uyanmakta yavaştı, benimki de öyle - ama bu sorun değildi çünkü bu veda etmekle ilgiliydi. O gittikten sonra da yanımda olması için tenime onun kokusunu emdirmekle ilgiliydi. Az önce yumuşak teninin bana ne hissettirdiğini tam olarak hatırlamakla ilgiliydi.

parmak uçlarımla ve dudaklarımla altında hissettim. Aşk, kayıp ve bunun son kez olabileceğinin dayanılmaz bilgisi hakkındaydı. Muhtemelen son kezdi.

Ariana'nın büyüsunu onun üzerinde hissedebiliyordum ve bunun onu güvende tutmaya yeteceğini umuyordum.

Honey'nin yatağına sırt üstü uzandı ve ilk seviştiğimizde yaptığı gibi beni üzerine çekti. Vücudu titreyene ve alnında terler yükselene kadar ona dokunmama izin verdi. Yüzümü kendine doğru çekti ve nabzının hızına rağmen beni şefkatle öptü.

"Benim sıram," diye fısıldadı. Başımı salladım ve beni altına aldı ve en sevdiği yerleri ve en hassas olduğum yerleri arayarak *iyiliğe* karşılık verdi. Beni doruğa ulaştırdı, sonra başını karnıma yasladı, kollarını bana doladı, tekrar hızlanmaya başlamadan önce nefesini tuttu.

Başladığımız gibi bitirdik, ben onun üzerindeyken, o da benim içimde hareket ederken yüzünü izliyordum. Taktığı ifadeler bana hızlanmamı ya da yavaşlamamı söylüyordu, ta ki parlak sarı gözleri kocaman açılana ve kalçalarımla kavrayıp ikimizi de gideceğimiz yere götürmeme yardım edene kadar.

Üzerine uzandım ve yüzümü boynuna koydum ve ağladığımda gözyaşlarımla ona göstermedim. Ben ağlamıyormuşum gibi yapana kadar ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdirdi.

"Bu işte berbatım," dedim ona. "Sözcükler önemli olduğunda berbatım." Bana gülümsedi. "Biliyorum."

"Anlıyorum," dedim ona. "Senin neden gitmen ve benim neden kalmam gerektiğini anlıyorum. Bence doğru olanı, yapabileceğin tek şeyi yapıyorsun. Keşke ..." Karnım ağrıyordu ve beni bu acıdan kurtarmak iyilik olurdu ama bunu Adam'la paylaşmayacaktım.

Biliyorum, dedi.

"Bunu almamalıydın," dedim ona.

"Bunu ben de biliyorum," dedi, sesi şefkatliydi. "Benden bir şey saklayamayacağını bilmelisin."

"Güzel," dedim, sesim sertti. "Güzel. O zaman biliyorsun, seni sevdiğimi *biliyorsun*."

Honey'nin düşünce sözsüz bir şekilde vücutlarımızdaki teri yıkadık. Elleri sıcaktı ve dokunma ihtiyacıma karşı sabırlıydı. I

Bu zamanın sonsuza dek sürmesini nafile bir şekilde diledik ama sonunda suyu kapattı ve giyindik.

"Willis senden Juan Flores'in nerede olduğunu öğrenirsen polisi aramanı istedi," dedim saçlarımı tararken.

Adam tarağı aldı ve işi devraldı. Dokunuşu nazik ve yavaştı, sanki işi düzgün yapmak için dünyada o kadar zaman varmış gibi. Sanki çözülmüş saçlar önemliymiş gibi.

"Öyle," dedi Adam. "Ve Vietnam'da bana bir ömür yetecek kadar top yemi gördüm."

İrkildiğimi gördü ve beni öpmek için taramaya ara verdi. Tarağı bir kenara bırakana kadar ikimiz de bir daha konuşmadık.

"Seni seviyorum," dedim çiğ çiğ. "Ve eğer geri dönmezsen, mezarına tüküreceğim."

Gülümsedi ama gamzesini ortaya çıkaracak kadar değil. "İsteddiğini biliyorum ve isteyeceğini de biliyorum. Mercedes Athena Thompson Hauptman, eğer söylemediysem bilmelisin ki, hayatıma neşe getirdiğini düşündüğüm anda

dünyada hiç neşe kalmamıştı."

"Yapma," dedim, gözyaşlarım akarken onları çılgınca sildim. "Oraya gidip hepsiyle yüzleşmek zorunda kalacağım zaman böyle şeyler söyleme. Beni ağlatma." Tekrar.

Bu kez gamzesiyle gülümsedi ve henüz giymediği gömleğiyle yüzümü sildi. "Sen güçlüsün, üstesinden gelirsin," dedi. "Ve en azından sana bir mektup bırakmadım."

ALACAKARANLIKTA AYRILDILAR. ARIANA SADECE

Mary Jo aracılığıyla kurtlar, bu yüzden Alec de onları el sallayarak uğurlayanlar arasındaydı. Onlar gittikten sonra sürünün çoğu kendi evlerine dağıldı. Lucia sürünün Honey'nin evinde yarattığı tahribatı temizlemekle meşguldü, Christy ve Jesse de ona yardım etti. Bir şeyler yapmam gerektiğini anlamıştım.

"Mercy." Ariana'ydı ama daha fazlası da vardı, bu yüzden arkamı döndüğümde yavaş hareket etmeye dikkat ettim.

"Gitmek zorundayım," dedi. "Keşke ... ama büyüm tükenmişken ve etrafta bu kadar kurt varken kalamam."

Kollarımı kendime doladım. "Anlıyorum. Teşekkür ederim, Ariana. Onlara bir şans verdiniz."

Yere baktı. "Umarım öyledir," dedi alçak bir sesle. "Umarım öyledir."

Onun korkusuna ne diyeceğimi bilemiyordum, benim kalbim bu kadar vahşiyken olmazdı.

Samuel'in arabasına binip gidişini izledim ve adresi bildiğimi hatırlamamaya çalıştım.

Arka kapıdan eve geri döndüm. Christy, Lucia ve Auriele ile yemek yapıyordu. Herkes gitmiş olmasına rağmen bir orduya yetecek kadar yemek yapıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

"Jesse nerede?" Ben sordum.

"Yukarıda Darryl'le birlikte," dedi Christy. "Benimle konuşmak istemiyor ama belki sen daha şanslı olursun." Christy yorgun ve endişeli görünüyordu. Gözleri kızarmıştı. Umarım benimkiler öyle değildir.

"Burada, bana ihtiyaç duyulan yerde kalsaydım, şimdi herkes güvende olurdu."

Yüzümden geçen her türlü ifadeyi örtmek için ellerimi yüzüme sildim. Beni dışlamaya çalışmıyordu, beni kurtarmaya çalışıyordu.

Adam ve diğerkleri.

Lucia beklenmedik bir şekilde, "Eğer annemin söylediğı gibi bir doktorla evlenseydim, Joel için yas tutmazdım," dedi. Olduğı gibi davranmakta iyiydi.

sessiz ve göze batmayan. "Ve bu bir kayıp olurdu. Burada kalsaydın bunlar olmayabilirdi ama belki de bir araba kazası geçirip ölebilirdin." Omuz silkti. "Keşkelerle oynamanın bir yararı yok."

"İyi dedin," dedi Auriele ona. "'Elindekiyle oyna' derdi babam."

Onları konuşmalarıyla baş başa bıraktım ve sessizce akan bir filmin sesini duyabildiğim merdivenlerden yukarı çıktım. Darryl televizyona en yakın kanepenin bir tarafına, Jesse de diğerk tarafına oturmuştu.

Ben ortaya oturdum. "Peki," dedim Darryl'e, "sence Korra da Aang kadar iyi bir avatar olacak mı?"

"Aang kim?" diye sordu.

"Onu Korra ile mi başlattın?" Jesse'yi suçladım. "Bu doğru değil. Bu kitabın son bölümünü önce okumak gibi bir şey."

Jesse kısık bir sesle, "Honey'de *Son Hava Bükücü* serisi yok," dedi. "Ya Korra ya da büstü."

"Sanırım aşçılar kontrol etmeliyim," dedi Darryl. Korkakça bir aceleyle oradan ayrıldı.

Elimi uzattım ve mahremiyetimizden emin olana kadar programın sesini açtım.

"Korra'yı seviyorum," dedi Jesse melankolik bir sesle. "Mükemmel değil ama çok çabalıyor."

"Annen gibi," dedim.

Başını salladı. "Onu seviyorum."

"O da seni seviyor," dedim.

Başını salladı. "Öyle. Mükemmel değil ama o benim annem, anlıyor musun?"

"Annemle tanıştın," dedim ve güldü. Ben de annemi seviyordum ama Portland'da yaşadığı için çok memnundum.

"İyi ki sen ve babam varsınız," dedi. "Bu şekilde, annemin ..."

Korkak mı? Bencil mi?

Korkunç mu? "Anne,"

diye bitirdi.

Bir süre daha Korra'yı izledik. Sesi kısar kısmaz Darryl bize katıldı.
"Mutfakta istenmiyorum," dedi. Darryl yemek yapmayı severdi.
"Christy erkeklerin yemek yapamayacağını söylüyor."
Jesse ona, "Sen harika bir aşçısın," dedi.
Ona gülümsedi, Auriele ve Jesse için sakladığı nazık bir gülümsemeydi bu.
"Biliyorum.
Ben hepsinden daha iyiyim ama beni dinlemiyorlar."
Beş dakika daha izledikten sonra, "Sanırım Korra'yı Aang'den daha çok seviyorum," dedim. "Başkalarını beklemek yerine gidip bir şeyler yapıyor."
Darryl, "Seni anlıyorum," diye onayladı.
"Sanırım gidip Medea'yı kontrol edeceğim," dedim.

LUCIA'NIN BÜYÜK KÖPEĞİ EVDEYKEN, Medea'yı ata bindirirdik.
ahırda bir oda. Yanlarından geçerken meradaki atlar bana kişnedi. Merada bol miktarda ot olmasına rağmen onlara birkaç parça yonca samanı attım.
Fazladan birkaç tanenin onlara zararı olmazdı.

Medea beni çılıgınca mırıldanarak karşıladı. Yanındaki ahşap zemine oturdum ve düşünmemeye çalışarak onu okşadım.

Ahşap eyer raflarında gümüşle süslenmiş iki Western eyeri ve daha gündelik yol eyerleri olan başka bir çift vardı. Mavi kurdeleler ve büyük boy ödülleri bir duvarı kaplıyordu. Her şey tozla kaplıydı, sanki atlar gibi onlar da Peter öldüğünden beri kullanılmamıştı.

Sonunda Darryl konuşmak için dışarı
çıktı. "Selam kızım," dedi kapı
aralığından. "Selam."

"Jesse mutfakta tadımcı olarak çağrıldı," dedi bana. "Şimdiye kadar eve varmış, üstlerini değiştiriyor olmalılar." Adam'ın planı Guayota'nın evinin yakınında sessiz bir yer bulmaktı, böylece tüm Kurtlar değişebilirdi. Sonra da gecenin ilerleyen saatlerine kadar bekleyip sürprizin onlara sunabileceği avantajı değerlendireceklerdi.

Ben de zamanı takip ediyordum. "Çiftleşme bağımız bana bir şey söylerse sana haber veririm," dedim ona, dikkatim Medea'nın tavşan yumuşaklığındaki tüylerinin parmaklarımın altında dalgalanmasına odaklanmıştı.

"Biri ölürse hepimiz hissederiz," dedi Darryl uzun bir süre sonra. "Neden eve gelmiyorsun? Ben Christy'yi hizada tutarım."

Ona baktım ve kaşlarımı kaldırdım. Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Tamam. Ama yine de herkesin önünde uslu duracağını umuyorum."

"Sorun Christy değil," diye onu temin ettim. "İçimde hiç kimse için teselli kalmadı, Darryl. Ve eğer biri bana sempatiyle bakarsa ... hayır. Bir süre daha burada bekleyeceğim."

Tereddüt etti. "Ona sana göz kulak olacağımı söyledim." Sesi yumuşaktı, hiç duymadığım kadar yumuşak.

Öfkeyle gözlerimi sildim ama yarım bir kahkaha atmayı başardım. "Kapa çeneni. Samuel bana yas tutacak bir şey bulana kadar yas tutmamamı söyledi."

"Evet," dedi Darryl usulca. "Evet."

Kapının pervazına yaslandı ve birkaç dakika bana eşlik etti. eve dönmeden önce. Bir şey öğrenmemiz için saatler geçmesi gerekecekti. Tibicenaları köpek formunda yakalarlarsa geçici olarak öldürebilirlerdi. Onları dövüşün olabildiğince erken safhalarında saf dışı bırakmaya çalışacaklardı ve eğer bu Guayota'yı yok etmez ya da geldiği yere geri göndermezse, o zaman Guayota'ya odaklanacaklardı. Bir tanrıya karşı yedi kurt adam ve bir Walker.

Medea'nın etrafında kıvrıldım ve her zamanki gibi hararetle dua ettim. Bunun yardımcı olacağına inancım vardı. Ama ölüm Tanrı için bir trajedi değildir, sadece geride kalanlar içindir.

Sözlerimi bitirdim ve Stefan'ın ahır koridorunun uzak tarafındaki duvarda bir saman balyasının üzerinde oturduğunu fark ettim.

"Bölmek istemedim," dedi. "Sana bu gece konuşmaya geleceğimi söylemişim ama seni bulmakta biraz zorlandım." Durakladı. "Evde Darryl ile konuştum. Bana neler olduğunu anlattı. Bir yanardağ tanrısı, ha? Bu adresin tam olarak ne anlama geldiğini anlasaydım . . . Senin için alır mıydım emin değilim." Gözlerini kaçırdı. "Sanırım sana söz verdiğim konuşma daha sonraya kalmalı."

Konuşmayı unutmuştum. Her nasılsa, onun hiçbir şey yapamayacağı bir konuda yaygara koparmak önemli görünmüyordu. Başka bir gün olsa, kendimi haklı çıkarırcasına öfkelenebilirdim. Adam ve sürüyle paylaştığım bağlardan korkmamak için gerçekten çok çalışmışım. Bir vampirle, hatta hoşlandığım bir vampirle kurduğum bağdan korkmamayı başarabileceğimden emin değildim. Ama bugün yapamadım.

Kendime yalan söyleyecek ve Stefan'ı suçlamanın her şeyi daha iyi hale getireceğine inanacak enerjiyi buldum.

"Sorun yok," dedim ona. "Bu senin hatan değildi. Bağın hâlâ gerçek olduğunu bana neden söylemediğini anlıyorum. İlk etapta bunu kabul ettim ve sonuçlarını bilsem bile yine yapardım. Yalanlar her zaman yıkıcı değildir, değil mi? Bazen birkaç yalan kimseyi incitmez. Senin özür dileyecek bir şeyin yok, benim de kızacak bir şeyim yok."

Yanındaki saman balyasını okşadı. Medea'yı kucağıma aldım, ayağa kalktım ve ahır koridoruna adım attım. Patlamış mısır gibi kokuyordu ve bu belli belirsiz güven vericiydi. Yanına oturdum ve Medea onun kucağı için benim kucağıma terk etti.

Parmakları kulağının altında en sevdiği yeri buldu ve gözlerini kapatıp mırıldandı. Omzuna yaslandım ve o da benimle birlikte bekledi.

Ahır karanlıktı, tek ışık soyunma odasındaki çıplak ampulden geliyordu. Deri, saman ve at kokuyordu. Dışarıda yemek yiyen iki atın ve Medea'nın mırıltılarını duyabiliyordum. Yakınlarda bir yerden bir baykuş ötüyordu. Uzakta, çok uzakta, bir arabanın motor sesini duyabiliyordum. Cumartesi alışverişinden ya da erkenden sinemaya gitmekten eve dönen biri.

Gözlerimi kapattım. Medea'yı okşarken Stefan'ın kolu şakağımın altında sıkılıp gevşedi. Kalp atışlarını duyamıyor ya da nefes alışını dinleyemiyordum.

Genelde kendini insana benzetmeyi unuttuğunda bu tuhaflık beni rahatsız ederdi ama bu gece huzurluydu. Kulağımda sadece bir kalp atışı olsun istedim.

Adam'ın.

Atlar koşmaya başladı, toynakları gecenin içinde hızlı bir gök gürültüsü gibiydi. Onları neyin ürküttüğünü duyup duyamayacağımı görmek için başımı Stefan'ın omzundan çektim.

"Rüzgâr değişti ve kokumu aldılar," dedi Stefan. "Hepsi bu kadar. Birkaç dakika içinde geri dönecekler çünkü gerçekten korkmuyorlar." Başını duvara yasladı. "Tek istediğimin bir ata binmek olduğu zamanları hatırlıyorum. Ben büyürken evimizde dört tane vardı. İkisi saban atıydı. Biri annemin pazara gitmek için kullandığı midilliydi. Dördüncüsü ise bir gün eyer kalıntılarıyla ortaya çıkan bir binek atıydı. Dizlerinden biri büyümüştü ve sonrasında aylarca ağrımişti. Hiç geçmedi ama onu pek rahatsız etmiyor gibiydi.

Dinlendikten sonra. Birinin gelip ona sahip çıkmasını bekleyip durduk ama kimse sahip çıkmadı. Ona binmeyi öğrendim."

Araba yaklaşıyordu ama muhtemelen hâlâ birkaç mil uzaktaydı. Bir şey beni tedirgin etti ve ayağa kalktım. Juan Flores'in garajına girdiğinde kullandığı arabaya benziyordu.

"Stefan," dedim. "Sadece birkaç milden bahsediyorsak, kaç kişiyle anında nakil yapabiliyorsun?"

"Dört. Sonuncusundan sonra kendime gelmem gerekmezse belki beş. Seni bir yere götürmemi ister misin?"

"Ben değilim," dedim. "Bu yol üzerinde sadece üç ev daha var ve Arazinin geri kalanında tarım yapılıyor. Burada bulunduğum süre içinde bir Toyota V6, iki farklı Chevy kamyon, bir Ford kamyon ve bir Mercedes duydum. Şu anda bize yaklaşan bir Chevy Malibu var ve Guayota garajımda bana saldırdığında bir Malibu kullanıyordu."

"Guayota'nın buraya geleceğini düşünüyorsun,"

dedi Stefan. "Evet, öyle düşünüyorum."

Stefan Jesse, Lucia ve Christy'yi buradan uzaklaştırabilirse, canlı çıkabilirler. Darryl'i gitmeye ikna edebileceğimi sanmıyordum. Ya da Auriele'yi.

Medea'yı yere bıraktım. Eğer en kötüsü olursa, onun Ahıra. Duvara yaslanmış bir yaba aldım ve kulağım hâlâ uzakta olan arabada, hızlı adımlarla Adam'ın cipine doğru yola koyuldum. "Buradan dört kişiyi alır mısınız-" Nerede? "Benim evimde." Vanagon hâlâ garajımın yıkıntıları arasındaydı ama Jesse'nin arabası orada olacaktı. "Hepsini oraya götürdükten sonra Adam'ın cep telefonunu ara. Muhtemelen Gary adında birine ulaşırsın. Ona neler olduğunu anlat. Sonra herkesi Jesse'nin arabasına bindir ve sür."

Cipin yolcu tarafını açtım ve ön koltuğun altından S&W 29'u ve bir kutu mühimmatı aldım. Araba hâlâ geliyordu, ben de hızla eve doğru yöneldim.

Stefan yanımda kaldı. "Seni buradan çıkarabilirim."

"Yapıyorsun ve seni asla affetmeyeceğim." Arka kapıyı açtım ama içeri girmedim. "Ben sürüde ikinciyim Stefan. Bu da kimseyi terk etmeyeceğim anlamına geliyor. Eğer insanları buradan çıkarabilirsen, hayatımın sonuna kadar sana borçlu kalacağım. Yapabilirsen Auriele'yi de al."

Bana baktı ve sonra çok garip bir şey yaptı. Beni öptü. Bana tepki verme şansı vermeyen hızlı bir kelebek öpücüğü. "Elimden geleni yapacağım."

Kuzularını güvende tut, Mercy. Eğer hepsini güvenli bir yere götürebilirim, geri döneceğim."

"Hayır," dedim. "Vampirler ve ateş birbirine karışmaz. Kendini bir kenara atma Stefan. Adam'a Guayota'nın buraya geleceğini söyle-Ariana onu ve bazı kurtları büyüledi, böylece ateşten kurtulabilirler. Olabildiğince çabuk gelecekler."

SİLAH SON ÇARE OLARAK KULLANILAN BİR SİLAHTI ve ben onu Çalılar arasında, umarım kötü adamların fark etmeyeceği ve aceleyle alabileceğim bir yerde. Darryl ve Christy'yi Auriele ile tartışırken bırakmıştım ama

Jesse ve Lucia çoktan güvenli bir yere götürülmüştü.

Darryl kapıdan çıktığında ön tarafta fazla kalmamıştım, bunu yaparken verandanın ve bahçenin ışıklarını kapattı. Bana doğru yürüdü ve arabayı dinledi. Şoför biraz ileri geri gidiyordu. Taşra yolları, elinizde hedefinize giden doğrudan bir hat varsa zor olabilir; Guayota Christy'yi bir şekilde takip ediyor muydu?

"Bunun Guayota olduğundan ne kadar eminsin?" Darryl sordu.

Başımı salladım. "Kayıp bir turist olabilir. Keşfe çıkmış birkaç çocuk olabilir. Yeni araba almış bir komşu da olabilir. Auriele'yi gitmeye ikna ettin mi?"

"Hayır," dedi Darryl. "Christy aldı." Üzerindekileri çıkarmaya başladı kıyafetlerini giydi ve aynı anda değişmeye başladı. Etraftaki tüm kurtları takip eden kurt adam büyüündeki ışıltılı histen bunu anlayabiliyordum. Bu gece, sanki tüm duyularım yüksek alarmdaymış gibi özellikle belirgin hissediyordum. "Christy'nin insanları burunlarından tutup yönlendirebildiği için minnettar olacağımı hiç düşünmemiştim. Senin evcil vampirin Christy'yi aldı ve Auriele için geri döneceğine söz verdi. Tüm vampirler böyle yerlere atlayamadığı için çok minnettarım.

Dünyaya hükmedeceklerine hiç şüphe yok."

Darryl gömleğini yere bıraktı ve kol saati ile yüzüklerini atmaya başladı. "Eğer bu Guayota ise, hiç şansımız yok."

"Biliyorum." Bütün gün içimde yaklaşan bir kıyamet hissi vardı. Genelde partideki iyimser kişi ben olurum ama bugün farklıydı.

"Üstümü değiştirmem bile on iki dakikamı alacak ve bu her kimse iki dakika içinde burada olacak. Adam'ın telefonunu aradım ama kimse açmadı. Muhtemelen şu anda hepsi

değişecek ve kimse mesajı dinleyemeyecek. Stefan birini bulana kadar aramaya devam edeceğini söyledi. Eğer gücü kalırsa, geri gelip yardım edeceğini söyledi. Ama Christy'yle birlikte ortadan kayboluşuna bakılırsa, sanırım biraz zaman alacak. Eğer o araba Guayota'ysa, ikimiz için de çok geç olacak. Garajdaki kavgayı izledim ve Adam, Tad olmasaydı ikinizin de öleceğini söylüyor."

"Evet," dedim. "Tad'ın Fairyland'de kilitli olması çok kötü."

"Kaçabiliriz," dedi Darryl.

"Hayır," dedim ona. "Tibicenalar bizden daha hızlı. Gary ve ben onlardan kaçtık ve eğer Coyote son bir numara yapmasaydı bizi yakalayacaklardı. Burası sürü bölgesi-" Ayağımı yere vurdum. "Bunun kavgada yardımı olur." Çok değil ama sahip olduğumuz her şeye ihtiyacımız olacaktı.

"Üzerimi değiştirmek için ahıra gidiyorum. Kendimi yönlendirmek için birkaç saniyem olursa daha güvenli olur. İlk üzerimi değiştirdiğimde kurdum saldırganlaşıyor." Ayakkabılarını tekmeledi ve pantolonunu indirdi. "En kısa zamanda yardıma geleceğim. yapabilirim."

"Eğer-" Dedim ki. "İşe yaramazsa kaçarsın, tamam mı?"

Darryl başını salladı, gözleri ay ışığında altın sarısı parlıyordu. Dişleri bir saniye öncesine göre daha keskindi. "Kurdum seni terk etmeyecek, Mercy."

Gitti, daha koyu gölgeler arasında koyu bir gölge, neredeyse gözlerime görünmüyordu ama ahıra doğru koşarken hızlı adımlarını duydum.

Motor durmadan önce karşıdan gelen arabanın farlarını bir anlığına gördüm ve bir an sonra farlar karardı.

Gece nadiren gerçekten sessizdir. Hafif rüzgâr bahçedeki ağaçların dallarını ve yakındaki tarlalardaki çimenleri hışırdattı. Bahar kurbağaları vırakladı,

Gece avcıları da seslerini eklediler. Ama yavaş yavaş diğer sesler kesildi ve geriye sadece rüzgâr kaldı.

Arabanın Guayota'ya ait olma ihtimali kesinlik sınırına fırladı.

En iyi şansımız, biri arkadaşım olan tibicenaları öldürmem ve ardından bir şekilde birinin Adam'a ulaşabileceği umuduyla Guayota'yı uzak tutmamdı. Gary telefona cevap verebilirdi. Belki de bu yüzden onlarla gitmek zorunda kalmıştı.

Belki Guayota Darryl ve benim işimi bitirir, sonra evine döner, Adam ve diğerlerinin onu beklediğini görürdü. Muhtemelen Christy'nin izini sürerdi, eğer yaptığı buysa. Mükemmel olmamalı

Çünkü o gitmişti ve adam hala geliyordu.

Belki de Guayota hepimizi öldürmeyi başaracaktı - o tür bir gece gibiydi.

Evden, Cookie'nin bir uyarı havlaması duydum. Ona her iki yanımda tiz ve aç iki avcı ulumasıyla cevap verdi. Gary ve ben bir çift tıbicena tarafından kovalanırken öğrendiklerime bakılırsa, aralarında belki yüz metre vardı. Çıkardıkları ses, Coyote'nin Gary ve beni dışarı çıkardığında kanımı donduran sesle aynı değildi. Belki de bu hâlâ savunmasız oldukları, öldürebileceğim bir şey oldukları anlamına geliyordu.

Daha önce gölgenin olmadığı yerde daha koyu bir gölge hareket etti ve Guayota olan Juan Flores onu görebileceğim bir yere çıktı. Silahımı ona doğrultma zahmetine girmedim ama daha önce onu vurduğumda sendeleyerek geri çekildiğini hatırlıyordum. Çimenlerin kenarında durdu.

"Nerede o?" diye sordu. "Onu nereye koydun?" Çok insani görünüyordu ama sanırım ben de öyleydim.

"Gitti," dedim ona. "Arabanızı duyduğumuzda onu gönderdik." "Seni anlamıyorum," dedi, kaşlarının arasında belli belirsiz bir çatıklık vardı.

"Biliyorum," dedim ona. Bir an için korkmadım, sadece üzıldüm. O çok

kayboldu. "O düşündüğün kişi değil."

"Evet," dedi ve bir an için sesindeki hüçün benimkiyle yankılandı.

"Evet, öyle. Sence ben bu kızın yüzünü tanımaz mıyım?

Sevgili mi? Odanın öbür ucuna baktım, oradaydı. O da biliyordu. Bu gece sana yeni ve sıcak bir kanla güçlenmiş olarak geldim ama kendimi tamamlanmış hissetmek için ona ihtiyacım var. O yanımda olmadan hep açım."

Bir yerlerde daha fazla ceset var Tony, diye düşündüm.

"Avı yenilemeye hazırız ve o benden saklanamaz," diye devam etti Flores, önceden hatırladığım o ürpertici, makul sesiyle. "Ama onu avlamaya devam etmek zorunda kalırsak zarar görebilir, işte bu bir avın doğası. Ona zarar vermek istemiyorum. Bana nerede olduğunu söylersen, ona zarar vermem."

Samimiydi. Onu incitmek istememişti. Kyle'ın hikayesini düşündüm ve belki de kaçırıp tecavüz ettiğı tanrıçayı incitmek istemediğini merak ettim. Niyet ve sonuçlar genellikle farklıdır.

"Hayır," dedim.

Reddettiğim anda Flores'in gözleri kıpkırmızı oldu ve yüzü hâlâ insan yüzlü olsa da gerçek bir insan ifadesine benzerliğini yitirdi. "Al

o," dedi.

Karanlıkta karanlık ve sıcak bir şey hareket etti ve silahımı kaldırıp sağımdan saldıran tibicena'ya elimden geldiğince hızlı bir şekilde ateş ettim, ancak gece görüşümle bile tek görebildiğim kırmızı gözleriydi, sanki Bir şekilde karanlığı bir pelerin gibi kendi etrafına çekti.

Bu, garajımda öldürdüğüm köpek değildi; bu, Coyote beni Guayota'nın evine ziyarete götürdüğünde olasılığını gördüğüm daha büyük, daha hızlı versiyonuydu. Coyote'nin söz verdiği gibi, kurşunlar Tibicena'nın vücudunda belirip kaybolan parlak noktalar, ona vurduğumu gösteriyordu ve onu yavaşlatmıyordu bile. Çok sıcak nefesini hissettiğimde, silahı bıraktım ve dirgenime atladım.

Ve sonra dans ettik.

Gözlerimin bana nerede olduğunu söyleyeceğine güvenemezdim ama çakal biliyordu ve adımlarımı onun yönlendirmesine izin verdim. Yaba, tibicena'ya karşı paspas, levye ya da İngiliz anahtarının Guayota'ya karşı olduğundan daha iyi bir silahtı. Uzun ahşap sapı ısınmıyordu ve metal uçları tibicena üzerinde çok uzun süre bırakmadığım sürece yanmıyordu, çünkü hızla

Guayota gibi tibicena'nın da ateşten bir yaratık olduğu anlaşıldı. doğduğu volkan. Test etmek için canavara sertçe vurdum, çatalları birkaç santim batırdım ve sonra çıkardım.

Yaralar kırmızı renkte parladı ve bir an için bir şeyler fişkırdı ama deliklerin kapanması iki saniye sürdü. Daha sert vurmaya cesaret edemedim, yoksa silahımı kaybedecektim. Yaralar aynı zamanda tibicena'yı görmemi engelleyen her neyse onu da rahatsız etti ve onu bir anlığına gördüm, kocaman ve tüylü.

Guayota yavaş bir daire çizerek dönüyor, bir şeyi, Christy'yi ararken tibicena'sıyla olan kavgamı görmezden geliyordu.

Daha hızlı dans ettim.

Birkaç dakika boyunca, tibicena ve ben bir çıkmazdaydık. Ona zarar veremiyordum ama bana vurması için çok hızlı hareket ediyordum. Hızımı koruyabildiğim ve çakalım onun saldırılarını hissedebildiği sürece sorun yoktu. Dövüşte birkaç dakika uzun bir süredir ve tek yapmam gereken Darryl'in gelmesine yetecek kadar dayanmaktı.

Ama iki tane tibicena vardı. Pençesiyle kafama vurduğunda ikincisini bir an için görebildim.

BİR OKUL BAHÇESİNDEKİ ÇATLAK ASFALTIN ÜZERİNDE DURDUM. Bir salıncak vardı. Coyote önümdeki tek salıncağa oturmuş, çıplak ayak parmaklarını yerde oynatarak birkaç santim ileri geri hareket ettiriyordu. Parklarda ve okullarda gördüğünüz salıncaklardan biriydi, kalın zincirlerle büyük, düz bir lastik şerit. Pembe toka gitmiş, saç örgüsü beyaz deri bir şeritle bağlanmıştı.

"Rüya görüyorum," dedim açıkça.

"Ölüyorsun," diye düzeltti Coyote, başını ayaklarını izlediği yerden kaldırıp gözlerimle buluştu. "Boynun kırılmış. Farklı hissediyor musun? Diğer insanların ölürken ne hissettiklerini hep merak etmişimdir. Benim için genellikle şöyle olur-" Zincirleri bıraktı ve ellerini bir kez çırttı. "Ve normale döndüm ama bir dakika önce olduğum yerde değilim."

"Guayota'yı nasıl öldürebilirim?"

Başını salladı ve salıncağın sırtına binmesine izin vererek yavaşça geri çekildi. "Yapamazsın. Bu mümkün değil. Ayrıca, sen ölüyorsun." Ölümüm onu pek rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Başını eğdi ve "Yanağındaki yanığın savaş boyasına benzediğini biliyor musun?" dedi.

"Gary bizimle oyun oynadığını düşünüyor," dedim ona.

Coyote salıncağa zarifçe atlayıp salıncağın onu önce ileri, sonra geri taşımasına izin verirken ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Gary'nin haklı sebepleri var ama o senin gibi düşünmüyor. Çakal'ın benden nefret ettiğini ve beni hapse attırdığını düşünüyor." Salıncağa doğru eğildi ve ivme kazanmak için bacaklarını ve sırtını kullandı. "Sence

-Gary Laughingdog'un o çok nefret ettiği kehanet yeteneğiyle hapse girmesinin kime ne faydası var? Belki de, sadece belki de, Coyote'nin iki çocuğu da birlikte çalışırlarsa hayatta kalma şansına sahip olabilirler mi?" Bana sinsî bir bakış attı. "Bir polis arabası çaldığımızı ve arabayı polisin önüne park ettiğimizi fark ettiğinde yüzünün aldığı hali görmek komik değildi.

istasyonu."

Söylediklerini düşündüm. "Neden bana tibicenaları gösterdin?"

"Arkadaşın Joel'i kurtarmak istemedin mi?"

"Pek çok soruya soruyla yanıt veriyorsunuz."

"Öyle mi?" Gülümsemesi kendini beğenmişliğe dönüştü ve salıncaktan sıçradı, ayaklarının üzerine indi ama elleri hafifçe yere değene kadar vücudunun öne doğru düşmesine izin verdi.

yere. Göz kapaklarını indirdi ve birdenbire onda ne neşeli ne de komik bir şey vardı, sadece omurgamı yakan ilkel bir vahşet vardı.

"Sanırım henüz ölmedin, değil mi?" diye fısıldadı ve görüşüm kararırken kelimeler etrafımı sardı. "Çakalları öldürmenin zor olması iyi bir şey."

GÖZLERİMİ AÇTIM VE SERİN NEMİN ÜZERİNE ÇÖKMÜŞ OLDUĞUMU FARK ETTİM
Bir tibicena üzerime çömelmiş, kolumdaki uzun yarayı yalıyordu. Hareket edemiyordum. Bedenim hareket etmenin canımı acıtacağını biliyordu ve bu yöndeki acil taleplerime yanıt vermiyordu.

Kavga seslerini duyabiliyordum ama gözlerimi beni koruyan tibicena'dan ayırmamı sağlayan Auriele'nin savaş çılgınlığıydı.

Darryl ve Auriele'yi hiç birlikte dövüşürken görmemiştim ve çok güzellerdi. Hayatımda ilk kez Marrok ve iki oğlu gibi bir şarkıcı olmayı diledim çünkü sadece müzik onların hakkını verebilirdi.

Auriele hâlâ insan formundaydı ve silah olarak benim yabamı tutuyordu. Giysileri yanmıştı ve gecenin gizlediği teninde de yanıklar olduğunu hayal ettim. Kocasının etrafından bıçaklar saplarken, dönerken, zıplarken ve kaçarken kas, zarafet ve hızdan ibaretti.

Darryl'in kızıl kürkü onu takip etmeyi neredeyse tibicenaların büyüğü kadar zorlaştırıyordu. Çoğu kurt içgüdüleriyle savaşır. Bazıları, benim bu gece yaptığım gibi, içgüdü ve eğitimle savaşır. Ama çok azı strateji kullanacak kadar insanlığa tutunur. Ve bu strateji onu ve Auriele'yi bu kadar etkileyici kılan şeydi. Adam saldırdı ve sıçradı, kadın vurdu ve yuvarlandı ve her nasılsa beni korumayan tibicena saldırıp Guayota'ya dolandığında ikisi de oldukları yerde değildi.

Dövüştükleri sadece tibicena olsaydı, hiç korkmazdım.

Guayota, ateşli köpek formunda bile tibicena kadar iri değildi ama kimin daha acımasız bir yırtıcı olduğuna şüphe yoktu. Tibicena, Darryl ve Auriele içlerindeki her şeyle savaşırken, Guayota oynuyordu. Darryl bir düzine küçük yaradan kan akıttı ve ben izlerken Guayota ona tekrar vurdu ve sığ bir kesik Darryl'in omzundan kalçasına kadar uzandı. Bu bir

Guayota'nın pençesinin açtığı yara, onun yaratabileceği ısı olmadan, ıslak otlar tütsülemesine ve bir nefesten daha uzun süre durduğu her yerde kararmış lekeler bırakmasına rağmen.

Sen izlerken ölmelerine izin mi vereceksin? Sesin Coyote'ye mi yoksa bana mı ait olduğunu söylemek imkansız.

Kaslarım hareket etmiyordu. Yüz kilo ağırlığındaki ağırlıkları kaldırmaya çalışan bir vücut geliştirmeci gibi mücadele ettim ve bu çaba göğsümde ve boğazımda bir hırıltıya dönüştü.

Tibicena kolumu yalamayı bıraktı ve hırlayarak karşılık verdi.

Gözleriyle kısa süreliğine karşılaştığımda ve gözlerinde Joel'i gördüğümde çırpınmayı bıraktım. Tibicena başını salladı ve boynunu saran uzun, kayaya benzeyen tüyler birbirine karıştı. Aramızdaki bağlantı kopunca koluma geri döndü. Bir deri parçası koparmıştı ve onu yırtıp yutuyordu.

Aklıma korkunç, harika bir fikir geldi.

"Joel," dedim ve koluma doğru ilerleyen dili durakladı ve gözleri tekrar benimkilerle buluştu, yakuttan çok lal taşına benzeyen koyu, asık suratlı bir kırmızıydı gözleri.

Arkadaşın Joel'i kurtarmak istemedin mi? Coyote, tibicenaların ne olduğunu bana neden gösterdiğini sorduğumda bana bunu sormuştu. Ve Joel'i Guayota'nın ölümsüz çocuğuna bağlayan büyülerin sürü bağlarına çok benzediğini görmüştüm.

Bastonum yoktu ama Joel'in hâlâ verdiği mücadeleyi görebiliyordum. Stefan aramızdaki bağı koparmadığı için özür dilerken bağlar hakkında bir şeyler söylemişti. İsteyerek kurulan bir bağı zorla kurulan bir bağdan daha güçlü olduğunu ima etmişti.

"Sana sorduğum sorulara cevap verirsen yardım edebilirim," dedim, dilim ağzımda kalınlaşmıştı. Eşimin gücünden yararlanma pratiği yapmıştım ve şimdi onu etrafıma çekerek biraz güç ödünç alabileceğimi keşfettim. Bu faydalıydı ama Adam'ın gücünün benim için önemli olan kısmı otoritesiydi. "Cevabını yüksek sesle söylemek zorunda değilsin. Joel Arocha, seni görüyorum."

Lal gözleri ödünç alınmış bir ışıkla parlıyordu.

"Dolunay altında avlanmak, savaşmak, yaşamak ve koşmak için bize, Columbia Basın Sürüsü'ne katılır mısınız?" Ritüel sözcükler vardı ama bana tüm kurtadam büyülerinde ritüelin niyete göre ikincil olduğu öğretilmişti. I

Joel'i düşündüm -sert, düşünceli ve koca yürekli- ve onu aileme kabul ettim.

Durakladım ama gözlerini tuttum. "Seni sahipleniyorum," dedim ona, sürü büyüünün tanıdık toplanışını boğazımda yanana kadar hissettim, ta ki bir sonraki kelimelere kadar

benden çok büyü tarafından belirlendi. "Seni sahipleniyoruz, Joel Arocha, Teksas'ın oğlu, Kanarya Adaları'nın oğlu, dört ayaklı kuzenlerin koruyucusu. Columbia Basın Sürüsü'nün Alfa'sına ait olan etim ve kanımla aramızdaki bağ mühürlendi. Bugünden itibaren sen benimsin ve benimsin."

Sürü bağları, çiftleşme bağları Stefan'la aramızdaki bağı koparmadı çünkü bunlar iki farklı büyüydü: vampir ve kurt adam. Ama Joel'in etrafını sardığını gördüğüm büyüler sürü bağlarına benziyordu.

Yaptığım şeyin işe yaradığına dair ilk işaret, sürünün bir üyeyi daha içine almasıyla göğsümde oluşan o tanıdık yanmaydı. Joel sendeledi ve bir an için ağırlığı bana dayanılmaz bir şekilde baskı yaptı. Sanırım bayılmışım.

Çünkü görüşümde garip bir sıçrama oldu, bir an bir şeye bakarken bir sonraki an farklı bir şeye bakıyordum ama bakışlarımı hareket ettirdiğimi hatırlayamıyordum.

Joel olan tibicena artık üzerimde durmuyor, diğer tibicena ile kavga ediyordu. Darryl'i göremiyordum ama Auriele bir dizi ters yönde bükülmüş halde yatıyordu ve hareket etmiyordu.

"Ne yaptın sen?" Guayota'nın sesi tuhaf bir şekilde bulanıktı ama içindeki öfkeyi duyabiliyordum. Başımı çeviremedim ama Guayota görüş alanıma girdi.

Guayota'nın giydiği devasa ateşli köpek formu tuhaf bir şekilde orantısızdı. Sol tarafı tam olarak hatırladığım gibiydi. Parlayan kırmızı gözler, hemen altından akan erimiş maddenin hareketli akımlarını gösteren çatlamış bir deri.

Diğer taraf karanlıktı, altındaki ışık tamamen sönmüştü ve sendeleyerek, yarı sürüklenerek savaş alanından yattığım yere doğru ilerlerken, ölü tarafın dış yüzeyi griye dönmeye ve hareket ettiğinde parçalanmaya başladı.

"Nasıl çaldın-" dedi Guayota- ve sonra Adam oradaydı, büyük bir mavi-gümüş kurt. Adam, Warren ve Honey, Guayota'nın yanına Aynı zamanda, öfkeleri Guayota'nın hiç olmadığı kadar parlak ve ışıltılıydı.

"Beni becer ve kazığa oturt." Gary'nin sesi kulağımdaydı. "Bence o öldü. Bu kadar kötü yanmışken nasıl ölmemiş olabilir?" Konuşuyordu.

fark ettim ama yandığımı hatırlamıyordum. Coyote bana boynumun kırıldığını söylemişti. Gary hâlâ konuşuyordu. "Bu kadar pişmiş biftekleri geri göndermişim. Merhamet mi?"

Arka planda başka sesler de vardı: hırıltılar, ulumalar ve acı çığlıkları.

Gary'ye "Henüz ölmedim," dedim. Beni anlaması için tekrar söylemek zorunda kaldım.

Yarım bir kahkaha attı. "Sonunda on dakikadan fazla konuşmaya dayanabileceğim bir kardeş buldum ve ..." Cümlesini bitirmedi. "Sana söylemeliyim, kötü görünüyorsun Mercy."

Dudaklarımı yaladım. Çatladılar ama yine de konuştum.

"Beklediğimden erken geldim. Yani sen geldin. Bir telefon aldın mı?"

Adam burada mı? Adam gerçekten burada olsaydı güvende olurum. Ama bu doğru değildi, değil mi? Coyote bana öleceğimi söylemişti.

"Hayır, ama kurtadamlardan biri onu öldürene kadar birinin telefonu her iki dakikada bir çalıyordu. Lütfen beni bir daha o kadar kızgın kurt adamlarla bir arabada kapana kısılmaktan kurtar. Hepsi kurda dönüşmüştü, zar zor, başka bir şey *gördüğümde*, büyük olanlardan biri. Seni ve birkaç kurtadamı Honey'nin ön bahçesinde Guayota ile dövüşürken *gördüm* ve neden kurtlarla gitmem gerektiğini anladım. Anlamalarını sağlamak biraz zamanımı aldı. Anladıklarında da arabayı ben kullanmak zorunda kaldım çünkü zaten hepsi fazlasıyla kurtadamdı ve size şunu söyleyeyim, migreniniz varken karşıdan gelen farlar hiç de eğlenceli değil."

Bir çığlık, Gary ve benim daha önce bir kez duyduğumuz türden tüyler ürpertici bir çığlık, savaş seslerini ve Gary'nin yatıştırıcı sesini bıçak gibi kesti.

Gary dönüp bakınca tibicenalardan birinin diğerini derinlemesine ısırıldığını ve çok daha küçük bir şeye dönüşene kadar salladığını gördüm. Bastonun bir zamanlar bana gösterdiği mutasyona uğramış kadını tanıdım. Joel, Joel olan tibicena, onu yere düşürdü. Kadın bir kez kıvrandı, sonra hareketsiz kaldı.

"Bak," dedi Auriele ve onun ölmediğini bilmek beni mutlu etti.

"Guayota'ya bak." Kurtların Guayota olan şeyden uzaklaştığını görene kadar gözlerimi yana doğru uzattım. O kurtlardan biri Adam'dı. İçimde bir şeyler gevşedi. Adam yaşıyordu.

Guayota'nın köpek formu Christy'nin Juan Flores olarak tanıdığı adamın etrafında dağıldı.

Etrafında kurtlar olmasına rağmen Guayota'nın aradığı benim gözlerimdi. "Çok açım," dedi. "Nerede o? O olması gerekiyordu Burada." Ve sonra durduğu yerde hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Yere düşen bir parça giysi, toz ya da kül yoktu. Sadece gitmişti.

Adam bana bakmak için döndü ve ben de kalkmaya çalıştım. Ama hareket görüşümde parıltılar yarattı ve karanlığın içinde kayboldum.

TEMİZLİK SOLÜSYONU KOKUSU BENİ KISA SÜRELİĞİNE UYANDIRDI.

". . . kırık boyun falan filan." Sesi Samuel'e benziyordu ama sesinde bir sorun vardı. Sesi çok üzgün geliyordu, ben de dinlemeye çalıştım. Belki onu neşelendirebilirim. "Ve yanıklar Özür dilerim, Adam-" Adam bir şey söyledi ve ben onun sesine sıcak bir deniz gibi daldım.

"BENİMLE KONUŞMANIZ VE DİKKAT ETMEMENİZ DAHA İYİ OLABİLİR" dedi Coyote.

Temizlik sıvısından çok daha iyi kokan, yeni biçilmiş çimenlerden oluşan kalın bir tarlada uzanıyordum. Küçük bulut gruplarının küçük ördekler gibi birbirini kovaladığı gökyüzünü izledim.

"Mmmm," dedim hülyalı bir şekilde.

Coyote bir kahkaha attı. "Sana çok güçlü bir ilaç veriyorlar. Ama yine de bunu hatırlayacaksın. Guayota ölmedi. Temsil ettiği şeyi yok etmedikçe onun türünden birini öldüremezsin. Bunun seni ilgilendirmesine gerek yok - yine de bir süreliğine Kanarya Adaları'nı ziyaret etmek için acele etmezdim. Birkaç yıl sonra unutacaktır. Bu kadar uzun süre insan kılığına girmemeliydi."

"Yaşlı Joe Coyote olduğunda yaptığın gibi," dedim.

"Hiç de değil," dedi bana kızgınlıkla. "O bulut bana benziyor, sence de öyle değil mi?"

"Büyük olan mı?" Ben sordum.

"Evet, şu yumurta yemek üzereymiş gibi görünen."

"Hayır. O bir tavşan."

"Tavşan," dedi öfkeyle. "O bir çakal."

Güldüm ama bu bir hataydı. Görüşüm birkaç dakikalığına karardı, sonra yavaş yavaş gökyüzü, bulutlar ve çimen geri geldi.

"Yapma bunu," dedi Coyote. "Seni burada tutmamı zorlaştırıyor. Bir şeyleri kırarım, pek çok şeyi, ama onlardan birinin sen olmasını istemem. O yüzden burada dinlen."

"Peki ya ..." Endişelenmek zordu; bir yanımda sadece bulutların süzülüşünü izlemek istiyordum.

"Bırak ben konuşayım," dedi Coyote. "Hangi soruları sormak istediğini bilmiyorsun. Joel'i sürüye getirmek alışılmadık bir karar. Joel'i sürüye getirmek

Guayota'nın büyüünün iplerini kesmek için bastonu kullanabilirdim ve bu da senin sürü büyüyle yapmayı başardığın şeyin aynısını yapardı."

Durakladı. "Belki de. Belki de sadece yanıp kül olurdu. Bilemiyorum. İçinde bir tibicena olan sürüye ne olacağını görmek ilginç olacak."

"Başka seçeneğim yoktu," dedim ona. "Bastonu Beauclaire'e geri verdim."

"Öyle mi?" dedi Coyote. "Hmm. *Her neyse*, Guayota, ona hayat veren şeyden -yanardağdan- ayrıldığı için onu insan görünümünde tutacak ve gücüne izin verecek iki çapaya ihtiyaç duydu. Adasına bağlı iki çapa. Neden iki? Neden erkek ve dişi? Kim bilir.

Şüphesiz bir nedeni vardır ve onunla tekrar karşılaşırsanız sorabilirsiniz çünkü cevabı beni ilgilendiriyor."

"Asla," dedim ona. "Kanarya Adaları'na asla gitmeyeceğim."

Yanımda küçük bir sessizlik oldu ve onun yattığını fark ettim. Çimenleri de. "Kanarya Adaları'nın çok güzel olması gerekiyor," dedi biraz hüznle. "Meşalelerle aydınlatılan bir yeraltı gölü varmış..."

"Hayır," dedim ona.

"Belki Gary gider," dedi Coyote düşünceli bir ifadeyle. "Ama her halükarda, Joel'i, tibicena'yı ve her şeyi sahiplendiğinizde, Guayota'nın adasından uzakta yaşamasına izin veren büyüünün dengesi bozuldu ve çözüldü."

"O zaman Joel sadece insan olmaya geri mi dönecek?" diye sordum. "Duruma göre değişir," dedi Coyote.

"Neyin üzerine?" Başımı çevirdim, yüzünü gördüm, sonra dünyam yeniden karardı.

"NEDEN SADECE ÖLMÜYORSUN?" BİRİ KULAĞIMA TISLADI.

Bir süre sonra Christy olduğunu fark ettim.

"Sen olduğunu biliyorum. Biliyorum. Ve şimdi bir ucube gibi görünüyorum." Yanağıma bir şey damladı ve dudaklarıma tuzla dokundu.

"*Anne*," dedi Jesse. Sesi dehşete düşmüş ve ... eğlenmiş gibiydi.

Christy, "O kötü ve kindar biri," dedi. "Herkes onun gökkuşağı osurduğunu düşünüyor ve bakın bana ne yaptı. Ben *maviyim*." Son olarak feryat etti.

Christy banyomda bıraktığı şampuan şişesini kullanmıştı. Umarım boya fayansı lekelememiştir ama lekelemişse de buna değerdı. Bazı sesler duydum, sonra Jesse'nin nefesi kulağımı ısıttı.

"Kahve almaya gitti, Mercy," dedi bana. "Onu seviyorum ama boya ilham vericiydi." Kıkırdadı. "Korkunçsun. Onu sen varken aldığına inanamıyorum. . ." Boğazını temizledi. "Sen tuvaletten hastane." Tekrar güldü. "Ona bırakması gerektiğini söyledim. Saçımı tekrar maviye boyardım ve ikiz olurduk. Auriele bile annem görmesin diye başını çevirmesine rağmen onun bu ifadesine güldü."

Uzun, huzurlu bir sessizlik oldu ve sonra Jesse şöyle dedi: "Onun mutlu olmasını çok istiyorum. Ama onu mutlu edemem. Tek yapabildiğim onu sevmek. Sence bu doğru mu?" Başımın yanındaki yastığı okşadı. "Yine de bir an önce uyanmalısın. Babamın sana ihtiyacı var. Benim de öyle."

çarşafı çok beyaz ve çizik çizikti ve battaniyeler de

İnce. Ayak parmakları üşüyordu ve yan yatmışım. Ayaklarımı yukarı çekmeye ve ısıtmaya çalışmak için kıpırdandım.

"Mercy?" Adam dedi ki.

"Yeni battaniyelere ihtiyacımız var," dedim ve güldü. "Sen nasıl istersen, tatlım."

Derin bir nefes aldım ve gerçekten uyanık olduğumu fark ettim çünkü canım acıyordu. Güneş parlıyordu, klima çok açıktı ve ben bir hastane yatağındaydım.

Adam öne eğildi ve beni öptü. Ben de onu öptüm. İlgiyle. Güldü ve alnını alnıma yasladı ve tüm vücudunun gevşediğini hissettim.

"Kafan çok güzel bebeğim," dedi.

"Kızarmış mıyım?" diye sordum.

"Ne?" Yüzümü görebilmek için başını biraz çevirdi. "Çıtır bir bifttek gibi yandı," diye açıkladım.

"Hayır. Olabileceği kadar kötü değil." Tereddüt etti. "Olduğu kadar kötü değil, sanırım daha iyi bir cevap. Yanak izinin ön kolunda bir arkadaşı olacak ve korkarım ki av tüfeği saçma izlerinin de bir arkadaşı var. Sol ayağınızın üzerinde yürümekten mutlu olmanız biraz zaman alabilir ama bu sadece su toplamasıydı ve Samuel yara izi kalmadan iyileşeceğini söylüyor."

"Mankenlik sözleşmesi yok," dedim kederle.

"Geleceğinde yok, hayır," dedi ve gamzesi benimle flört etti. "Benimle idare etmek zorunda kalacaksın."

"Coyote öleceğimi söyledi," dedim ona. "Christy de yapmamı istedi."

"Coyote, ha?" Bana tuhaf bir gülümseme verdi. "Biraz kahve almaya gittim."

Buraya geldiğin ilk gece, geri döndüğümde yatağının kenarında. Bir çakal gibi." Yüzünü ovuşturdu ve derin bir nefes aldı. "Samuel ilk röntgenlerin boynunu kırdığını gösterdiğini söyledi. Pek iyimser değildi. Ama Coyote'nin ziyaretinden sonra işler daha iyiye gitti. Christy'ye gelince-" Benimkinin yanındaki teni kızardı ve gözleri bir an için kehribar rengine döndü. Yine de sesi sakindi. "Christy'nin hastaneden çıkması yasaklandı. Ne yapacağını bulana kadar Auriele'de kalmaya karar verdi.

Eugene'e geri mi taşınacak yoksa burada iş mi arayacak. Cildindeki maviyi almayı başardılar ama saçını siyaha boyamak zorunda kaldı. Sen onun en sevdiği kişi değilsin."

"Auriele iyi mi?" Aniden endişelenerek sordum.

"Şşşt," dedi. "Auriele bir kurt adam. Birkaç gün rahatsızlandı ama dün itibariyle iyi."

Bulanıklık hissi geri çekiliyordu. "Ne zamandır baygınım?"

"Üç gün," dedi. "Ve sen sadece çoğunlukla dışarıdaydın. Samuel pek bir şey hatırlamayacağını söyledi. Ayrıca muhtemelen yarın sabah çıkmaya izin vereceklerini söyledi. Boynunun kırıldığına dair hiçbir belirti olmadığına göre."

"Joel?"

Güldü, mutlu ve karmaşık olmayan bir kahkaha. "Ben de seni sürüye kattığımda tilkiyi kümese attığımı sanmıştım. Joel ... dün neredeyse bir saat boyunca insan gibi kaldı."

"Coyote, Joel hakkında bir şeyler söyledi." Ama ne kadar uğraşsam da ne olduğunu hatırlayamadım. "Coyote ayrıca Joel'i

ziyaret etmekten kaçınmamız gerektiğini söyledi.

Kanarya Adaları'nda birkaç yıl geçirdim."

"Bunu aklımda tutacağım." Bir süre sessiz kaldı, vücudunun üst kısmını benimkinin yanında dinlendirdi. Sonunda ayağa kalktı. "Eğer hareket etmezsem, düşeceğim.

uyuyor," dedi. Yorgun görünüyordu. Güzeldi ama yorgundu. "Gidip biraz yiyecek bulacağım ve senin için geri getireceğim, tamam mı?"

"Elbette."

"Sorun çıkarma." "Ben mi?"

Gamzesi tekrar ortaya çıktı. "Yakında döneceğim."

O gider gitmez oturdum ve kendimi çözmeye başladım. İşemem gerekiyordu ve bir daha banyomun herkesin gözü önünde olmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu. Nehir şeytanıyla yaptığım kavgadan sonraki kadar kötü durumda değildim.

Tekerlekli sandalyeye ihtiyacım olmadığı sürece geri kalan her şey çok önemliydi.

Doğrulup bacaklarımı aşağı salladım ve Adam'ın yaralarım ile ilgili anlattıklarının yanıklarla sınırlı kaldığını fark ettim. Sol bacağım ayak parmaklarımdan dizimin yaklaşık on beş santim yukarısına kadar sarılmıştı. Sağ ön kolum sargılıydı ama sol dirseğim daha sağlam bir şeyle sabitlenmişti. Onları hissetmemiş olmam, hâlâ düşündüğümünden çok daha fazla ilaç aldığım anlamına geliyordu. Hâlâ sağ elime bağlı olan seruma saygılı bir bakış attım ve niyetlendiğim gibi onları çıkarmaya karar vermedim. Serum standı tekerlekler üzerindeydi, o da gelebilirdi.

Yataktan kaydım ve bunun kötü bir fikir olabileceği aklıma geldiğinde yaklaşık altı adım attım. Yalpaladım, toparlandım, tekrar yalpaladım ve son anda bastonu kapmasaydım düşecektim.

"Merhaba," dedim ona. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

VISIT PENGUIN.COM

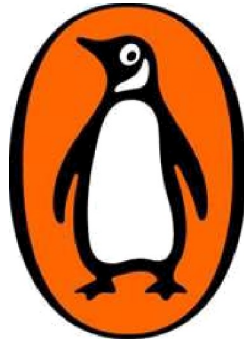
Hakkında daha fazlasını arıyorum
okuduğun kitap?

Bulmak için yardıma ihtiyacınız var
Bir sonraki harika okuma?

Ziyaret etmek

PENGUEN COM/HOŞGELDİNİZ

kitap önerileri, okuma grubu
rehberleri, videolar, yazar
röportajları ve daha fazlası
için.

PENGUIN.COM/WELCOME

